KOMISIJOS ĮGYVENDINIMO REGLAMENTAS (ES) 2022/433

2022 m. kovo 15 d.

kuriuo importuojamiems Indijos ir Indonezijos kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir iš dalies keičiamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/2012, kuriuo importuojamiems Indijos ir Indonezijos kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinai surenkamas laikinasis muitas

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo,

atsižvelgdama į 2016 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2016/1037 dėl apsaugos nuo subsidijuoto importo iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių ([1]) (toliau – pagrindinis reglamentas), ypač į jo 15 straipsnį ir 24 straipsnio 1 dalį,

kadangi:

1. PROCEDŪRA

1.1. Inicijavimas

(1) 2021 m. vasario 17 d. Europos Komisija (toliau – Komisija) inicijavo antisubsidijų tyrimą dėl importuojamų Indijos ir Indonezijos (toliau – nagrinėjamosios šalys) kilmės plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų (toliau – tiriamasis produktas). Komisija *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ([2]) paskelbė pranešimą apie inicijavimą (toliau – pranešimas apie inicijavimą).

(2) Komisija tyrimą inicijavo gavusi skundą, kurį Sąjungos plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų pramonės vardu, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 10 straipsnio 6 dalyje, 2021 m. sausio 4 d. pateikė Europos plieno asociacija (toliau – „Eurofer“ arba skundo pateikėjas). Skunde pateikta pakankamai subsidijavimo ir jo daromos žalos įrodymų, pagrindžiančių tyrimo inicijavimą.

(3) Komisija, prieš inicijuodama antisubsidijų tyrimą, pagal pagrindinio reglamento 10 straipsnio 7 dalį Indijos Vyriausybei ([3]) ir Indonezijos Vyriausybei ([4]) pranešė gavusi tinkamai pagrįstą skundą ir pakvietė Indijos ir Indonezijos vyriausybes dalyvauti konsultacijose. 2021 m. vasario 10 d. buvo surengtos konsultacijos su Indijos Vyriausybe, o 2021 m. vasario 15 d. – su Indonezijos Vyriausybe. Vis dėlto abipusiškai sutarto sprendimo priimti nepavyko su nė viena iš šių Vyriausybių.

(4) 2021 m. lapkričio 18 d. Komisija, atlikusi tyrimą, kuris buvo inicijuotas 2020 m. rugsėjo 30 d. paskelbtu pranešimu apie inicijavimą (toliau – atskiras antidempingo tyrimas) ([5]) nustatė galutinius antidempingo muitus ir galutinai surinko laikinuosius muitus, nustatytus importuojamam tam pačiam Indijos ir Indonezijos kilmės produktui ([6]) (toliau – antidempingo reglamentas).

(5) Per šį antisubsidijų tyrimą ir atskirą antidempingo tyrimą atlikta žalos, priežastinio ryšio ir Sąjungos interesų analizė yra *mutatis mutandis* tokia pati, nes Sąjungos pramonės apibrėžtis, atrinkti Sąjungos gamintojai, nagrinėjamasis laikotarpis ir tiriamasis laikotarpis abiejuose tyrimuose buvo tokie patys.

([1]) OL L 176, 2016 6 30, p. 55.

([2]) Pranešimas apie antisubsidijų tyrimo dėl importuojamų Indijos ir Indonezijos kilmės plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų inicijavimą (OL C 57, 2021 2 17, p. 16).

([3]) Šiame reglamente sąvoka „Indijos Vyriausybė“ vartojama plačiąja prasme ir apima visas ministerijas, departamentus, agentūras ir administracijos institucijas, veikiančias centriniu, regioniniu arba vietos lygmeniu.

([4]) Šiame reglamente sąvoka „Indonezijos Vyriausybė“ vartojama plačiąja prasme ir apima visas ministerijas, departamentus, agentūras ir administracijos institucijas, veikiančias centriniu, regioniniu arba vietos lygmeniu.

([5]) Pranešimas apie antidempingo tyrimo dėl importuojamų Indijos ir Indonezijos kilmės plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų inicijavimą (OL C 322, 2020 9 30, p. 17).

([6]) 2021 m. lapkričio 17 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/2012, kuriuo importuojamiems Indijos ir Indonezijos kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinai surenkamas laikinasis muitas (OL L 410, 2021 11 18, p. 153).

1.2. **Registracija**

(6) 2021 m. balandžio 7 d. skundo pateikėjas pateikė prašymą registruoti importą. Komisija išnagrinėjo prašymą, tačiau nustatė, kad per palyginti trumpą laiką iš nagrinėjamųjų šalių nebuvo produkto, kuriam naudą teikia kompensuotinos subsidijos, didelio importo. Per septynis mėnesius po inicijavimo tiriamojo produkto importas iš Indijos ir Indonezijos sumažėjo 46 %, palyginti su importu per tiriamąjį laikotarpį. Todėl importo registravimo sąlygos pagal pagrindinio reglamento 24 straipsnio 5 dalį nebuvo įvykdytos ir Komisija nenustatė reikalavimo registruoti nagrinėjamojo produkto importą.

1.3. **Tiriamasis laikotarpis ir nagrinėjamasis laikotarpis**

(7) Atliekant subsidijų ir žalos tyrimą buvo nagrinėjamas 2019 m. liepos 1 d. – 2020 m. birželio 30 d. laikotarpis (toliau – tiriamasis laikotarpis arba TL). Tiriant žalai svarbias tendencijas buvo nagrinėjamas laikotarpis nuo 2017 m. sausio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos (toliau – nagrinėjamasis laikotarpis). Abu laikotarpiai yra tokie patys kaip ir atskiro antidempingo tyrimo laikotarpiai.

1.4. **Suinteresuotosios šalys**

(8) Pranešime apie inicijavimą suinteresuotosios šalys paragintos susisiekti su Komisija, kad galėtų dalyvauti tyrime. Be to, Komisija apie tyrimo inicijavimą konkrečiai pranešė skundo pateikėjui, Indijos Vyriausybei, Indonezijos Vyriausybei, žinomiems nagrinėjamųjų šalių eksportuojantiems gamintojams, žinomiems Sąjungos importuotojams ir naudotojams ir paragino juos dalyvauti tyrime.

(9) Suinteresuotosios šalys turėjo galimybę teikti pastabas dėl tyrimo inicijavimo ir pateikti prašymą išklausyti dalyvaujant Komisijai ir (arba) prekybos bylas nagrinėjančiam pareigūnui. Buvo surengti „Eurofer“ ir kitos bendrovės klausymai.

(10) Pranešime apie inicijavimą Komisija taip pat pakvietė Kinijos Liaudies Respublikos valdžios institucijas (toliau – Kinijos Vyriausybė) dalyvauti tyrime kaip suinteresuotąją šalį. Be to, Komisija informavo Kinijos Vyriausybę apie tyrimo inicijavimą ir konkrečiai nurodė pranešime apie inicijavimą pateiktą kvietimą dalyvauti kaip suinteresuotąją šalį. Vėliau Kinijos Vyriausybė informavo Komisiją, kad ji užsiregistravo dalyvauti tyrime kaip suinteresuotoji šalis.

(11) 2021 m. spalio 11 d. Komisija išsiuntė Kinijos Vyriausybei prašymą pateikti informaciją.

(12) Kinijos Vyriausybė neatsakė į Komisijos prašymą pateikti informaciją, o 2021 m. spalio 21 d. pati pateikė pastabas dėl prašymo pateikti informaciją.

(13) Pateiktose pastabose, viena vertus, Kinijos Vyriausybė teigė, kad Komisijos procedūromis gali būti pažeistos PPO taisyklės ir ES teisė.

(14) Pirma, Kinijos Vyriausybė nurodė, kad Komisija neinformavo Kinijos Vyriausybės apie skundo pateikimą, nesikonsultavo su Kinijos Vyriausybe prieš inicijuojant tyrimą, neinformavo jos apie inicijavimą ir tiesiogiai nepakvietė jos dalyvauti tyrime kaip suinteresuotosios šalies. Kadangi Kinijos Vyriausybė nėra eksportuojanti šalis, ji nėra suinteresuotoji valstybė arba suinteresuotoji šalis, kaip apibrėžta PPO taisyklėse, o kvietimas neturi teisinio pagrindo ir nėra pagrįstas pagrindiniais procedūriniais reikalavimais.

(15) Komisija pažymėjo, kad šie kaltinimai yra faktiškai neteisingi. Iš tiesų, vos tik kvietimas tapti suinteresuotąja šalimi buvo įtrauktas į pranešimą apie inicijavimą, kuris buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* 2021 m. vasario 17 d., Komisija tą pačią dieną išsiuntė Kinijos Vyriausybei pranešimą apie inicijavimą ir aiškiai atkreipė jos dėmesį į šį kvietimą. Iš pradžių Kinijos Vyriausybė 2021 m. vasario 19 d. el. paštu paprašė leisti susipažinti su nekonfidencialia byla. Tą pačią dieną Komisija, atsakydama į minėtąjį elektroninį laišką, dar kartą aiškiai paklausė Kinijos Vyriausybės, ar, prašydama leisti susipažinti su nekonfidencialia byla, ji ketina užsiregistruoti kaip suinteresuotoji šalis. Tą pačią dieną Kinijos Vyriausybė patvirtino, kad ji užsiregistravo kaip suinteresuotoji šalis. Visą susirašinėjimą el. paštu galima rasti nekonfidencialioje byloje. Todėl Komisija tiesiogiai informavo Kinijos Vyriausybę apie pranešimą apie inicijavimą ir net du kartus pakvietė ją tapti suinteresuotąja šalimi. Be to, Komisija

nepakvietė Kinijos Vyriausybės dalyvauti konsultacijose prieš inicijuojant tyrimą, nes tikėjosi, kad Indonezijos Vyriausybė paaiškins Kinijos Vyriausybės dalyvavimą netiesiogiai teikiant finansinę paramą Indonezijos eksportuojantiems gamintojams. Taigi, kadangi Komisija neketino tirti galimų kompensuotinų subsidijų, kurias suteikė Kinijos Liaudies Respublika, o ketino tirti tik subsidijas, kurias teikė Indonezijos Vyriausybė, naudodamasi Kinijos Vyriausybės finansine parama, nebuvo teisinio reikalavimo rengti konsultacijas su Kinijos Vyriausybe prieš inicijuojant tyrimą.

(16) Antra, Kinijos Vyriausybė pareiškė, kad ji paprašė sekti bylos eigą baimindamasi, kad Komisija gali pažeisti PPO taisykles ir ES teisę, tačiau Kinijos Vyriausybė nėra šio tyrimo subjektas ir neprivalo teikti jokios su tyrimu susijusios informacijos. Iš tiesų, pasak Kinijos Vyriausybės, Komisija jau pažeidė PPO sutartį dėl subsidijų ir kompensacinių priemonių (toliau – SKP sutartis) ir pagrindinį reglamentą, atlikdama 2019 m. gegužės 16 d. inicijuotą antisubsidijų tyrimą dėl tam tikrų Kinijos Liaudies Respublikos (toliau – KLR arba Kinija) ir Egipto kilmės austų ir (arba) siūtų stiklo pluošto medžiagų importo ([7]), po kurio buvo nustatyti galutiniai kompensaciniai muitai, paskelbti 2020 m. birželio 15 d. ([8]) (toliau – SPM antisubsidijų tyrimas), įtraukdama įprastą dvišalį Kinijos ir Egipto ekonominį ir prekybinį bendradarbiavimą į vadinamųjų tarpvalstybinių subsidijų taikymo sritį.

(17) Komisija priminė, kad ne Kinijos Vyriausybė paprašė stebėti bylos eigą, o pati Komisija pranešime apie inicijavimą pakvietė Kinijos Vyriausybę užsiregistruoti suinteresuotąja šalimi. Kaltinimus, susijusius su SPM antisubsidijų tyrimu, Komisija laikė bendro pobūdžio ir nepagrįstais. Be to, jie nėra šio tyrimo objektas. Bet kuriuo atveju Komisija pažymėjo, kad į šio tyrimo taikymo sritį patenka Kinijos Vyriausybės suteikta finansinė parama, jei tokia parama priskiriama Indonezijos Vyriausybei. Todėl šiomis aplinkybėmis būtina informacija apie Kinijos Vyriausybės suteiktą finansinę paramą.

(18) Trečia, Kinijos Vyriausybė pažymėjo, kad per pirmuosius aštuonis mėnesius nuo tyrimo inicijavimo Komisija jai neatsiuntė jokio prašymo pateikti informaciją, o tai prieštarauja PPO reikalavimui, kad tyrimą atliekančios institucijos kuo greičiau pateiktų informaciją, kurios reikalaujama iš suinteresuotųjų šalių, ir kad atsakymui pateikti buvo nustatytas 10 dienų, o ne 37 dienų terminas, kaip numatyta SKP sutarties 12 straipsnio 12.1 dalies 12.1.1 punkte ir pagrindinio reglamento 11 straipsnio 2 dalyje.

(19) Komisija pažymėjo, kad prašymo pateikti informaciją Kinijos Vyriausybei išsiuntimo laikas priklausė nuo tyrimo eigos. Tyrimo pradžioje nebuvo visiškai aišku, kokių elementų prašoma Kinijos Vyriausybės, o prašoma informacija buvo grindžiama aspektais, kuriuos reikėjo papildomai ištirti po pirmosios nuotolinio patikrinimo sesijos su Indonezijos šalimis. Be to, Komisija atsakė, kad ji Kinijos Vyriausybei išsiuntė „prašymą pateikti informaciją“, o ne „klausimyną“. Kinijos Vyriausybės nurodyti terminų reikalavimai yra susiję tik su klausimynais. Prašyme pateikti informaciją numatytas terminas buvo pakankamas prašomai informacijai pateikti. Bet kokiu atveju, jei Kinijos Vyriausybei pateikimo terminas būtų pasirodęs per trumpas, ji būtų galėjusi paprašyti jį pratęsti, tačiau to nepadarė.

1.5. **Pastabos dėl inicijavimo**

1.5.1. *Indijos Vyriausybės pastabos dėl inicijavimo*

(20) Indijos Vyriausybė nepateikė rašytinių pastabų nei iki konsultacijų prieš inicijuojant tyrimą, nei po jų. Tačiau konsultacijų metu Indijos Vyriausybė teigė, kad apskritai skunde nepateikta pakankamai įrodymų apie tariamų subsidijų programų egzistavimą.

([7]) Pranešimas apie antisubsidijų tyrimo dėl tam tikrų importuojamų Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austų ir (arba) siūtų stiklo pluošto medžiagų inicijavimą (OL C 167, 2019 5 16, p. 11).

([8]) 2020 m. birželio 12 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/776, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/492, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai antidempingo muitai (OL L 189, 2020 6 15, p. 1).

(21) Komisija atsižvelgė į Indijos Vyriausybės pastabas. Tačiau, kaip išsamiai išdėstyta Memorandume dėl įrodymų pakankamumo (toliau – Memorandumas) ([9]), išnagrinėjusi įtarimus dėl subsidijavimo, Komisija padarė išvadą, kad skunde, kartu su Komisijos turimais ir Memorandume išvardytais įrodymais, pateikta pakankamai įrodymų, iš kurių matyti, kad Indijos kilmės nagrinėjamasis produktas buvo subsidijuojamas.

1.5.2. *Indonezijos Vyriausybės pastabos dėl inicijavimo*

(22) 2021 m. vasario 15 d. Indonezijos Vyriausybė pateikė rašytinę savo pareiškimų, pateiktų per tą pačią dieną vykusias konsultacijas prieš inicijuojant tyrimą, versiją. Pateiktame dokumente buvo teigiama, kad apskritai skunde nepateikta pakankamai įrodymų apie tariamų subsidijų programų egzistavimą.

(23) Komisija atsižvelgė į šią pastabą rengdama Memorandumą dėl įrodymų pakankamumo ir pagarbiai nesutiko su Indonezijos Vyriausybės pastabomis. Iš tiesų Komisija padarė išvadą, kad skunde, kartu su Komisijos turimais ir Memorandume dėl įrodymų pakankamumo išvardytais įrodymais, pateikta pakankamai įrodymų, iš kurių matyti, kad subsidijavimas buvo vykdomas. Bet kuriuo atveju ypatingas dėmesys buvo skiriamas tiems elementams, kuriuos tyrimo metu pabrėžė Indonezijos Vyriausybė.

1.6. **Atranka**

(24) Pranešime apie inicijavimą Komisija nurodė, kad pagal pagrindinio reglamento 27 straipsnį gali vykdyti suinteresuotųjų šalių atranką.

1.6.1. *Sąjungos gamintojų atranka*

(25) Pranešime apie inicijavimą Komisija nurodė, kad nusprendė sumažinti per tyrimą tirtinų Sąjungos gamintojų skaičių iki pagrįsto skaičiaus taikydama atranką ir preliminariai atrinko Sąjungos gamintojus. Komisija preliminariai atrinko bendroves remdamasi Sąjungos gamybos ir pardavimo apimtimi, kurią Sąjungos gamintojai nurodė vykdant padėties vertinimo prieš inicijavimą analizę, taip pat atsižvelgdama į jų geografinę padėtį. Preliminariai atrinkti trys Sąjungos gamintojai, kuriems tenka daugiau kaip 60 % panašaus produkto gamybos ir apie 70 % jo pardavimo Sąjungoje ir kurie įsikūrę keturiose valstybėse narėse. Išsami informacija apie preliminariai atrinktas bendroves buvo pateikta suinteresuotosioms šalims susipažinti skirtoje byloje, be to, suinteresuotosios šalys paragintos teikti pastabas. Pastabų negauta.

(26) Kadangi per nustatytą laikotarpį pastabų negauta, preliminariai atrinkti Sąjungos gamintojai patvirtinti. Atrinktos bendrovės: „Acciai Speciali Terni S.p.A.“, „Aperam Stainless Europe“ ir „Outokumpu Stainless OY“. Galutinai atrinktos bendrovės yra tipiškos Sąjungos pramonės bendrovės. Šios atrinktos bendrovės sutapo su atrinktais Sąjungos gamintojais atliekant atskirą antidempingo tyrimą.

1.6.2. *Importuotojų atranka*

(27) Kad galėtų nuspręsti, ar atranka yra būtina, ir, jei būtina, atrinkti bendroves, Komisija paprašė visų žinomų nesusijusių importuotojų pateikti pranešime apie inicijavimą nurodytą informaciją.

(28) Vienas nesusijęs importuotojas pranešė apie save kaip suinteresuotąją šalį ir pateikė prašomą informaciją. Atsižvelgiant į nedidelį gautų atsakymų skaičių atranka buvo nebūtina. Pastabų dėl šio sprendimo nepateikta. Importuotojas buvo paragintas užpildyti klausimyną.

([9]) 2021 m. vasario 17 d. dokumentas „Sherlock“ Nr. t21.001429.

1.6.3. *Nagrinėjamųjų šalių eksportuojančių gamintojų atranka*

(29) Atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamosiose šalyse gali būti daug eksportuojančių gamintojų, pranešime apie inicijavimą buvo numatyta atlikti atranką Indijoje ir Indonezijoje. Kad galėtų nuspręsti, ar atranka yra būtina, ir, jei būtina, atrinkti bendroves, Komisija paprašė visų žinomų Indijos ir Indonezijos eksportuojančių gamintojų pateikti pranešime apie inicijavimą nurodytą informaciją.

(30) Be to, Komisija Indijos atstovybės Europos Sąjungoje ir Indonezijos Respublikos ambasados Briuselyje paprašė nurodyti kitus eksportuojančius gamintojus, jei tokių yra, kurie galbūt norėtų dalyvauti tyrime, ir (arba) su jais susisiekti.

1.6.3.1. Indija

(31) Dvi Indijos bendrovės (bendrovių grupės) per nustatytą laikotarpį pateikė atrankai aktualius atsakymus. Du aptariami eksportuojantys gamintojai – „Chromeni Steels Private Limited“ (toliau – „Chromeni“) ir „Jindal Group“ – tiriamuoju laikotarpiu iš Indijos į Sąjungą eksportavo 100 % tiriamojo produkto kiekio. Todėl Komisija nusprendė nevykdyti Indijos gamintojų atrankos.

(32) „Jindal Group“ (Indija) dalį, susijusią su tiriamojo produkto gamyba ir pardavimu, sudaro du eksportuojantys gamintojai, du prekiautojai, vienas paslaugų tiekėjas ir vienas žaliavų tiekėjas.

(33) „Jindal Group“ yra vertikaliai integruota, pradedant nuo kokso, dujų ir ferochromo gamybos, skysto nerūdijančiojo plieno, plokščių, karštai valcuotų ritinių iki pat tiriamojo produkto gamybos.

(34) „Chromeni“ nėra vertikaliai integruota. Ji į tiriamojo produkto gamybos procesą įsijungia nuo karštai valcuotų nerūdijančiojo plieno ritinių etapo.

1.6.3.2. Indonezija

(35) Trys Indonezijos eksportuojantys gamintojai arba eksportuojančių gamintojų grupės pateikė prašomą informaciją ir sutiko, kad gali būti atrenkami. Pagal pagrindinio reglamento 27 straipsnio 1 dalį Komisija atrinko dvi eksportuojančių gamintojų grupes, remdamasi didžiausia tipiška eksporto iš Indonezijos į Sąjungą apimtimi tiriamuoju laikotarpiu, kurią būtų galima pagrįstai išnagrinėti per turimą laiką: „PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“ (toliau – IRNC) ir „PT. Jindal Stainless Indonesia“ (toliau – „Jindal Indonesia“). Atrinktoms eksportuojančių gamintojų grupėms teko 71 % viso apskaičiuoto tiriamojo produkto eksporto iš Indonezijos į Sąjungą tiriamuoju laikotarpiu.

(36) IRNC yra vertikaliai integruota bendrovė. Ji įsijungia į tiriamojo produkto gamybos procesą nuo nikelio rūdos etapo, todėl turi savo lydyklas. Be to, IRNC priklauso bendrovių , gaminančių įvairių rūšių plieno gaminius, grupei, kuri taip pat yra vertikaliai integruota (grupės bendrovės įsijungia į gamybos procesą nuo nikelio rūdos etapo, todėl turi savo lydyklas) ir tiekia IRNC pradinės grandies plieno produktus tiriamojo produkto gamybai. Šios bendrovės (toliau kartu su IRNC vadinamos IRNC grupe) yra: „PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry“ (toliau – GCNS), „PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel“ (toliau – ITSS), „PT. Sulawesi Mining Investment“ (toliau – SMI) ir „PT. Tsingshan Steel Indonesia“ (toliau – TSI). Visos jos įsikūrusios Morovalio pramoniniame parke Indonezijoje.

(37) „Jindal Indonesia“ nėra vertikaliai integruota. Ji įsijungia į tiriamojo produkto gamybos procesą nuo nerūdijančiojo plieno ritinių etapo.

(38) Pagal pagrindinio reglamento 27 straipsnio 2 dalį Komisija dėl atrinktų bendrovių konsultavosi su visais žinomais susijusiais eksportuojančiais gamintojais ir Indonezijos Vyriausybe. Pastabų negauta, todėl atrinktos bendrovės patvirtintos.

1.7. **Individualus nagrinėjimas**

(39) Trečiasis Indonezijos eksportuojantis gamintojas, kuris grąžino atrankos formą, pranešė Komisijai neketinąs prašyti individualaus nagrinėjimo pagal pagrindinio reglamento 27 straipsnio 3 dalį. Vis dėlto Komisija šiam neatrinktam eksportuojančiam gamintojui pranešė, kad, jei jis norėtų individualaus nagrinėjimo, jis turėtų pateikti klausimyno atsakymus. Tačiau gamintojas klausimyno atsakymų nepateikė. Todėl individualaus nagrinėjimo nebuvo įmanoma atlikti.

1.8. **Klausimyno atsakymai**

(40) Komisija išsiuntė klausimynus trims atrinktiems Sąjungos gamintojams, skundo pateikėjui, vienam nesusijusiam importuotojui, kuris apie save pranešė, ir keturiems nagrinėjamųjų šalių eksportuojantiems gamintojams. Tie patys klausimynai nuo inicijavimo dienos taip pat paskelbti internete ([10]).

(41) Klausimyno atsakymus pateikė trys atrinkti Sąjungos gamintojai, skundo pateikėjas, vienas nesusijęs importuotojas, du Indijos eksportuojantys gamintojai ir du atrinkti Indonezijos eksportuojantys gamintojai.

(42) Be to, Komisija nusiuntė klausimyną Indijos Vyriausybei ir Indonezijos Vyriausybei.

(43) Į Indijos Vyriausybei skirtą klausimyną buvo įtraukti specialūs klausimynai, skirti: i) visoms finansų įstaigoms, kurios tiriamosioms bendrovėms arba jų pirkėjams (eksporto pirkėjų kreditų atveju) teikė paskolas arba eksporto kreditus, ii) dešimčiai didžiausių žaliavų (chromo rūdos ir geležies rūdos), kurios, kaip įtariama, už mažesnį nei pakankamą atlygį buvo tiekiamos dviem Indijos eksportuojantiems gamintojams tiriamojo produkto gamybai, gamintojų ir platintojų.

(44) Į Indonezijos Vyriausybei skirtą klausimyną buvo įtrauktas specialus klausimynas, skirtas „Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia“ (toliau – „Indonesia Eximbank“). Skunde ši finansų įstaiga buvo konkrečiai nurodyta kaip valstybinė institucija arba įstaiga, kuriai Indonezijos Vyriausybė pavedė arba nurodė teikti subsidijas. Be to, kad būtų patogiau administraciniu požiūriu, Indonezijos Vyriausybės buvo paprašyta perduoti specialius klausimynus: i) visoms kitoms finansų įstaigoms, kurios tiriamosioms bendrovėms arba jų pirkėjams (eksporto pirkėjų kreditų atveju) teikė paskolas arba eksporto kreditus ([11]), ii) dešimčiai didžiausių tiriamajam produktui naudojamų žaliavų gamintojų ir platintojų, taip pat visiems kitiems aptariamų žaliavų gamintojams ir platintojams, kurie tiekė žaliavas dviem atrinktoms bendrovėms, ir iii) „PT. Asuransi Asei Indonesia“ (toliau – ASEI), kuri skunde konkrečiai nurodyta kaip eksporto kredito draudimo lengvatinėmis sąlygomis teikėja, ir galimai tiriamojo produkto gamintojams.

(45) Taip pat, į Indonezijos Vyriausybės klausimyną buvo įtrauktas specialus klausimynas, skirtas bendrovei „PT. Indonesia Morowali Industrial Park“ (toliau – IMIP), kuri yra pramoninio parko, kuriame įsikūrusi vienas iš atrinktų eksportuojančių gamintojų – IRNC –, valdytoja. Kadangi IMIP yra su IRNC susijusi bendrovė, IRNC taip pat buvo paprašyta perduoti tą patį klausimyną IMIP.

(46) Indonezijos Vyriausybės buvo paprašyta surinkti visus šių subjektų atsakymus ir išsiųsti juos tiesiogiai Komisijai.

(47) Komisija gavo Indijos Vyriausybės atsakymus į klausimyną, tačiau į juos nebuvo įtraukti atsakymai į 43 konstatuojamojoje dalyje nurodytus konkrečius klausimynus. Taip pat buvo gauti Indonezijos Vyriausybės atsakymai, įskaitant „Indonesia Eximbank“, trijų kitų finansų įstaigų ir vienuolikos žaliavų tiekėjų atsakymus: keturių akmens anglių kasybos bendrovių („PT. Sungai Danau Jaya“, „PT. Tanah Bumbu Resources“, „PT. Wahana Baratama Mining“ ir „PT. Bukit Asam Tbk“), trijų nikelio rūdos kasybos bendrovių („PT. GAG Nikel“, „PT. Ceria Nugraha Indotama“ ir „PT. Tiran Indonesia“), keturių nikelio rūdos ir akmens anglių prekybos bendrovių („PT. Ekasa Yad Resouces“, „PT. Batu Bara Global Energy“, „PT. Rwood Resources Indonesia“ ir „PT. Bumi Nusantara Jaya“), ASEI ir IMIP. Komisija gavo IMIP klausimyno atsakymus ir iš IRNC.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

([11]) Prie klausimyno buvo pridėtas atrinktoms bendrovėms paskolas ar eksporto kreditus teikiančių finansų įstaigų sąrašas.

1.9. **Tikrinamieji vizitai**

(48) Atsižvelgdama į COVID-19 protrūkį ir izoliavimo priemones, kurių ėmėsi įvairios valstybės narės ir trečiosios šalys, pirminiu etapu Komisija negalėjo vykti į tikrinamuosius vizitus pagal pagrindinio reglamento 16 straipsnį. Vietoj to Komisija pagal pranešimą dėl COVID-19 protrūkio poveikio antidempingo ir antisubsidijų tyrimams visą informaciją, kuri, jos nuomone, buvo reikalinga preliminarioms išvadoms, sutikrino nuotoliniu būdu ([12]).

(49) Nepažeisdama pagrindinio reglamento 28 straipsnio taikymo, Komisija per vaizdo konferenciją nuotoliniu būdu sutikrino Indijos Vyriausybės ir Indonezijos Vyriausybės atsakymus į klausimynus. Atliekant nuotolinį duomenų sutikrinimą dalyvavo atitinkamų ministerijų pareigūnai. Į Indonezijos Vyriausybės nuotolinį duomenų sutikrinimą taip pat buvo įtrauktas „Indonesia Eximbank“ ir dviejų žaliavų tiekėjų, t. y. „PT. Gag Nikel“ ir „PT. Sungai Danau Jaya“, pateiktos informacijos nuotolinis sutikrinimas.

(50) Be to, Komisija nuotoliniu būdu sutikrino šių bendrovių ir (šalių) duomenis:

(a) Sąjungos asociacijos, atstovaujančios trims atrinktiems Sąjungos gamintojams:

— Europos plieno asociacijos („Eurofer“), Briuselis, Belgija;

(b) Indijos eksportuojančių gamintojų:

— „Chromeni Steels Private Limited“ („Chromeni“), Ahmadabadas,

— „Jindal Stainless Limited“ (JSL), Naujasis Delis ir „Jindal Stainless Hisar Limited“ (JSHL), Naujasis Delis, ir su jais susijusių bendrovių, visų pirma susijusių prekiautojų: „Jindal Stainless Steelway Limited“ (JSS), Gurugramas, ir „Jindal Steelitalia Limited“ (JSI), Gurgaunas, paslaugų teikėjo: „Jindal United Steel Limited“ (JUSL), Naujasis Delis, ir žaliavų tiekėjo: „Jindal Coke Limited“ (JCL), Naujasis Delis (toliau kartu vadinamų „Jindal Group“).

(c) Indonezijos eksportuojančių gamintojų:

— „PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“ (IRNC), Džakarta, ir susijusių bendrovių, visų pirma keturių pagrindinių susijusių Indonezijos žaliavų tiekėjų: „Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry“ (GCNS), Džakarta, „PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel“ (ITSS), Džakarta, „PT. Sulawesi Mining Investment“ (SMI), Džakarta, ir „PT. Tsingshan Steel Indonesia“ (TSI), Džakarta (kartu su IRNC toliau vadinamų „IRNC Group“), ir susijusio pramoninio parko „PT. Indonesia Morowali Industrial Park“ (IMIP), Džakarta, kuriame įsikūrusi „IRNC Group“,

— „PT. Jindal Stainless Indonesia“ („Jindal Indonesia“), Gresikas.

1.10. **Laikinųjų priemonių nenustatymas ir tolesnė procedūra**

(51) 2021 m. spalio 20 d. pagal pagrindinio reglamento 29a straipsnio 2 dalį Komisija pranešė suinteresuotosioms šalims, kad ketina nenustatyti laikinųjų priemonių ir tęsti tyrimą.

(52) Komisija toliau rinko ir tikrino visą informaciją, kurią manė esant reikalingą galutinėms išvadoms padaryti.

1.11. **Galutinis faktų atskleidimas**

(53) 2021 m. gruodžio 17 d. Komisija visoms šalims pranešė apie esminius faktus ir aplinkybes, kuriais remdamasi ji ketino nustatyti galutinį antisubsidijų muitą importuojamam nagrinėjamajam produktui (toliau – galutinis faktų atskleidimas). Visoms šalims buvo nustatytas laikotarpis, per kurį jos galėjo teikti pastabas dėl šio faktų atskleidimo. Suinteresuotosios šalys turėjo galimybę teikti pastabas dėl tyrimo inicijavimo ir pateikti prašymą išklausyti dalyvaujant Komisijai ir (arba) prekybos bylas nagrinėjančiam pareigūnui.

(54) Vėliau, 2022 m. sausio 21 d., suinteresuotosioms šalims buvo pateiktas papildomo galutinio faktų atskleidimo dokumentas (toliau – papildomas galutinis faktų atskleidimas) ir nustatytas laikotarpis, per kurį jos galėjo pateikti savo pastabas dėl šio faktų atskleidimo. Suinteresuotosios šalys turėjo galimybę prašyti, kad Komisija ir (arba) prekybos bylas nagrinėjantis pareigūnas jas išklausytų.

([12]) Pranešimas dėl COVID-19 protrūkio poveikio antidempingo ir antisubsidijų tyrimams (2020/C 86/06) (OL C 86, 2020 3 16, p. 6).

(55) Pastabas pateikė skundo pateikėjas, Indijos Vyriausybė, Indonezijos Vyriausybė, Kinijos Vyriausybė, atrinkti eksportuojantys gamintojai, nesusijęs importuotojas LSI ir importuotojų bei platintojų konsorciumas „Euranimi“.

(56) Taip pat šalims, kurios to prašė, buvo suteikta galimybė būti išklausytoms. Klausymai surengti su „IRNC Group“ ir „Euranimi“.

(57) Suinteresuotųjų šalių pateiktos pastabos buvo apsvarstytos ir prireikus į jas atsižvelgta šiame reglamente.

(58) „IRNC Group“ teigė, kad buvo pažeistos jos teisės į gynybą, nes jai nebuvo suteikta pakankamai laiko pastaboms dėl galutinio faktų atskleidimo parengti. Atsakydama Komisija pabrėžė, kad „IRNC Group“ iš pradžių buvo nustatytas 18 dienų terminas pastaboms pateikti, t. y. gerokai ilgesnis nei teisės aktais nustatytas 10 dienų terminas, kurį Komisija privalo suteikti suinteresuotosioms šalims po galutinio faktų atskleidimo. Be to, Komisija bendrovės prašymu pratęsė terminą trimis dienomis. Todėl Komisija nusprendė, kad „IRNC Group“ buvo suteikta pakankamai laiko pastaboms dėl galutinio faktų atskleidimo pateikti, ir pretenzija buvo atmesta.

(59) „Jindal Group“ ir „Jindal Indonesia“ paprašė Komisijos užtikrinti, kad siūlomi kompensaciniai muitai ir plienui taikomos apsaugos priemonės nebūtų sumuojami, kaip numatyta antidempingo reglamente.

(60) Šis klausimas aptartas 1083 ir 1084 konstatuojamosiose dalyse.

(61) Siekdamos teisinio tikrumo, „Jindal Group“ ir „Jindal Indonesia“ taip pat paprašė Komisijos įtraukti siūlomą reglamentą, kuriuo nustatomi antisubsidijų muitai, į Reglamentą (ES) 2019/1382 ([13]).

(62) Komisija atkreipė dėmesį, kad 3 straipsnyje jau sprendžiamas pagal šį reglamentą ir Reglamentą (ES) 2019/159 ([14]) renkamų muitų sąveikos klausimas. Paskutiniame Reglamento (ES) 2019/1382 pakeitime Komisija jau paskelbė, kad ateityje į kiekvieną reglamentą, kuriuo plieno produktams, kuriems taip pat taikoma apsaugos priemonė, nustatomos antidempingo ir (arba) antisubsidinės priemonės, bus įtrauktos konkrečios nuostatos, neleidžiančios tų priemonių taikyti kartu su viršKvočio apsaugos muitu ([15]).

(63) Po galutinio faktų atskleidimo „Euranimi“ ir LSI teigė, kad Komisija turėtų pagal pagrindinio reglamento 24 straipsnio 4 dalį sustabdyti priemonių taikymą.

(64) Komisija patvirtino, kad gavo šių šalių pateiktą informaciją, ir priminė joms, kad, jei Komisija manytų, jog tai tikslinga, ji galėtų nuspręsti sustabdyti priemonių taikymą tuo atveju, jei rinkos sąlygos laikinai pasikeistų tiek, kad nebūtų tikimybės žalai atsinaujinti dėl sustabdymo, ir jei tai atitiktų Sąjungos interesus.

2. **NAGRINĖJAMASIS PRODUKTAS IR PANAŠUS PRODUKTAS**

2.1. **Nagrinėjamasis produktas**

(65) Šiame tyrime nagrinėjamas produktas – Indijos ir Indonezijos kilmės plokšti valcavimo produktai iš nerūdijančiojo plieno, po šaltojo valcavimo toliau neapdoroti, kurių KN kodai šiuo metu yra 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 ir 7220 90 80. Šie KN kodai pateikiami tik kaip informacija.

([13]) 2019 m. rugsėjo 2 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/1382, kuriuo iš dalies keičiami tam tikri reglamentai, kuriais tam tikriems plieno produktams, kuriems taikomos apsaugos priemonės, nustatomos antidempingo arba antisubsidinės priemonės (OL L 227, 2019 9 3, p. 1).

([14]) 2019 m. sausio 31 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/159, kuriuo tam tikriems importuojamiems plieno produktams nustatomos galutinės apsaugos priemonės (OL L 31, 2019 2 1, p. 27).

([15]) 2021 m. spalio 4 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1754 kuriuo iš dalies keičiamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/1382, kuriuo iš dalies keičiami tam tikri reglamentai, kuriais tam tikriems plieno produktams, kuriems taikomos apsaugos priemonės, nustatomos antidempingo arba antisubsidinės priemonės (OL L 352, 2021 10 5, p. 1), 6 konstatuojamoji dalis.

2.2. **Panašus produktas**

(66) Atlikus tyrimą nustatyta, kad tokias pačias pagrindines fizines, chemines ir technines savybes ir tokią pačią naudojimo paskirtį turi šie produktai:

— nagrinėjamasis produktas;

— nagrinėjamųjų šalių vidaus rinkose gaminamas ir parduodamas produktas ir

— Sąjungoje Sąjungos pramonės gaminamas ir parduodamas produktas.

(67) Todėl Komisija padarė išvadą, kad šie produktai yra panašūs produktai, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 2 straipsnio c punkte.

2.3. **Tvirtinimai dėl produkto apibrėžtosios srities**

(68) Vienas Sąjungos gamintojas, kuris taip pat veikė kaip importuotojas ir galutinis naudotojas, paprašė į produkto apibrėžtąją sritį neįtraukti šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų, kurių plieno markė yra 200 ir 201. Atlikus tyrimą nustatyta, kad tokius produktus galima pakeisti vieni kitais, kiek tai susiję su jų savybėmis. Komisija taip pat priėjo prie išvados, kad patenkinus šį prašymą neįtraukti tam tikrų produktų į produkto apibrėžtąją sritį muitinėms iš tiesų tektų nepagrįsta našta, nes muitinės turėtų atlikti laboratorinį bandymą ir patikrinti kiekvienos siuntos galutinį naudojimą. Be to, iš bendrovės pateiktų duomenų, susijusių su 200 ir 201 markės plieno produktų ir kitų produktų pirkimu iš nagrinėjamųjų šalių, matyti, kad bendrovė iš tų šalių pirko kitus produktus, kurie patenka į šio tyrimo produkto apibrėžtąją sritį, todėl iš esmės kyla kryžminės kainų kompensacijos rizika. Be to, nors bendrovė tvirtina, kad šių plieno markių produktų galutinio naudojimo paskirtis yra tik viena, negalima atmesti galimybės, kad šių plieno markių produktai gali būti naudojami ir kitais tikslais.

(69) Taigi Komisija padarė išvadą, kad patenkinti šį prašymą neįtraukti tam tikrų produktų būtų netikslinga, todėl jis buvo atmestas.

3. **SUBSIDIJAVIMAS. INDIJA**

3.1. **Į tyrimus įtrauktos subsidijos ir subsidijų programos**

(70) Remiantis skunde, pranešime apie inicijavimą ir Komisijos klausimynų atsakymuose pateikta informacija nagrinėtas įtariamas subsidijavimas Indijos Vyriausybei teikiant tokias subsidijas:

i) tiesioginis ir galimas tiesioginis lėšų pervedimas:

— kreditinis finansavimas prieš išsiuntimą ir po išsiuntimo,

— eksporto finansavimo palūkanų išlyginimo schema,

— eksporto kreditų agentūrų teikiamos paskatos,

— Indijos valstybinio banko (angl. *State Bank of India*, toliau – SBI) ir Plieno plėtros fondo (toliau – SDF) lengvatinės paskolos,

— SDF ir Plieno ministerijos dotacijos moksliniams tyrimams ir technologinei plėtrai (toliau – MTTP);

ii) Vyriausybės negautos arba nesurinktos pajamos, kurios kitais atvejais būtų gautos:

— atleidimo nuo muitų ir atsisakymo juos išieškoti schemos,

(a) išankstinių leidimų schemos (ILS),

(b) importo be muito leidimų schema (BIL),

(c) sąlyginio apmokestinimo muitu schema (SAMS),

(d) gamybos priemonių eksportui skatinti schema (GPESS),

(e) Indijos eksportuojamų prekių schema (IEPS),

(f) eksporto skatinimas atleidžiant nuo muitų ir mokesčių – tariamas eksportas,

— lengvatos, taikomos į eksportą orientuotoms įmonėms (EOĮ) ir specialiosioms ekonominėms zonoms (SEZ),

— pajamų mokesčio lengvatos;

iii) tiekiamos prekės arba teikiamos paslaugos už mažesnį nei pakankamą atlygį:

— chromo rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį,

— geležies rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį;

iv) prekių pirkimas pagal viešųjų pirkimų politiką;

v) „Exim Bank“ teikiamos paskatos pirkėjų kreditų forma;

vi) Gudžarato valstijos vietinių subsidijų schemų teikiamos paskatos.

3.2. **Schemos, kurių subsidijavimo įrodymų nenustatyta**

– Kreditinis finansavimas prieš išsiuntimą ir po išsiuntimo

(71) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos bankai teikia eksporto finansavimą prieš išsiuntimą eksportuotojams, kurie reikalauja apmokėti už parduotas prekes prieš jas išsiunčiant. Panašiai, eksporto finansavimas po išsiuntimo – tai paskola, kurią finansų įstaigos teikia eksportuotojams. Šią schemą valdo Indijos centrinis bankas „Reserve Bank of India“ (toliau – RBI). Be to, buvo teigiama, kad Indijos Vyriausybė per savo centrinį banką paveda arba nurodo privatiems Indijos bankams teikti finansinę paramą tiesioginio lėšų pervedimo forma (pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktis ir 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunktis). Norėdamas pasinaudoti šiomis schemomis, eksportuotojas turi tik pateikti eksporto įrodymą, o rizikos vertinimo nereikalaujama. Todėl eksportuotojo gaunama nauda yra lygi skirtumui tarp gautos lengvatinės normos ir panašių paskolų rinkos kurso Indijoje.

(72) Vienas iš Indijos eksportuojančių gamintojų tiriamuoju laikotarpiu ribotai naudojosi kreditais prieš išsiuntimą.

(73) Bendrovė naudojosi kreditais prieš išsiuntimą pagal apyvartinio kapitalo priemones (kredito linijas), kurias suteikė valstybiniai ir privatūs bankai. Taikoma palūkanų norma buvo nustatyta atsižvelgiant į rinkos sąlygas ir į kitų valstybinių ir privačių bankų (įskaitant tarptautinius bankus), kuriuose bendrovė turėjo aktyvių kredito linijų, taikomas palūkanų normas. Palūkanų norma buvo pagrįsta lyginamąja bazine norma eksporto kreditų INR atveju arba LIBOR norma eksporto kreditų, suteikiamų JAV doleriais, atveju. Abiem atvejais, atsižvelgiant į bendrovės kredito reitingo vertinimą, buvo pridėta marža. Tos pačios kredito linijos buvo naudojamos ir vidaus trumpalaikiam finansavimui.

(74) Du Indijos eksportuojantys gamintojai tiriamuoju laikotarpiu nesinaudojo eksporto kreditais po išsiuntimo.

(75) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šių schemų.

– Eksporto finansavimo palūkanų išlyginimo schema

(76) Skundo pateikėjas teigė, kad pagal palūkanų išlyginimo schemą eksportuotojams suteiktas finansinis indėlis tiesioginio lėšų pervedimo forma, suteikiant kompensaciją šių eksportuotojų skolintojams, kuri sudarė 3–5 % palūkanų, kurios kitu atveju būtų buvusios mokėtinos už tam tikras paskolas, vertės.

(77) Du Indijos eksportuojantys gamintojai tiriamuoju laikotarpiu nesinaudojo palūkanų išlyginimo schema.

(78) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– Eksporto kreditų agentūrų teikiamos paskatos

(79) Indijos Vyriausybei visiškai priklauso dvi eksporto kreditų agentūros: „Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd“ (toliau – ECGC) ir „Exim Bank of India“. Pagrindinis abiejų agentūrų tikslas – skatinti Indijos eksportą. Skundo pateikėjas teigė, kad šių agentūrų teikiamos paskatos yra naudingos eksportuotojams, nes jos suteikia draudimą, kredito garantijas, kredito linijas ir eksporto kreditus taikydamos sąlygas, kurios nėra tokios griežtos kaip įprastos rinkos sąlygos.

(80) Du Indijos eksportuojantys gamintojai nesinaudojo ECGC ar „Exim Bank“ suteiktomis kredito garantijomis, eksporto kreditais ar kredito linijomis.

(81) Tačiau ECGC draudimo liudijimais buvo apdrausti du „Jindal Group“ gamintojai. Vis dėlto Komisija nenustatė šių draudimo sutarčių nukrypimo nuo įprastų rinkos sąlygų. Įmokų dydis priklausė nuo didžiausios galimos nuostolių sumos, šalių ir pirkėjų, kuriems galiojo liudijimas, ir ankstesnės žalos, t. y. bendrovių rizikos profilio. Komisija patikrino, ar sumokėtos visos draudimo įmokos ir mokesčiai.

(82) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– Indijos valstybinio banko (angl. *State Bank of India*, toliau – SBI) ir Plieno plėtros fondo (toliau – SDF) lengvatinės paskolos

(83) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė per Indijos valstybinį banką ir Plieno plėtros fondą nerūdijančiojo plieno gamintojams teikia lengvatines paskolas konkrečiam sektoriui.

(84) SBI buvo vienas iš bankų, suteikusių „Jindal Group“ ilgalaikes paskolas, tačiau Komisija nenustatė, kad jos buvo skirtos konkrečiam sektoriui arba lengvatinės. Palūkanų norma buvo nustatyta pagal lyginamąją bazinę normą, pridėjus maržą. Iš tiesų, SBI taikyta palūkanų norma buvo šiek tiek didesnė nei privačių bankų, teikiančių panašios trukmės ilgalaikes paskolas „Jindal Group“, taikytos palūkanų normos.

(85) Du Indijos eksportuojantys gamintojai negavo paskolų iš Plieno sektoriaus plėtros fondo per TL.

(86) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– SDF ir Plieno ministerijos dotacijos moksliniams tyrimams ir technologinei plėtrai

(87) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė plieno gamintojams per SDF teikia dotacijas moksliniams tyrimams ir technologinei plėtrai. Dotacijas moksliniams tyrimams ir technologinei plėtrai taip pat gali tiesiogiai suteikti Plieno ministerija.

(88) Du Indijos eksportuojantys gamintojai negavo dotacijų MTTP tiriamuoju laikotarpiu arba dotacijų, kurias būtų galima priskirti tiriamajam laikotarpiui.

(89) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– Atleidimo nuo muitų ir atsisakymo juos išieškoti schemos

(90) Skundo pateikėjas teigė, kad tiriamojo produkto gamintojai naudojasi keliomis sąlyginio apmokestinimo muitu schemomis, kurios taikomos prieš eksportą ir po jo, pagal kurias importuotos žaliavos ar gamybos priemonės gali būti atleistos nuo muitų ir importo mokesčių. Pagal šias schemas eksportuojantiems gamintojams suteikiama nauda, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje, lygi Vyriausybės negautų pajamų sumai, t. y. nesurinktų muitų ir mokesčių sumai.

(91) Kaip paaiškinta 117–205 konstatuojamosiose dalyse, vienas arba abu Indijos eksportuojantys gamintojai pasinaudojo kai kuriomis atleidimo nuo muito ir atsisakymo išieškoti muitus schemomis, būtent: ILS, SAMS, GPESS ir IEPS.

(92) Tačiau tiriamuoju laikotarpius nė vienas iš dviejų eksportuojančių gamintojų negavo naudos iš BIL schemos, be to, vidaus pardavimo sandoriai nebuvo priskirti tariamam eksportui. Todėl Komisijai nereikėjo toliau tirti pastarųjų dviejų schemų.

– Lengvatos, taikomos į eksportą orientuotoms įmonėms (EOĮ) ir specialiosioms ekonominėms zonoms (SEZ)

(93) Skundo pateikėjas teigė, kad tiriamojo produkto gamintojams taikomos kelios mokesčių lengvatos, nes jie yra įregistruoti kaip EOĮ arba yra įsikūrę SEZ.

(94) Tačiau tiriamuoju laikotarpius nė vienas iš dviejų Indijos eksportuojančių gamintojų nebuvo įregistruotas kaip EOĮ ir negavo jokių ankstesnių investicinių prekių subsidijų kaip EOĮ, kurias būtų galima priskirti tiriamajam laikotarpiui. Nė vienas iš dviejų eksportuojančių Indijos gamintojų taip pat nėra įsikūręs SEZ.

(95) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šių schemų.

– Pajamų mokesčio lengvatos

(96) Skundo pateikėjas teigė, kad tiriamojo produkto gamintojai naudojasi pajamų mokesčio lengvatomis ir atleidimu nuo mokesčio pagal kelias programas, įskaitant:

— sumažintą pajamų mokesčio tarifą naujai įsteigtoms bendrovėms;

— pajamų mokesčio atskaitymus nuo MTTP sąnaudų;

— pajamų mokesčio atskaitymus nuo pelno, gauto vykdant didelius pramoninius projektus (atleidimas nuo pajamų mokesčio);

— pajamų mokesčio atskaitymus nuo specialios kategorijos įmonių pelno;

— pajamų mokesčio atskaitymus nuo investicijų į naujas gamyklas ir mašinas.

(97) Du Indijos eksportuojantys gamintojai tiriamuoju laikotarpiu nebuvo atleisti nuo pajamų mokesčio, jiems nebuvo taikomos jokios lengvatos ar sumažinti mokesčių tarifai.

(98) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– Geležies rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį

(99) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė įgyvendino politiką, pagal kurią geležies rūdai buvo nustatyti dideli eksporto mokesčiai. Taip Vyriausybė užtikrino didesnę šių produktų pasiūlą vidaus rinkoje ir garantavo, kad geležies kainos išliks gerokai mažesnės už tarptautines. Šie eksporto muitai kartu su kitais elementais reiškė, kad Indijos Vyriausybė pavedė arba nurodė žaliavų gamintojams tiekti žaliavas Indijos gamintojams už mažesnį nei deramą atlygį.

(100) Tačiau nė vienas iš dviejų Indijos eksportuojančių gamintojų gamybos procese nenaudoja geležies rūdos. Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šios schemos.

– Prekių pirkimas pagal viešųjų pirkimų politiką

(101) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė rėmė Indijos šaltai valcuoto nerūdijančiojo plieno pramonę vykdydama viešuosius pirkimus. Buvo teigiama, kad valdžios sektoriaus institucijos vykdydamos pirkimus privalo naudoti mažiausią nustatytą Indijos plieno ir geležies procentinę dalį (15–50 %). Be to, kai viešųjų pirkimų procedūroje dalyvaujantis užsienio tiekėjas pasiūlo mažiausią kainą, jis gali gauti tik iki pusės užsakyto kiekio. Kita dalis turi būti skiriama vietiniam tiekėjui, kurio kaina 20 % viršija užsienio dalyvio kainą. Tik jei nė vienas vietinis tiekėjas negali pasiūlyti kainos, kuri neviršytų 20 % mažiausios kainos (mažai tikėtinas atvejis, atsižvelgiant į didelę maržą), likusią sutarties dalį gali laimėti veiksmingesnis užsienio tiekėjas, dalyvaujantis viešųjų pirkimų procedūroje.

(102) Vienas iš Indijos eksportuojančių gamintojų tiriamuoju laikotarpiu sėkmingai dalyvavo viešųjų pirkimų procedūrose.

(103) Tiriamuoju laikotarpiu Komisija patikrino visas viešųjų pirkimų procedūras ir konkursus, susijusius su nagrinėjama Indijos bendrove. Tačiau konkrečių subsidijavimo požymių nenustatyta.

(104) Viešųjų pirkimų konkursai skelbiami internete, atitinkamų Indijos administracijos padalinių, institucijų ar valstybinių įmonių (pvz., Indijos geležinkelių) interneto svetainėse, o įmonės gali laisvai siųsti savo pasiūlymus. Įprasta, kad viešųjų pirkimų apimtis padalijama dviem bendrovėms. Mažiausią kainą pasiūliusiai bendrovei skiriama 60 % pirkimo sutarties, o antroje vietoje esančiai bendrovei skiriama likusi 40 % sutarties dalis su sąlyga, kad ji pakoreguos savo kainą taip, kad ji atitiktų viešųjų pirkimų konkurso laimėtojo pasiūlytą kainą. Ši taisyklė taip pat taikoma, jei viena arba abi bendrovės yra užsienio tiekėjai, dalyvaujantys viešųjų pirkimų procedūroje.

(105) Tiesa, kai kuriuose viešuosiuose pirkimuose gali dalyvauti tik savo šalies bendrovės. Tačiau, jei viešųjų pirkimų procedūra yra atvira užsienio tiekėjams, nėra jokios kainų diskriminacijos, apie kurią teigia skundo pateikėjas. Lengvatinė kaina (20 %) vietiniams tiekėjams taikoma tik su investicinėmis prekėmis susijusių viešųjų pirkimų atveju ([16]).

([16]) 2019 m. POLITIKOS, PAGAL KURIĄ VIEŠUOSIUOSE PIRKIMUOSE PIRMENYBĖ TAIKOMA ŠALYJE PAGAMINTAI GELEŽIES IR PLIENO PRODUKTAMS (PERŽIŪRĖTOS), 2.11 straipsnis ir B priedas (2019 m. gegužės 29 d. Indijos oficialusis leidinys Nr. 324).

(106) Komisija patikrino ir nustatė, kad visose viešųjų pirkimų procedūrose, kurias tiriamuoju laikotarpiu laimėjo tiriamojo produkto Indijos gamintojas, nepriklausomai nuo to, ar jose galėjo dalyvauti užsienio tiekėjai, laimėjusi bendrovė pasiūlė mažiausią kainą arba jos pasiūlymas buvo antras ir ji turėjo pakoreguoti savo kainą iki mažiausios pasiūlytos kainos.

(107) Po galutinio faktų atskleidimo skundo pateikėjas teigė, kad iš kai kurių viešųjų pirkimų procedūrų pašalinus užsienio tiekėjus sumažėjo konkurencija, todėl bendros kainos buvo didesnės, kas prilygo finansiniam indėliui perkant prekes už didesnį nei pakankamą atlygį.

(108) Be to, skundo pateikėjas pastebėjo, kad Indijos viešųjų pirkimų taisyklėmis, pagal kurias tam tikruose viešųjų pirkimų konkursuose neleidžiami importuojami produktai, Indijos gamintojams užtikrinamas atitinkamas pirkimų kiekis, taip sukuriant jiems naudą.

(109) Komisija sutinka, kad neįtraukus užsienio tiekėjų į viešųjų pirkimų procedūras gali sumažėti konkurencija ir sukuriama rinka tik vietos tiekėjams, dalyvaujantiems viešųjų pirkimų procedūroje. Tačiau „Jindal Group“ per viešųjų pirkimų konkursus parduotas kiekis nebuvo reikšmingas, palyginti su visa bendrovės pardavimo apimtimi vidaus rinkoje tiriamuoju laikotarpiu. Be to, analizuodama viešųjų pirkimų procedūras, kurias tiriamuoju laikotarpiu laimėjo tiriamojo produkto Indijos gamintojas, Komisija nepastebėjo didelių kainų skirtumų tarp laimėjusių pasiūlymų viešųjų pirkimų konkursuose, kuriuose dalyvavo užsienio bendrovės, ir konkursuose, kuriuose jos nedalyvavo. Todėl šiuo konkrečiu atveju Komisija nenustatė jokios materialinės naudos, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies b punkte.

– <u>„Exim Bank“ teikiamos paskatos pirkėjų kreditų forma</u>

(110) Skundo pateikėjas teigė, kad „Exim Bank“ siūlo kredito linijas ir pirkėjo kreditą. Šios paskatos teikiamos ne eksportuotojams, o užsienio vyriausybėms, užsienio plėtros bankams ir finansų įstaigoms, užsienio komerciniams bankams ar kitiems subjektams. Tokiu finansavimu jiems suteikiama galimybė pirkti iš Indijos eksportuotojų atidėto kredito sąlygomis.

(111) „Exim Bank“ kredito linija arba pirkėjo kreditas tiriamuoju laikotarpiu nebuvo suteiktas nė vienu iš tiriamųjų eksportuojančių gamintojų eksporto pardavimo atvejų.

(112) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šių schemų.

– <u>Gudžarato valstijos vietinių subsidijų schemų teikiamos paskatos</u>

(113) Skundo pateikėjas teigė, kad, be Indijos Vyriausybės skiriamų subsidijų, kai kurie tiriamojo produkto gamintojai gali pasinaudoti Gudžarato Vyriausybės valstijos lygmeniu teikiamomis subsidijų schemomis. Skunde išvardytos keturios vietinės schemos:

— 2016–2021 m. pramonės skatinimo schema, pagal kurią naujoms Gudžarato valstijoje besikuriančioms bendrovėms taikomos mokesčių lengvatos;

— Gudžarato PVM lengvatos schema, pagal kurią Gudžarato įmonė gali susigrąžinti PVM, sumokėtą už įsigytas žaliavas, kaip pirkimo mokesčio kreditą;

— Specialiosios ekonominės zonos įstatymas, pagal kurį taikomas atleidimas nuo žyminio mokesčio ir registravimo mokesčio;

— atleidimas nuo pardavimo ir kitų valstybinių mokesčių, taikomų perkant žaliavas SEZ įsikūrusiai įmonei arba įmonės padaliniui.

(114) Tik vienas iš tiriamųjų Indijos eksportuojančių gamintojų yra įsikūręs Gudžarato valstijoje ir galėtų pasinaudoti pirmiau išvardytomis vietinėmis subsidijų schemomis. Tačiau nustatyta, kad tiriamuoju laikotarpiu ši bendrovė negavo naudos pagal jokią iš išvardytų schemų.

(115) Todėl Komisijai neprireikė toliau tirti šių schemų.

– <u>Elektros žyminio mokesčio atskaita (Gudžarato Vyriausybė)</u>

(116) Komisija nustatė, kad tiriamuoju laikotarpiu šia priemone pasinaudojo vienas eksportuojantis gamintojas. Tačiau paaiškėjus, kad šiai bendrovei suteikta nauda buvo nereikšminga (0,02 %), Komisija nusprendė toliau šios priemonės netirti.

3.3. **Schemos, kurių subsidijavimo įrodymai nustatyti**

3.3.1. *Atleidimo nuo muitų ir atsisakymo juos išieškoti schemos*

(117) ILS, GPESS ir IEPS schemos grindžiamos 1992 m. Užsienio prekybos (Plėtra ir reguliavimas) įstatymu (1992 m., Nr. 22), kuris įsigaliojo 1992 m. rugpjūčio 7 d. (toliau – Užsienio prekybos įstatymas). Pagal Užsienio prekybos įstatymą Indijos Vyriausybė įgaliojama skelbti su eksporto ir importo politika susijusius pranešimus. Jie apibendrinami užsienio prekybos politikos dokumentuose, kuriuos paprastai kas penkerius metus leidžia ir reguliariai atnaujina Prekybos ministerija.

(118) Su tiriamuoju laikotarpiu susijęs užsienio prekybos politikos dokumentas yra „2015–2020 m. Užsienio prekybos politika“ (toliau – 2015–2020 m. UPP). Indijos Vyriausybė 2015–2020 m. UPP reglamentuojančias procedūras taip pat išdėstė „2015–2020 m. Procedūrų vadove“ (toliau – 2015–2020 m. PV).

(119) Sąlyginio apmokestinimo muitu schema (toliau – SAMS) yra grindžiama 1962 m. Muitinės įstatymo 75 skirsniu, 1944 m. Centrinio akcizų įstatymo 37 skirsniu, 1994 m. Finansų įstatymo 93A ir 94 skirsniais ir 1995 m. Muitų, centrinio akcizų muito ir paslaugų mokesčio sąlyginio apmokestinimo taisyklėmis. Sąlyginio apmokestinimo normos skelbiamos reguliariai.

(120) Bendrai pažymima, kad Komisija negalėjo per pagrįstą laiką užbaigti tam tikrų dokumentų, susijusių su eksporto ir (arba) importo sandoriais pagal šiame poskirsnyje aprašytas sąlyginio apmokestinimo muitu schemas, nuotolinio sutikrinimo, kaip buvo prašoma ir sutarta per nuotolinį duomenų sutikrinimą. Šiuo atžvilgiu Komisija, remdamasi pagrindinio reglamento 28 straipsnio 3 dalimi, nustatydama bendrovių ir Indijos Vyriausybės pateiktų duomenų neatitikimus, rėmėsi geriausiais turimais faktais.

(121) Po galutinio faktų atskleidimo vienas iš Indijos eksportuojančių gamintojų teigė, kad ILS, SAMS ir IEPS tikslas – neutralizuoti muitus, kuriuos bendrovė moka už eksportuojamiems produktams gaminti naudojamų žaliavų importą, todėl bendrovė negauna naudos iš šių trijų schemų.

(122) Tačiau, priešingai šiam teiginiui, pagal SAMS ir IEPS bendrovių gautos lengvatos nėra tiesiogiai susijusios su muitais, mokėtinais už importuojamas žaliavas, kurias bendrovės naudoja eksportuojamiems produktams gaminti.

(123) Pagal SAMS eksportuojanti bendrovė gauna išmokas grynaisiais pinigais, kurios siejamos tik su jos eksporto FOB verte. Ši bendrovė neprivalo importuoti jokių žaliavų.

(124) Taikant IEPS, eksportuojančiam gamintojui suteikiamos laikinosios mokėjimo priemonės, kurios gali būti parduodamos rinkoje arba naudojamos ateityje mokėtiniems importo muitams kompensuoti, tačiau ši kompensacija neapsiriboja žaliavomis, naudojamomis eksportuojamiems produktams, už kuriuos buvo gautos laikinosios mokėjimo priemonės pagal IEPS, gaminti. Taigi, laikinąsias mokėjimo priemones pagal IEPS galima naudoti bet kokiems mokėtiniems importo muitams, įskaitant su gamybos priemonėmis susijusius importo muitus, kompensuoti. Jas taip pat galima gauti, net jei bendrovė nieko neimportuoja.

(125) Tik ILS atveju esama tiesioginio ryšio tarp atleidimo nuo importo muitų už bendrovės importuojamas žaliavas ir eksportuojamus produktus. Todėl Komisija atleidimo nuo muito nelaiko bendrovei suteikta nauda, jei ji gali įrodyti, kad eksportuojamų galutinių produktų gamybai faktiškai sunaudojo pagal ILS importuotas žaliavas.

– Išankstinių leidimų schema (ILS)

(126) Komisija nustatė, kad vienas Indijos eksportuojantis gamintojas tiriamuoju laikotarpiu naudojosi ILS.

(a) Teisinis pagrindas

(127) Išsamus schemos apibūdinimas pateiktas 2015–2020 m. UPP 4.03–4.24 punktuose, taip pat 2015–2020 m. PV ir Atnaujinto 2015–2020 m. PV 4.04–4.52 skyriuose.

(b) Tinkamumas finansuoti

(128) ILS sudaro šešios poschemės, kurios išsamiau aprašytos tolesniame skirsnyje. Šios poschemės skiriasi, be kita ko, pagal tai, kam suteikiama teisė jomis naudotis. Teisę naudotis ILS fiziniam eksportui ir ILS metiniams poreikiams taikomomis poschemėmis turi su finansuojančiais gamintojais susieti gamintojai eksportuotojai ir prekiautojai eksportuotojai. Galutiniam eksportuotojui produktus tiekiantys gamintojai eksportuotojai turi teisę naudotis tarpiniam tiekimui taikoma ILS. Teisę naudotis ILS vadinamojo tariamo eksporto poscheme turi pagrindiniai rangovai, tiekiantys produktus 2015–2020 m. UPP 7.02 punkte nurodytoms vadinamojo tariamo eksporto kategorijų įmonėms, pvz., į eksportą orientuotoms įmonėms (toliau – EOĮ). Galiausiai vadinamojo tariamo eksporto lengvatomis pagal Išankstinio išleidimo įsakymo ir Kompensacinio vidaus akredityvo poschemes teisę naudotis turi tarpiniai gamintojų eksportuotojų tiekėjai.

(c) Praktinis įgyvendinimas

(129) ILS gali būti taikoma toliau aprašytais atvejais.

(130) Fiziniam eksportui: tai pagrindinė poschemė. Pagal ją leidžiama be muito importuoti žaliavas, naudojamas konkrečiam eksportuojamam galutiniam produktui gaminti. Šiuo atveju „fizinis“ reiškia, kad eksportuojamas produktas turi būti išvežtas iš Indijos teritorijos. Licencijoje nurodoma leistina importo apimtis ir eksporto įsipareigojimas, įskaitant eksportuojamo produkto rūšį.

(131) Metiniams poreikiams: toks leidimas susiejamas su platesne produktų grupe (pvz., cheminiais ir susijusiais produktais), o ne su konkrečiu eksportuojamu produktu. Licencijos turėtojas, neviršydamas tam tikros ribinės vertės, nustatytos atsižvelgiant į anksčiau jo vykdytą eksportą, gali be muito importuoti visas žaliavas, kurios turi būti naudojamos bet kuriems tokiai grupei priklausantiems produktams gaminti. Jis gali pasirinkti eksportuoti bet kurį tai produktų grupei priskiriamą produktą, pagamintą naudojant tokią muitu neapmokestinamą medžiagą;

(132) Tarpiniam tiekimui: ši poschemė taikoma tokiais atvejais, kai du gamintojai ketina gaminti vieną eksportuojamą produktą ir pasiskirstyti gamybos procesą. Tarpinį produktą gaminantis gamintojas eksportuotojas gali be muito importuoti žaliavas ir tam gali pasinaudoti ILS tarpiniam tiekimui. Galutinis eksportuotojas baigia gamybą ir privalo eksportuoti galutinį produktą.

(133) Tariamam eksportui: pagal šią poschemę pagrindinis rangovas gali be muito importuoti žaliavas, reikalingas prekėms, kurios bus parduotos kaip vadinamasis tariamas eksportas, gaminti. Kaip teigia Indijos Vyriausybė, tariamas eksportas reiškia tokias operacijas, kai tiekiamos prekės neišvežamos iš šalies. Tam tikros tiekimo kategorijos laikomos tariamu eksportu, jei produktai pagaminti Indijoje, pvz., produktų tiekimas EOĮ arba specialiojoje ekonominėje zonoje (toliau – SEZ) esančiai bendrovei.

(134) Išankstinio išleidimo įsakymui (IIĮ): ILS leidimo turėtojas, ketinantis įsigyti žaliavų iš vietos šaltinių ir nesinaudoti tiesioginiu importu, turi galimybę jų įsigyti pateikdamas IIĮ. Tokiais atvejais išankstiniai leidimai pripažįstami kaip IIĮ ir patvirtinami vietos tiekėjui pristačius jame nurodytus produktus. Patvirtinus IIĮ vietos tiekėjui suteikiama teisė naudotis tariamo eksporto lengvatomis, kaip nurodyta 2015–2020 m. UPP 7.03 punkte (t. y. tarpiniam tiekimui ir (arba) tariamam eksportui, tariamo eksporto sąlyginiam apmokestinimui ir galutinio akcizo grąžinimui taikoma ILS). Pagal IIĮ mechanizmą mokesčiai ir muitai grąžinami tiekėjui, o ne galutiniam eksportuotojui, sąlyginio apmokestinimo muitais ir (arba) muitų grąžinimo forma. Mokesčiai ir (arba) muitai gali būti grąžinami už vietos ir importuotas žaliavas.

(135) Kompensaciniam vidaus akredityvui: ši poschemė taip pat apima vietos tiekimą išankstinio leidimo turėtojui. Išankstinio leidimo turėtojas gali kreiptis į banką dėl vidaus akredityvo atidarymo vietos tiekėjui. Bankas patvirtina tiesioginio importo leidimą tik produktų, kurie ne importuojami, o įsigyjami šalies viduje, vertei ir kiekiui. Vietos tiekėjas turi teisę naudotis tariamo eksporto lengvatomis, nurodytomis 2015–2020 m. UPP 7.03 punkte (t. y. tarpiniam tiekimui ir (arba) tariamam eksportui, tariamo eksporto sąlyginiam apmokestinimui ir galutinio akcizo grąžinimui taikoma ILS).

(136) Komisija nustatė, kad tiriamuoju laikotarpiu vienas eksportuojantis gamintojas, kuris naudojosi schema, gavo nuolaidas pagal pirmąją poschemę, t. y. ILS fiziniam eksportui. Todėl nebūtina nustatyti likusių nepanaudotų poschemių kompensacinio poveikio.

(137) Indijos valdžios institucijų atliekamo tikrinimo tikslais išankstinio leidimo turėtojas teisiškai privalo „teisingai ir tinkamai tvarkyti importuotų ir (arba) šalies viduje be muitų įsigytų produktų suvartojamo ir naudojamo kiekio apskaitą“ bei naudoti specialią formą (2015–2020 m. PV 4.51 skyrius bei 4H priedėlis), t. y. pildyti faktinį vartojimo registrą. Registrą turi tikrinti nepriklausomas atestuotasis apskaitininkas ir (arba) darbo ir sąnaudų apskaitininkas, išduodantis sertifikatą, kuriame patvirtinama, kad nurodyti registrai ir susiję įrašai patikrinti, o pagal 4H priedėlį pateikta informacija visais atžvilgiais teisinga ir tiksli.

(138) Dėl poschemės, kuria per TL naudojosi nagrinėjamoji bendrovė, t. y. fizinio eksporto poschemės: Indijos Vyriausybė nustato leidžiamo importo ir įsipareigojimo eksportuoti kiekį ir vertę bei įrašo ją leidime. Be to, importuojant ir eksportuojant Vyriausybės pareigūnai atitinkamus sandorius turi įrašyti leidime. Pagal ILS leidžiamą importo apimtį nustato Indijos Vyriausybė, remdamasi standartinėmis išeigos normomis (toliau – SIN), kurios nustatytos iš esmės visiems produktams, įskaitant tiriamąjį produktą.

(139) Importuojamos žaliavos negali būti perduodamos ir turi būti naudojamos galutiniam eksportuojamam produktui gaminti. Eksporto prievolė turi būti įvykdyta per nustatytą laikotarpį nuo licencijos išdavimo (per 18 mėnesių su galimybe pratęsti laikotarpį du kartus po 6 mėnesius).

(140) Tarp importuotų žaliavų ir eksportuotų galutinių produktų nėra glaudaus ryšio. Reikalavimus atitinkančios žaliavos taip pat gali būti importuojamos ir naudojamos kitiems produktams nei tiriamasis produktas. Be to, licencijos įvairiems produktams gali būti grupuojamos. Tai reiškia, kad pagal ILS licenciją eksportuojant tam tikrą produktą gali būti suteikta teisė pagal tą pačią licenciją be muito importuoti žaliavas kitam produktui.

(141) Atlikus tyrimą nustatyta, kad nebuvo įformintas nė vienos iš eksportuojančio gamintojo naudojamų ILS licencijų naudojimo užbaigimas. Todėl eksportuojantis gamintojas negalėjo parodyti jokių 4H priedėlių savo ILS licencijose. Be to, eksportuojantis gamintojas pripažino, kad jo vartojimo registre negalima nustatyti faktinio importuotų žaliavų suvartojimo ir susieti jo su pagamintais ir eksportuotais galutiniais produktais. Reikėtų pažymėti, kad šis gamintojas yra vertikaliai integruotas keliais lygmenimis:

1 lygis – kokso ir ferochromo gamyba;

2 lygis – skysto nerūdijančiojo plieno gamyba;

3 lygis – plokščių gamyba;

4 lygis – karštai valcuotų ritinių gamyba;

5 lygis – plokščių šaltai valcuotų produktų gamyba (nagrinėjamasis produktas).

Importuotos žaliavos naudojamos antrajame etape, kai jos sumaišomos su pirmajame etape pagamintomis arba šalies viduje įsigytomis žaliavomis.

(d) Išvada dėl ILS

(142) Atleidimas nuo importo muitų yra subsidija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje, t. y. Indijos Vyriausybės finansinis indėlis, nes jį taikant atsisakoma muitų pajamų, kurios kitu atveju būtų surinktos, o tiriamasis eksportuotojas gauna naudos, nes padidinamas jo likvidumas.

(143) Be to, pagal teisės aktus nustatyta, kad ILS fiziniam eksportui priklauso nuo to, ar vykdomas eksportas, todėl laikoma individualia ir kompensuotina priemone pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos a punktą. Neprisiimdama eksporto įsipareigojimo bendrovė negali naudotis šios schemos teikiamomis lengvatomis.

(144) Šiuo atveju naudojamos poschemės negalima laikyti leistina sąlyginio apmokestinimo muitu sistema arba pakaitine sąlyginio apmokestinimo sistema, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje. Ji neatitinka taisyklių, nustatytų pagrindinio reglamento I priedo i punkte, II priede (Sąlyginio apmokestinimo sistemos apibrėžtis ir taisyklės) ir III priede (Pakaitinės sąlyginio apmokestinimo sistemos apibrėžtis ir taisyklės). Indijos Vyriausybė netaikė veiksmingos tikrinimo sistemos arba tvarkos, kad nustatytų, ar žaliavos buvo sunaudotos ir koks jų kiekis buvo sunaudotas eksportuojamam produktui gaminti (pagrindinio reglamento II priedo 4 punktas, o pakaitinių sąlyginio apmokestinimo schemų atveju – pagrindinio reglamento III priedo II dalies 2 punktas). Be to, laikoma, kad tiriamojo produkto SIN buvo nepakankamai tikslios ir negali būti laikomos faktinio naudojimo tikrinimo sistema, nes dėl jų formos Indijos Vyriausybė negali pakankamai tiksliai patikrinti, koks

žaliavų kiekis buvo sunaudotas eksportuojamam produktui gaminti. Be to, Indijos Vyriausybė neatliko papildomo patikrinimo, grindžiamo panaudotomis faktinėmis žaliavomis, nors tokį patikrinimą reikia atlikti, kai netaikoma veiksminga tikrinimo sistema (pagrindinio reglamento II priedo 5 punktas ir III priedo II dalies 3 punktas).

(145) Todėl poschemė yra kompensuotina.

(e) Subsidijos sumos apskaičiavimas

(146) Kadangi nėra leidžiamų muitų grąžinimo sistemų ir nėra galimybės patikrinti faktinio atitinkamų žaliavų suvartojimo lygio, visa atsisakytų muitų suma (pagrindinis muitas ir muito mokestis) laikoma pertekliniu atleidimu nuo muitų, kuris pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktį būtų kompensuotina subsidija.

(147) Eksportuojančiam gamintojui apie Komisijos ketinimus taikyti pagrindinio reglamento 28 straipsnį ir geriausius turimus faktus šiuo atžvilgiu raštu pranešta 2021 m. lapkričio 22 d.

(148) Priešingai tolesniems bendrovės teiginiams, kad tokia lengvatos apskaičiavimo pagal ILS metodika nukrypsta nuo ankstesnės Komisijos praktikos ir yra pagrįsta tik prielaidomis ir išvadomis, pakartojama, kad bendrovė nepateikė jokių duomenų, pagal kuriuos būtų galima apskaičiuoti faktiškai grąžinamas per dideles muito sumas.

(149) Remiantis pagrindinio reglamento 7 straipsnio 1 dalies a punktu, mokesčiai, kuriuos bendrovė sumokėjo siekdama gauti subsidiją, buvo išskaičiuoti iš visos prašomos subsidijos sumos.

(150) Vadovaujantis pagrindinio reglamento 7 straipsnio 2 dalimi, grąžinamos per didelės muito sumos turėtų būti paskirstytos visai eksporto apyvartai kaip atitinkamas vardiklis, nes subsidija priklauso nuo to, ar bus vykdomas eksportas.

(151) Tiriamuoju laikotarpiu šiai schemai nustatyta 0,05 % subsidijos norma.

(152) Po galutinio faktų atskleidimo aptariamas Indijos eksportuojantis gamintojas pakartojo savo teiginius dėl nepagrįsto pagrindinio reglamento 28 straipsnio taikymo ir metodikos, kurią Komisija naudojo bendrovės gautai naudai pagal šią schemą apskaičiuoti.

(153) Tačiau naujų argumentų nepateikta. Primenama, kad Komisija neturėjo kitos galimybės, kaip tik remtis geriausiais turimais faktais, nes bendrovė nepateikė jokių duomenų, pagal kuriuos būtų galima standartiniu būdu apskaičiuoti grąžinamas per dideles muitų sumas pagal šią schemą. Bet kuriuo atveju, atsižvelgdama į nustatytą subsidijos normą, kuri nurodyta 151 konstatuojamojoje dalyje, Komisija nusprendė, kad nereikšmingos naudos, kurią „Jindal Group“ gavo pagal ILS, nereikės kompensuoti.

– Sąlyginio apmokestinimo muitu schema (SAMS)

(154) Komisija nustatė, kad vienas Indijos eksportuojantis gamintojas tiriamuoju laikotarpiu naudojosi SAMS.

(a) Teisinis pagrindas

(155) Peržiūros tiriamuoju laikotarpiu taikytas teisinis pagrindas – 1995 m. Muitų ir sąlyginio apmokestinimo pagrindiniais akcizais taisyklės (toliau – 1995 m. SAMS taisyklės) su pakeitimais, padarytais 2006 m. ([17]), vėliau pakeistos 2017 m. Muitų ir sąlyginio apmokestinimo pagrindiniais akcizais taisyklėmis ([18]) (toliau – 2017 m. taisyklės), kurios įsigaliojo 2017 m. spalio 1 d. Šios sąlyginio apmokestinimo muitu schemos apskaičiavimo metodą reglamentuoja 1995 m. SAMS taisyklių 3 taisyklės 2 dalis. Minėtų SAMS taisyklių 12 taisyklės 1 dalies a punkto ii papunktis reglamentuoja deklaraciją, kurią eksportuojantys gamintojai turi pateikti, norėdami pasinaudoti šia schema. Šios taisyklės nepasikeitė 2017 m. SAMS taisyklėse ir atitinka 3 taisyklės 2 dalį bei 13 taisyklės 1 dalies a punkto ii papunktį.

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee

([18]) Pranešimas Nr. 88/ 2017-CUSTOMS (N.T.) Naujasis Delis, 2017 m. rugsėjo 21 d. http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf.

(156) Be to, aplinkraštyje Nr. 24/2001 ([19]) pateikti konkretūs nurodymai, kaip laikytis 3 taisyklės 2 dalies ir reikalavimų, taikomų deklaracijai, kurią eksportuotojai turi pateikti pagal 12 taisyklės 1 dalies a punkto ii papunktį.

(157) 1995 m. SAMS taisyklių 4 taisyklėje nustatyta, kad centrinė valdžia gali patikslinti pagal 3 taisyklę nustatytą sumą arba normas. Vyriausybė atliko keletą pakeitimų, iš kurių paskutiniai, kuriais buvo peržiūrėtos normos, yra Pranešimas Nr. 95/2018 – CUSTOMS ir Pranešimas Nr. 07/2020 – CUSTOMS. Todėl tiriamojo produkto atveju SAMS normos buvo 1,8 % ir 1,6 % eksportuojamų produktų FOB vertės atitinkamai tiriamojo laikotarpio pirmai ir antrai daliai ([20]). Tos pačios SAMS normos taikomos karštai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams, kuriuos eksportuoja aptariama Indijos bendrovė.

(b) Tinkamumas finansuoti

(158) Teisę naudotis šia schema turi visi gamintojai eksportuotojai arba prekiautojai eksportuotojai.

(c) Praktinis įgyvendinimas

(159) Pagal šią schemą bet kuri bendrovė, eksportuojanti reikalavimus atitinkančius produktus, turi teisę gauti sumą, atitinkančią deklaruotos eksportuojamo produkto FOB vertės procentinę dalį. Muitų ir sąlyginio apmokestinimo pagrindiniais akcizais taisyklių 3 taisyklės 2 dalyje nurodoma, kaip apskaičiuojama subsidijos suma:

„2) Pagal šią taisyklę nustatydama sąlyginio apmokestinimo muitu sumą arba normą centrinė valdžia atsižvelgia į:

(a) kiekvienos klasės vidutinį kiekį ar vertę arba medžiagų, iš kurių Indijoje paprastai gaminamos tam tikros klasės prekės, aprašymą;

(b) importuotų medžiagų arba akcizais apmokestinamų medžiagų, skirtų tam tikros klasės prekėms gaminti Indijoje, vidutinį kiekį ar vertę;

(c) vidutinę sumą muitų, sumokėtų už importuotas medžiagas arba akcizais apmokestinamas medžiagas, skirtas pusgaminiams, komponentams ir tarpiniams produktams, naudojamiems prekių gamyboje, gaminti;

(d) vidutinę sumą muitų, sumokėtų už gamybos metu susidariusias atliekas ir katalizatorius: jeigu tokios atliekos ar katalizatoriai yra pakartotinai naudojami bet kuriame gamybos procese arba parduodami, taip pat atimama vidutinė pakartotinai panaudotų ar parduotų atliekų ar katalizatorių muitų suma;

(e) vidutinę sumą muitų, sumokėtų už importuotas medžiagas arba akcizais apmokestinamas medžiagas, skirtas eksportuojamoms prekėms laikyti arba pakuoti;

(f) visą kitą informaciją, kurią centrinė valdžia gali laikyti svarbia arba tam tikslui reikalinga.“

(160) Kitaip tariant, Indijos Vyriausybė grąžintiną sumą grindė visos pramonės muitų, sumokėtų už importuotas žaliavas, vidutinėmis vertėmis ir vidutine pramonės panaudojimo dalimi, kuri Indijos Vyriausybės manymu yra tipiška reikalavimus atitinkančių eksportuojamų produktų gamintojams. Tuomet Indijos Vyriausybė grąžintiną sumą išreiškia kaip reikalavimus atitinkančių eksportuojamų produktų vidutinės eksporto vertės procentinę dalį.

(161) Indijos Vyriausybė šią procentinę dalį naudoja tam, kad apskaičiuotų sąlyginio apmokestinimo muitu sumą, kurią turi teisę gauti visi reikalavimus atitinkantys eksportuotojai. Šios schemos normą kiekvienam produktui atskirai nustato Indijos Vyriausybė.

([19]) Cus. 2001 m. balandžio 20 d. F.NO.605/47/2001-DBK, Indijos Vyriausybės Finansų ministerijos Pajamų departamentas. Deklaracija pagal Sąlyginio apmokestinimo muitu schemos taisyklių 12 taisyklės 1 dalies a punkto ii papunktį (siekiant pasinaudoti sąlyginio apmokestinimo visoms pramonės šakoms taikomomis normomis). Visų pirma žr. pagal 12 taisyklės 1 dalies a punkto ii papunktį teikiamos deklaracijos siekiant pasinaudoti sąlyginio apmokestinimo visoms pramonės šakoms taikomomis normomis 2 ir 3 skirsnius, paskelbta http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs- circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus.

([20]) Nuo 2020 m. sausio 28 d. pasikeitė SAMS normos dydis.

(162) Norėdama pasinaudoti šia schema, bendrovė turi eksportuoti. Į muitinės serverį įvedant krovinio duomenis nurodoma, kad eksportas vykdomas pagal SAMS, ir SAMS suma nustatoma neatšaukiamai. Po to, kai vežėjas pateikia bendrąją eksporto deklaraciją ir muitinė įsitikina, kad joje pateikti duomenys atitinka važtaraščio duomenis, laikoma, kad visos sąlygos yra įvykdytos ir sąlyginio apmokestinimo suma turi būti sumokėta tiesioginiu mokėjimu į eksportuotojo banko sąskaitą arba išduodant banko vekselį.

(163) Be to, eksportuotojas turi pateikti eksporto pajamų panaudojimo įrodymą pateikdamas banko pažymą apie eksporto pajamų panaudojimą (BRC). Šį dokumentą galima pateikti po to, kai sumokama sąlyginio apmokestinimo suma, tačiau Indijos Vyriausybė susigrąžina sumokėtą sumą, jei eksportuotojas per nustatytą terminą nepateikia BRC.

(164) Sąlyginio apmokestinimo suma gali būti panaudota bet kokiam tikslui ir pagal Indijos apskaitos standartus sąlyginio apmokestinimo suma komercinėse sąskaitose gali būti kaupiamuoju principu įtraukiama į apskaitą kaip pajamos, kai įvykdomas įsipareigojimas eksportuoti.

(165) Atitinkamuose teisės aktuose ir administracinėse instrukcijose nustatyta, kad Indijos muitinės administracija neturi reikalauti, kad eksportuotojui, prašančiam pasinaudoti sąlyginio apmokestinimo muitu schema, turėjo būti arba bus taikomas mokėtinas muitas už eksportuojamų prekių gamybai reikalingų žaliavų importą. Be to, per nuotolinį duomenų sutikrinimą Indijos Vyriausybė patvirtino, kad bendrovėms, kurios visas žaliavas įsigyja šalies viduje, vis tiek bus taikomas visa norma, apskaičiuota pagal pirmiau minėtą 3 taisyklės 2 dalį.

(d) Išvada dėl SAMS

(166) SAMS yra subsidija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto I papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje. Vadinamoji sąlyginio apmokestinimo suma yra Indijos Vyriausybės finansinis indėlis, nes tai Indijos Vyriausybės tiesioginis lėšų pervedimas. Šios lėšos gali būti naudojamos be apribojimų. Sąlyginio apmokestinimo muitu suma taip pat yra naudinga eksportuotojui, nes padidina jo likvidumą.

(167) Eksportuojamų produktų sąlyginio apmokestinimo muitu normą kiekvienam produktui atskirai nustato Indijos Vyriausybė. Tačiau, nors subsidija vadinama sąlyginiu apmokestinimu muitu, ši schema neturi visų leistinos sąlyginio apmokestinimo muitu sistemos arba pakaitinės sąlyginio apmokestinimo sistemos, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje, savybių. Be to, ji neatitinka taisyklių, nustatytų pagrindinio reglamento I priedo I punkte, II priede (Sąlyginio apmokestinimo sistemos apibrėžtis ir taisyklės) ir III priede (Pakaitinės sąlyginio apmokestinimo sistemos apibrėžtis ir taisyklės). Grynųjų pinigų išmokėjimas eksportuotojui nesiejamas su faktiniu žaliavoms taikomų importo muitų mokėjimu ir nėra muito kreditas buvusio ar būsimo žaliavų importo muitams kompensuoti. Be to, netaikoma jokia sistema arba tvarka, skirta patvirtinti, kokios žaliavos ir kokiais kiekiais yra sunaudojamos gaminant eksportuojamus produktus. Be to, Indijos Vyriausybė neatliko papildomo patikrinimo, grindžiamo panaudotomis faktinėmis žaliavomis, nors tokį patikrinimą reikia atlikti, kai netaikoma veiksminga tikrinimo sistema (pagrindinio reglamento II priedo 5 punktas ir III priedo II dalies 3 punktas).

(168) Indijos Vyriausybės mokėtina suma eksportuotojams už eksportuojamus produktus priklauso nuo to, ar vykdomas eksportas, todėl pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 4 dalies a punktą ši schema laikoma individualia ir kompensuotina.

(169) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, daroma išvada, kad SAMS yra kompensuotina.

(e) Subsidijos sumos apskaičiavimas

(170) Vadovaudamasi pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalimi ir 5 straipsniu, Komisija apskaičiavo kompensuotinų subsidijų sumą, atsižvelgdama į gavėjui suteiktą naudą, kuri buvo nustatyta tiriamuoju laikotarpiu. Atsižvelgdama į ją, Komisija nustatė, kad nauda gavėjui suteikiama pagal šią schemą įvykdžius eksporto operaciją. Šiuo momentu Indijos vyriausybė privalo sumokėti sąlyginio apmokestinimo sumą, o tai yra finansinis indėlis, kaip nustatyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktyje. Muitinei išdavus eksporto važtaraštį, kuriame, be kita ko, nurodoma konkrečiai eksporto operacijai suteiktina sąlyginio apmokestinimo suma, Indijos Vyriausybė nebeturi teisės priimti sprendimo suteikti subsidiją ar jos nesuteikti.

(171) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija laikosi nuomonės, kad pagal SAMS gauta subsidija yra lygi sąlyginio apmokestinimo muitu sumų, gautų už eksporto operacijas, atliktas pagal šią schemą per tiriamąjį laikotarpį, sumoms. Komisija atsižvelgė į sąlyginio apmokestinimo muitu sumas, gautas už visas Indijos eksportuojančio gamintojo eksporto operacijas, nes bendrovė eksportuoja tik tiriamąjį produktą ir karštai valcuotus nerūdijančiojo plieno produktus, kurie yra tiriamojo produkto gamybos pusgaminiai, kuriems taikomos tos pačios SAMS normos.

(172) Vadovaudamasi pagrindinio reglamento 7 straipsnio 2 dalimi, Komisija paskirstė šias subsidijų sumas visai bendrovės eksporto apyvartai tiriamuoju laikotarpiu kaip atitinkamą vardiklį, nes subsidija priklauso nuo to, ar vykdomas eksportas, ir ją skiriant nebuvo atsižvelgta į perdirbtą, pagamintą, eksportuotą arba vežtą kiekį.

(173) Tiriamuoju laikotarpiu pagal šią schemą „Jindal Group“ nustatyta 1,65 % subsidijos norma.

– Gamybos priemonių eksportui skatinti schema

(174) Komisija nustatė, kad dviem Indijos eksportuojantiems gamintojams buvo suteiktos nuolaidos pagal GPESS, kurios tiriamuoju laikotarpiu galėjo būti priskirtos nagrinėjamajam produktui.

(a) Teisinis pagrindas

(175) Išsamus GPESS aprašymas pateiktas 2015–2020 m. UPP 5 skyriuje ir 2015–2020 m. PV 5 skyriuje.

(b) Tinkamumas finansuoti

(176) Teisę naudotis šia priemone turi gamintojai eksportuotojai, taip pat su finansuojančiais gamintojais susieti prekiautojai eksportuotojai ir paslaugų teikėjai.

(c) Praktinis įgyvendinimas

(177) Laikydamasi įsipareigojimo eksportuoti sąlygos bendrovė gali importuoti gamybos priemones (naujas gamybos priemones ir naudotas iki 10 metų senumo gamybos priemones), mokėdama už jas sumažintą muito normą. Tuo tikslu, pateikus prašymą ir sumokėjus mokestį, Indijos Vyriausybė išduoda GPESS licenciją. Pagal šią schemą numatyta taikyti sumažintą importo muito normą visoms pagal šią schemą importuojamoms gamybos priemonėms. Vykdant įsipareigojimą eksportuoti importuotos gamybos priemonės turi būti panaudotos tam tikram eksportui skirtų prekių kiekiui pagaminti per tam tikrą laikotarpį. Pagal 2015–2020 m. UPP ir Atnaujintą 2015–2020 m. UPP gamybos priemones pagal GPESS galima importuoti mokant 0 % muito normą. Tačiau iki 2015 m. importuotoms gamybos priemonėms taip pat buvo galima taikyti 3 % muito normą. Tokiu atveju eksporto prievolės įvykdymo laikas buvo ilgesnis. Įsipareigojimas eksportuoti, kuris yra lygus šešis kartus nesumokėtam muitui, turi būti įvykdytas per ne daugiau kaip šešerius metus.

(178) GPESS licencijos turėtojas pagrindines gamybos priemones gali įsigyti ir iš vietos šaltinių. Tokiu atveju gamybos priemonių vietos gamintojas gali pasinaudoti importuojamų komponentų, reikalingų tokioms gamybos priemonėms pagaminti, importu be muitų. Arba toks vietinis gamintojas gali prašyti, kad jam būtų taikomos tariamo eksporto lengvatos už pagrindinių gamybos priemonių tiekimą GPESS licencijos turėtojui.

(d) Išvados dėl GPESS

(179) GPESS yra subsidija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje. Muito sumažinimas laikomas Indijos Vyriausybės finansiniu indėliu, nes ši koncesija sumažina Indijos Vyriausybės pajamas iš muitų, kurias ji turėtų gauti, jeigu minėtoji sistema nebūtų taikoma. Muito sumažinimas taip pat naudingas eksportuotojui, nes importuojant sutaupyti muitai padidina bendrovės likvidumą.

(180) Be to, GPESS pagal teisės aktus priklauso nuo to, ar bus vykdomas eksportas, nes neįsipareigojus eksportuoti negalima gauti šių licencijų. Todėl pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos a punktą ji laikoma individualia ir kompensuotina.

(181) GPESS negalima laikyti leistina sąlyginio apmokestinimo muitu sistema arba pakaitine sąlyginio apmokestinimo sistema, kaip nustatyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje. Tokios leistinos sistemos, kaip nustatyta pagrindinio reglamento I priedo i punkte, netaikomos gamybos priemonėms, nes šios nėra sunaudojamos gaminant eksportuojamus produktus.

(e) Subsidijos sumos apskaičiavimas

(182) Kompensuotinų subsidijų suma apskaičiuota pagrindinio reglamento 7 straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka remiantis muitu, nesumokėtu už importuotas gamybos priemones, paskirstytu per laikotarpį, kuris atitinka tokių gamybos priemonių įprastinį nusidėvėjimo laikotarpį susijusiame pramonės sektoriuje. Tokiu būdu apskaičiuota suma, priskiriama TL, buvo koreguojama, pridedant šio laikotarpio palūkanas, kad būtų atspindėta visa gautų lėšų vertė per tam tikrą laikotarpį. Buvo nustatyta, kad šiam tikslui tinka tiriamuoju laikotarpiu Indijoje galiojusi komercinių palūkanų norma.

(183) Remiantis pagrindinio reglamento 7 straipsnio 1 dalies a punktu, mokesčiai, kuriuos bendrovės sumokėjo siekdamos gauti subsidiją, buvo išskaičiuoti iš visos prašomos subsidijos sumos.

(184) Vadovaujantis pagrindinio reglamento 7 straipsnio 2 ir 3 dalimis, ši subsidijos suma buvo paskirstyta tam tikrai eksporto apyvartai tiriamuoju laikotarpiu kaip atitinkamas vardiklis, nes subsidija priklauso nuo to, ar vykdomas eksportas, ir ją skiriant nebuvo atsižvelgta į pagamintą, perdirbtą, eksportuotą arba vežtą kiekį. Vienos iš Indijos bendrovių atveju tiriamojo produkto eksporto apyvarta buvo naudojama kaip vardiklis, nes bendrovė pagal GPESS įsigytas mašinas naudoja tik nagrinėjamojo produkto gamybai.

(185) Vienas iš Indijos eksportuojančių gamintojų prašė pakoreguoti eksporto apyvartą, kuri buvo naudojama kaip vardiklis apskaičiuojant. Bendrovė teigė, kad ji tik pradėjo gamybą tiriamuoju laikotarpiu ir pasiekė tik 15 % savo pajėgumų. Todėl bendrovė paprašė ekstrapoliuoti jos eksporto apyvartą, kad būtų atsižvelgta į visišką jos pajėgumų panaudojimą.

(186) Tačiau subsidijų normos visada apskaičiuojamos remiantis faktine apyvarta. Negalima daryti prielaidos, kad po veiklos pradžios etapo bendrovė visiškai išnaudos savo pajėgumus. Be to, būsimas vidaus ir eksporto apyvartos pasiskirstymo santykis būtų tik spėjimas. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(187) Po galutinio faktų atskleidimo bendrovė pakartojo šį tvirtinimą, pabrėždama, kad GPESS yra vienkartinė subsidija, todėl sumą apskaičiavus nekoreguojant vardiklio neteisingai pavaizduojama nauda, suteikta bendrovei, kuri tik pradeda savo veiklą.

(188) GPESS iš tiesų yra vienkartinė subsidija ir Komisija į tai atsižvelgė: naudos suma pagal schemą buvo paskirstyta TL, atsižvelgiant į atitinkamų gamybos priemonių nusidėvėjimo laikotarpį. Tačiau Komisija negali koreguoti vardiklio, darydama prielaidas dėl galimos bendrovės eksporto apyvartos, kaip jau pabrėžta 186 konstatuojamojoje dalyje. Todėl apskaičiavimo metodika patvirtinama.

(189) Tiriamajam laikotarpiui paskirstyta subsidijos norma pagal šią schemą sudarė 5,69 % „Chromeni“ atveju ir 0,36 % „Jindal Group“ atveju.

– Indijos eksportuojamų prekių schema (IEPS)

(190) Komisija nustatė, kad du Indijos eksportuojantys gamintojai tiriamuoju laikotarpiu naudojosi IEPS.

(a) Teisinis pagrindas

(191) Išsamus IEPS apibūdinimas pateiktas 2015–2020 m. UPP ir Atnaujintos 2015–2020 m. UPP 3 skyriuje, taip pat 2015–2020 m. PV ir Atnaujinto 2015–2020 m. PV 3 skyriuje.

(b) Tinkamumas finansuoti

(192) Teisę naudotis šia schema turi visi gamintojai eksportuotojai arba prekiautojai eksportuotojai.

(c) Praktinis įgyvendinimas

(193) Teisę naudotis šia schema turinčios bendrovės gali naudotis IEPS eksportuodamos konkrečius produktus į konkrečias šalis, kurios yra priskirtos A grupei (tradicinės rinkos, įskaitant visas ES valstybes nares), B grupei (besiformuojančios rinkos ir tikslinės rinkos) ir C grupei (kitos rinkos). Kiekvienai grupei priskiriamos šalys ir produktai, kuriems nustatytos atitinkamos lengvatinės normos, yra išvardyti Atnaujinto PV 3B priedėlyje.

(194) Nauda suteikiama muito kredito, kuris atitinka eksportuojamų produktų FOB vertės procentinę dalį, forma. Tiriamuoju laikotarpiu IEPS norma sudarė 2 % ([21]).

(195) Pagal 2015–2020 m. UPP 3.06 punktą ši schema netaikoma tam tikrų rūšių eksporto veiklai, pvz., importuotų ar persiunčiamų produktų eksportui, tariamam eksportui, paslaugų eksportui ir įmonių, veikiančių specialiosiose ekonominėse zonose, arba eksportuojančių įmonių eksporto apyvartai.

(196) Remiantis Atnaujinto 2015–2020 m. PV 3.13 punktu, muito kreditai pagal IEPS gali būti laisvai perleidžiami ir galioja 18 mėnesių nuo išdavimo, o muito kredito pažymos, išduotos 2016 m. sausio 1 d. arba vėliau, galioja 24 mėnesius nuo išdavimo.

(197) Jie gali būti naudojami: i) muitams už importuojamas žaliavas ar prekes, įskaitant gamybos priemones, sumokėti; ii) akcizams už šalies vidaus rinkoje įsigytas žaliavas ar prekes, įskaitant gamybos priemones, sumokėti ir iii) paslaugų mokesčiui už įsigytas paslaugas sumokėti.

(198) Prašymą lengvatoms pagal IEPS gauti reikia pateikti internetu Užsienio prekybos generalinio direktorato svetainėje. Kartu su prašymu internete reikia pateikti susijusius dokumentus (važtaraščius, banko pažymas apie eksporto pajamų panaudojimą ir pristatymo patvirtinimą). Susijusi Indijos Vyriausybės regioninė institucija patikrinusi dokumentus suteikia muito kreditą. Jei eksportuotojas pateikia susijusius dokumentus, regioninė institucija negali savo nuožiūra nesuteikti muito kreditų.

(d) Išvada dėl IEPS

(199) IEPS yra subsidija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje. IEPS muito kreditas yra Indijos Vyriausybės finansinis indėlis, nes jis galiausiai naudojamas gamybos priemonių importo muitams kompensuoti, taip sumažinant Indijos Vyriausybės muitų pajamas, kurias kitu atveju ji būtų gavusi. Be to, IEPS yra naudinga eksportuotojui, kuris neturi mokėti tų importo muitų.

(200) Be to, pagal teisės aktus IEPS priklauso nuo to, ar bus vykdomas eksportas, todėl pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 4 dalies pirmos pastraipos a punktą ji laikoma individualia ir kompensuotina schema.

(201) Pažymima, kad IEPS nustojo galioti po tiriamojo laikotarpio, nuo 2021 m. sausio 1 d. Tačiau iki 2021 m. pabaigos bendrovės vis dar gali prašyti laikinųjų mokėjimo priemonių pagal IEPS už 2020 m. įvykdytas eksporto operacijas. Be to, bendrovės iki 2023 m. rugsėjo 15 d. vis dar gali naudoti 2021 m. gautas laikinąsias mokėjimo priemones pagal IEPS mokėtiniems importo muitams subalansuoti. Taigi, pagal šią schemą nauda buvo gauta tiriamuoju laikotarpius ir tęsis net ir nustačius priemones.

(e) Subsidijos sumos apskaičiavimas

(202) Vadovaudamasi pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalimi ir 5 straipsniu, Komisija apskaičiavo kompensuotinų subsidijų sumą, atsižvelgdama į gavėjui suteiktą naudą, kuri buvo nustatyta tiriamuoju laikotarpiu. Atsižvelgdama į ją, Komisija nustatė, kad nauda gavėjui suteikiama pagal šią schemą įvykdžius eksporto operaciją. Tuo momentu Indijos Vyriausybė išduoda muito kreditą, kurį eksportuojantis gamintojas įtraukia į apskaitą kaip gautiną sumą, kurią eksportuojantis gamintojas gali bet kuriuo momentu kompensuoti. Tai yra finansinis indėlis, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje. Muitinei išdavus eksporto važtaraštį Indijos Vyriausybė nebeturi teisės priimti sprendimo suteikti subsidiją ar jos nesuteikti. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija laikosi nuomonės, kad pagal IEPS gauta subsidija yra lygi sumų, gautų už eksporto operacijas, atliktas pagal šią schemą per tiriamąjį laikotarpį, sumoms. Komisija atsižvelgė į IEPS sumas, gautas už visas Indijos eksportuojančių gamintojų eksporto operacijas, nes bendrovės eksportuoja tik tiriamąjį produktą ir karštai valcuotus nerūdijančiojo plieno produktus, kurie yra tiriamojo produkto gamybos pusgaminiai, kuriems taikomos tos pačios IEPS normos.

(203) Remiantis pagrindinio reglamento 7 straipsnio 1 dalies a punktu, mokesčiai, kuriuos bendrovės sumokėjo siekdamos gauti subsidiją, buvo išskaičiuoti iš visos prašomos subsidijos sumos.

([21]) 2016 m. rugsėjo 22 d. Indijos Vyriausybės viešasis pranešimas Nr. 32/2015-2020, paskelbtas https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

(204) Vadovaudamasi pagrindinio reglamento 7 straipsnio 2 ir 3 dalimis, Komisija paskirstė šią subsidijos sumą bendrovių eksporto apyvartai tiriamuoju laikotarpiu kaip atitinkamą vardiklį, nes subsidija priklauso nuo eksporto veiklos rezultatų ir buvo skiriama neatsižvelgiant į pagamintus, eksportuotus arba pervežtus kiekius.

(205) Pagal šią schemą nustatyta subsidijos norma tiriamuoju laikotarpiu sudarė 1,87 % „Chromeni“ atveju ir 1,92 % „Jindal Group“.

3.3.2. *Chromo rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį*

3.3.2.1. Skundas ir subsidijavimo schema

(206) Skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė dirbtinai mažina pagrindinių vietos pramonės gamybos išteklių sąnaudas, skatindama chromo rūdos kasybos bendroves Indijoje įvairiomis reguliavimo priemonėmis, įskaitant eksporto apribojimus (pvz., eksporto mokestį, eksporto licencijas ir valstybinių prekybos įmonių dalyvavimą eksporto operacijose), tiekti chromo rūdą Indijos tiriamojo produkto galutinės grandies pramonės sektoriui už mažesnį nei pakankamą atlygį.

(207) Be to, skundo pateikėjas teigė, kad Indijos Vyriausybė visiškai kontroliuoja Indijos chromo rūdos kasybos sektorių. Savo įstatymais ir kitais teisės aktais Indijos Vyriausybė nustato, kas turi išgauti chromą (kasybos bendrovės, kurioms išduodama licencija). Kai kurios kasybos bendrovės taip pat priklauso valstybei ir (arba) jų valdyme dalyvauja valstybė. Taip Indijos Vyriausybė kasybos bendrovėms suteikia įgaliojimus siekti Indijos Vyriausybės politikos tikslų.

(208) Kadangi chromo rūda daugiausia naudojama ferochromui gaminti, o šis iš esmės naudojamas nerūdijančiajam plienui gaminti, naudos gavo Indijos tiriamojo produkto gamintojai, kurie gamina ir ferochromą, ir nerūdijantįjį plieną.

3.3.2.2. Teisinis pagrindas

(209) Chromo rūdos kasybos politiką administruoja Kasyklų ministerija. Be to, mineralinių išteklių eksportą administruoja Prekybos ir pramonės ministerija.

(210) Centrinė ir regioninė valdžia atlieka svarbų vaidmenį kasybos pramonėje, įskaitant chromo rūdos kasybą, nustatydamos nacionalinę kasybos politiką, standartus, gaires ir kriterijus, taip pat priimdamos sprendimus dėl kasybos autorizacijos procedūros.

(211) Atitinkamų taisyklių ir reglamentų teisinis pagrindas:

— 1957 m. Kasyklų ir mineralinių išteklių (plėtros ir reguliavimo) įstatymas ([22]);

— 2015 m. Mineralinių išteklių (mineralų sudėties įrodymų) taisyklės ([23]);

— 2015 m. Mineralinių išteklių (aukcionų) taisyklės ([24]);

— 2015 m. Mineralinių išteklių (neišskirtinio iššvalgymo leidimų) taisyklės ([25]);

— 2015 m. Nacionalinio mineralinių išteklių žvalgymo fondo taisyklės ([26]);

([22]) Paskelbta https://indiankanoon.org/doc/25127/, žiūrėta 2022 m. sausio 27 d.
([23]) 2015 m. balandžio 17 d. pranešimas Nr. 246.
([24]) 2015 m. gegužės 20 d. pranešimas Nr. 322.
([25]) 2015 m. birželio 29 d. pranešimas Nr. 516.
([26]) 2015 m. rugpjūčio 14 d. pranešimas Nr. 632.

— 2015 m. Mineralinių išteklių (valstybinės įmonės vykdomos kasybos) taisyklės ([27]);

— 2015 m. Kasyklų ir mineralinių išteklių (indėlio į rajono mineralinių išteklių fondą) taisyklės ([28]);

— 2016 m. Atominių mineralinių išteklių koncesijos taisyklės ([29]);

— 2016 m. Mineralinių išteklių koncesijos (išskyrus branduolinės ir angliavandenilių energetikos mineralinius išteklius) taisyklės ([30]);

— 2017 m. Mineralinių išteklių apsaugos ir plėtros taisyklės ([31]);

— 2019 m. Nacionalinė mineralinių išteklių politika ([32]).

3.3.2.3. Tyrimo metu nustatyti faktai

(212) Komisija nustatė, kad vienas vertikaliai integruotas Indijos eksportuojantis tiriamojo produkto gamintojas vidaus rinkoje pirko chromo rūdą ferochromui gaminti, kurią šis gamintojas naudojo plokštėms, vėliau – karštai valcuotiems ritiniams ir galiausiai – plokštiems šaltai valcuotiems produktams gaminti.

(213) Didžiąją dalį chromo rūdos tiriamuoju laikotarpiu bendrovė įsigijo iš valstybės valdomos įmonės (toliau – VVĮ) „Odisha Mining Corporation“ (toliau – OMC). Taip pat pranešta apie nedidelius įsigytus kiekius iš dviejų tariamai privačių kasybos bendrovių ir vienos prekybos bendrovės.

(a) Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymas

(214) Komisija informavo Indijos vyriausybę, kad tiriant, ar, kaip įtariama, tiriamojo produkto pramonei teiktos subsidijos, įskaitant chromo rūdos tiekimą už mažesnį nei pakankamą atlygį, ir kiek šios subsidijos teiktos, pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį jai gali prireikti remtis turimais faktais.

(215) Komisija savo klausimyne, rašte dėl informacijos neišsamumo ir per nuotolinį duomenų sutikrinimą paprašė Indijos Vyriausybės pateikti tam tikrą informaciją, susijusią su tiekėjais ir Indijos nacionalinės chromo rūdos rinkos veikimu. Be kita ko, buvo prašoma informacijos apie teisinę ir institucinę struktūrą, chromo rūdos rinkos organizavimą, chromo rūdos gamintojus Indijoje, kainų nustatymo mechanizmus ir kainas, taip pat apie bendrovių turimas akcijas.

(216) Pradėdama tyrimą, Komisija paprašė Indijos Vyriausybės perduoti prie antisubsidijų klausimyno (klausimynas chromo rūdos tiekėjams) pridėtą B priedėlį 10 didžiausių chromo rūdos gamintojų ir platintojų, taip pat visiems kitiems chromo rūdos gamintojams ir platintojams, kurie tiekė chromo rūdą eksportuojantiems gamintojams. B priedėlį sudarė *word* formato dokumentas (*Appendix B_Input supplier*) ir *excel* formato dokumentas (*Appendix B - Input suppliers tables*). Atsakymų į B priedėlio klausimus negauta.

(217) 2021 m. rugpjūčio 25 d. rašte Indijos Vyriausybei dėl informacijos neišsamumo Komisija atkreipė dėmesį į tai, kad ji negavo jokio atsakymo į klausimyno B priedėlio klausimus.

(218) Nuotolinio duomenų sutikrinimo metu ir po jo Komisija informavo Indijos Vyriausybę, kad jai vis dar trūksta informacijos apie bendrą chromo rūdos gamybą ir suvartojimą Indijos rinkoje. Be to, Indijos Vyriausybė nurodė, kad ji negalėjo pateikti statistinių duomenų apie aptariamos žaliavos Indijos vidaus rinkos kainas. Taip pat, liko neatsakyti klausimai dėl rinkos struktūros ir dalyvių, įskaitant klausimus apie tai, ar šie dalyviai priklauso valstybei, ar yra privatūs subjektai. Galiausiai Komisija vis dar nebuvo gavusi tinkamo chromo rūdos eksporto mokesčių teisinio pagrindo.

([27]) 2015 m. gruodžio 3 d. pranešimas Nr. 749.
([28]) 2015 m. spalio 20 d. pranešimas Nr. 645.
([29]) 2016 m. liepos 11 d. pranešimas Nr. 471.
([30]) 2016 m. kovo 4 d. pranešimas Nr. (numeris nenurodytas).
([31]) 2017 m. vasario 27 d. pranešimas Nr. 137.
([32]) Paskelbta https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, žiūrėta 2022 m. sausio 27 d.

(219) Todėl 2021 m. gruodžio 8 d. Komisija informavo Indijos Vyriausybę, kad ji ketina pasinaudoti turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį. Po šio rašto Indijos Vyriausybė pirmiausia pateikė labai nedidelę trūkstamos informacijos dalį, daugiausia susijusią su rinkos struktūra, kai kurių kasybos bendrovių nuosavybės duomenis ir eksporto mokesčio teisinį pagrindą. Šią informaciją sudarė vos keli puslapiai ir jai trūko patvirtinamųjų įrodymų. Tuomet Indijos Vyriausybė atsiuntė papildomą laišką, kuriame apskritai prieštaravo pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies taikymui ir teigė, kad Komisija turėtų atsižvelgti į pateiktą papildomą informaciją, o nesivadovauti turimais faktais.

(220) Atsakydama Komisija pirmiausia pažymėjo, kad Indijos Vyriausybė nepateikė šios informacijos po kartotinių raginimų atliekant tyrimą, ir kad papildoma informacija buvo gauta tyrimui gerokai pažengus, todėl į ją nebuvo galima atsižvelgti. Trūkstamą informaciją apie kasybos bendrovių nuosavybę ir chromo rūdos eksporto mokesčius Komisija gavo iš viešai prieinamų šaltinių. Todėl Komisija nustatė, kad Indijos Vyriausybė nepateikė būtinos informacijos, kaip numatyta pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje, o informacija, kurią Indijos Vyriausybė pateikė jau gerokai pažengus tyrimui, negalėjo būti naudojama pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 3 dalies sąlygas. Bet kokiu atveju Komisijai vis tiek teko papildyti labai negausią Indijos Vyriausybės pateiktą informaciją kitais trūkstamais duomenimis, daugiausia apie kainų nustatymą ir Indijos Vyriausybės vaidmenį bei jos įtaką tiekėjams (įskaitant privačius rinkos dalyvius) chromo rūdos rinkoje. Todėl Komisija ir toliau teigė, kad ji turėjo remtis 28 straipsnio 1 dalimi ir pasikliauti turimais faktais.

(221) Po galutinio faktų atskleidimo Indijos Vyriausybė pakartojo savo poziciją, kad pagrindinio reglamento 28 straipsnio taikymas buvo nepagrįstas, nes visa Komisijos prašyta informacija buvo pateikta.

(222) Tačiau, kaip išsamiai paaiškinta 220 konstatuojamojoje dalyje, ši informacija Komisiją pasiekė tyrimui jau gerokai pažengus arba pateikti duomenys buvo neišsamūs. Jie visų pirma buvo susiję su tokiais svarbiais elementais kaip chromo rūdos rinkos struktūra, kainų nustatymo metodika ar chromo rūdos suvartojimas uždarojoje rinkoje. Todėl, nors Komisija kiek įmanoma naudojosi Indijos Vyriausybės pateikta informacija, ji taip pat turėjo remtis papildomais šaltiniais ir geriausiais turimais faktais.

(b) Analizė

(223) Siekiant nustatyti kompensuotinos subsidijos faktą, pagal pagrindinio reglamento 3 ir 4 straipsnius būtini trys elementai: i) finansinis indėlis, ii) nauda ir iii) konkretumas (pagrindinio reglamento 3 straipsnis).

i) Finansinis indėlis

Kasybos bendrovės, veikiančios kaip valstybinė institucija

(224) Atliekant tyrimą pirmiausia buvo vertinama, ar Indijos Vyriausybė tiekė chromo rūdą nerūdijančiojo plieno gamintojams per kasybos bendroves, veikiančias kaip „valstybinė institucija“. Šiam vertinimui pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punktą ir 2 dalies b punktą taikytinas teisinis standartas ir aiškinimas remiasi PPO teismų praktika dėl „valstybinė institucijos“.

(225) Vadovaujantis atitinkama PPO teismų praktika ([33]), sąvoka „valstybinė institucija“ reiškia subjektą, kuris „turi vyriausybės institucijos įgaliojimus, jais naudojasi arba kuriam vyriausybės institucijos įgaliojimai yra suteikti“. Nustatant, ar subjektas yra valstybinė institucija, kiekvienu konkrečiu atveju turėtų būti išnagrinėtos „atitinkamo subjekto esminės charakteristikos ir funkcijos“, jo „ryšys su vyriausybe“ ir „šalyje, kurioje tiriamasis subjektas veikia, vyraujančios teisinės ir ekonominės sąlygos“. Priklausomai nuo konkrečių kiekvienos bylos aplinkybių, svarbūs įrodymai gali būti: i) įrodymas, kad „subjektas faktiškai vykdo vyriausybės funkcijas“, ypač jei šie įrodymai „patvirtina, kad ši praktika tvari ir sisteminga“; ii) įrodymas, susijęs su „viešosios politikos, taikomos sektoriuje,

([33]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), 2011 m. kovo 11 d. Apeliacinio komiteto ataskaita, DS 379, 318 punktas. Taip pat žr. WT/DS436/AB/R (*US – Carbon Steel (India)*), 2014 m. gruodžio 8 d. Apeliacinio komiteto ataskaitos 4.9–4.10, 4.17–4.20 dalis ir WT/DS437/AB/R (*US – Countervailing Duty Measures on Certain Products from China*), 2014 m. gruodžio 18 d. Apeliacinio komiteto ataskaitos 4.92 dalį.

kuriame tiriamasis subjektas veikia, apimtimi ir turiniu“, ir iii) įrodymas, kad vyriausybė „reikšmingai kontroliuoja subjektą ir jo elgseną“. Nustatant, ar subjektas yra valstybinė institucija, tyrimą atliekanti institucija privalo „įvertinti ir tinkamai atsižvelgti į visas svarbias subjekto charakteristikas“ ir ištirti visų rūšių įrodymus, kurie gali būti susiję su šiuo įvertinimu; tai darydama ji turėtų vengti „išskirtinio ar nepagrįsto dėmesio kuriai nors vienai charakteristikai, tinkamai neatsižvelgdama į kitas, kurios gali būti svarbios“.

(226) Norint konkrečiu atveju tinkamai apibūdinti subjektą kaip valstybinę instituciją, gali būti svarbu atsižvelgti į tai, „ar [subjektui] būdinga elgsena arba funkcijos, kurios paprastai pagal teisinę susijusios valstybės narės sistemą laikomos vyriausybės veiklos dalimi“, taip pat į PPO narių subjektų klasifikaciją ir funkcijas apskritai. Taigi, nustatant, ar konkretus subjektas yra valstybinė institucija, gali būti svarbu atsižvelgti į tai, ar jo funkcijos arba veiksmai yra tokie, kurie atitinkamos narės teisinėje sistemoje paprastai priskiriami valstybinėms institucijoms.

(227) Vyriausybė (siaurąja prasme) gali suteikti subjektams įgaliojimų įvairiais būdais. Todėl norint įrodyti, kad konkrečiam subjektui tokie įgaliojimai suteikti, gali prireikti įvairių įrodymų. Įrodymai, kad subjektas faktiškai vykdo vyriausybės funkcijas, gali būti laikomi įrodymu, kad jie turi arba jam yra pavesti vyriausybės įgaliojimai, ypač jei šie įrodymai patvirtina, kad ši praktika tvari ir sisteminga.

(228) Įrodymai, kad vyriausybė vykdo reikšmingą subjekto arba jo veiklos kontrolę, tam tikromis aplinkybėmis gali būti naudojami kaip įrodymas, kad tas subjektas turi vyriausybės įgaliojimų ir jais naudojasi vyriausybės funkcijoms atlikti. Iš tiesų, nors vyriausybės nuosavybės teisė į subjektą nėra lemiamas kriterijus, kartu su kitais elementais toks faktas gali būti laikomas įrodymu. Tačiau vien formalių ryšių tarp subjekto ir vyriausybės siaurąja prasme nepakanka tam, kad būtų nustatytas vyriausybės įgaliojimų faktas. Todėl, pvz., vien tai, kad vyriausybė yra subjekto didžiausias akcininkas, neįrodo, kad ji vykdo reikšmingą jo veiklos kontrolę, ar kad ji yra suteikusi subjektui vyriausybės įgaliojimų. Vis dėlto kai kuriais atvejais, jei remiantis įrodymais matyti, kad yra daug oficialių vyriausybės kontrolės požymių, ir taip pat yra įrodymų, kad tokia kontrolė reikšmingai taikoma, remiantis tokiais įrodymais galima daryti išvadą, kad atitinkamas subjektas naudojasi vyriausybės įgaliojimais.

(229) Nustatant, ar subjektas yra valstybinė institucija, svarbiausia ne tai, ar elgsena, dėl kurios tariamai atsirado finansinis indėlis, yra logiškai susijusi su nustatytomis „vyriausybės funkcijomis“. Šiuo atžvilgiu teisiniame standarte, taikomame apibrėžiant valstybinę instituciją pagal SKP susitarimo 1straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktį, nenustatomas konkretaus laipsnio ar pobūdžio ryšys, kuris būtinai turi būti aptiktas tarp nustatytų vyriausybės funkcijų ir konkretaus finansinio indėlio. Atitinkamas tyrimas veikiau nukreiptas į tokią elgseną praktikuojantį subjektą, jo pagrindines charakteristikas ir ryšį su vyriausybe. Toks dėmesys subjektui, o ne elgsenai, dėl kurios tariamai atsirado finansinis indėlis, atitinka faktą, kad „vyriausybei“ (siaurąja prasme) ir „valstybinei institucijai“ būdingas „bendrumo laipsnis arba sutampa jų esminės charakteristikos“, t. y. jos abi yra „vyriausybinio“ pobūdžio.

(230) Subjekto elgsenos ar praktikos pobūdis neabejotinai gali būti įrodymas, taikytinas nustatant, ar subjektas yra valstybinė institucija. Iš tiesų, subjekto elgsena, ypač kai ji parodo „tvarią ir sistemingą praktiką“, yra vienas iš įvairių rūšių įrodymų, kurie, atsižvelgiant į kiekvieno tyrimo aplinkybes, gali atskleisti pagrindines subjekto charakteristikas ir jo ryšius su vyriausybe siaurąja prasme. Tačiau tokių įrodymų vertinimu siekiama atsakyti į pagrindinį klausimą, ar pačiam subjektui būdingos esminės charakteristikos ir funkcijos, dėl kurių jis galėtų būti laikomas valstybine institucija. Pavyzdžiui, vertinant, ar subjektas yra valstybinė institucija Kinijos valstybės valdomų komercinių bankų tyrime, ataskaitoje DS 379 buvo pateikta informacija, rodanti, kad: i) „[v]alstybės valdomų komercinių bankų pagrindinių buveinių generalinius direktorius skiria vyriausybė, o [KKP] išlaiko reikšmingą įtaką juos parenkant“, ir ii) valstybės valdomiems komerciniams bankams „vis dar trūksta tinkamų rizikos valdymo ir analitinių įgūdžių“. Šie įrodymai neapsiribojo vien valstybės valdomų komercinių bankų skolinimo veikla, bet veikiau buvo susiję su jų organizacinėmis ypatybėmis, sprendimų priėmimo įgaliojimų grandinėmis ir bendrais ryšiais su Kinijos Vyriausybe. Taigi, ataskaitoje DS 379 Apeliacinis komitetas pažymėjo, kad nors JAV komercijos departamentas (USDOC) atsižvelgė į įrodymus, susijusius su valstybės valdomų komercinių bankų elgsena [„paskolų teikimu“], jis tai darė tirdamas pagrindines šių subjektų charakteristikas ir jų ryšius su Kinijos Vyriausybe. Minėtieji valstybės valdomi komerciniai bankai vykdė vyriausybės funkcijas Kinijos Vyriausybės vardu.

(231) Be to, Apeliacinis komitetas taip pat atkreipė dėmesį į tai, kad atitinkama vyriausybė tyrimo metu nebendradarbiavo. Iš tiesų, ataskaitoje DS 379 Apeliacinis komitetas patvirtino USDOC sprendimą, kad dengtų laisvų popieriaus lakštų tyrime dalyvaujantys valstybės valdomi komerciniai bankai yra „valstybinės institucijos“, remdamasi šiais argumentais: i) Kinijos bankų sektorius beveik visiškai priklauso valstybei; ii) Komercinės bankininkystės įstatymo 34 straipsnyje teigiama, kad bankai privalo „paskolas teikti atsižvelgiant į nacionalinės ekonomikos ir socialinės raidos poreikius ir laikantis valstybės pramonės politikos“; iii) užfiksuoti įrodymai, rodantys, kad valstybės valdomiems komerciniams bankams vis dar trūksta tinkamų rizikos valdymo ir analitinių įgūdžių, ir iv) aplinkybės, kad „per [tą] tyrimą [USDOC] negavo įrodymų, kuriais remiantis būtų galima išsamiai dokumentuoti procesą, pagal kurį buvo prašoma paskolų popieriaus pramonei, jos buvo suteiktos ir įvertintos“ ([34]).

(232) Galiausiai, kad aptariamos VVĮ būtų laikomos valstybinėmis institucijomis, jos nebūtinai turi būti kontroliuojamos Kinijos Vyriausybės, joms kiekvieną kartą parduodant žaliavas galutinės grandies gamintojams.

(233) Apibendrinant galima teigti, kad nustatant, ar Indijos kasybos bendrovės, tiekiančios chromo rūdą, yra „valstybinės institucijos“, reikėtų atsižvelgti į pagrindines šių bendrovių charakteristikas bei funkcijas ir jų ryšius su Indijos Vyriausybe. Valstybės nuosavybės, tiesioginės valstybės kontrolės ir Indijos Vyriausybės kišimosi į rinką siekiant tam tikrų politikos tikslų įrodymai gali rodyti, kad kasybos bendrovės vykdo vyriausybės funkcijas Indijos Vyriausybės vardu, net ir tais atvejais, kai atitinkama vyriausybė nebendradarbiauja.

Pagrindinės kasybos bendrovių charakteristikos ir jų ryšiai su Indijos Vyriausybe

(234) Iš pradžių Komisija rinko informaciją apie valstybės valdomų chromo rūdos kasybos bendrovių akcijas, priklausančias valstybei, ir kitus oficialius vyriausybės kontrolės požymius. Šiuo tikslu Komisija galėjo remtis tik OMC pateikta informacija. OMC buvo vienintelė kasybos bendrovė, kuri bendradarbiavo atliekant tyrimą bent jau nuotolinio duomenų sutikrinimo etapu ir kuri buvo beveik vienintelė Indijos eksportuojančio tiriamojo produkto gamintojo, kuris tiriamuoju laikotarpiu pirko chromo rūdą vidaus rinkoje (kaip minėta 212 konstatuojamojoje dalyje), tiekėja.

(235) Indijos Vyriausybė nurodė, kad tiriamuoju laikotarpiu veikė du valstybės valdomi chromo rūdos gamintojai – OMC ir „Industrial Development Corporation of Orissa Ltd.“. Pirmajai teko 21 % visos gamybos apimties, o antrosios valstybinės chromo rūdos kasybos įmonės produkcijos apimtis tiriamuoju laikotarpiu nebuvo reikšminga.

(236) Indijos Vyriausybės duomenimis, taip pat buvo šešios privačios kasybos bendrovės: „Misrilal Mines Ltd., B.C.“, „Mohanty & Sons Ltd“, „Ferro Alloys Corporation Ltd“, „Indian Metals and fero Alloys Ltd.“, „Balasore Alloys Ltd.“ ir „Tata Steel Mining“. Tačiau, remiantis viešai prieinama informacija, keturios iš jų gamina chromo rūdą uždarojoje rinkoje – ferochromui gaminti, todėl laisvojoje rinkoje veiklos nevykdo. Be to, tiriamuoju laikotarpiu nustojo galioti dviejų likusių kasybos bendrovių kasybos nuomos sutartys. Jų nuomos sutartis įsigijo „Tata Steel Mining“, įgyvendindama savo ferochromo gamybos plėtrą. Pirmosios iš šių bendrovių gamybos apimtis tiriamuoju laikotarpiu vis dar buvo ribota (9 % visos gamybos apimties).

(237) Dėl to Indijos neuždarojoje chromo rūdos rinkoje veikia tik dvi kasybos VVĮ, o viena iš kurių nėra reikšminga rinkos dalyvė (0,1 % visos gamybos apimties), todėl OMC yra vienintelė chromo rūdos tiekėja laisvojoje rinkoje.

(238) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad OMC 100 % priklauso valstybei. Be to, pagal bendrovės įstatus valdybos pirmininkas, generalinis direktorius ir vienas iš direktorių yra Indijos administracinės tarnybos (Vyriausybės valstybinių įmonių departamento) nariai, o vienas direktorius atstovauja Vyriausybės finansų departamentui. Taip pat, pagal bendrovės įstatus visus direktorius skiria ir jiems atlyginimą moka Odišos valstijos gubernatorius.

(239) Galiausiai, remiantis OMC įstatų 54A straipsniu, „Gubernatorius prireikus savo nuožiūra gali pavesti ar nurodyti su bendrovės finansais ir verslo bei reikalų tvarkymu susijusiais klausimais, o direktoriai privalo tinkamai laikytis tokių nurodymų ar pavedimų ir juos vykdyti“.

([34]) WT/DS379/AB/R (*US – Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*), 2011 m. kovo 11 d. Apeliacinio komiteto ataskaita, DS 379, 349 punktas.

(240) Remdamasi tuo, kas pirmiau išdėstyta, Komisija padarė išvadą, kad chromo rūdos rinkoje dominuoja viena bendrovė – OMC, kuri visiškai priklauso valstybei ir kuri yra valstybės valdoma ir kontroliuojama. Iš tiesų, turėdama nuosavybės teisę, dalyvaudama bendrovės valdyme ir vadovaudama jos verslo sprendimams, Indijos Vyriausybė vykdo reikšmingą OMC ir jos veiklos kontrolę.

Kasybos bendrovių funkcijos Indijoje

(241) Komisija įvertino, ar kasybos bendrovėms, visų pirma OMC, suteikti vyriausybės įgaliojimai ir ar jos jais naudojasi vykdydamos vyriausybės funkcijas.

(242) Didelę Indijos Vyriausybės įtaką ir reikšmingą vyriausybės vykdomą OMC kontrolę taip pat rodo Indijos Vyriausybės pastaraisiais metais sukurta griežtai reguliuojama chromo rūdos aplinka, apimanti eksporto apribojimus, kartu su kasybos licencijų išdavimo reikalavimais, kurie palankūs uždarajai kasybai, ir tiekimo bei pardavimo kainų nacionalinėje rinkoje kontrolę per valstybės valdomus veiklos vykdytojus. Įrodymai parodė, kad kasybos bendrovės, įskaitant OMC, laikosi Indijos Vyriausybės politikos tikslų, kiek jie susiję su chromo rūda, taigi vykdo vyriausybės funkcijas.

(243) Dar 2005 m. ekspertų grupė, kurią sudarė Plieno ministerijos atstovai ir kuri sudaryta kasybos nuomos teisių preferenciniu pagrindu suteikimo gairėms parengti, pristatė ataskaitą (toliau – Dang ataskaita) ([35]), kurioje pateiktos kelios svarbios išvados ir rekomendacijos.

(244) Tuo metu buvo pažymėta, kad:

„Geležies rūda, mangano rūda ir **chromo rūda** yra labai svarbios plieno pramonės žaliavos. Ilgalaikis ir laiku užtikrintas pakankamas jų kiekis ir kokybė yra būtina sąlyga sparčiam ir tvarkingam plieno ir juodųjų metalų pramonės, kuri yra pagrindinis nacionalinės ekonomikos sektorius, augimui“ ([36]).

„Palyginus kasybos sąnaudas su grynaisiais eksporto pajamomis šiomis kainomis, matyti, kad saujelė Indijos chromo eksportuotojų gauna nenumatytą pelną retų neatsinaujinančių mineralinių išteklių išsaugojimo sąskaita. Nors Indija turi mažiau nei 1 % pasaulyje žinomų chromo rūdos atsargų, jos dalis pasaulinėje chromo rūdos prekyboje yra neproporcingai didelė – 35 %. Penkiems pagrindiniams Indijos gamintojams – „M/s. TISCO“, „M/s. Orissa Mining Corporation Ltd.“, „Balasore Alloys Ltd.“, „Ferro Alloys Corporation Ltd.“ ir „Jindal Strips Ltd.“ – tenka 90 % gamybos apimties. ... Atsižvelgiant į labai ribotus aukštos kokybės chromo rūdos išteklius, būtina apriboti tokios natūralios rūdos, kuri yra labai paklausi šalies plieno ir lydinių gamintojams, eksportą ...“ ([37]).

(pažymėta papildomai).

„Indijos chromo rūdos eksportas, kuriam tenka vos 1 % iš 122 pasaulio atsargų, šiuo metu sudaro neproporcingai didelę 35 % pasaulio prekybos dalį. Akivaizdu, kad tai yra nuokrypis, kurį lemia didelė grynojo eksporto realizacijos pelno marža, atėmus kasybos sąnaudas. Neapdorotos chromo rūdos eksportas turi būti visiškai nutrauktas“ ([38]).

(pažymėta papildomai).

„Atsižvelgdama į didelį skirtumą tarp kasybos sąnaudų ir eksporto kainų, vyriausybė turėtų apsvarstyti galimybę taikyti diferencijuotus eksporto muitus visiems eksportuojamiems chromo produktams, įskaitant koncentratus, jei tai apskritai leidžiama“ ([39]).

„Laikantis Kasyklų ir mineralinių išteklių plėtros ir reguliavimo įstatymo tikslų, kaip ir geležies rūdos atveju, šalies gamykloms, kurioms chromo rūda reikalinga pridėtinės vertės turintiems ferolydiniams ir (arba) chromuotam plienui gaminti, turi būti teikiama absoliuti pirmenybė suteikiant chromo nuomos sutartis“ ([40]).

([35]) Paskelbta https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, žiūrėta 2022 m. sausio 27 d.
([36]) Dang ataskaitos 4 puslapis.
([37]) Dang ataskaitos 119–120 puslapiai.
([38]) Dang ataskaitos 121–122 puslapiai.
([39]) Dang ataskaitos 157 puslapis.
([40]) Dang ataskaitos 121 puslapis.

„Suteikus visišką pirmenybę plieno gamintojams, naudojant uždarąsias ir (arba) pusiau uždarąsias kasyklas, būtina įgyvendinti politikos priemones, kuriomis būtų skatinama pasauliniu mastu konkurencinga kasybos pramonė, veikianti pagal pasaulio kasybos standartus, optimalus visų išgautų medžiagų panaudojimas, sodrinimas, sisteminga ir savalaikė paieška ir aplinkos bei biologinės įvairovės išsaugojimas. Tokios profesionalios kasybos įmonės, nepriklausomai nuo to, ar jos priklauso viešajam, ar privačiajam sektoriui, pirmiausia turi skirti tam tikrą minimalią produkcijos dalį (pvz., 70 %) šalies naudotojų poreikiams tenkinti“ ([41]).

(pažymėta papildomai).

(245) Iš Dang ataskaitos matyti, kad chromo rūda buvo laikoma gyvybiškai svarbiu šalies plieno pramonės ištekliu, kad eksporto kainos buvo laikomos per didelėmis, palyginti su vidaus kainomis, ir kad eksporto apribojimų ir lengvatinių kasybos nuomos sutarčių, skirtų uždarai gamybai, derinys buvo pateisinamas siekiant išlaikyti pagrįstas vidaus kainas. Iš Dang ataskaitos taip pat matyti, kad Indijos Vyriausybė ketina griežtai reguliuoti chromo rūdos sektorių kaip „pagrindinį nacionalinės ekonomikos sektorių“.

(246) Be to, 2011 m. lapkričio mėn. ([42]) parengtoje darbo grupės dėl plieno pramonės dvyliktojo penkerių metų plano ataskaitoje aiškiai nurodoma, kad:

„Chromitas daugiausia naudojamas metalurgijos pramonėje gaminant ferolydinius, pvz., ferochromą, įkrautąjį chromą ir silikochromą, kurie naudojami kaip priedai gaminant nerūdijantįjį plieną ir specialųjį legiruotąjį plieną“ ([43]).

„Plieno pramonė siekė chromito rūdos eksporto apribojimų. Vyriausybė sukūrė fiskalinę sistemą, kuria siekiama atgrasyti nuo pernelyg didelio chromito rūdos eksporto“ ([44]).

(pažymėta papildomai).

„Toliau pateikiamos pagrindinės Indijos chromito sektoriaus plėtros rekomendacijos. ... v) Chromito ištekliai šalyje nėra gausūs. Šalis turi tik 1,8 % visų pasaulio chromito rūdos atsargų, tačiau jos eksportas sudaro 30–35 % pasaulio prekybos. Todėl reikia skubiai išsaugoti šią svarbią žaliavą vidaus pramonei ir taikyti fiskalines priemones eksportui“ ([45]).

(247) Galiausiai 2019 m. Indijos Vyriausybės nacionalinėje mineralinių išteklių politikoje taip pat teigiama, kad būtina skatinti vidaus pramonę ir kad turi būti dedamos pastangos, susijusios su kasybos nuomos sutartimis, siekiant užtikrinti nenutrūkstamą rūdos tiekimą galutinės grandies pramonės sektoriui.

(248) Po to Komisija įvertino, kaip šis politinis ketinimas buvo įgyvendintas teisėkūros ir reguliavimo požiūriu. Pirma, kalbant apie eksporto apribojimus, Indijos Vyriausybė ėmėsi kelių priemonių chromo rūdos eksportui atgrasyti, kurias galima patikrinti Plieno ministerijos interneto svetainėje ([46]) ir EBPO pramonės žaliavų eksporto apribojimų duomenų bazėje (toliau – EBPO duomenų bazė) ([47]).

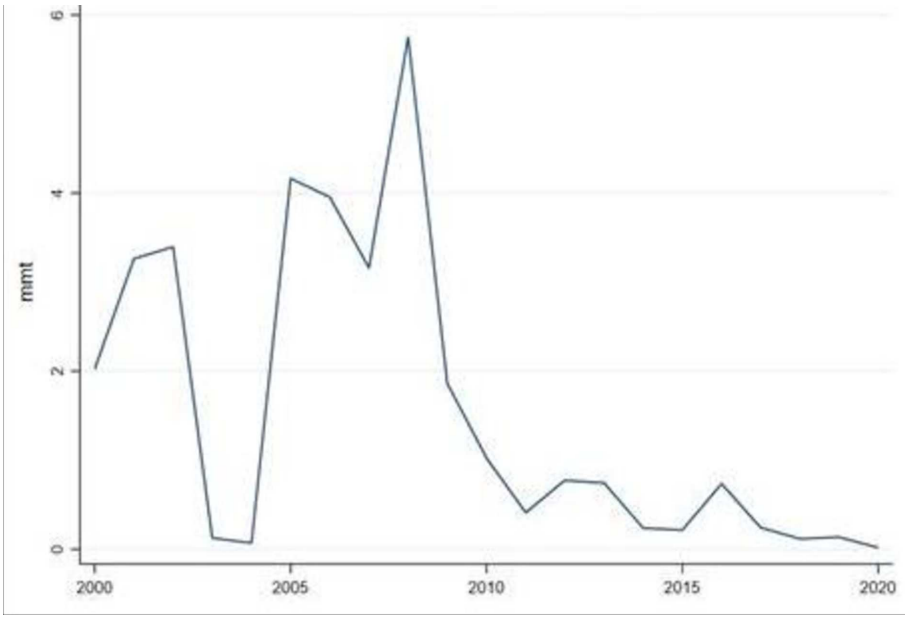
(249) Pagrindinė priemonė – 2008 m. įvestas eksporto mokestis, kuris iš pradžių buvo nustatytas kaip specialus muitas, siekiantis 2 000 INR už toną ([48]). Šio mokesčio forma 2012 m., prasidėjus 12-ajam penkmečio planui, buvo pakeista į 30 % *ad valorem* muitą už toną ir išliko tokio pat dydžio iki šiol ([49]). Remiantis EBPO duomenų bazės duomenimis, deklaruojamas šios priemonės tikslas yra „apsaugoti vidaus pasiūlą“; skatinti tolesnį perdirbimą ir (arba) pridėtinės vertės kūrimą“.

([41]) Dang ataskaitos 144 puslapis.
([42]) Paskelbta http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, žiūrėta 2022 m. sausio 27 d.
([43]) Darbo grupės ataskaitos 77 puslapis.
([44]) Darbo grupės ataskaitos 79 puslapis.
([45]) Darbo grupės ataskaitos 81–82 puslapiai.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (antroji lentelė skirta chromo rūdai).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials, žiūrėta 2022 m. sausio 27 d.
([48]) 2009 m. norma padidinta iki 3 000 INR už toną.
([49]) Naujausias teisinis pagrindas – 2016 m. gegužės 26 d. pranešimas Nr. 35/2016-Customes.

(250) Kiti eksporto apribojimai – licencijų išdavimo reikalavimai ir kvalifikuotų eksportuotojų sąrašas (praktiškai jį sudaro tik valstybinė prekybos įmonė „Metal and Mineral Trading Corporation“) tam tikroms chromo rūdos rūšims, taip pat mokestis už perkrovą, taikomas Indijos geležinkelių baziniam frachtui vežant chromo rūdą geležinkeliu į Bangladešą ir Pakistaną (tai vienintelės šalys, turinčios geležinkelio susisiekimą su Indija).

(251) Ryškiausias šios politikos poveikis buvo įspūdingas chromo rūdos eksporto apimties sumažėjimas 2008 m. įvedus tikslinius eksporto apribojimus ir papildomas sumažėjimas 2012 m. juos išplėtus. Chromo rūdos eksporto raida iliustruota toliau pateiktoje diagramoje.

IND, chromo eksportas (HS 261000)

(252) Taigi, taikant tikslinius eksporto apribojimus buvo pasiektas Indijos Vyriausybės tikslas – neskatinti eksporto ir užtikrinti, kad chromo rūdą būtų galima naudoti galutinės grandies pramonės reikmėms.

(253) Šias eksporto apimtis reikia vertinti atsižvelgiant į chromo rūdos vidaus suvartojimą. Savo atsakyme Indijos Vyriausybė pateikė tik ribotus duomenis apie chromo rūdos eksportą 2018/2019 ([50]) – 2020/2021 finansiniais metais (toliau – FM), o duomenys apie vidaus gamybą ir suvartojimą buvo pateikti už 2016/2017 – 2019/2020 finansinius metus. Abu šių duomenų rinkiniai pateikiami kaip konfidencialūs. Nepaisant to, jais remiantis galima palyginti 2019/2020 FM (įskaitant 9 tiriamojo laikotarpio mėnesius) ir ankstesnio 2018/2019 FM eksporto apimtis ir vidaus suvartojimą. Abiem finansiniais laikotarpiais eksporto apimtys neviršijo 1,5 % vidaus suvartojimo. Pažymėtina, kad importo dalis nacionalinėje rinkoje taip pat buvo nereikšminga.

(254) Indijos rinkoje taip pat buvo stebimas nuolatinis ir neracionalus perteklinis gamybos pajėgumas, palyginti su vidaus suvartojimo ir eksporto suma, atėmus importą. Indijos Vyriausybė negalėjo paaiškinti šio perteklinio pajėgumo. Jį galima paaiškinti tik tuo, kad kasybos bendrovės, įskaitant OMC chromo rūdos sektoriuje, vykdė vyriausybės funkcijas (visų pirma užtikrino pakankamą chromo rūdos pasiūlą pagal Indijos Vyriausybės politikos tikslus remti galutinės grandies pramonę ir kurti tiekimo grandinės pridėtinę vertę).

(255) Antra, Komisija nustatė, kad pagal 2016 m. Indijos Vyriausybės mineralinių išteklių koncesijos taisykles, uždarosios kasyklos turi pirmumo teisę atsisakyti, pasibaigus jų kasybos nuomos sutarčiai. 1957 m. Kasyklų ir mineralinių išteklių plėtros įstatymo (su pakeitimais, padarytais 2015 m.) 8a straipsnyje taip pat numatyti ilgesni kasybos nuomos laikotarpiai uždariems (savo reikmėms) naudotojams ir pakartota uždarų (savo reikmėms) naudotojų pirmumo teisė atsisakyti kasybos nuomos aukcionuose. Taip sudaromos sąlygos, kad kasybos nuomos sutartys ir toliau būtų daugiausia valdomos galutinės grandies uždarų ferochromo gamintojų, kaip teigiama 244 konstatuojamojoje dalyje. Komisija *de facto* taip pat nustatė, kaip minėta 236 konstatuojamojoje dalyje, kad visi privatūs

([50]) „FMx/x + 1“ apima laikotarpį nuo x m. balandžio 1 d. iki x + 1 m. kovo 31 d.

chromo rūdos kasyklų savininkai faktiškai naudojo rūdą uždarajai gamybai. Taigi, uždarius išorės sienas ir lengvatine tvarka suteikus kasybos nuomos sutartis uždarajam naudojimui, rinkoje liko tik vienas dominuojantis valstybės valdomas rinkos dalyvis – OMC, kuris kontroliuoja chromo rūdos kiekius ir kainas neuždaroje nacionalinėje rinkoje. Būdama pagrindinė chromo rūdos tiekėja Indijos rinkoje, OMC turi laikytis Indijos Vyriausybės politikos tikslų remti galutinės grandies pramonę mažomis kainomis, kaip toliau paaiškinta kitame skirsnyje, ir taip vykdyti vyriausybės funkcijas.

Kasybos bendrovių vykdomas chromo rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį.

(256) Kitame etape Komisija patikrino, ar už chromo rūdą praktiškai buvo mokamas mažesnis nei pakankamas atlygis, visų pirma bendrovės OMC.

(257) Kaip paaiškinta 213 konstatuojamojoje dalyje, Indijos Vyriausybė negalėjo pateikti informacijos apie kainų nustatymą arba statistinių duomenų apie Indijos vidaus rinkoje esančias chromo rūdos kainas. Didžiąją dalį chromo rūdos pardavimo Indijos neuždaroje rinkoje vykdo OMC. Tas pats pasakytina apie didžiąją dalį „Jindal Group“ pirkimo sandorių. Todėl toks pardavimas buvo laikomas tipišku visai Indijos laisvajai rinkai.

(258) Chromo rūdą OMC parduoda elektroniniame aukcione. Tačiau atlikus tyrimą nustatyta, kad OMC apribojo prieigą prie šių elektroninių aukcionų: 70 % mėnesio produkcijos garantuojama vadinamiesiems ilgalaikiams pirkėjams, įsikūrusiems Odišos valstijoje. Ilgalaikiais pirkėjais gali būti tik galutinės grandies ferochromo gamintojai, o garantuojamos kvotos negali viršyti konkrečios bendrovės specifinių ferochromo gamybos pajėgumų. Iš to matyti, kad OCM, vykdydama vyriausybės funkcijas, praktiškai kitokiu būdu taiko lengvatinį chromo rūdos kiekio paskirstymą galutinės grandies ferochromo gamintojams, kuris jau yra taikomas kasybos nuomos sutarčių paskirstymo lygmeniu. Likusioji 30 % dalis taip pat rezervuojama galutinės grandies gamybos grandies gamintojams, kurie nėra įsikūrę Odišos valstijoje (išskyrus prekiautojus).

(259) Taigi, OMC kontroliuoja chromo rūdos tiekimą laisvojoje rinkoje ir nukreipia jį daugiausia galutinės grandies pramonei pagal bendrus Indijos Vyriausybės ketinimus ir teisės aktų sistemą, kaip nurodyta 242–255 konstatuojamosiose dalyse.

(260) Tačiau buvo įrodymų, kad elektroniniuose aukcione siūlomų nedidelių kiekių kainos nustatomos ne pagal bendrovių nemokamus aukcionų pasiūlymus. Aukcionas prasideda nuo bazinės kainos, kurią savavališkai nustato OMC valdyba. Indijos Vyriausybė paaiškino, kad pasibaigus tiriamajam laikotarpiui ši bazinė kaina buvo nustatyta kaip galutinės grandies produkto, t. y. ferochromo, tarptautinės kainos dalis (atitinkanti 13,5 %). Tačiau Indijos Vyriausybė negalėjo paaiškinti, kaip buvo nustatyta ši dalis ir (arba) korekcinis koeficientas. Atlikusi tolesnę analizę Komisija nustatė, kad kainų po tiriamojo laikotarpio korekcinis koeficientas iš tikrųjų buvo pagrįstas istoriniu chromo rūdos kainų vidurkiu, nustatytu OMC valdybos sprendimu. Komisija neturėjo galimybės susipažinti su ankstesniais bendrovės valdybos sprendimais, o Indijos Vyriausybė negalėjo paaiškinti šių sprendimų principų. Komisija taip pat negalėjo rasti jokio objektyvaus ryšio tarp korekcinio koeficiento ir chromo rūdos perdirbimo į ferochromą sąnaudų. Todėl Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalimi, turėjo remtis turimais faktais apie chromo rūdos kainą.

(261) Šiuo atžvilgiu Komisija pažymėjo, kad, kaip pripažino Indijos Vyriausybė, palyginti su tarptautinėmis kainomis, bazinė kaina buvo nepagrįstai maža. Atrodo, kad tokios dirbtinai sumažintos kainos atitinka Indijos Vyriausybės politiką, kuria siekiama aprūpinti galutinės grandies pramonę pigia vietine chromo rūda. Be to, Komisija išnagrinėjo empirinius įrodymus. Nagrinėdama aptariamos žaliavos, kurią OMC tiekė „Jindal Group“, pirkimo kainas, Komisija nustatė, kad, priklausomai nuo chromo rūdos rūšies, jos buvo 15–40 % mažesnės už atitinkamas Turkijos kilmės chromo rūdos (kuri panašiausia į Indijos kilmės chromo rūdą) eksporto į Kiniją – pagrindinę eksporto rinką – kainas. Tuo remdamasi Komisija padarė išvadą, kad elektroniniame aukcione parduotos chromo rūdos nustatyta bazinė kaina buvo dirbtinai maža, palyginti su chromo rūdos rinkos kainomis. Chromo rūdos kainos taip pat buvo per mažos, palyginti su galutinės grandies produkto (ferochromo) kainomis. Todėl Indijos Vyriausybės ir OMC teiginiai, kad ferochromo kainos buvo svarbios chromo rūdos kainoms, buvo atmesti.

(262) Iš įrodymų matyti, kad pagrindinė chromo rūdos tiekėja laisvojoje rinkoje OMC, iš kurios Indijos eksportuojantis gamintojas pirko šią žaliavą, kad ją toliau naudotų tiriamojo produkto gamybos procese, nesielgė kaip rinkos dalyvis. Tiekdama chromo rūdą, OMC veikiau vykdė vyriausybės funkcijas Indijos Vyriausybės vardu, vadovaudamasi Indijos Vyriausybės politikos tikslais, kuriais siekiama palankumo galutinės grandies pramonei.

Išvada

(263) Indijos teisinė ir ekonominė aplinka rodo, kad chromo rūdą tiekiančios bendrovės, ypač VVĮ OMC, turi vyriausybės institucijos įgaliojimus, jais naudojasi arba vyriausybės institucijos įgaliojimai joms yra suteikti. Chromo rūdos, kaip ir kiti Indijos mineraliniai ištekliai, yra Indijos Vyriausybės valdomi gamtos ištekliai, kurie priskiriami pagrindiniams nacionalinės ekonomikos sektoriams. Visų pirma, Indijos Vyriausybė ėmėsi priemonių (t. y. taikė eksporto apribojimus, dėl kurių susidarė perteklinė pasiūla ir mažos vidaus kainos, taip pat šiems gamintojams nustatė dirbtinai mažas rūdos aukcionų bazines kainas), kurios rodo, kad chromo rūdos tiekėjai, visų pirma OMC, patiria reikšmingą Indijos Vyriausybės kontrolę, jiems vykdant vyriausybės funkcijas. Remdamasi turimais įrodymais, Komisija padarė išvadą, kad Indijos Vyriausybė tiekė chromo rūdą nerūdijančiojo plieno pramonei už mažesnį nei pakankamą atlygį, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje, kuris aiškinamas ir taikomas pagal atitinkamą PPO standartą pagal SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto iii papunktį.

(264) Po galutinio faktų atskleidimo „Jindal Group“ pastebėjo, kad aukcionų sistemos tikslas yra ne tiekti chromo rūdą už mažą kainą, bet kuo labiau padidinti vyriausybės pajamas parduodant chromo rūdą kuo didesne kaina. Be to, bendrovė nurodė, kad Indijos Vyriausybė nenustato chromo rūdos kainos, o tik nustato žemiausią aukciono kainą.

(265) Galiausiai bendrovė nurodė, kad Indijos ferochromo eksporto kainos buvo didesnės už ferochromo iš Pietų Afrikos, Kazachstano ir Turkijos eksporto kainas ir, bendrovės teigimu, tai reiškia, kad „Jindal Group“ negauna naudos iš subsidijuojamos chromo rūdos, naudojamos ferochromui gaminti.

(266) Tačiau pirmieji du bendrovės pateikti argumentai nepaneigia pagrindinės Komisijos išvados dėl chromo rūdos aukcionų, kaip aprašyta 258–261 konstatuojamosiose dalyse, t. y. kad galimybė dalyvauti aukcione ir pardavimo apimtys yra ribojamos, o minimalią kainą, kuri yra dirbtinai maža, savavališkai nustato OCM valdyba. Pirmiau išdėstytos aplinkybės lemia galutinę aukciono kainą, kuri iš tiesų yra didesnė už minimalią kainą, tačiau vis tiek nėra pagrįsta rinkos kainomis, kaip matyti iš palyginimo su Turkijos kainomis (261 konstatuojamoji dalis).

(267) Taip pat pažymima, kad chromo rūda, už kurią „Jindal Group“ mokamas mažesnis nei pakankamas atlygis, daro įtaką ferochromo, kurį bendrovė vėliau naudoja nerūdijančiajam plienui gaminti, gamybos sąnaudoms. Bet kuriuo atveju Indijos Vyriausybės finansinis indėlis skiriamas chromo rūdos, o ne galutinės grandies produkto – ferochromo – gamybai. Todėl Indijos ferochromo eksporto kainų palyginimas su kitų šalių kilmės ferochromo eksporto kainomis yra nereikšmingas.

(268) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, 263 konstatuojamosios dalies išvada patvirtinama.

ii) Nauda ir subsidijos sumos apskaičiavimas

(269) Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalimi ir 5 straipsniu, nustatė naudos faktą ir apskaičiavo kompensuotinų subsidijų sumą remdamasi jų gavėjui tekusia nauda, nustatyta tiriamuoju laikotarpiu.

(270) Tik vienas iš tiriamųjų Indijos eksportuojančių gamintojų („Jindal Group“) pirko chromo rūdą ferochromo ir galiausiai tiriamojo produkto gamybai.

(271) Pirmiausia Komisija nustatė visos „Jindal Group“ tiriamuoju laikotarpiu įsigytos chromo rūdos apimtis ir kainų svertinį vidurkį pagal rūdos rūšį, kurią bendrovė apibrėžė pagal formą (pavyzdžiui, trapi rūda arba koncentratas) ir chromo oksido kiekį. Šie du parametrai turi įtakos įvairių rūšių chromo rūdos kainų skirtumams.

(272) Antruoju etapu Komisija faktines kiekvienos perkamos chromo rūdos rūšies kainas pakeitė atitinkamomis lyginamosiomis kainomis.

(273) Komisija pažymėjo, kad visoms Indijoje vyraujančioms rinkos sąlygoms įtakos turi rinkos struktūra. Be to, kaip paaiškinta 257 konstatuojamojoje dalyje, vienas dominuojantis rinkos dalyvis, laisvojoje rinkoje užimantis iš esmės 100 % rinkos dalį ir veikiantis kaip valstybinė institucija, nustato savo kainą. Todėl neįmanoma nustatyti neiškraipytos chromo rūdos kainos Indijos tiriamojo produkto gamintojui ar kitiems subjektams Indijos rinkoje. Atitinkamai Indijos vidaus rinkos kainos negalėjo būti naudojamos kaip tinkamas lyginamasis standartas.

(274) Todėl, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 6 straipsnio d punkto antra pastraipa, Komisija kaip išorinį lyginamąjį standartą pasirinko kitą šalį, tinkamai pritaikiusi visus rodiklius prie vyraujančių Indijos rinkos sąlygų.

(275) Komisija bandė nustatyti neiškreiptą chromo rūdos, išgaunamos tipiškos kitos šalies kasykloje, kainą ir modeliavo, kad tokia kasykla galėtų faktiškai būti Indijoje. Didžioji chromo rūdos dalis visame pasaulyje eksportuojama iš Pietų Afrikos į Kiniją. Todėl Komisija eksporto iš Pietų Afrikos į Kiniją kainą laikė galima lyginamąja kaina. Tačiau buvo nustatyta, kad Pietų Afrikos kilmės chromo rūda labai skiriasi nuo Indijos kilmės chromo rūdos pagal du svarbiausius parametrus: chromo oksido kiekį ir chromo ir geležies santykį (toliau – Cr:Fe santykis) ([51]).

(276) Skundo pateikėjo pasiūlytas alternatyvus lyginamasis standartas buvo chromo rūdos iš Turkijos (kuri taip pat yra viena didžiausių pasaulio gamintojų) eksporto į Kiniją kaina. Komisija pažymėjo, kad abu 275 konstatuojamojoje dalyje nurodyti parametrai yra daug panašesni lyginant Turkijos ir Indijos chromo rūdą nei Pietų Afrikos ir Indijos chromo rūdą ([52]).

(277) Po galutinio faktų atskleidimo „Jindal Group“ užginčijo Komisijos išvadas, kad pagal tokius parametrus kaip chromo oksido kiekis ir Cr:Fe santykis Indijos kilmės chromo rūda yra panašesnė į Turkijos, o ne į Pietų Afrikos kilmės chromo rūdą. Bendrovė nurodė, kad svarbu palyginti Cr:Fe santykį chromo rūdoje, kurios sudėtyje yra panašus chromo oksido kiekis. Bendrovės duomenimis, Turkijos chromo rūdos, kurioje yra 40–42 % chromo oksido, Cr:Fe santykis yra 2,6–2,8, t. y. daug didesnis nei tokio paties kiekio Indijos ar Pietų Afrikos rūdos atveju.

(278) Kaip paaiškinta 281 konstatuojamojoje dalyje, nustatydama pagrindinį lyginamąjį standartą, Komisija nesirėmė „Jindal Group“ nurodyta chromo rūda, kurios chromo oksido kiekis yra 40–42 %. Komisijos pasirinktas pagrindinis etalonas yra chromo rūda, kurios chromo oksido kiekis yra 46–48 %, o Cr:Fe santykis yra 2,5 ([53]). Tokia chromo rūda yra labai panaši į Indijos rūdą, kurioje yra panašus chromo oksido kiekis, kaip savo pareiškime patvirtino pati „Jindal Group“:

„Indijos chromo rūdos Cr:Fe santykis bus 2,4 tik esant 46 % Cr2O3 kiekiui“ ([54]).

„Kad Indijos chromo rūdos Cr:Fe santykis būtų 2,6–2,8, Indijos rūdoje Cr2O3 kiekis turėtų būti daug didesnis, t. y. 48–50 % ar daugiau“ ([55]).

Taip patvirtinama, kad Indijos rūda yra daug panašesnė į Turkijos rūdą nei į Pietų Afrikos rūdą, kurioje Cr:Fe santykis yra 1,3–1,5 ([56]).

([51]) Heinz H. Pariser analizė, 2021 m. lapkričio 25 d. dokumentas „Sherlock“ Nr. t21.007982.
([52]) Ten pat.
([53]) „DDC Mining Export Limited“, Izmiras, Turkija, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html.
([54]) „Jindal“ pastabos dėl „Eurofer“ lyginamojo standarto pateikimo, 2021 m. liepos 29 d., 13 dalis, 5 puslapis.
([55]) „Jindal“ pastabos dėl „Eurofer“ lyginamojo standarto pateikimo, 2021 m. liepos 29 d., 8 dalis, 4 puslapis.
([56]) Ten pat.

(279) Be to, pagal Indijos standartų biuro chromito specifikaciją IS:10818-1984, skirtą metalurgijos pramonei ([57]), įprastinis Cr:Fe santykis gaminant daug anglies turintį ferochromą, naudojamą nerūdijančiajam plienui gaminti, yra apie 2,8. Tai reiškia, kad Komisijos pasirinktas lyginamasis standartas taip pat yra tipiškesnis nei Pietų Afrikos alternatyva, atsižvelgiant į galutinį „Jindal Group“ chromo rūdos panaudojimą, t. y., transformaciją į daug anglies turintį ferochromą, skirtą nerūdijančiajam plienui gaminti.

(280) Be to, Komisija atkreipė dėmesį į Indijos eksportuojančio gamintojo teiginius, kad Turkijos ir Indijos chromo rūdos vis dar skiriasi savo fizine forma ir chromo oksido kiekiu. Tačiau šie skirtumai buvo ištaisyti 289 konstatuojamojoje dalyje aprašytais koregavimais.

(281) Vėliau Komisija kaip pagrindinį lyginamąjį standartą naudojo vidutinę svertinę Turkijos eksporto į Kiniją kainą tiriamuoju laikotarpiu ([58]). Pagrindinis lyginamasis standartas – 209 USD už toną – buvo taikomas chromo rūdos koncentratui, kurio sudėtyje yra 46–48 % chromo oksido, tiekiamam CIF sąlygomis.

(282) Komisija taip pat atsižvelgė į Apeliacinio komiteto sprendimą, kad pristatymo mokesčių koregavimai turi atspindėti bendrai taikomus atitinkamos prekės tiekimo šalyje mokesčius ([59]). „Jindal Group“ pateiktos chromo rūdos pirkimo kainos sudarė 99,96 %, tiekiant EXW iš kasyklos sąlygomis.

(283) Todėl Komisija pakoregavo bazinę lyginamąją kainą iki gamintojo kainos EXW sąlygomis lygio. CIF kaina buvo sumažinta jūrų frachto ir draudimo išlaidomis ([60]) ir Turkijos vidaus transporto išlaidomis ([61]).

(284) Po galutinio faktų atskleidimo Indijos Vyriausybė nurodė, kad EBPO duomenys, kuriais Komisija naudojosi koreguodama Turkijos ir Kinijos eksporto CIF kainą iki gamintojo kainos EXW sąlygomis, buvo prieinami tik iki 2016 m. Be to, Indijos Vyriausybė teigė, kad atitinkamo rodiklio ekstrapoliacija į tiriamąjį laikotarpį negali būti laikoma objektyviu kainų tyrimu.

(285) Tačiau Komisija ne tik ekstrapoliavo CIF–FOB santykį, kurį 2016 m. pateikė EBPO. Pritaikymas tiriamajam laikotarpiui buvo grindžiamas 2016 m. faktinių frachto ir draudimo išlaidų skirtumais, palyginti su dvidešimties pagrindinių jūrų maršrutų faktinėmis frachto ir draudimo išlaidomis pagal „Baltic Dry“ indeksą (toliau – BDI). Konkrečiuose faktų atskleidimo dokumentuose „Jindal Group“ buvo pateiktas išsamus bazinės gamintojo kainos EXW sąlygomis apskaičiavimas.

(286) Komisijos atliktas frachto ir draudimo koregavimų apskaičiavimas taip pat buvo užginčytas „Jindal Group“ informacijoje, pateiktoje po faktų atskleidimo. Bendrovė pasiūlė alternatyvų duomenų šaltinį, kad būtų galima pakoreguoti Turkijos ir Kinijos eksporto CIF kainą pagal FOB ([62]). Pasak „Jindal Group“, šis duomenų šaltinis geriau atspindi faktines Turkijos – Kinijos frachto išlaidas tiriamuoju laikotarpiu nei EBPO ir BDI duomenys, kurie yra „visų laivybos maršrutų svertinis vidurkis“.

(287) Tačiau „Jindal Group“ pateiktame pasiūlyme nurodytas tik vienas tiriamojo laikotarpio mėnuo, minimas transportavimas tarp Turkijos ir šiaurės rytų Azijos apskritai ir kalbama ne apie chromo rūdos, o natrio karbonato transportą. Komisija naudoja EBPO bazinį CIF–FOB santykį, kuris atsižvelgia į visus metus, konkretų jūrų maršrutą (Turkija–Kinija) ir konkretų produktą (chromo rūdą ir koncentratus). Su kelių jūrų maršrutų vidurkiu susijęs tik 2016 m. ir tiriamojo laikotarpio BDI išlaidų koregavimas.

(288) Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, patvirtinama metodika, taikyta koreguojant bazinę lyginamąją kainą iki gamintojo kainos EXW sąlygomis.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up, p. 4.

([58]) Šaltinis: 2020 CRU International Ltd. ©.

([59]) Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, priimta 2014 m. gruodžio 19 d., 4.317 punktas.

([60]) Remiantis EBPO duomenimis: prekybos prekėmis tarptautinės vežimo ir draudimo išlaidos, Turkija–Kinija, https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC pritaikyta tiriamajam laikotarpiui pagal „Baltic Dry“ indeksą https://lt.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_indeksas.

([61]) Remiantis Stambulo – Derindžės uostų kainų teritorijos pristatymo kainomis, kaip nurodė Pasaulio bankas: https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, p. 51.

([62]) „IHS Mark it“.

(289) Komisija taip pat pakoregavo bazinę EXW lyginamąją kainą, atsižvelgdama į rūdos fizinę formą ir chromo oksido kiekį, siekdama nustatyti konkrečias kiekvienos rūšies rūdos, kurią „Jindal Group“ pirko tiriamuoju laikotarpiu, lyginamąsias kainas. Fizinės formos koregavimas buvo grindžiamas briketavimo sąnaudomis (trapi rūda) ir granuliavimo bei sukepinimo sąnaudomis (rūdos koncentratas), kurias pateikė „Jindal Group“. Chromo oksido kiekio koregavimas buvo atliktas remiantis skundo pateikėjo pateiktomis chromo indikatoriaus lydymo sąnaudomis ([63]). Cr:Fe santykio skirtumai nebuvo koreguojami, nes šis parametras yra labai panašus lyginant Turkijos ir Indijos kilmės rūdas. Taikytas konservatyvus metodas, nes iš tikrųjų Indijos kilmės rūdos Cr:Fe santykis yra šiek tiek didesnis, dėl ko paprastai išaugtų tokios pat formos ir tokio pat chromo oksido kiekio rūdos kaina.

(290) Kadangi Turkijos kilmės chromo rūdai neturi įtakos Indijos rinką iškraipančios vyriausybės priemonės ir kadangi abiejose šalyse vyraujančios rinkos sąlygos, įskaitant kokybę, prieinamumą, perkamumą, transportavimą ir kitas pirkimo ar pardavimo sąlygas, yra panašios, Komisija laikėsi nuomonės, kad chromo rūdos kaina Turkijoje yra panaši į tą, kuri vyrautų Indijoje, jei nebūtų Indijos Vyriausybės iškraipančių priemonių.

(291) Galiausiai Komisija palygino faktines „Jindal Group“ vidaus rinkoje įsigytos chromo rūdos įsigijimo sąnaudas tiriamuoju laikotarpiu su sąnaudomis, kurios būtų buvusios sumokėtos, jei rūdos rūšies kainos būtų pakeistos atitinkamomis lyginamosiomis kainomis.

(292) Bendra skirtumo suma atitinka sutaupytas lėšas, kurias gavo Indijos gamintojas, pirkęs chromo rūdą Indijos iškraipytoje rinkoje, palyginti su kaina, kurią jis būtų mokėjęs, jei nebūtų šių iškraipymų. Galiausiai ši bendra suma atitinka naudą, kurią Indijos gamintojui suteikė Indijos Vyriausybė tiriamuoju laikotarpiu.

(293) Išsamūs lyginamųjų standartų ir suteiktos naudos skaičiavimai buvo pateikti aptariamam Indijos eksportuojančiam gamintojui konkrečių faktų atskleidimo dokumentuose.

(294) Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 7 straipsnio 2 dalimi, šią subsidijų sumą paskirstė visai bendrovės apyvartai tiriamuoju laikotarpiu kaip atitinkamą vardiklį, nes suteikta subsidija yra nauda visai nagrinėjamojo produkto ir jo pradinės grandies produkto (karštai valcuotų ritinių) gamybai, o ne tik eksportui skirtai gamybai.

iii) Konkretumas

(295) Indijos Vyriausybės įsikišimas, susijęs su chromo rūdos tiekimu už mažesnį nei pakankamą atlygį, yra naudingas tam tikroms pramonės šakoms, visų pirma nerūdijančiojo plieno pramonei, įskaitant tiriamojo produkto gamintojus. Todėl pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punktą subsidija yra individuali. Dėl chromo rūdos charakteristikų subsidijomis gali pasinaudoti tik tam tikra pramonė, tačiau tai nereiškia, kad tam, kad subsidija būtų individuali, ji turi būti toliau taikoma tik tam tikrai šios pramonės daliai ([64]).

(296) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija laikėsi nuomonės, kad Indijos Vyriausybės intervencijos yra konkrečiai skirtos tiriamojo produkto gamintojams, kaip nustatyta pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punkte.

(c) Išvados dėl chromo rūdos tiekimo už mažesnį nei pakankamą atlygį

(297) Atsižvelgdama į visus išvardytus elementus, Komisija nustatė, kad Indijos Vyriausybės tiekiama chromo rūda turėtų būti laikoma individualia subsidija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje ir 3 straipsnio 2 dalyje, nes vyriausybė suteikia prekių ir bendrovėms gavėjoms tokiu būdu suteikiama nauda.

(298) „Jindal Group“ nustatyta subsidijos suma sudarė 0,45 %.

([63]) 2021 m. lapkričio 25 d. dokumentas „Sherlock“ Nr. t21.007982.

([64]) Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, priimta 2014 m. gruodžio 19 d., 4.398 punktas.

3.3.3. *Pirminių subsidijų perdavimas*

(299) Po galutinio faktų atskleidimo skundo pateikėjas pažymėjo, kad Komisijos nustatyti faktai atskleidė, jog didžioji dauguma integruotiems eksportuojantiems gamintojams nustatytų subsidijų turi įtakos tiriamojo produkto gamybos proceso pradinės grandies etapams. Skundo pateikėjo teigimu, tai reiškia, kad neintegruotas Indijos tiriamojo produkto gamintojas „Chromeni“ taip pat galėjo gauti naudos iš subsidijų, suteiktų Indijos ir (arba) Indonezijos pradinės grandies gamintojams. Taip galėtų atsitikti, jei „Jindal Group“ (Indija) vidaus rinkoje parduotų „Chromeni“ pradinės grandies produktus arba jei „Chromeni“ pirktų subsidijuotus Indonezijos kilmės pradinės grandies produktus.

(300) Remdamasi „Chromeni“ gamybos proceso ir bendrovės žaliavų pirkimo tiriamuoju laikotarpiu analize, Komisija padarė išvadą, kad bendrovė negalėjo gauti naudos iš subsidijuotų Indijos kilmės pradinės grandies produktų įsigijimo.

(301) Tačiau „Chromeni“ pirko pradinės grandies produktus, t. y. karštai valcuotus ritinius, iš Indonezijos susijusios bendrovės, kuri galėjo gauti naudos iš Indonezijos Vyriausybės tiekiamos nikelio rūdos už mažesnį nei pakankamą atlygį (žr. 4.3 skirsnį). Šiuo atžvilgiu Komisija negalėjo padaryti jokių išvadų, nes byloje nebuvo duomenų, kuriais remiantis būtų galima atlikti vertinimą šiuo klausimu.

3.4. **Kompensuotinų subsidijų suma**

(302) Nustatytos kompensuotinų subsidijų sumos:

Bendrovė	SAMS	GPESS	IEPS	Visos eksporto subsidijos	Chromo rūda už mažesnį nei pakankamą atlygį	IŠ VISO
„Chromeni“	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
„Jindal Group“	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) Atsižvelgdama į aukštą Indijos gamintojų bendradarbiavimo lygį (100 %), Komisija laikėsi nuomonės, kad Indijos atveju tikslinga nustatyti likutinės subsidijos sumą lygią didžiausios individualios subsidijos sumai, t. y. 7,56 %.

4. **SUBSIDIJAVIMAS. INDONEZIJA**

4.1. **Į tyrimus įtrauktos subsidijos ir subsidijų programos**

(304) Remiantis skunde, pranešime apie inicijavimą ir Komisijos klausimynų atsakymuose pateikta informacija nagrinėtas įtariamas subsidijavimas Indonezijos Vyriausybei teikiant tokias subsidijas:

i) tiesioginis lėšų pervedimas:

— lengvatinių paskolų teikimas;

ii) tiekiamos prekės arba teikiamos paslaugos už mažesnį nei pakankamą atlygį:

— nikelio rūdos ir nerūdijančiojo plieno laužo tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį,

— akmens anglių tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį,

— žemės suteikimas už mažesnį nei pakankamą atlygį,

— gamtinių dujų tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį,

— elektros energijos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį;

iii) vyriausybės negautos arba nesurinktos pajamos, kurios kitais atvejais būtų gautos:

— pajamų mokesčio lengvatos,

— atleidimas nuo importo muito,

— atleidimas nuo žaliavoms ir mašinoms taikomo PVM,

— kasybos pramonei taikomas žemės ir pastatų mokestis (PBB),

— atleidimas nuo (importo) pajamų mokesčio;

iv) subsidijos, susijusios su Indonezijos pramonės plėtra pasitelkiant Kinijos investicijas.

4.2. **Perdavimo koeficientai.**

(305) Savo pastabose po galutinio faktų atskleidimo „IRNC Group“ teigė, kad apskaičiuojant dviejų susijusių bendrovių perdavimo koeficientus buvo naudojami neteisingi pardavimo duomenys.

(306) Šis tvirtinimas buvo pripažintas pagrįstu, todėl Komisija atitinkamai peržiūrėjo atitinkamus perdavimo koeficientus.

4.3. **Šalies nerūdijančiojo plieno pramonei taikomos lengvatinės politikos kontekstas**

(307) Indonezijoje yra daug nikelio išteklių. 2020 m. duomenimis, jos ištekliai siekė 21 mln. tonų nikelio ([65]) (1,1 mlrd. tonų nikelio rūdos), t. y. apie 20 % pasaulyje žinomų nikelio rūdos išteklių.

(308) Istoriškai Indonezija buvo viena didžiausių nikelio rūdos gamintojų. Tačiau kadangi Indonezijos nikelio rūdos perdirbimo pajėgumai buvo riboti (šalyje veikė tik dvi lydyklos, kaip paaiškinta 315 konstatuojamojoje dalyje), ji tradiciškai didžiąją dalį nikelio rūdos eksportuodavo (daugiausia į Kiniją).

(309) Indonezijoje nikelio rūdos kasybos apimtys labai padidėjo: nuo maždaug 5 mln. tonų 1996 m. iki maždaug 10 mln. tonų 2007 m., ir iki 70 mln. tonų 2013 m. Šį pagreitį lėmė Kinijos gamyklų ir (arba) lydyklų, gaminančių luitinį nikelio ketų (toliau – LNK), paklausa. LNK yra geležies ir nikelio lydinys, kuriame mažai nikelio. Indonezijos kilmės nikelio rūda ypač tinka LNK gaminti pagal Kinijos technologiją.

1 lentelė

Indonezijos nikelio rūdos eksportas (tonomis)

	2005 m.	2006 m.	2007 m.	2008 m.	2009 m.
Kinija	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Visas eksportas	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Šaltinis: „Global Trade Atlas“ (GTA).

(310) Todėl Indonezijos Vyriausybė ilgainiui suprato, kad eksportuojant didžiąją dalį nikelio rūdos atsargų ribojama galima šalies iš šios retos žaliavos gaunama nauda. Šalis galėtų gauti daug didesnę naudą, jei Indonezijos Vyriausybei pavyktų padidinti nikelio rūdos atsargų sukuriamą šalies pridėtinę vertę. Siekdama šio tikslo, Indonezijos Vyriausybė daugiausia dėmesio skyrė visos pramonės vertės grandinės, kurioje naudojama nikelio rūda, plėtrai šalies viduje iki pat galutinės grandies pramonės sektorių, t. y. lydyklų ir nerūdijančiojo plieno pramonės, kuri yra šios žaliavos galutinė naudotoja. Taip Indonezija galėtų gauti daug didesnę naudą šalies viduje nei tiesiog eksportuodama nikelio rūdą.

(311) Tačiau Indonezijai nebuvo lengva pasiekti šį tikslą savo jėgomis. Pagrindinės problemos, su kuriomis susidūrė Indonezijos Vyriausybė, buvo dideli finansavimo reikalavimai lydykloms įsteigti ir galutinės grandies pramonės sektoriams sukurti (tam reikėjo kelių milijardų eurų pradinių investicijų) ir trūkstama praktinė patirtis ir technologijos, reikalingos nerūdijančiajam plienui gaminti iš LNK, kuris atitiktų Indonezijoje išgaunamos nikelio rūdos kokybę. Tad Indijos Vyriausybė kreipėsi į potencialias šalis partneres, kurios galėtų padėti pasiekti šį tikslą ([66]).

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/

([66]) Žr., pavyzdžiui, Indonezijos Vyriausybės pastangas pritraukti Japoniją: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister.

Kinija buvo akivaizdus pasirinkimas dėl istorinių ryšių ir geografinio artumo, taip pat todėl, kad Kinijos nerūdijančiojo plieno gamintojai jau naudojo Indonezijos kilmės nikelio rūdą. Be to, Kinija buvo puiki kandidatė, kurią Indijos Vyriausybė galėjo įtraukti į lengvatinę dvišalę sistemą, kad kuo labiau padidintų Indonezijos nikelio rūdos atsargų kuriamą šalies pridėtinę vertę, nes Kinija turėjo didelius finansinius išteklius ir specialias lengvatines politikos priemones, kuriomis skatinama nerūdijančiojo plieno pramonė, įskaitant investicijas pagal ilgalaikę investavimo užsienyje politiką, taip pat reikiamą technologiją ir praktinę patirtį, kad būtų galima veiksmingai panaudoti Indonezijos nikelio rūdą. Taip prasidėjo ilgalaikis bendradarbiavimas, kuris tęsiasi iki šiol. Tolesnėse konstatuojamosiose dalyse apibendrinami pagrindiniai orientyrai ir atitinkami oficialūs dokumentai.

(312) Indonezijos Vyriausybės bandymai pritraukti Kinijos investicijas į Indonezijos nikelio pramonę prasidėjo bent 2005 m., kai Indonezija įsipareigojo sukurti „palankią investicinę aplinką“ ([67]) Kinijos investuotojams. 2005 m. birželio mėn. vizito Pekine metu Indonezijos ekonomikos koordinavimo ministras Kinijos ministro pirmininko pavaduotojui pasiūlė investavimo perspektyvas keturiuose Indonezijos ekonomikos sektoriuose, įskaitant gamtos išteklius, ir „[t]aip pat išreiškė viltį, kad į Indoneziją galėtų investuoti daugiau Kinijos įmonių, sakydamas, kad Indonezijos Vyriausybė sukurs palankią aplinką Kinijos investuotojams“ ([68]). Atsakydamas į šį pasiūlymą, Kinijos ministro pirmininko pavaduotojas paprašė Indonezijos garantuoti, kad Kinijos investicijos Indonezijoje bus pelningos ([69]). Be to, Indonezijos pareigūnai taip pat padėkojo Kinijai už tai, kad ji „Indonezijai teikia nemokamas ir lengvatines paskolas“ ([70]).

(313) Galiausiai 2005 m. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė bendrą deklaraciją, kuria buvo pradėtas jų bendradarbiavimas kasybos ir metalurgijos sektoriuose. Remdamosi šia bendra deklaracija, 2010 m. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė veiksmų planą, kuriame planuojama skatinti Kinijos investicijas į Indonezijos gamtos išteklių pramonės šakas, įskaitant kasybą, kaip toliau paaiškinta 563 ir 584 konstatuojamosiose dalyse. Šiuose ankstyvuosiuose susitarimuose jau nurodytos pagrindinės abiejų vyriausybių konkrečios bendradarbiavimo sistemos sąlygos ir apibrėžta, kaip vyriausybės planuoja įgyvendinti savo strategiją, pasikliaudamos privačiais investuotojais, kurie naudosis įvairiomis lengvatinėmis politikos priemonėmis ir parama, atidžiai prižiūrint vyriausybėms.

(314) 2007 m. Indonezijos Vyriausybė priėmė Įstatymą Nr. 27 dėl 2005–2025 m. nacionalinio ilgalaikio plėtros plano (toliau – RPJPN). Plane pramonės sektorius įvardytas kaip ekonominės struktūros stiprinimo variklis. Jį, be kita ko, turėjo remti kasybos sektorius. Pirminio sektoriaus, įskaitant kasybą, pridėtinės vertės didinimas buvo pabrėžtas kaip pagrindinis tikslas, kuriuo siekiama skatinti vietos ir tarptautinį konkurencingumą ir stiprinti nacionalinę pramoninę bazę.

(315) Siekiant pridėtinės vertės nikelio sektoriuje, Indonezijoje reikėjo statyti lydyklas. Tuo metu (iki pat 2016 m.) Indonezijoje veikė tik dvi lydyklos: nikelio šteino lydykla, priklausanti „PT Vale“, kurios pajėgumas siekė apie 80 000 tonų nikelio, ir feronikelio lydykla, priklausanti valstybės valdomai įmonei „PT. Aneka Tambang“ (toliau – „Antam“), kurios gamybos pajėgumas siekė 26 000 tonų nikelio.

(316) Priklausomai nuo technologijos ir gamybos pajėgumų, vien lydyklos statybos kaina gali siekti 1 mlrd. EUR. Kaip pirmiau minėta, Indonezija neturėjo nei finansinių išteklių, nei tinkamos technologijos lydykloms statyti, o Kinija turėjo ir viena, ir kita, be to, jai reikėjo Indonezijos nikelio rūdos nerūdijančiojo plieno produktams gaminti.

(317) Viena iš svarbiausių priemonių, kuriomis buvo įtvirtinta ši Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimo sistema ir sudarytos sąlygos Indonezijos Vyriausybei pasiekti savo tikslą, buvo 2009 m. priimtas Įstatymas Nr. 4 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos (toliau – 2009 m. Kasybos įstatymas), kuriuo buvo pakeistas 1967 m. Įstatymas Nr. 11 dėl kasybos ([71]). Tradiciškai Indonezijos Vyriausybė reikšmingai kontroliavo kasybos sektorių. 1967 m. Įstatymo Nr. 11 dėl kasybos 1 straipsnyje Indonezijos Vyriausybei jau buvo suteiktas pagrindinis vaidmuo ir įgaliojimai reguliuoti šį sektorių, nurodant, kad „[v]isi Indonezijos kasybos jurisdikcijoje randami mineraliniai gamtos ištekliai, kurie yra Visagalio Dievo palaiminimas, yra Indonezijos žmonių nacionalinis turtas, todėl valstybė

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html
([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor.
([71]) 1967 m. Įstatymo Nr. 11 dėl kasybos 1 straipsnyje Indonezijos Vyriausybei jau buvo suteiktas pagrindinis vaidmuo ir įgaliojimai reguliuoti šį sektorių, nurodant, kad „[v]isi Indonezijos kasybos jurisdikcijoje randami mineraliniai gamtos ištekliai, kurie yra Visagalio Dievo palaiminimas, yra Indonezijos žmonių nacionalinis turtas, todėl valstybė juos kontroliuoja ir naudoja siekdama kuo didesnės žmonių gerovės“.

juos kontroliuoja ir naudoja siekdama kuo didesnės žmonių gerovės“. 2009 m. Kasybos įstatymo preambulėje taip pat teigiama, kad „Indonezijos kasybos jurisdikcijoje esantys mineraliniai ištekliai ir akmens anglys yra neatsinaujinantys gamtos turtai, kurie yra Visagalio Dievo dovana ir atlieka svarbų vaidmenį tenkinant daugelio žmonių gyvenimo poreikius, todėl šių išteklių valdymas turi būti kontroliuojamas valstybės, kad būtų užtikrinta reali pridėtinė vertė nacionalinei ekonomikai, siekiant sąžiningai užtikrinti bendruomenės klestėjimą ir gerovę“. 2009 m. Kasybos įstatymo 4 straipsnyje konkrečiai nustatyta, kad „1) neatsinaujinantys gamtos ištekliai – akmens anglys ir mineraliniai ištekliai – yra nacionalinis turtas, kurį valstybė kontroliuoja siekdama didžiausios naudos žmonių gerovei“, ir „2) 1 dalyje nurodytą mineralinių išteklių ir akmens anglių kontrolę vykdo vyriausybė ir (arba) regioninės valdžios institucijos“. Svarbu pažymėti, kad pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 103 straipsnį reikalaujama, kad mineralinių išteklių perdirbimas, kuriuo sukuriama šių išteklių pridėtinė vertė, būtų vykdomas Indonezijoje. Šio 103 straipsnio 1 dalies paaiškinime minima, kad įpareigojimu vykdyti perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje, be kita ko, siekiama: a) padidinti kasybos vertę per prekes, b) aprūpinti pramonę žaliavomis, c) sukurti darbo vietųir d) padidinti valstybės pajamas. Kitaip tariant, šiomis nuostatomis visos nikelio rūdos kasybos bendrovės buvo įpareigotos statyti savo nikelio perdirbimo ir (arba) gryninimo įrenginius arba parduoti turimą nikelio rūdą vietinei įmonei, kad būtų pasiektas svarbiausias tikslas – padidinti nikelio rūdos sukuriamą pridėtinę vertę šalies viduje, taikant lengvatinės politikos priemones, skirtas galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonei. Be to, 2009 m. Kasybos įstatymo 170 straipsnyje numatytas penkerių metų lengvatinis laikotarpis. Lengvatinio laikotarpio tikslas buvo padėti kasybos pramonei pasirengti įgyvendinti įpareigojimą vykdyti perdirbimą šalies viduje ir suteikti bendrovėms galimybę pastatyti gryninimo įrenginius, reikalingus nikelio rūdos pasiūlai patenkinti.

(318) Atsižvelgiant į 2009 m. Kasybos įstatymą, ypač į jame nustatytą perdirbimo šalies viduje reikalavimą, Indonezijos nikelio rūdos eksportas smarkiai išaugo, beveik visą eksporto apimtį nukreipiant į Kiniją, kaip parodyta toliau pateiktoje lentelėje.

2 lentelė

Indonezijos nikelio rūdos eksportas (tonomis)

	2010 m.	2011 m.	2012 m.	2013 m.	2014 m.	2015 m.
Kinija	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Visas eksportas	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Šaltinis: „Global Trade Atlas“ (GTA).

(319) Kadangi Indonezijos Vyriausybei nepavyko pasiekti tikslo sukurti perdirbimo pajėgumus Indonezijoje, 2014 m. sausio 11 d. Indonezijos Vyriausybė keliais reglamentais uždraudė nikelio rūdos eksportą iš Indonezijos (daugiau informacijos apie eksporto apribojimus ir nikelio rūdos eksporto draudimą pateikta 405–413 konstatuojamosiose dalyse).

(320) 2017 m. Indonezijos Vyriausybė šiek tiek sušvelnino eksporto draudimą, leisdama tam tikrais kiekiais eksportuoti nikelio rūdą, kurios nikelio kiekis mažesnis nei 1,7 %. Šiam eksportui buvo taikomas 10 % eksporto muitas, o eksportuotojai taip pat turėjo įrodyti, kad jų perdirbimo įrenginys statomas pagal grafiką. Tokius sprendimus lėmė tai, kad tuo metu Indonezija neturėjo technologijos, kurią pasitelkus galima perdirbti nikelio rūdą, kurios nikelio kiekis mažesnis nei 1,7 %, į pridėtinę vertę turinčius produktus, kurie labiau tinka elektromobilių akumuliatoriams nei plienui gaminti (žr. 4.4 skirsnį). Tačiau 2020 m. Indonezijos Vyriausybė visiškai uždraudė visos nikelio rūdos eksportą. Sprendimas vėl uždrausti mažai nikelio turinčios rūdos eksportą buvo priimtas todėl, kad Kinijos bendrovės planavo statyti šios rūšies nikelio rūdos lydyklas, kurios galėtų būti naudojamos elektromobilių akumuliatoriams gaminti.

(321) Laikui bėgant, įgyvendinant reikalavimą vykdyti perdirbimą šalies viduje ir taikant Indonezijos Vyriausybės nustatytus nikelio rūdos eksporto apribojimus, buvo pastatytos kelios nikelio rūdos lydyklos. Nikelio rūdos poreikis šalies viduje taip pat išaugo dėl Indonezijos Vyriausybės veiksmų, kuriais buvo siekiama paskatinti anksčiau Kinijoje sukurtus lydymo pajėgumus perkelti į Indoneziją. Iš tiesų, kaip paaiškinta 414 konstatuojamojoje dalyje, Indonezijos Vyriausybė kontroliuoja nikelio rūdos gamybą taikydama privalomą metinį darbo planą ir biudžetą. Be to, Indonezijos Vyriausybė palaiko už tarptautines kainas gerokai mažesnę vidaus kainą, kad būtų teikiama nauda lydykloms ir nerūdijančiojo plieno gamintojams.

3 lentelė

Indonezijos nikelio rūda (mln. tonų)

	2014 m.	2015 m.	2016 m.	2017 m.	2018 m.	2019 m.	2020 m.
Gamyba	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Eksportas	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Šaltinis: Indonezijos Vyriausybės atsakymai į klausimyną ir https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/.

(322) Indonezijos ir Kinijos vyriausybių inicijuotas dvišalis bendradarbiavimas dėl lengvatinio režimo, skirto Indonezijos vidaus nerūdijančiojo plieno pramonei kurti ir vystyti, prasidėjo pirmo dešimtmečio pradžioje. Jį sudaro keli dvišaliai dokumentai, kuriais nustatoma teisinė ir politinė sistema, pagal kurią patvirtintos kelios konkrečios paramos politikos priemonės ir lengvatinės programos, kurios yra šiame tyrime nagrinėjamos kompensuotinos subsidijos (žr. pagrindinius dvišalius dokumentus 548 konstatuojamojoje dalyje).

(323) Dvišalis bendradarbiavimas vyko konkrečiai Indonezijos Morovalio pramoniniame parke (toliau – Morovalio parkas). Tai pramoninis parkas Sulavesio regione, kuriame Indonezija ir Kinija nusprendė plėtoti nerūdijančiojo plieno pramonę.

(324) Už dvišalio bendradarbiavimo Morovalio parke įgyvendinimą atsakinga valdymo bendrovė yra Kinijos ir Indonezijos bendrovė IMIP. Ji oficialiai pradėjo veiklą 2013 m. spalio mėn.

4.4. **Nikelio rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį**

4.4.1. *Skundas ir subsidijavimo schema*

(325) Skundo pateikėjas teigė, kad Indonezijos Vyriausybė kontroliuoja nikelio rūdos sektorių ir kad nikelio rūdos kainos Indonezijoje yra iškreiptos dėl Indonezijos Vyriausybės intervencijos. Nikelio rūdoje esantis nikelis yra pagrindinė nerūdijančiojo plieno sudedamoji dalis ir pagrindinis jo kainą lemiantis veiksnys. Skundo pateikėjo teigimu, įsikišdama į nikelio rūdos rinką Indonezijos Vyriausybė užtikrino, kad nerūdijančiojo plieno gamybai skirtų žaliavų kaina būtų palaikoma gerokai mažesnė už tarptautines kainas, taip suteikiant naudą Indonezijos eksportuojantiems tiriamojo produkto gamintojams.

4.4.2. *Teisinis pagrindas*

(326) Nikelio rūdos kasybos politiką administruoja Energetikos ir mineralinių išteklių ministerija, kuriai atstovauja Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinis direktorius. Mineralinių išteklių eksportą taip pat administruoja Prekybos ministerija, kuriai atstovauja Užsienio prekybos generalinis direktorius.

(327) Centrinė ir regioninė valdžia atlieka svarbų vaidmenį kasybos pramonėje, nustatydamos nacionalinę kasybos politiką, standartus, gaires ir kriterijus, taip pat priimdamos sprendimus dėl kasybos autorizacijos procedūros. Be to, Indonezijos Vyriausybė aktyviai dalyvauja šio sektoriaus plėtroje, kontrolės, vertinimo ir konfliktų sprendimų procesuose.

(328) Kasybos pramonė Indonezijoje griežtai reglamentuojama. Kiekvienas kasybos sektoriaus aspektas stebimas ir prižiūrimas įvairias reglamentais, kuriuos nuolat keičia ir tvirtina skirtingos vyriausybinės institucijos. Atitinkamų taisyklių ir reglamentų teisinis pagrindas:

— Įstatymas Nr. 27 dėl 2005–2025 m. nacionalinio ilgalaikio plėtros plano;

— 2009 m. Įstatymas Nr. 4 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos (toliau – 2009 m. Kasybos įstatymas) su pakeitimais, padarytais 2020 m. Įstatymu Nr. 3 (toliau – 2020 m. Kasybos įstatymas);

— 2010 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 55 (GR 55/2010) dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo valdymo įgyvendinimo gairių ir priežiūros;

— 2010 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 23 (toliau – VR 23/2010) su pakeitimais, padarytais 2012 m. Vyriausybės reglamentu Nr. 24 (toliau – VR 24/2012) dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo veiklos įgyvendinimo;

— 2013 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 27 dėl akcijų pardavimo kainos nustatymo ir kapitalo investicijų pokyčių akmens anglių ir kasybos sektoriuose tvarkos (toliau – EMIM 27/2013);

— 2014 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 1 (toliau – VR 1/2014) dėl VR 23/2010 antrojo dalinio pakeitimo su vėlesniais pakeitimais, padarytais VR 24/2012, dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo veiklos įgyvendinimo;

— Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 1/2014 (toliau – EMIM 1/2014) dėl mineralinių išteklių pridėtinės vertės didinimo, vykdant jų perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje;

— 2014 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 77 (toliau – VR 77/2014), VR 23/2010 trečiasis dalinis pakeitimas;

— 2017 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 1 (toliau – VR 1/2017), VR 23/2010 ketvirtasis dalinis pakeitimas dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių eksploatavimo;

— Prekybos ministerijos reglamentas Nr. 01/M-DAG/PER/1/2017 dėl apdorotų ir išgrynintų kasybos produktų eksporto nuostatų;

— 2017 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 5 (toliau – EMIM 5/2017) dėl mineralinių išteklių pridėtinės vertės didinimo vykdant jų perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje;

— 2017 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 7 (toliau – EMIM 7/2017) dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių pardavimo orientacinės kainos nustatymo tvarkos;

— 2017 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 9 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo pardavimo procedūrų ir akcijų pardavimo kainos nustatymo mechanizmo (toliau – EMIM 9/2017) su pakeitimais, padarytais EMIM 43/2018;

— 2017 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 48 (toliau – VR 48/2017);

— Finansų ministerijos reglamentas PMK Nr. 13/PMK.010/2017 ir Finansų ministerijos reglamentas PMK Nr. 164/PMK.010/2018, kuriais nustatomos įvairių formų perdirbtų metalo mineralų eksporto muito normos;

— 2017 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos dekretas Nr. 2946 K/30/MEM/2017 dėl metalų ir mineralų orientacinės kainos apskaičiavimo formulės;

— 2018 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 25 (toliau – EMIM 25/2018) dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos įmonių (kuriuo panaikinamas EMIM 5/2017);

— 2018 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 26 (toliau – EMIM 26/2018) dėl geros kasybos praktikos įgyvendinimo ir mineralinių išteklių bei akmens anglių kasybos priežiūros;

— 2018 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 11 (toliau – EMIM 11/2018) dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos veiklos plotų suteikimo, licencijų išdavimo ir ataskaitų teikimo tvarkos, pakeistas 2020 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentu Nr. 7 (toliau – EMIM 7/2020) dėl teritorijos suteikimo (kasybos ploto skyrimo), licencijų išdavimo ir ataskaitų apie mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo veiklą reikimo tvarkos;

— 2018 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 22 (toliau – EMIM 22/2018), kuriuo iš dalies keičiamas EMIM 11/2018 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos veiklos plotų suteikimo, licencijų išdavimo ir ataskaitų teikimo tvarkos;

— 2019 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 11 (toliau – EMIM 11/2019), kuriuo antrą kartą iš dalies keičiamas EMIM 25/2018 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo;

— 2020 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 7 dėl teritorijos suteikimo (kasybos ploto skyrimo), licencijų išdavimo ir ataskaitų apie mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo veiklą teikimo tvarkos (toliau – EMIM 7/2020);

— 2020 m. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos reglamentas Nr. 11 (toliau – EMIM 11/2020) dėl EMIM 7/2017 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių pardavimo orientacinės kainos nustatymo tvarkos trečiojo dalinio pakeitimo ir

— Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos sprendimas Nr. 84 K/32/MEM/2020 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos sektoriaus akcijų pardavimo siūlymo teikimo, vertinimo ir kainų apskaičiavimo gairių.

4.4.3. *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(329) Pirmiausia Komisija nustatė, kad vienas eksportuojantis tiriamojo produkto gamintojas pirko nikelio rūdą vidaus rinkoje iš susijusių arba nesusijusių bendrovių ir ją išlydydavo, o paskui naudojo tiriamajam produktui gaminti.

(330) Nikelio rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį yra viena iš pagrindinių priemonių, kurias Indonezijos Vyriausybė įgyvendino bendradarbiaudama su Kinijos Vyriausybe, siekdama užtikrinti visos nerūdijančiojo plieno pramonės vertės grandinės plėtrą Indonezijoje.

(331) 2007 m. Indonezijos Vyriausybė priėmė Įstatymą Nr. 27 dėl 2005–2025 m. nacionalinio ilgalaikio plėtros plano ([72]) (toliau – RPJPN). Plane pramonės sektorius įvardytas kaip ekonominės struktūros stiprinimo variklis. Jį, be kita ko, turėjo remti kasybos sektorius, įskaitant nikelio rūdos kasybos sektorių. Pirminio sektoriaus, įskaitant kasybą, pridėtinės vertės didinimas buvo pabrėžtas kaip pagrindinis tikslas, kuriuo siekiama skatinti vietos ir tarptautinį konkurencingumą ir stiprinti nacionalinę pramoninę bazę. RPJPN aiškiai minima vertės grandinės plėtra perdirbant ir įvairinant produktus (galutinės grandies sektoriaus plėtra), gilinant struktūrą (pradinės grandies sektoriaus plėtra) ir vertikalioji integracija (galutinės grandies ir pradinės grandies sektorių plėtra). Apdirbamosios pramonės plėtra būtų orientuota į kelis kriterijus atitinkančius subsektorius, kurie, be kita ko, perdirba vietinius gamtinius išteklius ir turi eksporto plėtros potencialą.

(332) Kaip aprašyta 317 ir tolesnėse konstatuojamosiose dalyse, siekdama padidinti Indonezijos naudingųjų iškasenų pridėtinę vertę, 2009 m. Indonezijos Vyriausybė priėmė 2009 m. Kasybos įstatymą. Šio įstatymo tikslams įgyvendinti Indonezijos Vyriausybė priėmė kelis įgyvendinimo reglamentus, įskaitant priimtus pakeitimus. 2009 m. Kasybos įstatyme numatyta nemažai svarbių reguliavimo pakeitimų, susijusių su licencijavimo sistema, mokesčiais, užsienio subjektų nuosavybe ir žaliavų eksportu. 2020 m. 2009 m. Kasybos įstatymas buvo iš dalies pakeistas 2020 m. birželio 10 d. priimtu 2020 m. Kasybos įstatymu. Šiuo naujuoju įstatymu, kuris šiam tyrimui nėra labai svarbus, nes įsigaliojo jau besibaigiant tiriamajam laikotarpiui, buvo patvirtinti arba dar labiau išplėsti tam tikri kasybos bendrovėms taikomi reikalavimai.

(333) 2009 m. Kasybos įstatymu licencijavimo įgaliojimai suteikti ir centrinei valdžiai, ir regioninės valdžios institucijoms, atsižvelgiant į kasybos teritorijos vietovę, licencijos kilmę ir kasybos bendrovės investicijų pobūdį.

(334) 2009 m. Kasybos įstatymu įvesta nauja licencijavimo sistema, kuri pakeitė senąją darbų sutarčių schemą ir vietinę kasybos teisės sistemą „Kuasa Pertambangan“ (toliau – KP). Pagal naująją sistemą išduodami dviejų rūšių komerciniu požiūriu reikšmingi kasybos leidimai:

a) kasybos verslo licencija (toliau – IUP) – tai kasybos verslo leidimas, reikalingas kasybos veiklai vykdyti nustatytoje IUP teritorijoje, kuris skirstomas į: i) žvalgymo IUP, kuri metalo mineralų kasykloms galioja ne ilgiau kaip 8 metus, ii) kasybos operacijos IUP (toliau – IUP-OP), kuri metalo mineralų kasykloms, nurodytoms nemetalo mineralų kasykloms ir akmens anglių kasykloms galioja ne ilgiau kaip 20 metų ir gali būti pratęsta dar du kartus po 10 metų. Taip 2009 m. Kasybos įstatyme užtikrinama, kad žvalgymo leidimų turėtojams bus išduoti kasybos leidimai;

b) specialioji kasybos verslo licencija (toliau – IUPK) – tai specialus kasybos verslo leidimas, kurį Energetikos ir mineralinių išteklių ministerija išduoda teritorijose, priskiriamose valstybinių išteklių teritorijoms, kuris skirstomas į: i) žvalgymo IUPK, kuri metalo mineralų kasykloms galioja ne ilgiau kaip aštuonerius metus, ir ii) kasybos operacijos IUPK (toliau – IUPK-OP), kuri metalo mineralų kasykloms galioja ne ilgiau kaip 20 metų. Pagal 2009 m. Kasybos įstatymą IUPK pirmiausia turi būti pasiūlyta pagal viešojo pirkimo procedūrą valstybės ar regiono valdžios valdomoms bendrovėms. Šioms nesusidomėjus, IUPK gali būti pasiūlyta privačiajam sektoriui. IUPK išduodamos tik vienai konkrečiai mineralinių išteklių rūšiai, o jei toje pačioje leidimo teritorijoje ketinama išgauti kitos rūšies mineralinius išteklius, reikalingos atskiros IUP.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

(335) 2009 m. Kasybos įstatyme nebuvo atskirtos kasybos operacijos IUP ir (arba) IUPK, kurios išduodamos kartu lydykloms ir (arba) perdirbimo įrenginiams, ir kasybos operacijos IUP, kurios nėra kartu išduodamos tokiems įrenginiams. Visos IUP buvo išduodamos ne ilgesniam kaip 20 metų laikotarpiui, kuris galėjo būti pratęstas dar du kartus po 10 metų.

(336) Pagal pramonės reglamentus „Pramonės verslo licencija (IUI)“ buvo visuotinai pripažįstama kaip pagrindinė licencija pramonės įmonėms, gaminančioms bet kokio tipo produktus. IUI išduoda ir administruoja Pramonės ministerija. 2013 m. centrinė valdžia ministerijų reglamentais (naujausias jų – EMIM 7/2020) įvedė naujos rūšies licenciją – kasybos operacijos IUP, skirtą perdirbimui ir rafinavimui (lydykloms). Ši licencija išduodama Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos įgaliojimu ir skirta lydymo įrenginių plėtrai ir eksploatavimui. Taigi, perdirbimo bendrovės veikia pagal dvi licencijas.

(337) 2009 m. Kasybos įstatyme taip pat numatytos administracinės nuobaudos licencijų (IUP, IPR arba IUPK) turėtojams už nuostatų pažeidimus, kaip nurodyta, be kita ko,102 ir 103 straipsniuose. Tokios administracinės nuobaudos yra: „a) rašytinai įspėjimai; b) laikinas dalies ar visos žvalgymo veiklos arba kasybos operacijų sustabdymas ir (arba) c) IUP, IPR arba IUPK panaikinimas“ (įstatymo 151 straipsnis). Galiausiai Kasybos įstatyme numatytos baudžiamosios sankcijos bendrovėms, kurios nesilaiko įvairių jo nuostatų: iki 10 (dešimties) metų laisvės atėmimo bausmė ir didžiausia 10 000 000 000 IDR (dešimties milijardų Indonezijos rupijų) bauda už melagingas kasybos ir pardavimo veiklos ataskaitas (žr. 159 straipsnį) ir mineralinių išteklių, gautų iš subjektų, kurie neturi galiojančios licencijos, pardavimą ar perdirbimą (žr. 161 straipsnį).

4.4.3.1. Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymas

(338) Komisija informavo Indonezijos vyriausybę, kad tiriant, ar, kaip įtariama, plieno pramonei teikta parama, įskaitant nikelio rūdos tiekimą už mažesnį nei pakankamą atlygį, ir kiek ši parama teikta, pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį jai gali prireikti remtis turimais faktais.

(339) Komisija savo klausimyne, rašte dėl informacijos neišsamumo ir per nuotolinį duomenų sutikrinimą paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti tam tikrą informaciją, susijusią su tiekėjais (t. y. kasybos bendrovėmis) ir Indonezijos nikelio rūdos nacionalinės rinkos veikimu. Be kita ko, buvo prašoma informacijos apie teisinę ir institucinę struktūrą, nikelio rūdos rinkos organizavimą, nikelio rūdos gamintojus Indonezijoje, vidaus rinkos ir eksporto kainų nustatymo mechanizmus ir kainas, taip pat apie bendrovių turimas akcijas.

(340) Pradėdama tyrimą, Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės perduoti prie antisubsidijų klausimyno (klausimynas nikelio rūdos tiekėjams) pridėtą B priedėlį 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų ir platintojų, taip pat visiems kitiems nikelio rūdos gamintojams ir platintojams, kurie tiekė nikelio rūdą eksportuojantiems gamintojams. B priedėlį sudarė *word* formato dokumentas (*Appendix B_Input supplier*) ir *excel* formato dokumentas (*Appendix B - Input suppliers tables*). Indonezijos Vyriausybė žinomiems Indonezijos tiekėjams persiuntė specialų klausimyną, skirtą žaliavų tiekėjams.

(341) 2021 m. spalio 4 d. rašte Indonezijos Vyriausybei dėl informacijos neišsamumo Komisija atkreipė dėmesį į tai, kad ji negavo jokio atsakymo į klausimyno B priedėlio klausimus iš Indonezijos didžiausių nikelio rūdos tiekėjų. Susiję nikelio rūdos tiekėjai taip pat nepateikė atsakymo.

(342) Nepaisant fakto, kad Indonezijoje veikia daugiau kaip 290 nikelio rūdos kasybos bendrovių, kaip nurodyta 378 konstatuojamojoje dalyje, Komisija gavo atsakymą tik iš susijusio prekiautojo nikelio rūda („PT. Ekasa Yad Resources“), kuris jau buvo pateikęs atsakymą kaip „IRNC Group“ susijusi bendrovė, ir tik iš vieno nesusijusio nikelio rūdos gamintojo („PT GAG Nikel“). Atsakydama į raštą dėl informacijos neišsamumo, Indonezijos Vyriausybė pateikė tik du papildomus atsakymus nikelio rūdos gamintojų („PT Tiran Indonesia“ ir „PT Ceria Nugraha Indotama“) vardu.

(343) Trijų nikelio rūdos kasybos bendrovių atsakymuose buvo daug trūkumų. „PT GAG Nikel“ atsisakė pateikti licencijos kopiją ir akcininkų bei valdybos susirinkimo, vykusio tiriamuoju laikotarpiu, protokolus, teigdama, kad jie yra konfidencialūs.

(344) „PT Ceria Hugraha“ pateikė įstatus ir verslo liudijimą tik indoneziečių kalba. Nors buvo pateiktos kelios įstatų versijos, visos jos buvo indoneziečių kalba ir paveikslėlių formatu, kurio nebuvo galima išversti mašininiu būdu, todėl Komisija negalėjo jų perskaityti.

(345) „PT Tiran Indonesia“ net nepateikė atsakymo *word* formatu (*Appendix B_Input supplier*). Ji pateikė tik įmonės pristatymą indoneziečių kalba, 2019 ir 2020 m. finansinės ataskaitos juodraštį ir *excel* formato dokumentą (*Appendix B - Input suppliers tables*). Bendrovė nepateikė nei įstatų, nei licencijos.

(346) Indonezijos Vyriausybė nepateikė bendrovės „PT. GAG Nikel“, kurios duomenys buvo sutikrinti, privalomo metinio darbo plano ir biudžeto (toliau – RKAB) už 2019 ir 2020 m. ar ketvirčio, pusmečio ir metinių gamybos ir pardavimo ataskaitų už 2019 ir 2020 m., pateiktų Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijai. Po „GAG Nikel“ nuotolinio duomenų sutikrinimo Indonezijos Vyriausybė pateikė „GAG Nikel“ steigimo aktą, tačiau tik indoneziečių kalba ir tokiu formatu, kurio nebuvo galima išversti mašininiu būdu, todėl Komisija negalėjo juo pasinaudoti.

(347) Galiausiai Indonezijos Vyriausybė teigė, kad RKAB nustatyta gamybos apimtis, kaip paaiškinta 414–424 konstatuojamosiose dalyse, atitiko galimybių studijose nustatytą kiekį. Tačiau ji pateikė vos po kelis tų bendrovių, kurių RKAB buvo pateikti, galimybių studijų ir poveikio aplinkai analizės puslapius ir pavienius skaičius, o su šiais skaičiais susijęs tekstas buvo užtušuotas juodai be jokių paaiškinimų. Iš to matyti, kad Indonezijos Vyriausybė sąmoningai trukdė Komisijai įvertinti, kaip kasybos bendrovės nustatė metines kasybos apimtis.

(348) Be to, Komisija pastebėjo neatitikimų, susijusių su bendru nikelio rūdos suvartojimu Indonezijos rinkoje. Komisija negalėjo suderinti šių duomenų su tiriamojo produkto eksportuojančių gamintojų nikelio rūdos pirkimo duomenimis. Be to, Indonezijos Vyriausybė nepateikė statistinių duomenų apie nikelio rūdos kainas Indonezijos vidaus rinkoje, nors pagal galiojančius teisės aktus ji renka tokią informaciją.

(349) Gavusi raštą dėl galimo pagrindinio reglamento 28 straipsnio taikymo (toliau – raštas pagal 28 straipsnį), Indonezijos Vyriausybė raštą pagal 28 straipsnį interpretavo kaip raštą dėl informacijos neišsamumo ir pateikė kelis papildomus „GAG Nikel“ dokumentus, kaip antai „GAG Nikel“ 2019 ir 2020 m. RKAB, 2019 ir 2020 m. RKAB paraišką ir (arba) gavimo ataskaitą ir viso nikelio gamybos ir pardavimo ataskaitas už 2019 ir 2020 m. ketvirčius. Visi šie dokumentai buvo tik indoneziečių kalba. Indonezijos Vyriausybė taip pat pateikė atsakymą į B priedėlio klausimus apie bendrovę „Antam“.

(350) Atsižvelgiant į tai, kad šie dokumentai buvo pateikti labai vėlai, kad jie nebuvo pateikti anglų kalba, kad pateikimo teisinis kontekstas buvo procedūra pagal 28 straipsnį, o ne informacijos neišsamumo šalinimo procesas, taip pat į tai, kad Komisija bet kuriuo atveju nebūtų galėjusi patikrinti šios informacijos ir paprašyti paaiškinimų dėl šių dokumentų, jie negalėjo būti naudojami tyrime. Todėl Komisija nusprendė neatsižvelgti į tokią informaciją, kaip numatyta pagrindinio reglamento 28 straipsnio 3 dalyje, ir vietoj jos remtis turimais faktais.

(351) Indonezijos Vyriausybė, atsakydama dėl nenuoseklių duomenų apie nikelio rūdos suvartojimą Indonezijoje, tvirtino, kad šie duomenys yra tikslūs, ir teigė, kad rėmėsi „IRNC Group“ suvartotu nikelio rūdos kiekiu, nes ji buvo vienintelė nerūdijančiojo plieno gamintoja, naudojanti nikelio rūdą kaip žaliavą. Pažymėtina, kad Indonezijos Vyriausybės buvo paprašyta pateikti duomenis apie bendrą nikelio rūdos suvartojimą Indonezijoje, o ne tik nerūdijančiojo plieno gamintojų nikelio rūdos suvartojimą. Vis dėlto, kaip pabrėžta rašte Indonezijos Vyriausybei pagal 28 straipsnį, šie duomenys nesutampa su sutikrintais duomenimis apie „IRNC Group“ nikelio rūdos pirkimo sandorius.

(352) Be to, prieštaraujant Indonezijos Vyriausybės teiginiui, kad ji neturėjo duomenų apie nikelio rūdos kainas Indonezijoje, „GAG Nikel“ pateiktose ketvirčio ataskaitose ir RKAB paraiškoje nurodoma priešingai. Šiais dokumentais bendrovė „GAG Nikel“ pranešė Indonezijos Vyriausybei apie visus nikelio rūdos pardavimo sandorius, taip atskleisdama Indonezijos Vyriausybei nikelio rūdos pardavimo apimtį, pardavimo kainas ir savo pirkėjų pavadinimus.

(353) Kadangi nebuvo pakankamai bendradarbiaujama, Komisija negalėjo surinkti visos informacijos, kurią ji laikė svarbia šio tyrimo faktams nustatyti. Kadangi nikelio kasybos bendrovės nebendradarbiavo, Komisija taip pat negalėjo surinkti papildomų dokumentų ir paprašyti papildomos informacijos, t. y. duomenų apie kasybos bendrovių ir Indonezijos Vyriausybės sudarytas licencines sutartis, įskaitant pagrindines sąlygas, honorarus ir nuorodas į juos reglamentuojančius teisės aktus. Taigi dėl tariamo vyriausybės nikelio rūdos tiekimo už mažesnį nei pakankamą atlygį, pažymėtina, kad Indonezijos Vyriausybė nepateikė būtinos informacijos ir įrodymų, kurių Komisija prašė savo klausimyne ir per nuotolinį duomenų sutikrinimą.

(354) Negavusi iš Indonezijos Vyriausybės priešingos informacijos, Komisija, nustatydama faktus šiais tyrimo aspektais, pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnį iš dalies rėmėsi turimais faktais.

(355) Pastabose dėl galutinio faktų atskleidimo Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad ji pateikė „GAG Nikel“ įstatus, kurie yra 2021 m. lapkričio 19 d. raštu pateikto steigimo akto dalis. Komisija patvirtino, kad įstatai yra steigimo akto dalis. Tačiau Komisija pažymėjo, kad šis dokumentas buvo pateiktas labai vėlai, o dar svarbiau, kad įstatai buvo pateikti tik indoneziečių kalba. Todėl Komisija negalėjo jais pasinaudoti.

(356) Be to, Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad „PT. Ceria Hugraha“ įstatams išversti reikėjo laiko. Bet kokiu atveju, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad Komisija nereikalavo išversti visų dokumentų į anglų kalbą, todėl trūkstamas vertimas neturėtų trukdyti tyrimui. Dėl failo formato Indonezijos Vyriausybė teigė, kad jis nebuvo apibrėžtas.

(357) Komisija pažymėjo, kad antisubsidijų klausimyno, prie kurio buvo pridėtas žaliavų tiekėjui skirtas priedas, nurodymuose aiškiai nurodyta: „Prašome pateikti visų dokumentų ir šaltinių medžiagos, kuriuos pateikiate atsakydami į šį klausimyną, vertimą į anglų kalbą“. Be to, antisubsidijų klausimynas Indonezijos Vyriausybei buvo išsiųstas 2021 m. gegužės 18 d., todėl Indonezijos Vyriausybė turėjo daugiau nei pakankamai laiko „PT Ceria Hugraha“ įstatams išversti. Dėl failo formato Komisija 344 konstatuojamojoje dalyje pateikė pastabą dėl dokumento formato, kurio nebuvo galima išversti mašininiu būdu, todėl dokumento nebuvo įmanoma naudoti. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(358) Atsakydama dėl RKAB, Indonezijos Vyriausybė priminė, kad šiuos dokumentus pateikė kartu su 2021 m. gruodžio 8 d. raštu. Komisija priminė, kad 2021 m. lapkričio 19 d. (tai buvo galutinis terminas, iki kurio Indonezijos Vyriausybė turėjo pateikti RKAB dokumentus) Indonezijos Vyriausybė raštu informavo Komisiją, kad „GAG Nickel“ priėmė vidinį sprendimą nepateikti RKAB. 2021 m. gruodžio 8 d. raštas buvo pateiktas kaip atsakymas į raštą pagal 28 straipsnį. Komisija pažymėjo, kad ši data buvo per vėlyvas tyrimo etapas, kad Komisija galėtų atsižvelgti į naujus dokumentus. Be to, procedūra pagal 28 straipsnį ir pastabos, kurias gali pateikti suinteresuotosios šalys, yra susijusios su nepateikta informacija, tad šalys negali jomis naudotis kaip galimybe pateikti naują informaciją, kuri turėjo būti pateikta ankstesniame tyrimo etape arba kaip informacijos neišsamumo šalinimo proceso dalis. Todėl Komisija šį tvirtinimą atmeta.

(359) Indonezijos Vyriausybė taip pat paaiškino, kad, siekdama supaprastinti teksto skaitymą, ji užtušavo su gamybos apimtimi nesusijusį tekstą.

(360) Komisija pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybė buvo prašoma pateikti išsamius dokumentus ir neužtušuoti jokios teksto dalies. Komisijai turėjo būti suteikta galimybė susipažinti su visu tekstu, kad ji galėtų tinkamai įvertinti visą RKAB pateiktą informaciją, reikalingą radiniams nustatyti. Todėl šis argumentas buvo atmestas.

(361) Dėl statistinių duomenų apie suvartojimą Indonezijos Vyriausybė teigė, kad Komisija negalėjo suderinti nacionalinio suvartojimo duomenų su IRNC įsigyta nikelio rūda, nes buvo taikomas atrankos metodas. Komisija pabrėžė ir paaiškino, kad IRNC įsigytos nikelio rūdos kiekis buvo gerokai didesnis, palyginti su Indonezijos Vyriausybės pateiktais nacionalinio suvartojimo duomenimis. Todėl remiantis Indonezijos Vyriausybės pateiktais duomenimis, šalies nikelio rūdos gamybos apimtis atrodo gerokai per maža. Indonezijos Vyriausybė nepateikė jokių faktų, paneigiančių šias išvadas. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(362) Be to, Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad pasibaigus terminui ji vis dar bandė pateikti informaciją ir duomenis, nes Komisija rašte pagal 28 straipsnį nurodė galimą ketinimą taikyti 28 straipsnį. Indonezijos Vyriausybė teigė, kad ji ir „GAG Nikel“ neturėjo pakankamai laiko dokumentams išversti ir kad per nuotolinį duomenų sutikrinimą Komisija nenurodė, kad dokumentus būtina išversti į anglų kalbą. Atsakydama dėl vertimo, Komisija nurodė klausimyne pateiktus nurodymus ir priminė, kad ji neprivalo kiekvieną kartą prašydama dokumento pakartoti, kad tas dokumentas turi būti išverstas. Negavus informacijos anglų kalba, gali būti taikomi turimi faktai, nes neįmanoma pasinaudoti pateiktais dokumentais. Komisija primena, kad Indonezijos Vyriausybė nepateikė jokio prašymo pratęsti terminą ir nenurodė, kad dokumentai, kurie vėliau buvo pateikti atsakant į raštą pagal 28 straipsnį, buvo rengiami. Be to, Komisija priminė, kad Indonezijos Vyriausybė dalyvavo keliuose kompensacinių muitų tyrimuose, todėl gerai žinojo, kad atliekant tokius tyrimus dokumentus būtina pateikti anglų kalba. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(363) Indonezijos Vyriausybė pakartojo savo 2021 m. gruodžio 8 d. rašto dėl duomenų apie Indonezijos nikelio rūdos suvartojimą turinį, nurodydama, kad ji pateikė duomenis apie nikelio rūdos suvartojimą nerūdijančiojo plieno sektoriuje. Kaip paaiškinta 361 konstatuojamojoje dalyje, Komisija dar kartą priminė, kad Indonezijos Vyriausybės buvo prašoma pateikti duomenis apie visą nikelio rūdos suvartojimą Indonezijoje, o ne tik apie nikelio rūdos suvartojimą nerūdijančiojo plieno sektoriuje.

(364) Be to, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad ji ir kasybos bendrovės niekada neatsisakė pateikti įrodymų apie valstybės turimas akcijas, kontrolę ir sprendimų priėmimo procesus. Indonezijos Vyriausybė pripažino, kad „Antam“ įsigijo bendrovės „GAG Nikel“ akcininką, tačiau priminė, kad „GAG Nikel“ vis dar yra įtraukta į sąrašą kaip užsienio subjektas, kaip buvo paaiškinta per nuotolinį duomenų sutikrinimą.

(365) Komisija laikėsi nuomonės, kad atsakyme į klausimyną nebuvo jokių įrodymų apie tai, kad bendrovės „GAG Nikel“ savininkas priklauso valstybei. Apie tai tebuvo užsiminta per nuotolinį duomenų sutikrinimą. Be to, faktas, kad „GAG Nikel“ yra įtraukta į sąrašą kaip užsienio subjektas, neturi jokios reikšmės valstybei priklausančios nuosavybės teisei į bendrovę. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(366) Indonezijos Vyriausybė taip pat paaiškino, kad „PT. Vale“ nebuvo įtraukta į dešimties didžiausių žaliavų gamintojų sąrašą, nes ji persiuntė žaliavų tiekėjams skirtą klausimyną tik bendradarbiaujančių eksportuojančių gamintojų žaliavų tiekėjams. Todėl į pateiktą 10 didžiausių žaliavų gamintojų sąrašą „PT. Vale“ nebuvo įtraukta.

(367) Komisija primena, kad klausimyno nurodymuose dėl 10 didžiausių žaliavų gamintojų sąrašo aiškiai prašoma, kad Indonezijos Vyriausybė „pateiktų sąrašą, kuriame būtų toliau nurodyta informacija apie 10 didžiausių kiekvienos iš šių žaliavų gamintojų“. Nurodymuose nebuvo minimas žaliavų tiekimas eksportuojantiems gamintojams, todėl į sąrašą turėjo būti įtraukta 10 didžiausių visos Indonezijos žaliavų gamintojų.

(368) Apibendrinant galima daryti išvadą, kad visi tvirtinimai buvo atmesti. Bet kuriuo atveju Komisija pažymėjo, kad nė viena iš šių pastabų, vertinant atskirai ar kartu, nebūtų galėjusi pakeisti išvadų dėl nebendradarbiavimo ar kitų tyrimo aspektų, todėl jos buvo patvirtintos.

4.4.3.2. Analizė

(369) Siekiant nustatyti kompensuotinos subsidijos faktą, pagal pagrindinio reglamento 3 ir 4 straipsnius būtini trys elementai: a) Indonezijos Vyriausybės finansinis indėlis per valstybinę instituciją ir (arba) pavedimas ar nurodymas privatiems subjektams tiekti nikelio rūdą šalies viduje; b) nauda gavėjui ir c) konkretumas.

4.4.3.2.1. Finansinis indėlis

(370) Pirmojo elemento atveju Komisija nagrinėjo, ar dėl Indonezijos Vyriausybės patvirtintų priemonių rinkinio buvo skirtas finansinis indėlis, t. y. vyriausybė tiekė nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį Indonezijos tiriamojo produkto eksportuojantiems gamintojams per valstybinę instituciją arba pavesdama ar nurodydama privatiems subjektams atlikti šią funkciją, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkte.

i) Kasybos bendrovės, veikiančios kaip valstybinė institucija

(371) Atliekant tyrimą pirmiausia buvo vertinama, ar Indonezijos Vyriausybė tiekė nikelio rūdą nerūdijančiojo plieno gamintojams per kasybos bendroves, veikiančias kaip „valstybinė institucija“. Šiam vertinimui pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punktą taikytinas teisinis standartas ir aiškinimas remiasi PPO teismų praktika dėl „valstybinė institucijos“, kuri paaiškinta 225–232 konstatuojamosiose dalyse.

(372) Apibendrinant galima teigti, kad nustatant, ar Indonezijos bendrovės yra „valstybinės institucijos“, reikėtų atsižvelgti į pagrindines šių bendrovių charakteristikas bei funkcijas ir jų ryšius su Indonezijos Vyriausybe.

Pagrindinės Indonezijos kasybos bendrovių charakteristikos ir funkcijos

(373) Indonezijos Vyriausybė sukūrė reguliavimo mechanizmą, pagal kurį nikelio rūdos kasybos bendrovėms suteikiami įgaliojimai vykdyti vyriausybės funkcijas.

(374) Mineralinių išteklių kasyba ir valdymas Indonezijoje yra priskiriami valdžios sektoriui. Šiuo atžvilgiu 1945 m. Konstitucijos 33 straipsnio 3 dalyje teigiama, kad žemė, vanduo ir žemės gelmėse esantys gamtos ištekliai turi būti valstybės kontroliuojami ir naudojami siekiant kuo didesnės bendruomenės gerovės. Kaip teigiama 2009 m. Kasybos įstatymo preambulėje, „šių išteklių valdymas turi būti kontroliuojamas valstybės, kad būtų užtikrinta reali pridėtinė vertė nacionalinei ekonomikai, siekiant sąžiningai užtikrinti bendruomenės klestėjimą ir gerovę“. Taigi, visi Indonezijos mineraliniai ištekliai yra viešieji gamtos ištekliai, kuriuos kontroliuoja ir naudoja valstybė.

(375) Indonezijos Vyriausybė, remdamasi keliais įstatymais ir teisės aktais, sprendžia, kuriai bendrovei leidžiama išgauti nikelio rūdą ir kur ją galima išgauti (t. y. kasybos plotuose). Kad galėtų išgauti nikelio rūdą, kasybos bendrovės privalo turėti licenciją. Indonezijos Vyriausybė taip pat nustato nikelio rūdos kiekį, kurį leidžiama išgauti kasybos bendrovėms. Pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 5 straipsnio 3 dalį Indonezijos Vyriausybė „turi įgaliojimus nustatyti kiekvienos biržos prekės metinę gamybos apimtį kiekvienoje provincijoje“. Panašiai pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 5 straipsnio 1 ir 5 dalis Indonezijos Vyriausybė gali kontroliuoti mineralinių išteklių kasybą ir eksportą tenkinant nacionalinius interesus. Indonezijos Vyriausybė taip pat reikalauja, kad kasybos bendrovės padidintų mineralinių išteklių pridėtinę vertę, taikydama tolesnio nikelio rūdos perdirbimo ir gryninimo reikalavimus, ir nurodo, kam kasybos bendrovės gali parduoti nikelio rūdą siekiant tokio tolesnio perdirbimo (2009 m. Kasybos įstatymo 102–104 straipsniai). 2009 m. Kasybos įstatymo 119 straipsnyje taip pat nustatyta, kad licenciją „gali panaikinti ministras, gubernatorius, regentas ir (arba) meras, vadovaudamiesi savo įgaliojimais, kai: a) [licencijos] turėtojas nevykdo [licencijoje] ir įstatymuose bei reglamentuose nustatytų pareigų“.

(376) Iš Indonezijoje vyraujančios teisinės ir ekonominės aplinkos, kuri išsamiau paaiškinta 396–400 konstatuojamosiose dalyse, matyti, kad nikelio rūdą išgaunančios kasybos bendrovės yra glaudžiai susijusios su vyriausybe, vykdydamos vyriausybės funkcijas. Kasybos bendrovių, kurios dažnai yra valstybės valdomos, tikslas yra įgyvendinti Indonezijos gamtinių išteklių valdymo politiką, siekiant geriausiu įmanomu būdu prisidėti prie nacionalinės plėtros.

Ryšiai su Indonezijos Vyriausybe: nuosavybės teisės ir oficialūs Indonezijos Vyriausybės kontrolės požymiai

(377) Iš pradžių Komisija rinko informaciją apie valstybės valdomų nikelio rūdos kasybos bendrovių akcijas, priklausančias valstybei, ir kitus oficialius vyriausybės kontrolės požymius. Šiuo tikslu Komisija turėjo remtis beveik vien tik faktais, turimais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnį, nes Indonezijos Vyriausybė ir nikelio kasybos bendrovės atsisakė pateikti įrodymų apie nuosavybės teises, kontrolę ir sprendimų priėmimo procesą, dėl kurio nikelio rūda buvo tiekiama už mažesnį nei pakankamą atlygį, kaip nurodyta 338–354 konstatuojamosiose dalyse.

(378) Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad tiriamuoju laikotarpiu Indonezijoje buvo daugiau kaip 290 nikelio rūdos gamintojų. Indonezijos Vyriausybė pateikė 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų sąrašą ir nurodė, kad tik vienas iš jų, t. y. „Antam“, yra valdomas valstybės. Be to, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad ji neturi nuosavybės teisių į bendroves, kurios klasifikuojamos kaip privatūs subjektai, jų nekontroliuoja ir nėra su jomis susijusi. Taip pat Indonezijos Vyriausybė teigė, kad nė vienas vyriausybės pareigūnas nėra „PT Aneka Tambang“ direktorių valdybos narys. Reikėtų pažymėti, kad „Antam“ per nustatytą terminą nepateikė atsakymo į 340 konstatuojamojoje dalyje nurodyto B priedėlio klausimus. Kaip nurodyta 349 konstatuojamojoje dalyje, Indonezijos Vyriausybė pateikė atsakymą į B priedėlio klausimus apie „Antam“ po to, kai buvo informuota apie 28 straipsnio taikymą, todėl šių atsakymų nebegalima sutikrinti.

(379) Be to, Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad valstybės valdomoms įmonėms 2019 ir 2020 m. atitinkamai teko 6 % ir 4 % nikelio vidaus gamybos.

(380) Rašte dėl informacijos neišsamumo Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės nurodyti kiekvieno iš 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų rinkos dalį arba, jei šie duomenys nepasiekiami, jų atitinkamą apyvartą. Atsakydama į šį klausimą, Indonezijos Vyriausybė faktiškai pateikė kitą 10 didžiausių nikelio rūdos bendrovių sąrašą, sudarytą pagal jų nikelio rūdos gamybos apimtį 2019 ir 2020 m. Iš viso šioms bendrovėms teko atitinkamai 37 % ir 42 % visos vidaus gamybos. Dviejuose 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų sąrašuose sutapo tik du gamintojai.

(381) Rašte dėl informacijos neišsamumo Komisija taip pat paprašė Indonezijos Vyriausybė pateikti atsakymuose į klausimyną nurodytų 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų akcininkų struktūrą. Komisija taip pat paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti 10 nikelio rūdos gamintojų, kuriuos ji nurodė kaip stambius IRNC tiekėjus, akcininkų struktūrą.

(382) Indonezijos Vyriausybė atsakė, kad, išskyrus biržinę bendrovę „Antam“, kitos bendrovės nebuvo įtrauktos į Indonezijos vertybinių popierių biržos prekybos sąrašus, todėl vyriausybė negalėjo gauti informacijos apie šių bendrovių akcininkų struktūrą. Be to, Indonezijos Vyriausybė pateikė dviejų bendrovių iš antrojo 10 didžiausių nikelio rūdos gamintojų sąrašo akcininkų struktūrą, iš kurios matyti, kad šios dvi bendrovės buvo privačios. Atsakydama į Komisijos pateiktą bendrovių sąrašą, Indonezijos Vyriausybė pateikė šešių bendrovių, kurios nurodytos kaip privačios bendrovės, akcininkų struktūrą. Galiausiai, Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad vienintelis eksportuojantis gamintojas, kuris pirko nikelio rūdą Indonezijoje, tiekė nikelio rūdą tik iš privačių tiekėjų.

(383) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad Indonezijos Vyriausybės teiginys, jog ji neturėjo informacijos apie nikelio kasybos bendrovių akcininkų struktūrą, buvo faktiškai neteisingas. Priešingai, Komisija nustatė, kad Indonezijos Vyriausybė atidžiai stebi kasybos bendrovių nuosavybę. Pirma, kai bendrovė kreipiasi dėl kasybos licencijos (pvz., IUP arba IUPK) gavimo, dėl tam tikrų užsienio subjektų nuosavybės apribojimų ji atitinkamoms Indonezijos valdžios institucijoms turi pateikti akcininkų struktūrą. Pagal VR 77/2014 ([73]), žvalgymo IUP ir IUPK gali būti iki 75 % užsienio subjektų nuosavybės. Pradinė IUP ir (arba) IUPK užsienio subjektų nuosavybės dalis yra 49 %. Ji palaipsniui didinama iki 60 %, jei operacijos susijusios su perdirbimo ir (arba) rafinavimo veikla, ir iki 70 %, jei vykdomos požeminės operacijos. Antra, akcininkų struktūra taip pat būtina, kad Indonezijos Vyriausybė galėtų įgyvendinti turto perleidimo reikalavimą pagal 2009 m. Kasybos įstatymą, įgyvendinamą reglamentais VR 1/2017 ir EMIM 9/2017 (su pakeitimais, padarytais EMIM 43/2018), kaip paaiškinta 425–433 konstatuojamosiose dalyse. Galiausiai, įsigaliojus 2009 m. Kasybos įstatymui, Indonezijos Vyriausybė priėmė kelis reglamentus, pagal kuriuos keičiant kasybos bendrovių akcininkus ir valdybos narius reikia gauti centrinės arba regioninės valdžios pritarimą. EMIM 27/2013 buvo pirmasis reglamentas, kuriuo buvo nustatyti IUP turėtojų akcininkų ir valdybos narių keitimo patvirtinimo reikalavimai. Pagal šį reglamentą iš esmės reikėjo gauti Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos arba regioninės valdžios institucijų vadovų (priklausomai nuo jų įgaliojimų) sutikimą keičiant IUP turinčių kasybos bendrovių akcininkus ir valdybos narius. Naujausias susijęs reglamentas yra VR 48/2017 ([74]). Be to, „GAG Nikel“ akcininkų struktūra buvo įtraukta į „GAG Nikel“ RKAB paraišką ir (arba) gavimo ataskaitą, kurią Indonezijos Vyriausybė pateikė atsakydama į raštą dėl 28 straipsnio taikymo, kaip nurodyta 349 konstatuojamojoje dalyje. Todėl kiekvienais metais, kai kasybos bendrovė teikia paraišką dėl privalomojo RKAB, ji privalo į Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijai teikiamą informacinį paketą įtraukti savo akcininkų struktūrą. Siekdama užpildyti spragas, atsiradusias dėl to, kad Indonezijos Vyriausybė nebendradarbiavo dėl kasybos bendrovių nuosavybės ir kontrolės, Komisija turėjo remtis turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnį.

(384) Pirma, Komisija išnagrinėjo atliekant tyrimą pateiktą labai ribotą informaciją apie kasybos bendrovių nuosavybę ir kontrolę. „PT GAG Nickel“ atsakyme į B priedėlio klausimus nurodyta, kad „Antam“ buvo smulkusis akcininkas, o didžioji dalis akcijų priklausė kitai bendrovei. Savo atsakymuose į klausimyną Indonezijos Vyriausybė nepateikė jokios konkrečios informacijos apie šios bendrovės akcininkų pobūdį, t. y. ar jie buvo viešieji subjektai. Tačiau, remiantis Komisijos rastais viešais šaltiniais ([75]), paaiškėjo, kad tikrasis šios bendrovės akcininkas iš tikrųjų buvo Indonezijos Vyriausybė, kuriai priklausė visos nuosavybės teisės. Vėliau šis faktas buvo patvirtintas atliekant „PT GAG Nickel“ nuotolinį duomenų sutikrinimą. Taip paaiškėjo, kad Indonezijos Vyriausybė nepateikė išsamios ir tikslios informacijos apie tikrąsias galutines šios bendrovės nuosavybės teises.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf

([75]) „Antam“ 2020 m. metinė ataskaita, p. 296, paskelbta https://www.antam.com/en/reports/annual-reports.

(385) Be to, pažymima, kad Indonezijos Vyriausybė neįtraukė „PT Vale“ į Indonezijos didžiausių nikelio rūdos kasybos bendrovių sąrašą. Tačiau remiantis viešai prieinama informacija, 2019 m. „PT Vale“ išgavo apie 4,2 mln. ([76]) tonų nikelio rūdos, t. y. daugiau nei 2019 m. išgavo didžiausia nikelio rūdos kasybos bendrovė, apie kurią pranešė Indonezijos Vyriausybė. Be to, per „PT Indonesia Asahan Aluminium“ (toliau – „Inalum“) ([77]) valstybei taip pat priklauso 20 % „PT Vale Indonesia“ ([78]) akcijų. 2020 m. Indonezijos Vyriausybė tapo „PT Vale“ akcininke, vykdydama savo reikalavimą perleisti užsienio kapitalo bendrovių akcijas. Be to, atsakydama į raštą pagal 28 straipsnį Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad „PT Vale“ nėra valstybės valdoma įmonė (tačiau nutylėjo apie Indonezijos valstybei priklausančią 20 % „PT Vale“ akcijų dalį) ir kad ji gamina ir parduoda ne nikelio rūdą, o nikelio šteiną. Nors iš tiesų „PT Vale“ gamina nikelio šteiną, „PT Vale“ taip pat turi nikelio rūdos kasyklą Indonezijoje ([79]) ir išgauna nikelio rūdą uždarajam naudojimui.

(386) Iš to matyti, kad Indonezijos Vyriausybė pateikė netikslią informaciją apie didžiausius nikelio kasybos bendrovių tiekėjus. Be to, Indonezijos Vyriausybė prieštaravo savo atsakymams į klausimyną ir raštą dėl informacijos neišsamumo, taip pat pareiškimams, išsakytiems atliekant nuotolinį duomenų sutikrinimą. Indonezijos Vyriausybė ne tik pateikė nepatikimus duomenis apie nikelio rūdos suvartojimą, kaip paaiškinta 351 konstatuojamojoje dalyje, bet ir netikslią informaciją apie nikelio rūdos gamybos apimtis, nes Indonezijos Vyriausybė neįtraukė uždarajam suvartojimui skirtos nikelio rūdos gamybos apimčių. Tokie akivaizdūs neatitikimai verčia abejoti Indonezijos Vyriausybės pateiktų duomenų tikslumu ir patikimumu šiais tyrimo aspektais.

(387) Siekdama užpildyti visas esmines spragas, susijusias su valstybės nuosavybe ir kontrole nikelio rūdos kasybos bendrovėse, atsižvelgdama į ribotą ir nenuoseklią Indonezijos Vyriausybės pateiktą informaciją, Komisija atliko tyrimą, remdamasi viešai prieinamais šaltiniais. Deja, viešai prieinamos informacijos apie kasybos bendrovių, įskaitant didžiąsias bendroves, nuosavybę ir kontrolę nebuvo daug. Vis dėlto šis tyrimas atskleidė, kad be „Antam“ ([80]), valstybei per „Antam“ taip pat priklauso „PT GAG Nickel“ ir „PT WEDA Bay Nickel“ akcijos ([81]), nors Indonezijos Vyriausybė teigė neturinti informacijos apie „PT WEDA Bay Nickel“ akcininkų struktūrą.

(388) Be to, Komisijos atliktas tyrimas parodė, kad kita valstybės valdoma bendrovė „PT Timah TbK“ vykdo nikelio kasybos verslą per savo patronuojamąją bendrovę „PT Tim Nikel Sejahtera“ Pietryčių Sulavesyje ([82]). Vienos iš Indonezijos Vyriausybės paminėtų bendrovių – „PT Tonia Mitra Sejahtera“ – akcininkė yra Indonezijos prekybos ministerija.

(389) Po to Komisija apskaičiavo valstybės valdomų įmonių dalį, remdamasi tyrime pateiktais Indonezijos Vyriausybės vietos produkcijos procentiniais dydžiais. Net atsižvelgiant į viešai prieinamą vos kelių (5) bendrovių informaciją, palyginti su bendru kasybos bendrovių skaičiumi, apie kurį pranešė Indonezijos Vyriausybė (daugiau nei 290), galima daryti išvadą, kad 2020 m. valstybės valdomų įmonių dalis visoje gamyboje sudarė daugiau nei 27 % ([83]) („PT Vale“ ir „PT Tim Nikel Sejahtera“ akcijos nebuvo įtrauktos į Indonezijos Vyriausybės pateiktus duomenis). Tai jau savaime yra didelė valstybės valdomų įmonių rinkos dalis, kurią reikėtų laikyti nepakankamai įvertinta, nes labai tikėtina, kad valstybės valdomų įmonių esama ir tarp daugelio kitų kasybos bendrovių, apie kurias viešos informacijos nepavyko gauti. Remdamasi 28 straipsniu Komisija galėjo daryti išvadą, kad didesnė dalis nikelio rūdą išgaunančių kasybos bendrovių iš tikrųjų priklausė valstybei. Ši procentinė dalis gali tik didėti, atsižvelgiant į 425–434 konstatuojamosiose dalyse paaiškintą įpareigojimą perleisti turtą.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf

([77]) 100 % Indonezijos valstybės valdoma įmonė.

([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx

([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx

([80]) Indonezijos Vyriausybė valdo kontrolinį „Antam“ akcijų paketą per bendrovę „Inalum“, kuriai priklauso 65 % „Antam“ akcijų.

([81]) „Antam“ priklauso 10 % bendrovės „PT Weda Bay Nickel“ akcijų. „Antam“ turi galimybę padidinti savo turimą „PT WBN“ akcijų paketą iki 25 %. Likusioji 90 % dalis priklauso bendrovei „Strand Minerals Pte. Ltd“, kuri šiuo metu priklauso grupei „Tsingshan Group“ (57 % akcijų) ir bendrovei „Eramet S.A.“ (43 % akcijų) (žr. „Antam“ 2020 m. metinės ataskaitos p. 421).

([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf („PT Timah“ 2020 m. metinė ataskaita).

([83]) „PT Vale“ įtraukta remiantis viešai prieinama informacija („PT Vale“ metinė ataskaita).

(390) Dėl nepakankamo Indonezijos Vyriausybės bendradarbiavimo Komisija turėjo remtis savo pačios atliktais tyrimais, įskaitant kasybos bendrovių valdymo ir kontrolės tyrimus. Viešai prieinama informacija šiuo atveju taip pat buvo ribota. Komisija nustatė, kad, remiantis „Antam“ metinėmis ataskaitomis, bendrovės komisijos narių valdybą sudaro penki nariai, o direktorių valdybą – keturi nariai. Pasirodo, kad Indonezijos Vyriausybė tiesiogiai valdo tik „Antam“ A serijos akcijas pagal vadinamąja „Dwiwarna“ nuosavybės teisę. Visi kiti akcininkai turi B serijos akcijų. „Dwiwarna“ akcininkai ir (arba) jų įgaliotieji atstovai turi išimtines teises skirti bendrovės direktorių ir komisijos narių valdybas. 2018 m. du iš penkių komisijos valdybos narių ir trys iš keturių direktorių valdybos narių buvo atleisti ir pakeisti Indonezijos Vyriausybės ir jos įgaliotojo atstovo siūlymu. Panašiai 2019 m. Indonezijos Vyriausybės ir jos įgaliotojo atstovo siūlymu buvo atleisti ir pakeisti komisijos pirmininkas, pirmininkaujantis direktorius ir kiti du direktoriai. Be to, dabartinis komisijos pirmininkas anksčiau priklausė ginkluotosioms pajėgoms, kitas komisijos narys yra dabartinis valstybės žvalgybos agentūros narys, dar vienas – Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos pareigūnas. Tik du iš penkių komisijos narių turi nepriklausomų komisijos narių kvalifikaciją. Galiausiai, bendrovės komisijos narių valdyboje vienas direktorius yra buvęs „GAG Nikel“ darbuotojas, kitas – buvęs „Inalum“ darbuotojas, o dar vienas – buvęs kitos valstybės valdomos įmonės darbuotojas. Tik vienas direktorius yra privačiojo sektoriaus atstovas.

(391) Be to, „GAG Nikel“ komisijos narių valdybą sudaro du nariai, o direktorių valdybą pagal „GAG Nikel“ klausimyno atsakymus sudaro du nariai arba pagal „Antam“ 2020 m. metinę ataskaitą – trys nariai. Vienas iš dabartinių „GAG Nikel“ valdybos narių yra buvęs Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos Mineralinių išteklių ir akmens anglių pajamų direktorius, o buvęs komisijos pirmininkas (iki 2020 m. birželio 20 d.) buvo „Antam“ darbuotojas. Dabartinis „GAG Nikel“ pirmininkaujantis direktorius ir kitas direktorius yra „Antam“ darbuotojai, o trečiasis direktorius yra „Inalum“ darbuotojas.

(392) „PT Vale“ direktorių valdybą sudaro 5 nariai, o komisijos narių valdybą – 10 narių. Dabartinis komisijos narių valdybos pirmininko pavaduotojas yra „Inalum“ strateginių paslaugų direktorius ([84]). Kitas komisijos narių valdybos narys yra buvęs Indonezijos ryšių ir informacijos ministras ir Indonezijos valstybinės elektros energijos bendrovės „PT. PLN“ generalinio direktoriaus pavaduotojas. Kitas komisijos narių valdybos narys yra buvęs Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos generalinis direktorius ir buvęs „Antam“ komisijos pirmininkas, kuris šiuo metu užima Pramonės ministro padėjėjo metalų, gamtinių dujų ir gamtos išteklių klausimais pareigas.

(393) Remdamasi byloje esančia informacija ir savo tyrimais, kuriuos teko atlikti dėl Indonezijos Vyriausybės nebendradarbiavimo dideliu mastu, Komisija padarė išvadą, kad kasybos bendrovės, išgaunančios didelę nikelio rūdos dalį, visiškai arba iš dalies priklauso valstybei, jas valdo ir (arba) kontroliuoja valstybė ir jos palaiko glaudžius ryšius su Indonezijos Vyriausybe.

Vyriausybės įgaliojimai ir reikšminga Indonezijos Vyriausybės vykdoma kontrolė

(394) Komisija vertino ne tik tai, ar kasybos bendrovės priklauso valstybei, bet ir formalius valstybės ir kasybos bendrovių ryšius, taip pat ar kasybos bendrovėms suteikti vyriausybės įgaliojimai ir ar jos jais naudojasi vykdydamos vyriausybės funkcijas.

(395) Atlikus tyrimą patvirtinta, kad visoms kasybos bendrovėms, neatsižvelgiant į jų nuosavybės formą, taikomos tam tikros vyriausybės nustatytos priemonės, susijusios su nikelio rūdos tiekimu, ir jos turi šias priemones įgyvendinti: 1) įpareigojimas perdirbti vidaus rinkoje, 2) eksporto apribojimai ir (arba) eksporto draudimas, 3) privalomas metinis darbo planas ir biudžetas (toliau – RKAB), 4) įpareigojimas perleisti turtą, 5) privalomas kainų nustatymo mechanizmas. Šie įpareigojimai aiškiai rodo, kad kasybos bendrovės vykdo vyriausybės funkcijas.

(396) Komisija primena, kad pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 4 straipsnį mineraliniai ištekliai yra kontroliuojami valstybės. Be to, pagrindinis 2009 m. Kasybos įstatymo tikslas – kuo labiau padidinti nikelio rūdos išteklių pridėtinę vertę Indonezijos ekonomikai. Šiuo tikslu teisės aktuose numatyta valstybinė mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos veiklos kontrolė. 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „1 dalyje nurodytą mineralinių išteklių ir akmens anglių kontrolę vykdo vyriausybė ir (arba) regioninės valdžios institucijos“. Be to, Indonezijos Vyriausybė gali nustatyti mineralinių išteklių politiką, kuria pirmenybė teikiama vidaus interesams, visų pirma kontroliuojant gamybą ir eksportą. 5 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „1 dalyje nurodyti nacionaliniai interesai gali būti įgyvendinami kontroliuojant gamybą ir eksportą“. Indonezijos Vyriausybė turi teisę nustatyti metinę kiekvienos biržos prekės gamybos apimtį kiekvienoje provincijoje. 5 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad „Vykdydama 2 dalyje

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx

nurodytą kontrolę, Vyriausybė turi teisę nustatyti metinę kiekvienos biržos prekės gamybos apimtį kiekvienoje provincijoje“ Pagal 144 straipsnį Indonezijos Vyriausybė atidžiai prižiūri kasybos verslo valdymą. Įgyvendindama šį straipsnį, Indonezijos Vyriausybė priėmė VR 55/2010 dėl kasybos valdymo įgyvendinimo gairių ir priežiūros. 22 straipsnyje nustatyta, kad Indonezijos Vyriausybė priežiūra, be kita ko, susijusi su „gamybos ir pardavimo, įskaitant mineralinių išteklių ir akmens anglių kokybę, kiekį ir kainą, įgyvendinimu“.

(397) Be to, įgyvendindama 2009 m. Kasybos įstatymą, Indonezijos Vyriausybė priėmė VR 23/2010 su pakeitimais, padarytais VR 24/2012. Remiantis 89 straipsnio 1 dalimi, „Ministras kontroliuoja mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybą, kurią vykdo mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos operacijos leidimų turėtojai ir mineralinių išteklių ir akmens anglių specialiųjų kasybos operacijos leidimų turėtojai“, ir 89 straipsnio 2 dalimi, „Mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos kontrole, kaip numatyta 1 dalyje, siekiama: a) atitikti aplinkosaugos reikalavimus; b) išsaugoti mineralinius ir akmens anglių išteklius; c) kontroliuoti mineralinių išteklių ir akmens anglių kainas.“ Be to, pagal 90 straipsnio 1 dalį „Ministras nustato nacionalinį mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos kiekį provincijos lygmeniu“, o pagal 90 straipsnio 2 dalį „Ministras gali suteikti įgaliojimus gubernatoriams nustatyti mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos kiekį atitinkamose rajonuose ir (arba) miestuose.“ Be to, 84 straipsnyje nustatyta, kad „1) kasybos operacijos leidimų turėtojai ir specialiųjų kasybos operacijos leidimų turėtojai turi teikti pirmenybę vidaus poreikiams, susijusiems su mineraliniais ištekliais ir (arba) akmens anglimis. 2) Ministras nustato vidaus poreikius, susijusius su mineraliniais ištekliais ir (arba) akmens anglimis, kaip numatyta 1 dalyje, kurie apima poreikius perdirbimo pramonės ir tiesioginio vidaus naudojimo poreikius.“

(398) Gamybos kontrolę papildo mineralinių išteklių pardavimo vidaus rinkoje ir kainų kontrolė. Šio reglamento 92 straipsnio 1 dalimi ministrui suteikiami įgaliojimai „kontroliuoti mineralinių išteklių ir akmens anglių pardavimą, kurį vykdo mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos operacijos leidimų turėtojai ir mineralinių išteklių ir akmens anglių specialiųjų kasybos operacijos leidimų turėtojai“. Be to, 92 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „1 dalyje numatyta mineralinių išteklių ar akmens anglių pardavimo kontrole siekiama: a) teikti pirmenybę vidaus poreikiams, susijusiems su mineraliniais ištekliais ir akmens anglimis, ir b) stabilizuoti mineralinių išteklių ir akmens anglių kainas.“

(399) Be gamybos apimties, Indonezijos Vyriausybė griežtai prižiūri visus pardavimo sandorius vidaus rinkoje. EMIM 7/2017 10 straipsnyje teigiama: „Metalo mineralų kasybos operacijos IUP, akmens anglių kasybos operacijos IUP, metalo mineralų kasybos operacijos IUPK ir akmens anglių kasybos operacijos IUPK turėtojai privalo pateikti ministrui per generalinį direktorių arba gubernatorių, atsižvelgiant į jų turimus įgaliojimus, visas metalo mineralų arba akmens anglių pardavimo sutartis.“ Be to, 11 straipsnyje teigiama: „1) Metalo mineralų kasybos operacijos IUP, akmens anglių kasybos operacijos IUP, metalo mineralų kasybos operacijos IUPK ir akmens anglių kasybos operacijos IUPK turėtojai kiekvieną mėnesį ne vėliau kaip per 5 (penkias) kalendorines dienas nuo kiekvieno mėnesio pabaigos privalo pateikti ministrui per generalinį direktorių arba gubernatorių, atsižvelgiant į jų turimus įgaliojimus, metalo mineralų arba akmens anglių pardavimo veiklos įgyvendinimo ataskaitas. 2) 1 dalyje nurodytų metalo mineralų arba akmens anglių pardavimo veiklos įgyvendinimo ataskaitoje nurodoma bent pardavimo kaina, pardavimo apimtis, parduotų metalo mineralų ar akmens anglių kokybė, pardavimo vieta ir pardavimo šalis ar regionas.“

(400) Šios priemonės rodo, kad centrinė valdžia labai kišasi į kasybos sektorių, įskaitant nikelio rūdos sektorių, ir jį kontroliuoja, be kita ko, nustatydama gamybos ir pardavimo tikslą, kontroliuodama kainas ir teikdama pirmenybę Indonezijoje išgaunamų mineralinių išteklių vidaus poreikiams. Tai ne tik kasybos verslo reguliavimo sistema, bet ir sistema, pagal kurią kasybos bendrovėms suteikiami įgaliojimai, leidžiantys joms plėtoti su kasybos produktų tiekimu rinkai ir pasiūla susijusias vyriausybės funkcijas, kad būtų pasiekti atitinkami vyriausybės tikslai. Toliau pateiktos konkrečios nikelio rūdos sektoriui skirtos priemonės dar kartą parodo, kaip Indonezijos Vyriausybė vykdo savo įgaliojimus ir kontroliuoja kasybos bendroves.

Įpareigojimas vykdyti perdirbimą vidaus rinkoje

(401) Pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 102 straipsnį „IUP ir IUPK turėtojas privalo didinti mineralų ir (arba) akmens anglių išteklių pridėtinę vertę vykdant plėtrą, perdirbimą ir gryninimą, taip pat naudojant mineralinius išteklius ir akmens anglis“. Be to, pagal 103 straipsnio 1 dalį „Kasybos operacijos IUP ir IUPK turėtojas privalo vykdyti vietinių kasybos produktų perdirbimą ir gryninimą“, o pagal 103 straipsnio 2 dalį „IUP ir IUPK turėtojas, kaip nurodyta 1 dalyje, gali vykdyti kitų IUP ir IUPK turėtojų išgautų produktų perdirbimą ir gryninimą“.

(402) Įpareigojimu vykdyti perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje, be kita ko, siekiama: a) padidinti kasybos vertę per prekes, b) aprūpinti pramonę žaliavomis, c) sukurti darbo vietų ir d) padidinti valstybės pajamas. Kitaip tariant, šiomis nuostatomis visos nikelio rūdos kasybos bendrovės įpareigotos statyti savo nikelio perdirbimo ir (arba) gryninimo įrenginius arba parduoti savo produktą vietinei įmonei.

(403) Be to, 2009 m. Kasybos įstatymo 170 straipsnyje numatytas penkerių metų lengvatinis laikotarpis. „Darbų sutarties <...> turėtojas, kuris jau pradėjo gamybą, privalo pradėti gryninimą, kaip nurodyta 103 straipsnio 1 dalyje, ne vėliau kaip per 5 (penkerius) metus nuo šio įstatymo įsigaliojimo“. VR 23/2010 su pakeitimais, padarytais VR 24/2012, 112 straipsnio 4 dalyje patvirtinta, kad kasybos verslo licencijų turėtojai privalo vykdyti perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje ne vėliau kaip per penkerius metus nuo 2009 m. Kasybos įstatymo įsigaliojimo: „Kasybos leidimai, regioniniai kasybos leidimai ir mažos apimties kasybos leidimai, išduoti pagal įstatymus ir reglamentus iki šio Vyriausybės reglamento priėmimo, galioja iki jų galiojimo pabaigos ir [jų turėtojai] privalo: <...> c) ne vėliau kaip per 5 (penkerius) metus nuo 2009 m. Įstatymo Nr. 4 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos įsigaliojimo pradėti vykdyti perdirbimą, rafinavimą ir (arba) lydymą šalies viduje“.

(404) Šie įpareigojimai rodo, kad kasybos bendrovės negali laisvai, vadovaudamosi verslo interesais, organizuoti savo gamybos ir perdirbimo veiklos. Priešingai, jos turi laikytis šių įpareigojimų ir gaminti bei perdirbti rūdą šalies viduje, kad padidintų pridėtinę vertę Indonezijoje. Todėl joms suteikiami vyriausybės įgaliojimai ir jos vykdo vyriausybės pavestą veiklą.

Eksporto apribojimai

(405) 2014 m. sausio 11 d. Indonezijos Vyriausybė priėmė VR 1/2014, kuriuo iš dalies pakeistas VR 24/2012 112 straipsnis ir įtrauktas naujas 112C straipsnis. Esminis 112 straipsnio pakeitimas – panaikintas VR 23/2010 112 straipsnio 4 dalies c punktas, pagal kurį buvo reikalaujama, kad kasybos verslo licencijos (IUP) arba mažos apimties kasybos licencijos (IPR) turėtojas per penkerius metus nuo 2009 m. Kasybos įstatymo įsigaliojimo vykdytų mineralinių išteklių perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje, nes šis terminas jau buvo pasibaigęs. Pagrindinės papildomo 112C straipsnio sąlygos: 1) 2009 m. Kasybos įstatymo 170 straipsnyje nurodytų darbų sutarčių turėtojai privalo savo kasybos produktus perdirbti šalies viduje ir 2) šio reglamento 112 straipsnio 4 dalies a punkte nurodytų kasybos operacijos IUP (IUO-OP) turėtojai privalo vykdyti savo kasybos produktų perdirbimą ir rafinavimą šalies viduje ([85]).

(406) Tą pačią dieną buvo paskelbtas EMIM 1/2014 ([86]), kuriuo įgyvendinamas VR 1/2014. EMIM 1/2014 pateiktos gairės dėl perdirbimo ar rafinavimo lygio, kurį reikia pasiekti prieš eksportuojant. EMIM 1/2014 apibrėžta 11 metalų mineralų, kuriuos uždrausta eksportuoti nuo 2014 m. sausio mėn. 6 metalai, įskaitant nikelį, galėjo būti eksportuojami tik juos perdirbus.

(407) Siekdama sušvelninti draudimo eksportuoti neperdirbtus arba nepakankamai perdirbtus mineralinius išteklius poveikį kasybos bendrovėms ir šalies eksporto pajamoms, Indonezijos Vyriausybė priėmė VR 1/2017, kuriuo kasybos bendrovėms nuo 2017 m. sausio 11 d. leidžiama penkerius metus toliau eksportuoti dalinai perdirbtą produktą ir tam tikrų rūšių rūdas, laikantis įgyvendinimo reglamentuose nustatytų sąlygų. MOT 01/M-DAG/PER/1/2017 4 straipsnyje nustatyta: „III priedėlyje nurodyti kasybos produktai, kaip numatyta 3 straipsnio 1 dalyje, gali būti eksportuojami tik patenkinus šias sąlygas: a) bendrovė, kuriai priklauso nikelio kasybos operacijos IUP arba nikelio kasybos operacijos IUPK: 1) naudojo nikelį, kurio kiekis < 1,7 % (mažesnis nei vienas ir septynios dešimtosios procento), [ir] panaudojo ne mažiau kaip 30 % (trisdešimt procentų) viso turimo nikelio perdirbimo ir gryninimo įrenginio pajėgumo, ir 2. savarankiškai arba bendradarbiaudama su kitomis šalimis pastatė arba stato gryninimo įrenginį“.

(408) Remiantis EMIM 25/2018, buvo nustatytos konkrečios taisyklės, kurios buvo taikomos metalo mineralams, atitinkantiems tam tikrus kriterijus (t. y. nikelio, kurio kiekis < 1,7 %). 46 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „Kasybos verslo licencijos (IUP), išduotos kasybos operacijai, arba specialiosios kasybos verslo licencijos (IUPK), išduotos kasybos operacijai, turėtojai gali parduoti konkretų nikelio, kurio kiekis yra < 1,7 % (mažesnis nei vienas ir septynios dešimtosios procento), arba išplauto boksito, kurio Al_2O_3 >= 42 % (keturiasdešimt du procentai arba didesnis), kiekį užsienyje, naudodamiesi darniąja normų sistema (angl. Tariff Post/HS) ir laikydamiesi įstatymų ir

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf

reglamentų nuostatų, iki 2022 m. sausio 11 d.“, o 46 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „1 dalyje nurodytas nikelio, kurio kiekis yra < 1,7 % (mažesnis nei vienas ir septynios dešimtosios procento), arba išplauto boksito, kurio Al_2O_3 >= 42 % (keturiasdešimt du procentai arba didesnis), pardavimas vykdomas tenkinant šias sąlygas: a) statomas arba pastatytas gryninimo įrenginys ir b) sumokėtas eksporto muitas pagal įstatymų ir reglamentų nuostatas. Rafinavimo ir (arba) lydymo įrenginį leista statyti individualiai arba kartu su kitomis šalimis.

(409) Šiuos produktus buvo galima eksportuoti tik juos patikrinus inspektoriui ir gavus Užsienio prekybos generalinio direktorato (toliau – UPGD) patvirtinimą remiantis Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos rekomendacija. Inspekcijos tikslas – užtikrinti, kad kasybos produktai atitiktų minimalius perdirbimo ir (arba) rafinavimo reikalavimus.

(410) 2017 m. vasario mėn. Finansų ministras (toliau – FM) priėmė reglamentą PMK Nr. 13/PMK.010/2017 ([87]) (su vėlesniais pakeitimais, padarytais FM reglamentu PMK Nr. 164/PMK.010/2018), kuriais nustatomos įvairių formų perdirbtų metalo mineralų eksporto muito normos. Nikelio rūdai, kurios koncentracija < 1,7 % Ni, buvo taikomas 10 % eksporto mokestis.

(411) Pagal EMIM 11/2019 draudimas eksportuoti nikelio rūdą, kurioje Ni kiekis mažesnis nei 1,7 %, buvo pratęstas iki 2019 m. gruodžio 31 d. Visos eksporto rekomendacijos, kurias Energetikos ir mineralinių išteklių ministerija pateikė dėl nikelio rūdos, kurioje Ni kiekis mažesnis nei 1,7 %, eksporto iki EMIM 11/2019 priėmimo, liko galioti. Tačiau šios rekomendacijos nustojo galioti 2019 m. gruodžio 31 d. EMIM 11/2019 įsigaliojo 2020 m. sausio 1 d. Iki 2019 m. gruodžio 31 d. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerija vis dar galėjo teikti rekomendacijas dėl nikelio rūdos, kurioje Ni kiekis mažesnis nei 1,7 %, eksporto.

(412) Nuo 2020 m. sausio 1 d. buvo draudžiama eksportuoti visų rūšių nikelio rūdą.

(413) Šie eksporto apribojimai ir draudimas eksportuoti nikelio rūdą labai apriboja kasybos bendrovių laisvę parduoti nikelio rūdą pirkėjams visame pasaulyje, siūlantiems didžiausią kainą. Šios bendrovės gali vykdyti pardavimą Indonezijos rinkoje tik galutinės grandies pramonės, daugiausia nerūdijančiojo plieno pramonės, naudai, neatsižvelgiant į tai, kad nikelio rūdos ištekliai pasaulyje yra riboti, o Indonezija yra labai didelė gamintoja. Dėl šių apribojimų labai sumažėja vietos pirkėjų (naudotojų pramonės sektorių) skaičius ir nikelio rūdos kainos vidaus rinkoje. Tai dar kartą įrodo, kad kasybos bendrovės yra ne laisvosios rinkos dalyviai, o „valstybinės institucijos“, veiksmingai vykdančios vyriausybės veiklą.

Metiniai darbo planai ir biudžetas (RKAB)

(414) Pagal VR 23/2010 su pakeitimais, padarytais VR 24/2012, 101 straipsnį „kasybos leidimų ir specialiųjų kasybos leidimų turėtojai privalo perduoti visus duomenis, gautus vykdant žvalgymo ir kasybos operacijas, kompetentingam ministrui, gubernatoriams arba regentams ir (arba) merams.“ Be to, pagal 103 straipsnį „101 straipsnyje numatytose ataskaitose, kurias teikia kasybos žvalgymo leidimų bei specialiųjų kasybos žvalgymo leidimų ir kasybos operacijos leidimų bei specialiųjų kasybos operacijos leidimų turėtojai, turi būti pateikta informacija apie konkrečios veiklos pažangą per nustatytą laikotarpį.“ Be to, Metiniai darbo planai ir biudžetas (RKAB), kaip numatyta 101 straipsnyje, kompetentingam ministrui, gubernatoriams ar regentams ir (arba) merams pateikiami ne vėliau kaip likus 45 (keturiasdešimt penkioms) darbo dienoms iki kiekvienų kalendorinių metų pabaigos“.

(415) EMIM 11/2018 ([88]) (su pakeitimais, padarytais EMIM 22/2018 ir EMIM 51/2018) metinis RKAB apibrėžiamas kaip „metinis darbo planas ir biudžetas vykdant mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslą, apimantis verslo, techninius ir aplinkosaugos aspektus“. EMIM 11/2018 kasybos verslo licencijos turėtojai įpareigojami parengti ir perduoti metinį RKAB ministrui arba gubernatoriui patvirtinti, atsižvelgiant į jų įgaliojimus (61 straipsnio 1 dalies b punktas). EMIM 11/2018 ne tik numatytas toks įpareigojimas, bet ir draudžiama kasybos verslo licencijos turėtojams vykdyti statybos, kasybos, perdirbimo ir (arba) rafinavimo, taip pat transportavimo ir pardavimo veiklą, kol nėra patvirtintas jų metinis RKAB.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf

(416) Kasybos verslo licencijų ir specialiųjų kasybos verslo licencijų turėtojai turi pateikti metinį RKAB likus 90 dienų iki finansinių metų pabaigos, bet ne vėliau kaip likus 45 kalendorinėms dienoms iki finansinių metų pabaigos, įskaitant metinio RKAB patvirtinimą.

(417) Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinis direktoratas (toliau – MIAAGD) Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos arba gubernatoriaus vardu atlieka metinio RKAB vertinimą ir ne vėliau kaip per 14 darbo dienų po išsamaus metinio RKAB tinkamo gavimo, patvirtina metinį RKAB arba pateikia atsakymą dėl jo. IUP turėtojai privalo pateikti patikslintą metinio RKAB versiją, kurioje turi būti atsižvelgta į MIAAGD atsakymą, ne vėliau kaip per 5 dienas nuo MIAAGD atsakymo gavimo dienos. MIAAGD patvirtina patikslintą metinio RKAB versiją ne vėliau kaip per 14 darbo dienų po išsamios patikslintos metinio RKAB versijos tinkamo gavimo. Žvalgymo IUP ir IUPK, IUP-OP, IUPK-OP arba IUP-OP, išduotų specialiai perdirbimo ir (arba) rafinavimo veiklai, turėtojai einamaisiais metais gali vieną kartą teikti paraišką koreguoti jų metinį RKAB, jei pasikeičia jų gamybos pajėgumai. Paraiška dėl metinio RKAB pakeitimo turi būti pateikta IUP turėtojui pateikus antrąją ketvirčio ataskaitą, bet ne vėliau kaip iki einamųjų metų liepos 31 d. IUP-OP ir IUPK-OP turėtojai, pasikeitus techniniams, ekonominiams ar aplinkosauginiams kintamiesiems, privalo pateikti pakeistas galimybių studijos ataskaitas pagal galiojančių taisyklių ir reglamentų nuostatas. Žvalgymo IUP ir IUPK, IUP-OP, IUPK-OP arba IUP-OP, išduotų specialiai perdirbimo ir (arba) rafinavimo veiklai, turėtojai privalo pranešti apie visus einamaisiais metais įgyvendintus jų kasybos paslaugų verslo operacijų pokyčius.

(418) EMIM 11/2018 buvo atšauktas, jį pakeičiant EMIM 7/2020 ([89]). EMIM 7/2020 numatytos panašios nuostatos kaip EMIM 11/2018 dėl reikalavimo parengti metinį RKAB.

(419) Tyrimo metu Indonezijos Vyriausybė pateikė keturis nikelio rūdos kasybos bendrovių RKAB. Komisija pažymėjo, kad RKAB pateikiama išsami kiekybinė, kokybinė ir finansinė informacija apie žvalgymo veiklą, išteklius ir atsargas, kasybos operacijas, perdirbimo ir rafinavimo apimtis, tiekimą vidaus rinkai ir eksportą, gabenimą, aplinkosaugą, saugą, darbo jėgą, numatomus finansinius rodiklius (pardavimą, honorarus, pajamas, pajamų mokestį).

(420) Deja, Indonezijos Vyriausybė nepateikė faktinių galimybių studijų ir vengė dalyvauti diskusijose apie tai, kaip kiekvienai bendrovei nustatomi gamybos tikslai ir kaip Indonezijos Vyriausybė stebi faktiškai pasiektas gamybos apimtis galimybių studijos laikotarpiu ir kokių veiksmų imasi atsižvelgdama į šiuos duomenis. Kadangi šiuo svarbiu aspektu nebuvo bendradarbiaujama, Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 28 straipsniu, turėjo remtis išvadomis.

(421) Indonezijos Vyriausybė pateikė 2017–2020 m. Indonezijos nikelio rūdos gamybos apimtis ir nikelio rūdos suvartojimo šalies viduje duomenis tuo pačiu laikotarpiu. Šie duomenys parodė, kad nikelio rūdos gamybos ir suvartojimo apimtys labai skiriasi. Be to, Indonezijos Vyriausybės pateiktos nikelio rūdos suvartojimo vidaus rinkoje apimties nebuvo galima suderinti su IRNC nikelio rūdos pirkimo apimtimi, kuri buvo sutikrinta atliekant nuotolinį duomenų sutikrinimą. Iš to matyti, kad Indonezijos Vyriausybė pateikė klaidingą informaciją apie nikelio rūdos suvartojimą.

(422) Be to, pažymima, kad be 414–419 konstatuojamosiose dalyse paaiškinto įpareigojimo teikti metinį RKAB, EMIM 11/2018 taip pat reikalaujama, kad IUP turėtojai pateiktų tris papildomas ataskaitas: a) periodinę ataskaitą; b) galutinę ataskaitą ir c) specialiąją ataskaitą, kuriai keliami įvairaus lygmens reikalavimai, priklausomai nuo turimos IUP tipo. Tarp teiktinai informacijai keliamų reikalavimų yra prievolė IUP turėtojams pateikti informaciją apie gamybos ir pardavimo veiklą.

(423) Atliekant nuotolinį duomenų sutikrinimą „GAG Nickel“ patvirtino, kad kas ketvirtį, pusmetį ir kasmet teikė informaciją apie gamybos apimtį ir nikelio rūdos pardavimo apimtį bei vertę. Komisija paprašė bendrovės pateikti šias ataskaitas už tiriamąjį laikotarpį. Pasibaigus nuotoliniam duomenų sutikrinimui Komisija suteikė Indonezijos Vyriausybei kelias dienas šiai informacijai pateikti. Tačiau Indonezijos Vyriausybė šiuos duomenis pateikė tik po to, kai Komisija informavo Indonezijos Vyriausybę apie pagrindinio reglamento 28 straipsnio taikymą, kaip paaiškinta 349 konstatuojamojoje dalyje.

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf

(424) RKAB taisyklėse matomas dar vienas reikšmingos ir griežtos Indonezijos Vyriausybės vykdomos kontrolės aspektas, susijęs su visų kasybos bendrovių kasmetiniais gamybos tikslais. Komisija padarė išvadą, kad dėl šių RKAB taisyklių pagrindinės kasybos bendrovių savybės ir funkcijos yra tiekti nikelio rūdą, atsižvelgiant į vyriausybės tikslą remti galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonę. Atsižvelgiant į kasybos bendrovių pagrindinių charakteristikų bendrumą arba suderinamumą su Indonezijos Vyriausybės tikslais ir funkcijomis mineralinių išteklių sektoriuje laipsnį, galima teigti, kad kasybos bendrovės turi vyriausybės institucijos įgaliojimus, jais naudojasi arba vyriausybės institucijos įgaliojimai joms yra suteikti.

Įpareigojimas perleisti turtą

(425) Pagal 2009 m. Kasybos įstatymą reikalaujama, kad užsienio subjektams priklausančios kasybos bendrovės perleistų savo akcijas Indonezijos šalims, siekiant skatinti vidaus investicijas į kasybos sektorių. 2009 m. Kasybos įstatyme nenustatytas akcijų paketo, kuris turi būti parduotas, dydis, todėl centrinė valdžia jį toliau reglamentuoja atitinkamuose įgyvendinimo reglamentuose.

(426) Priėmus 2009 m. Kasybos įstatymą, centrinė valdžia palaipsniui keitė reikalavimą dėl minimalios turto perleidimo procentinės dalies. Šiuo metu galiojantis minimalus turto perleidimo reikalavimas yra 51 %, taikomas 2017 m. ketvirtuoju VR 23/2010 pakeitimu (VR 1/2017) ([90]) ir EMIM 9/2017 ([91]) (su pakeitimais, padarytais EMIM 43/2018 ([92])).

(427) Pagal 97 straipsnį „Kasybos leidimų ir specialiųjų kasybos leidimų turėtojai, kuriems taikomos užsienio investicijos, po 5 (penkerių) gamybos metų turi palaipsniui perleisti savo akcijas taip, kad dešimtaisiais metais ne mažiau kaip 51 % (penkiasdešimt vienas procentas) jų akcijų priklausytų Indonezijos dalyviams.“ Be to, „Akcijų perleidimas, kaip numatyta 1 dalyje, atliekamas Indonezijos dalyviams, tarp kurių yra vyriausybė, provincijų vyriausybės, rajonų ir (arba) miestų valdžios institucijos, valstybės valdomi subjektai, regionų valdomi subjektai arba nacionaliniai privatūs subjektai“.

(428) Užsienio investuotojams priklausančios akcijos gali būti parduodamos Indonezijos privačioms bendrovėms tik tuo atveju, jei vyriausybė, provincijų vyriausybės arba rajonų ir (arba) miestų valdžios institucijos, valstybės valdomi subjektai ar regiono valdomi subjektai atsisako pirkti akcijas. Perleidimas gali būti vykdomas tiesiogiai arba netiesiogiai, išleidžiant naujas akcijas ir (arba) perleidžiant ar parduodant turimas akcijas. Pažymėtina, kad, kitaip nei kasybos bendrovėms, lydymo bendrovėms netaikomas joks įpareigojimas perleisti turtą.

(429) EMIM 9/2017 nustatyta, kad perleidžiamų akcijų kaina grindžiama „tikrąja rinkos verte“, neatsižvelgiant į mineralinių išteklių atsargų vertę perleidimo metu. Ši nuostata dėl perleidžiamų akcijų kainos buvo pakeista EMIM 43/2018, kuriame teigiama, kad nustatant tikrąją rinkos vertę neatsižvelgiama į mineralinių išteklių ar akmens anglių atsargas, išskyrus tas, kurios išgaunamos IUP-OP arba IUPK-OP laikotarpiu. Be to, tikroji rinkos vertė apskaičiuojama naudojant diskontuotų pinigų srautų metodą, pasitelkus ekonominę naudą, gautą turto perleidimo įgyvendinimo laikotarpiu iki IUP-OP arba IUPK-OP pabaigos, ir (arba) rinkos duomenų lyginamąją analizę.

(430) Remiantis EMIM 9/2017, reguliuojama perleidžiamų akcijų kaina yra: a) didžiausia kaina, kuri turi būti pasiūlyta centrinei valdžiai, provincijos vyriausybei arba apskrities ir (arba) savivaldos institucijai, arba b) mažiausia kaina, kuri turi būti pasiūlyta valstybės valdomai įmonei (toliau – BUMN), regiono valdomai įmonei (toliau – BUMD) arba nacionaliniam privačiajam verslo subjektui.

(431) EMIM 43/2018 minėta nuostata iš dalies pakeista ir nustatyta, kad reguliuojama perleidžiamų akcijų kaina yra: a) didžiausia kaina, kuri turi būti pasiūlyta centrinei valdžiai, provincijos vyriausybei arba apskrities ir (arba) savivaldos institucijai, BUMN, BUMD arba specialiosios paskirties įmonei, kurią vyriausybė įsteigė ar paskyrė per Energetikos ir mineralinių išteklių ministeriją, kartu su provincijos vyriausybe arba apskrities ir (arba) savivaldos institucija, BUMN ir (arba) BUMD, arba b) mažiausia kaina, kuri turi būti pasiūlyta nacionaliniam privačiam verslo subjektui vykdant viešųjų pirkimų procedūrą.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf
([91]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf
([92]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

(432) Vyriausybė (per Energetikos ir mineralinių išteklių ministeriją) gali pasitelkti nepriklausomą vertintoją, kad šis įvertintų perleidžiamų akcijų kainą. Jei nepavyksta susitarti dėl perleidžiamų akcijų kainos, EMIM 9/2017 nustatyta, kad perleidžiamos akcijos siūlomos remiantis perleidžiamų akcijų kaina, apskaičiuota atsižvelgiant į vyriausybės atliktą vertinimą. Galiojančiame EMIM 43/2018 šios nuostatos nebėra.

(433) 2020 m. Kasybos įstatyme išliko reikalavimas perleisti užsienio kapitalo dalį ir jame konkrečiai nustatyta, kad užsienio investuotojai turi perleisti tiek akcijų, kiek reikia užtikrinti, kad ne mažiau kaip 51 % visų bendrovės akcijų priklausytų Indonezijos investuotojams. Šis minimalus akcijų perleidimo reikalavimas atitinka šiuo metu galiojančius akcijų perleidimo reikalavimus, taikomus pagal VR 23/2010. 2020 m. Kasybos įstatyme numatyta, kad tokiems klausimams spręsti taikomos atitinkami Vyriausybės reglamentai (šiuo metu VR 23/2010), pagal kuriuos pardavimo procesas inicijuojamas praėjus penkeriems metams nuo kasyklos eksploatavimo pradžios.

(434) Iš šių nuostatų matyti, kad Indonezijos Vyriausybė siekia padidinti reikšmingą kasybos bendrovių kontrolę, didindama savo dalyvavimą ir išstumdama užsienio kapitalo kasybos bendroves. Siekiant užtikrinti, kad būtų įgyvendintas pagrindinis tikslas – tiekti nikelio rūdą vidaus galutinės grandies pramonei, šie subjektai po palyginti trumpo laikotarpio privalo atsisakyti nuosavybės teisių, o pirmumo teisė įsigyti suteikiama Indonezijos Vyriausybei ir kitoms valstybinėms institucijoms. Be to, nustatytos specialios akcijų vertinimo taisyklės, kurios, kaip matyti, neatitinka įprastų rinkos derybų, kurios vyktų tarp ūkio subjektų, jei šių nuostatų nebūtų. Tuo remdamasi Komisija padarė išvadą, kad turto perleidimo įpareigojimai rodo reikšmingą kasybos bendrovių nuosavybės ir valdymo kontrolę, kurią vykdo Indonezijos Vyriausybė, siekdama užtikrinti, kad šios bendrovės ir toliau vykdytų vyriausybės funkcijas pagal Indonezijos Vyriausybės politikos tikslus.

Privalomas kainų nustatymo mechanizmas

(435) Tyrimo metu paaiškėjo, kad nikelio rūdos kainodarai buvo taikomas vyriausybės mechanizmas, kurį taikant nebuvo įmanoma nustatyti kainos pagal įprastą rinkos pasiūlos ir paklausos dinamiką. Atitinkamų teisės aktų, susijusių su kainodara, raida rodo, kad Indonezijos Vyriausybė aktyviai stebėjo nikelio rūdos kainas ir dar 2010 m. ėmėsi konkrečių priemonių. Iš pradžių Indonezijos Vyriausybė teigė, kad kainų nustatymo mechanizmas daugiausia taikomas renkant honorarus. Vėliau ilgainiui Indonezijos Vyriausybės intervencija į kainas stiprėjo, kol teisės aktuose buvo oficialiai įtvirtintas konkretus privalomas kainų nustatymo mechanizmas, kuriuo buvo kodifikuotas jau *de facto* egzistuojantis kainų nustatymo mechanizmas. Laikui bėgant, o ypač nuo 2017 m., šiuo mechanizmu visada buvo siekiama nustatyti kainą su didele nuolaida, palyginti su vyraujančia tarptautinės rinkos kaina, kad būtų skatinama nerūdijančiojo plieno pramonės plėtra, kaip numatyta susitarime ir dvišaliame bendradarbiavime su Kinijos Vyriausybe.

(436) Pagrindinis kainų nustatymo mechanizmo tikslas – užtikrinti, kad nerūdijančiojo plieno pramonei nikelio rūda būtų tiekiama su didele nuolaida, palyginti su tarptautinėmis kainomis. Kartu reguliuojama kaina siekiama atsižvelgti ir į kasybos bendrovių interesus, kad būtų užtikrintas tiekimo tęstinumas šia sumažinta kaina ir išvengta bankrotų bei socialinių neramumų. Galiausiai, taip užtikrinamas minimalus valstybės pajamų lygis, nors ir daug mažesnis nei tuo atveju, jei nuolaidos, palyginti su tarptautine kaina, nebūtų. Ją turi patvirtinti asmuo, laikinai einantis Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinio direktoriaus pareigas, kuris, kaip toliau nurodyta, teigė, kad ketinama rasti „teisingumą lydykloms, kurios nori kuo mažesnių kainų. Tačiau, kita vertus, būtina užtikrinti, kad nikelio kasybos veikla būtų palaikoma pakankama kasybos marža“ ([93]).

(437) Remdamasi visais turimais įrodymais, Komisija padarė išvadą, kad reguliuojama kaina Indonezijos Vyriausybė specialiai siekė užtikrinti, kad nikelio rūdos kaina būtų gerokai sumažinta, palyginti su tarptautinėmis rinkos kainomis, ir tai būtų naudinga nerūdijančiojo plieno pramonei. Taikydama šį mechanizmą, Indonezijos Vyriausybė reikšmingai kontroliavo kasybos bendrovių galimybę nustatyti kitokio lygio kainas, remiantis įprasta rinkos pasiūla ir paklausa.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

Kasybos bendrovių priskyrimas „nacionaliniams gyvybiškai svarbiems objektams“

(438) Papildomas įrodymas, rodantis, kad kasybos bendrovėms suteikiami vyriausybės įgaliojimai, yra jų oficialus priskyrimas „nacionaliniams gyvybiškai svarbiems objektams“.

(439) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad nikelio kasybos bendrovės „PT. Antam TBK, UBPN Southeast Sulawesi“, „PT. Ceria Nugraha Indotama“, „PT Vale“ oficialiai pripažintos nacionaliniais gyvybiškai svarbiais objektais mineralinių išteklių ir akmens anglių sektoriuje ([94]). Primenama, kad „Antam“ yra valstybės valdoma įmonė, valstybei taip pat priklauso „PT Vale“ akcijos, o „PT Ceria Nugraha Indotama“ yra privati bendrovė.

(440) Šis statusas grindžiamas 2021 m. spalio 18 d. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos dekretu Nr. 202.K/HK.02/MEM.S/2021, kuriuo antrą kartą iš dalies keičiamas Energetikos ir mineralinių išteklių ministro dekretas Nr. 77 K/90/MEMILIKI/2019 dėl nacionalinių gyvybiškai svarbių objektų energetikos ir mineralinių išteklių srityje ([95]). Į nacionalinių gyvybiškai svarbių objektų sąrašą įtrauktos 34 mineralinių išteklių ir akmens anglies sektoriaus bendrovės.

(441) Bendrovės, turinčios teisę į šį statusą, yra šalies ekonominei plėtrai gyvybiškai svarbios įmonės arba strateginio pobūdžio valstybės pajamų šaltiniai mineralinių išteklių ir akmens anglių sektoriuje. Nacionaliniams gyvybiškai svarbiems objektams Indonezijos nacionalinės policijos pajėgos teiks pirmenybę teikiant saugumo pagalbą, kai bus sutrikdyta veikla ar iškils grėsmė. Pagal 2004 m. Reglamentą Nr. 63 dėl nacionalinių gyvybiškai svarbių objektų saugumo „Nacionalinių gyvybiškai svarbių objektų prižiūrėtojas yra atsakingas už kiekvieno nacionalinio gyvybiškai svarbaus objekto apsaugą, remiantis vidaus saugumo principu“. Be to, „Indonezijos Respublikos valstybinė policija privalo teikti saugumo pagalbą nacionaliniam gyvybiškai svarbiam objektui“ ir „Indonezijos Respublikos valstybinė policija dislokavo nacionalinio gyvybiškai svarbaus objekto apsaugos pajėgas, atsižvelgdama į poreikį ir įvertinusi galinčią kilti grėsmę ir (arba) neramumus.“ Valstybės įsikišimas užtikrinamas ir tuo atveju, kai vyksta profesinių sąjungų veiksmai ([96]).

(442) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija padarė išvadą, kad nikelio rūdos verslu užsiimančioms kasybos bendrovėms (valstybinėms ir privačioms) suteikta teisė būti oficialiai pripažintoms „nacionaliniais gyvybiškai svarbiais objektais“ dar kartą įrodo, kad jos turi vyriausybės institucijos įgaliojimus, jais naudojasi arba vyriausybės institucijos įgaliojimai joms yra suteikti.

Išvada

(443) Iš pirmiau pateikto bendro teisinės aplinkos ir vertinimo matyti, kad nikelio rūdą tiekiančios kasybos bendrovės yra „valstybinės institucijos“. Indonezijoje vyraujanti teisinė ir ekonominė aplinka rodo, kad kasybos bendrovės vykdo vyriausybės funkcijas – Indonezijos Vyriausybės vardu tiekia nikelio rūdą. Iš tiesų nikelio rūda, kaip ir kiti Indonezijos mineraliniai ištekliai, yra gamtos ištekliai, kuriuos visiškai kontroliuoja ir valdo Indonezijos Vyriausybė. Nepaisant didelio masto Indonezijos Vyriausybės nebendradarbiavimo, atlikus tyrimą paaiškėjo, kad kelios kasybos bendrovės, išgaunančios daug nikelio rūdos vidaus rinkoje, visiškai arba iš dalies priklauso valstybei ir (arba) jas valdo ir (arba) kontroliuoja Indonezijos Vyriausybė.

(444) Be oficialių kontrolės požymių, Indonezijos Vyriausybė sukūrė išsamią norminę sistemą, kurios turi laikytis kasybos įmonės. Iš pagrindinių kasybos bendrovių charakteristikų matyti, kad nikelio kasybos bendrovės yra ne įprasti rinkos dalyviai, o tiesiog įgyvendina Indonezijos Vyriausybės sukurtą sistemą, vykdydamos vyriausybės funkcijas, susijusias su tiriamojo produkto pramone. Visos Indonezijos Vyriausybės nustatytos priemonės yra ilgalaikės ir sisteminio pobūdžio, apima visus nikelio rūdos gamybos ir perdirbimo, pardavimo, eksporto apribojimų ir rinkos kainų nustatymo aspektus, taip pat jomis griežtai kontroliuojamos užsienio bendrovės, nustatant įpareigojimus parduoti akcijas ir oficialiai įvardijant nacionalinius strateginius šalies kasybos objektus.

(445) Todėl Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė skiria finansinį indėlį tiekdama nikelio rūdą lydykloms, susijusioms su nerūdijančiojo plieno gamintojais, per vietines kasybos bendroves, kurios veikia kaip valstybinės institucijos, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/

ii) Kasybos bendrovės, kurioms Indonezijos Vyriausybė paveda arba nurodo

(446) Be išvadų, kad kasybos bendrovės yra „viešoji įstaiga“ pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punktą, Komisija taip pat alternatyviai nagrinėjo, ar Indonezijos vyriausybė suteikė finansinę paramą, pavesdama nikelio rūdos kasybos bendrovėms (kaip privačioms įstaigoms) parduoti nikelio rūdą nerūdijančiojo plieno gamintojams už mažesnį nei pakankamą atlygį, kaip numatyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunktyje.

Teisės norma

(447) Pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunkčio antroje įtraukoje nurodoma, kad finansinis indėlis yra, jei vyriausybė: „paveda arba nurodo privačiam subjektui atlikti vieną ar kelias i, ii ir iii punktuose nurodytų tipų funkcijas, kurios paprastai suteiktos Vyriausybei ir kurių atlikimo tvarka realiai nesiskiria nuo tvarkos, kurios paprastai laikosi Vyriausybės“. Laikoma, kad pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje nurodyto pobūdžio funkcijos vykdomos tais atvejais, kai „Vyriausybė aprūpina prekėmis ar suteikia paslaugų, nebūdingų bendrajai infrastruktūrai, arba perka prekių <…>“. Šios nuostatos atspindi SKP susitarimo 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iii ir iv įtraukas ir turėtų būti aiškinamos bei taikomos atsižvelgiant į atitinkamą PPO teismo praktiką.

(448) PPO kolegija ataskaitoje US – Export Restraints nusprendė, kad pagal SKP susitarimo 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iv įtraukoje vartojamų dviejų žodžių „pavesti“ ir „nurodyti“ įprastą reikšmę reikia, kad vyriausybės veiksmas apimtų delegavimą (pavedimo atveju) arba įsakymą (nurodymo atveju). Ji atmetė JAV argumentą dėl priežasties ir pasekmės ir paprašė aiškiai ir įtikinamai nurodyti delegavimo arba įsakymo veiksmą. Tačiau vėlesnėje byloje (US – Countervailing duties on DRAMS) Apeliacinis komitetas nusprendė, kad žodžių „paveda“ ir „nurodo“ pakeitimas žodžiais „delegavimas“ ir „įsakymas“ yra pernelyg griežtas standartas. Apeliacinio komiteto nuomone, „pavedimą“ vyriausybė duoda tada, kai įpareigoja privatų subjektą, o „nurodymą“ – kai prieš jį pasinaudoja savo galiomis. Abiem atvejais skirdama finansinį indėlį vyriausybė kaip tarpininku naudojasi privačiu subjektu ir „daugeliu atvejų tikėtina, kad privačiam subjektui gali būti pavedama ar nurodoma su tam tikra grasinimo arba raginimo forma“.

(449) Be to, pagal SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iv įtrauką narėms neleidžiama nustatyti kompensacinių priemonių produktams, „kai Vyriausybė tik vykdo savo bendro reglamentavimo įgaliojimus“ arba kai Vyriausybės įsikišimas „gali arba negali turėti tam tikrų rezultatų pagal esamas aplinkybes ir laisvu rinkos dalyvių pasirinkimu“. Priešingai, pavedimas ir nurodymas reiškia „aktyvesnį vyriausybės vaidmenį nei vien tik veiksmų skatinimą. Be to, PPO nemanė, kad „veikimo laisvės suteikimas privačiam subjektui visada nesuderinamas su pavedimu arba nurodymu jam <…>. Gali būti atvejų, kai privačiam subjektui suteikta tokia plati veikimo laisvė, kad nebeįmanoma tinkamai padaryti išvados, kad šiam privačiam subjektui buvo pavesta arba nurodyta (vykdyti tam tikrą užduotį), bet tai yra faktinis ir (arba) įrodymo klausimas, kurį reikia išnagrinėti kiekvienu konkrečiu atveju.“ Pagal minėtus PPO sprendimus ne visos vyriausybės priemonės, kuriomis gali būti suteikiama nauda, prilygsta finansiniam indėliui pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnį ir SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punktą.

(450) Trumpai tariant, atitinkamuose PPO sprendimuose nurodyta, kad:

i) nustatant, ar teiktas „finansinis indėlis“ pagal SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktį, daugiausia dėmesio turėtų būti skiriama vyriausybės veiksmų pobūdžiui, o ne jų poveikiui arba rezultatams. Kitaip tariant, visuotinai pripažįstama, kad vyriausybės kišasi į rinkas kaip reguliuotojos ir įsikišdamos daro poveikį rinkai ir jos veiklos vykdytojams. Todėl vyriausybė gali teisėtai nustatyti eksporto mokesčius, siekdama generuoti pajamas, jei tam tikra biržos prekė tarptautinėse rinkose yra labai konkurencinga. Tačiau tokie eksporto apribojimai nėra nustatomi, jei paaiškėja, kad ši priemonė kartu su kitais mechanizmais yra taikoma siekiant išlaikyti biržos prekes vidaus rinkoje ir priversti tiekėjus parduoti jas už mažesnes negu rinkos kainas, taikant platesnę vyriausybės sukurtą sistemą, skirtą tam tikrai pramonei arba keliems pramonės sektoriams remti, siekiant padidinti jų konkurencingumą. Todėl, vertinant „finansinio indėlio“ elementą, svarbu įvertinti vyriausybės veiksmų pobūdį, įskaitant šių veiksmų aplinkybes, tikslą ir paskirtį;

ii) „pavedimas“ arba „nurodymas“ yra aiškus ir teigiamas veiksmas, skirtas konkrečiai šaliai konkrečios užduoties arba pareigos atžvilgiu, todėl labai skiriasi nuo padėties, kai vyriausybė kaip nors įsikiša į rinką, ir šis įsikišimas, atsižvelgiant į faktines aplinkybes ir laisvą tos rinkos dalyvių pasirinkimą, gali turėti tam tikrą rezultatą arba jo neturėti. Galiausiai dėl pavedimo arba nurodymo sąvokų svarbu išsiaiškinti, ar atitinkamą elgesį, t. y. finansinį indėlį teikiant prekes už mažesnį nei pakankamą atlygį, galima susieti su vyriausybe arba galbūt galima laikyti laisvu privačių veiklos vykdytojų pasirinkimu, atsižvelgiant į rinkos sąlygas, pvz., reguliavimo apribojimus;

iii) iš esmės SKP susitarimo 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iv įtrauka yra apsaugos nuo vengimo nuostata, todėl, norint nustatyti faktą, kad buvo duotas pavedimas arba nurodymas, reikia, kad vyriausybė būtų suteikusi atsakomybę privačiam subjektui arba naudotųsi savo galiomis prieš privatų subjektą, kad galėtų skirti finansinį indėlį. Būtų galima manyti, kad dažniausiai privačiam subjektui pavedama arba nurodoma kaip nors grasinant arba raginant, ir šis grasinimas arba raginimas yra įrodymas, kad buvo duotas pavedimas arba nurodymas. Vis dėlto vyriausybės gali turėti kitų priemonių pasinaudoti savo galiomis prieš privatų subjektą ir šios priemonės gali būti „subtilesnės“ nei įsakymas arba gali būti mažiau priverstinės;

iv) vyriausybės veiksmus ir privataus subjekto elgesį turi sieti „įrodomas ryšys“. Nėra priežasties, kodėl vyriausybės pavedimo arba nurodymo byla neturėtų būti grindžiama netiesioginiais įrodymais (pvz., numanomais ir neoficialiais įgaliojimais arba įsakymais), jei šie įrodymai yra pagrįsti ir įtikinami. Šiuo atžvilgiu įrodymai, kad vyriausybė ketino remti galutinės gamybos grandies pramonę (pvz., viešai skelbiama politika, vyriausybės sprendimais arba kitais vyriausybės veiksmais) arba kad taikytos kitos vyriausybės priemonės, kuriomis užtikrinamas tam tikras rezultatas rinkoje (pvz., eksporto apribojimai kartu su vyriausybės priemone, kuria veiklos vykdytojams, kuriems taikomi šie apribojimai, neleidžiama kaupti savo produktų atsargų, arba vyriausybės kainų reguliavimas siekiant išlaikyti žemas nagrinėjamojo produkto vidaus rinkos kainas), gali būti svarbūs nustatant, ar teiktas „finansinis indėlis“ pagal SKP susitarimo 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iv įtrauką (pirmiausia kaip netiesioginis vyriausybės būdas tiekti prekes, kaip nurodyta iii įtraukoje). Tam tikromis aplinkybėmis vyriausybės „gairės“ gali būti nurodymas. Galiausiai, priklausomai nuo aplinkybių, privatus subjektas, nepaisydamas galimų neigiamų padarinių, gali nuspręsti nevykdyti jam pavestos arba nurodytos funkcijos. Vis dėlto vien tai nerodo, kad privačiam subjektui nebuvo duotas pavedimas arba nurodymas.

(451) Remdamasi šia teismų praktika, Komisija išnagrinėjo Indonezijos Vyriausybės įsikišimo pobūdį, t. y. ar Indonezijos Vyriausybės įsikišimas yra susijęs su pavedimu ar nurodymu nikelio rūdos gamintojams tiekti nikelio rūdą lydykloms už mažesnį nei pakankamą atlygį; subjektų, kuriems buvo pavesta ar nurodyta, pobūdį, t. y. ar nikelio rūdos gamintojai yra privatūs subjektai, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunktyje, ir subjektų, kuriems buvo pavesta ar nurodyta, veiksmus, t. y. ar nikelio rūdos gamintojai, kuriems buvo pavesta ar nurodyta, tiekia nikelio rūdą Indonezijos lydykloms už mažesnį nei pakankamą atlygį ir taip veikia kaip Indonezijos Vyriausybės tarpininkai. Komisija taip pat įvertino, ar vykdyta funkcija paprastai būtų suteikta vyriausybei (t. y. ar nikelio rūdos tiekimas Indonezijos lydykloms yra įprasta vyriausybės veikla) ir ar ši funkcija realiai nesiskiria nuo paprastai vyriausybių taikomos praktikos (t. y. ar faktinis gamintojų ir (arba) kasybos bendrovių vykdomas nikelio rūdos tiekimas realiai skiriasi nuo vyriausybės veiksmų, kuriuos ji būtų atlikusi pati).

Vertinimas

(452) Atsižvelgdama į ankstesniame skirsnyje nurodytą PPO teismų praktiką, Komisija pirmiausia išnagrinėjo, ar Indonezijos Vyriausybės parama Indonezijos plieno pramonei teikiant nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį iš tikrųjų yra įvairių aptariamų vyriausybės priemonių tikslas, o ne tik „šalutinis poveikis“ vykdant bendruosius reguliavimo įgaliojimus. Atliekant tyrimą pirmiausia nagrinėta, ar nustatytos mažesnės nikelio rūdos kainos buvo vyriausybės tikslų dalis, ar mažesnės kainos veikiau buvo „atsitiktinis“ šalutinis bendro vyriausybės reglamentavimo poveikis. Komisija padarė išvadą, kad įvairiomis Indonezijos Vyriausybės intervencijomis buvo siekiama paremti nerūdijančiojo plieno pramonę ir kad mažesnės nikelio rūdos kainos buvo numatytas šių priemonių tikslas.

(453) Siekdama savo politikos tikslo, Indonezijos Vyriausybė laikui bėgant ėmėsi įvairių priemonių. 4.4 skirsnyje išsamiai aprašytos atitinkamos aplinkybės ir kontekstas, dėl kurių Indonezijos Vyriausybė nusprendė maksimaliai padidinti didelių nikelio rūdos atsargų pridėtinę vertę vystydama vietinę lydymo ir galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonę. Dalis šios bendros Indonezijos Vyriausybės politikos buvo skatinti lydyklas kurti ir išlaikyti lydymo

pajėgumus Indonezijoje, be kita ko, užtikrinant mažas nikelio rūdos kainas šioms lydykloms, ypač taikant eksporto apribojimus kartu su papildomomis vyriausybės priemonėmis, visų pirma perdirbimo šalies viduje reikalavimais ir privalomu kainų nustatymo mechanizmu, dėl kurio kainos yra dirbtinai mažos.

(454) 2009 m. Kasybos įstatymu visos nikelio rūdos kasybos bendrovės įpareigotos statyti savo nikelio perdirbimo ir (arba) gryninimo įrenginius arba parduoti savo produktą vietiniam įrenginiui. Taip *de facto* buvo uždraustas neapdorotos nikelio rūdos eksportas. Vienas iš pagrindinių 2009 m. Kasybos įstatymo tikslų šiuo atžvilgiu yra: „remti ir plėtoti nacionalinių pajėgumų plėtrą, kad būtų didinamas konkurencingumas nacionaliniu, regioniniu ir tarptautiniu lygmenimis“ (3 straipsnio d punktas). 2009 m. Kasybos įstatymu patvirtinamas Indonezijos Vyriausybės tikslas kurti galutinės grandies mineralinių išteklių perdirbimo pramonę ir užtikrinti jos konkurencinį pranašumą tarptautiniu mastu. Kadangi pagrindinė nikelio rūdos paskirtis yra nerūdijančiojo plieno gamyba, akivaizdu, kad 2009 m. Kasybos įstatymas labiausiai naudingas eksportuojantiems gamintojams.

(455) Kaip išsamiai paaiškinta ankstesniame skirsnyje apie kasybos bendroves, veikiančias kaip valstybinės institucijos, Indonezijos Vyriausybė įgyvendino toliau nurodytas priemones, susijusias su nikelio rūda, kurios taikomos visoms kasybos bendrovėms, neatsižvelgiant į tai, ar jos yra valstybinės, ar privačios:

i) įpareigojimas perdirbti šalies viduje (žr. 401–404 konstatuojamąsias dalis);

ii) eksporto apribojimai iki 2019 m. ir visiškas eksporto draudimas nuo 2020 m. sausio 1 d. (žr. 405–413 konstatuojamąsias dalis);

iii) privalomas kainų nustatymo mechanizmas (žr. 435–437 konstatuojamąsias dalis).

(456) Trumpai tariant, pagal privalomą vietinio perdirbimo įpareigojimą reikalaujama, kad lydyklos perdirbtų nikelio rūdą šalies viduje. Taip Indonezijos Vyriausybė siekė užtikrinti, kad nikelio rūda būtų gaminama ir perdirbama šalies viduje, o ne eksportuojama. Vėlesniais *de facto* arba *de jure* eksporto apribojimais ir draudimais eksportuoti nikelio rūdą, įsigaliojusiais nuo 2014 m., po 2009 m. prasidėjusio pereinamojo laikotarpio, ir ypač visišku eksporto draudimu nuo 2020 m. sausio 1 d., buvo konkrečiai siekiama užtikrinti, kad nikelio rūda ne tik būtų perdirbama šalies viduje, bet jos taip pat nebūtų galima eksportuoti. Vietoj to ją reikėjo išlaikyti vidaus rinkoje nerūdijančiojo plieno pramonės naudai, dėl ko sumažėjo nikelio rūdos kainos vidaus rinkoje.

(457) Mažas nikelio rūdos kainas, atsiradusias dėl eksporto apribojimų (ir perdirbimo šalies viduje reikalavimo), dar labiau palaikė 2020 m. įvestas privalomas kainų nustatymo mechanizmas.

(458) Tam tikrus nikelio rūdos kainų aspektus Indonezijos Vyriausybė pradėjo reguliuoti dar 2010 m., taikydama VR 23/2010 85 straipsnį. Teisės aktuose buvo numatyta orientacinė kaina, daugiausia skirta Indonezijos Vyriausybei mokėtinų honorarų dydžiui apskaičiuoti. Kasybos bendrovių ir lydyklų sandorių kainos dar nebuvo reglamentuojamos. Be to, iš pradžių orientacinė kaina buvo taikoma tik nikelio rūdos vidaus sandoriams. Indonezijos Vyriausybė norėjo užtikrinti, kad, atsižvelgiant į potencialiai mažą vidaus kainų lygį, palyginti su eksporto kainomis, vyriausybė galėtų surinkti tinkamo dydžio honorarus už pardavimą vidaus rinkoje. 2017 m. 85 straipsnyje nustatytas kainų nustatymo mechanizmas buvo iš dalies pakeistas VR 1/2017, pagal kurį Indonezijos Vyriausybė pradėjo reguliuoti ne tik nikelio rūdos kainą, susijusią su honorarais, bet ir faktinę sandorio kainą. Iš dalies pakeistas VR 1/2017 85 straipsnis išdėstytas taip: „1. Mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos operacijos IUP turėtojai, parduodantys mineralinius išteklius ir akmens anglis, privalo remtis orientacine kaina. 2. 1 dalyje minimą kainą nustato: a) ministras (metalų ir akmens anglių atveju); b) gubernatorius ar regentas ir (arba) meras, atsižvelgiant į jų įgaliojimus (ne metalo mineralų ir uolienų atveju). 3. 1 dalyje nurodyta kaina nustatoma pagal rinkos mechanizmą ir (arba) atsižvelgiant į tarptautinėje rinkoje priimtiną kainą. 4. Išsami informacija apie metalo mineralų ir akmens anglių kainų nustatymą pateikiama ministro įsakymu“ ([97]).

([97]) Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad šis iš dalies pakeistas VR 1/2017 85 straipsnis skirtas tam, kad būtų galima taikyti orientacinę kainą (toliau – HPM) parduodant mineralinius išteklius ir akmens anglis, siekiant apskaičiuoti valstybės pajamas. Tačiau atrodo, kad šiame reglamente nėra jokios nuorodos į tai, kad HPM turėtų būti naudojama tik valstybės pajamoms apskaičiuoti.

(459) Indonezijos Vyriausybė nustatė faktinį orientacinių kainų nustatymo mechanizmą, taikomą kasybos bendrovių ir lydyklų sandoriams, priimdama konkrečius reglamentus, kad būtų pasiekta didelė nikelio rūdos kainos nuolaida tarptautinėse rinkose. Nikelio orientacinė kaina (HPM) buvo nustatyta pagal Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos dekrete Nr. 2946 K/30/MEM/2017 nurodytą formulę: nikelio rūdos HPM = % Ni x KF x nikelio HMA. „1. Nikelio rūdos HPM yra nikelio rūdos pavidalo metalo mineralo orientacinė kaina, išreikšta USD/DMT. 2. % Ni yra Ni kiekis nikelio rūdoje. 3. KF yra korekcinis koeficientas, t. y. procentinis dydis, atitinkantis nuolaidos ar priemokos vertę, palyginti su parduodamos biržos prekės kokybe, remiantis šiomis sąlygomis: a) nikelio rūdos, kurios Ni kiekis yra 1,9 %, KF = 20 %, ir b) KF svyruoja 1 % aukštyn arba žemyn, Ni kiekiui padidėjus 0,1 %.“ EMIM 7/2017 orientacinė kaina (HPM) apibrėžiama kaip „metalo mineralų kaina, kuri nustatoma pardavimo vietoje, FOB sąlygomis, kiekvienai metalo mineralų kasybos biržos prekei;“, o lyginamoji kaina (HMA) apibrėžiama kaip „kaina, apskaičiuota pagal praėjusio mėnesio paskelbtų metalo mineralų kainų vidurkį, arba sandorio dienos kaina pagal paskelbtą metalo mineralų kainos pasiūlymą“. HMA dydį kiekvieną mėnesį nustato ministras, ir jis priklauso nuo tarptautinių kainų, pavyzdžiui, nikelio kainos Londono metalų biržoje (toliau – LMB).

(460) Nors reguliuojamos nikelio rūdos HPM apskaičiavimo formulė iš tiesų susieta su tarptautine nikelio rūdos kaina, į šią formulę įtrauktas reikšmingas korekcinis koeficientas, kuriuo užtikrinama, kad Indonezijos nikelio rūdos kaina šalies viduje būtų gerokai mažesnė už tarptautines kainas.

(461) Kainų nustatymo reglamente taip pat aiškiai parodoma, kad Indonezijos Vyriausybė ketina reguliuoti kainas vidaus nerūdijančiojo plieno pramonės naudai, kad jos būtų mažesnės nei įprastos rinkos kainos. Šiuo mechanizmu buvo siekiama, kad kaina būtų gerokai mažesnė už tarptautinės rinkos kainą. Tą patvirtino įvairūs Indonezijos Vyriausybės pareiškimai. Šis kainų nustatymo mechanizmas taip pat padėjo siekti Indonezijos Vyriausybės politikos tikslų, nes juo buvo užtikrinta, kad kasybos bendrovės galėtų toliau gaminti ir tiekti produkciją galutinės grandies pramonei, nes dėl lydykloms palankios Indonezijos Vyriausybės politikos kilo grėsmė kelių kasybos bendrovių išlikimui.

(462) Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos pranešime spaudai Nr. 253.Pers/04/SJI/2020 dėl naujo mineralinės rūdos orientacinės kainos reglamento ([98]) patvirtinama, kad, taikydama reguliuojamų kainų mechanizmą, Indonezijos Vyriausybė ketina išlaikyti mažą nikelio rūdos kainos lygį, kuris būtų naudingas šalies lydymo pramonei, ir kartu užtikrinti, kad kaina sudarytų sąlygas tęsti nikelio rūdos gamybą. Asmuo, laikinai einantis Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinio direktoriaus pareigas, atvirai aiškina, kad „vyriausybė nustatė HPM mažesnę nei tarptautinė kaina, kad padidintų lydyklų masto ekonomiją“ ir kad „kuo mažesnė HPM, tuo ekonomiškiau dirba lydyklos. Visada nustatome mažesnę nei tarptautinės rinkos kainą.“ Mineralinių išteklių skatinimo ir įmonių direktorius Yunusas Saefulhakas pateikė pavyzdį, kaip nustatoma HPM, kuri yra mažesnė nei tarptautinė kaina. „Pavyzdžiui, jei tarptautinė kaina yra 60 USD (už drėgną metrinę toną), mūsų (Indonezijos) kaina yra 30 USD (už drėgną metrinę toną)“ ([99]).

(463) Kituose komentaruose taip pat pranešama, kad nustatydama nikelio rūdos kainą Indonezijos Vyriausybė atidžiai paisė lydyklų interesų. Asmuo, laikinai einantis Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinio direktoriaus pareigas, patvirtino, kad siekiama „teisingumo lydykloms, kurios nori kuo mažesnių kainų. Tačiau, kita vertus, būtina užtikrinti, kad nikelio kasybos veikla būtų palaikoma pakankama kasybos marža“ ([100]) ir pridūrė: „Žinoma, atkreipkite dėmesį, kad apskaičiavus vidutinę mineralinių išteklių kainą, ji vis dar nesiekia 30 % tarptautinės kainos. Taip siekiama paskatinti lydyklų investicinę aplinką, kad jos statytų perdirbimo ir rafinavimo įrenginius Indonezijoje“ ([101]). Reguliuojama nikelio rūdos kaina, atsieta nuo rinkos sąlygų, gali veikti tik tuo atveju, jei kartu įgyvendinamas eksporto draudimas, užkertantis kelią kasybos bendrovėms pasinaudoti kitomis pardavimo galimybėmis ir apeiti kainų apribojimus parduodant savo produktus užsienyje už didesnę kainą.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf

(464) Taikydama nikelio rūdos eksporto apribojimus kasybos bendrovėms kartu su kitomis vyriausybės priemonėmis, visų pirma: i) kainų reguliavimu, dėl kurio nikelio rūdos kainos buvo dirbtinai sumažintos, ir ii) perdirbimo šalies viduje reikalavimais, dėl kurių susidarė perteklinė pasiūla ir buvo sumažintos kainos, Indonezijos Vyriausybė nikelio kasybos bendroves įstūmė į ekonomiškai neracionalią padėtį, priversdama jas parduoti nikelio rūdą vidaus rinkoje už dirbtinai sumažintas kainas, palyginti su daug didesnėmis kainomis, kurias jos būtų galėjusios gauti iš gausesnio potencialių pirkėjų skaičiaus, jei nebūtų buvę licencijavimo įpareigojimų ir kainų nustatymo mechanizmo. Todėl nikelio rūdos kasybos bendrovės neturi racionalaus komercinio pasirinkimo ir yra priverstos laikytis Indonezijos Vyriausybės politikos tikslo teikti pirmenybę nerūdijančiojo plieno pramonei.

(465) Remiantis Indonezijos Vyriausybės pateiktais duomenimis apie nikelio rūdos gamybą ir suvartojimą Indonezijoje, darant prielaidą, kad šie duomenys yra tikslūs, kaip teigia Indonezijos Vyriausybė (žr. 348 ir 351 konstatuojamąsias dalis), nikelio rūdos gamybos apimtis yra gerokai didesnė nei nikelio rūdos suvartojimas.

(466) Kitaip tariant, visos šios priemonės kartu yra aiški Indonezijos Vyriausybės vykdoma pozityvioji diskriminacija, kai nikelio rūdos kasybos bendrovėms nurodoma arba pavedama tiekti nikelio rūdą lydykloms už mažesnį nei pakankamą atlygį. Indonezijos Vyriausybės vaidmuo buvo kur kas svarbesnis nei įprastas rinkos reguliavimo institucijos įsikišimas kasybos sektoriuje. Atitinkamomis priemonėmis ne tik reguliuojami bendrieji rinkos aspektai, bet diktuojamas konkretus kasybos bendrovių elgesys, įpareigojant jas perdirbti rūdą šalies viduje, uždarant eksporto rinkas ir nustatant kainą su didele nuolaida, palyginti su tarptautine rinka. Visų šių priemonių buvo imtasi siekiant, kad kasybos bendrovės galėtų tiekti nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį galutinės grandinės pramonės naudai. Šis ketinimas buvo aiškiai išreikštas daugelyje politinių pareiškimų ir veiksmų.

(467) Įpareigodama kasybos bendroves laikytis šių priemonių (įskaitant baudas ir licencijų panaikinimą, žr. 337–375 konstatuojamąsias dalis), Indonezijos Vyriausybė atėmė iš jų galimybę laisvai rinktis gamybos ir pardavimo strategijas pagal rinkos aplinkybes. Kitaip tariant, šios priemonės aiškiai rodo esant „įrodomą ryšį“ tarp vyriausybės veiksmų ir privačių kasybos bendrovių elgesio. Indonezijos Vyriausybė naudojosi kasybos bendrovėmis kaip tarpininkais, kad paremtų lydyklas ir nerūdijančiojo plieno gamintojus. Be to, Komisija jau pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybė, vykdydama savo vyriausybės funkcijas, valdo ir kontroliuoja gamtos išteklių, įskaitant nikelio rūdą, kasybą (žr. 374 konstatuojamąją dalį). Todėl nikelio rūdos tiekimas gali būti laikomas funkcija, kurią paprastai atlieka vyriausybė, vykdydama savo reglamentavimo įgaliojimus.

(468) Iš tiesų, užuot tiesiogiai nerūdijančiojo plieno pramonei tiekusi nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį, kad būtų pasiekti Indonezijos Vyriausybės viešosios politikos tikslai pritraukti lydymo pajėgumus sumažinus nikelio rūdos kainas, Indonezijos Vyriausybė, tikslingai taikydama konkrečius įstatymus ir reglamentus, privertė kasybos bendroves tai daryti jos vardu.

(469) Pastabose dėl galutinio faktų atskleidimo Indonezijos Vyriausybė pirmiausia prieštaravo dėl 374 konstatuojamojoje dalyje pateiktos nuorodos į 1945 m. Konstituciją, kuri, jos nuomone, visiškai nesusijusi su finansinio indėlio sukūrimu. Šiuo atžvilgiu Indonezijos Vyriausybė priminė valstybės suvereniteto principą, kuris apima suverenios valstybės teisės į savo gamtinius išteklius principą, kaip pripažino PPO kolegija ataskaitoje *China – Raw Materials* ([102]).

(470) Komisija iš pradžių pažymėjo, kad nuoroda į 1945 m. Konstituciją nepažeidžia valstybės suvereniteto principo, įskaitant suverenios valstybės teisės į savo gamtinius išteklius principą. Iš tiesų Komisija neabejojo, kad Indonezijos Vyriausybė gali ar sugeba priimti politinius ir reguliavimo sprendimus. Vienintelė išvada, kurią Komisija 374 konstatuojamojoje dalyje padarė remdamasi 1945 m. Konstitucija ir 2009 m. Kasybos įstatymu, yra ta, kad visi Indonezijos mineraliniai ištekliai yra viešieji gamtos ištekliai, kuriuos kontroliuoja ir naudoja valstybė. Išvada, kad Indonezijos Vyriausybė skyrė finansinį indėlį, susijusį su nikelio rūdos tiekimu už mažesnį nei pakankamą atlygį, Komisijos nebuvo padaryti vien tik remiantis 1945 m. Konstitucijos 33 straipsnio 2 dalimi. 1945 m. Konstitucijos svarbą pagrindžia tai, kad jos 33 straipsnis du kartus paminėtas 2009 m. Kasybos įstatymo preambulėje, kuriuo faktiškai reglamentuojamas kasybos sektorius ir įgyvendinamas 1945 m. Konstitucijoje įtvirtintas principas. Be to, Komisija pažymėjo, kad valstybės suverenumo principu neatmetama galimybė, kad tam tikri Indonezijos

([102]) Kolegijos ataskaitos *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/R, Add.1 ir Corr.1 / WT/DS395/R, Add.1 ir Corr.1 / WT/DS398/R, Add.1 ir Corr.1, priimta 2012 m. vasario 22 d., su pakeitimais, padarytais Apeliacinio komiteto ataskaitomis WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, p. 3 501, 7.378 ir 7.380 punktai.

Vyriausybės laisvai priimti politiniai ir reguliavimo sprendimai, kartu su visais kitais turimais įrodymais, gali būti laikomi finansinio indėlio skyrimu Indonezijos Vyriausybės prisiimtų PPO įsipareigojimų tikslais. Iš tiesų, ataskaitoje *China – Raw Materials* kolegija, nors pripažindama, kad „galimybė sudaryti tarptautinius susitarimus, pavyzdžiui, PPO sutartį, yra esminis suvereniteto įgyvendinimo pavyzdys“ ([103]), priminė, kad „valstybės narės turi įgyvendinti savo suverenitetą dėl gamtos išteklių laikydamosi prisiimtų PPO įsipareigojimų“ ([104]). Taigi, kalbant apie bylos esmę, ataskaitoje *China – Raw Materials* kolegija rekomendavo ([105]), o Apeliacinis komitetas pritarė ([106]), kad Kinija turi suderinti savo eksporto muitą ir eksporto kvotas kai kurioms žaliavoms su PPO įsipareigojimais. Todėl Komisija laikėsi nuomonės, kad nuoroda į Konstituciją yra svarbi siekiant suprasti teisinį kontekstą, ir atmetė šį prieštaravimą.

(471) Indonezijos Vyriausybė taip pat teigė, kad Komisijos cituojami kasybos įstatymai, reglamentai ir politikos kryptys yra nesusiję su finansinio indėlio skyrimu, nes jais nesikišama į verslo subjektų komercinius sandorius. Indonezijos Vyriausybė teigė, kad Komisija neteisingai aiškino keliose nuostatose vartojamo žodžio „kontrolė“ reikšmę, kuri iš tikrųjų reiškia kasybos verslo ar veiklos valdymą ir priežiūrą, siekiant kovoti su neteisėta kasyba, užkirsti kelią kasybos veiklos daromai žalai aplinkai ir užtikrinti, kad kasybos žvalgymas visiškai atitiktų gerąją kasybos praktiką. Šiuo atžvilgiu Indonezijos Vyriausybė pateikė nuorodą į 2009 m. Kasybos įstatymo XIX skyriuje ir VR 55/2010 3 straipsnyje pateiktas vadovavimo, priežiūros, visuomenės apsaugos ir įgyvendinimo gairių apibrėžtis ir paragino Komisiją atsižvelgti į visus teisės aktus, įskaitant įgyvendinimo priemones, visų pirma VR 55/2010. Indonezijos Vyriausybė laikėsi nuomonės, kad šiomis nuostatomis neįrodoma, jog ji kišosi į privataus verslo sandorius ir nurodė kasybos bendrovėms tiekti nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį.

(472) Konkrečiau, Indonezijos Vyriausybė užginčijo Komisijos 327 konstatuojamojoje dalyje jai priskirtą vaidmenį nikelio rūdos rinkoje, nurodydama EMIM 26/2018 dėl geros kasybos praktikos įgyvendinimo ir mineralinių išteklių bei akmens anglių kasybos priežiūros preambulę, kuria įgyvendinamas VR 55/2010 ir kurioje teigiama, kad Indonezijos Vyriausybės užduotis yra tik prižiūrėti ir teikti geros kasybos principų ir praktikos įgyvendinimo gaires.

(473) Be to, Indonezijos Vyriausybė sureagavo į 374 konstatuojamojoje dalyje pateiktą išvadą, kad ji kontroliuoja visus gamtos išteklius, teigdama, kad Indonezijos Vyriausybei reikia kontroliuoti kasybos sektorių, siekiant išvengti neigiamo kasybos veiklos poveikio, pavyzdžiui, aplinkos būklės blogėjimo ir taršos kasybos plotuose.

(474) Visų pirma Komisija manė, kad, norėdama padaryti išvadą dėl finansinio indėlio, susijusio su nikelio rūdos tiekimu už mažesnį nei pakankamą atlygį, ji pirmiausia turi atsižvelgti į kiekvieną svarbų teisės aktą ar reglamentą, susijusį su kasybos sektoriumi, įskaitant įgyvendinimo reglamentą. Teisinis vertinimas, kuris grindžiamas tik daline informacija ir byloje esančiais įrodymais, kai neatsižvelgiama į galimai svarbią informaciją ir įrodymus, pakenktų Komisijos išvadų tikslumui ir tinkamumui. Todėl, priešingai Indonezijos Vyriausybės tvirtinimams, Komisija turėjo teisinę pareigą išanalizuoti visus susijusius įrodymus. Todėl šis argumentas buvo atmestas.

(475) Kalbant apie kitus tvirtinimus, kaltinimai, kad Komisija klaidingai suprato žodžio „kontrolė“ reikšmę, ir dalinės, ribotos tam tikrų teisės aktų citatos savaime negali pakeisti Komisijos išvadų.

(476) Iš tiesų Komisija neginčija fakto, kad Indonezijos Vyriausybė vykdo kontrolę per valdymą ir priežiūrą, taip pat siekdama kovoti su neteisėta kasyba, užkirsti kelią žalai aplinkai ir užtikrinti gerą kasybos praktiką. Tačiau Indonezijos Vyriausybės vykdoma kontrolė neapsiriboja tik šia veikla. Kaip išsamiai parodė tyrimas ir įrodymai, Indonezijos Vyriausybės kontrolė taip pat buvo vykdoma siekiant svarbiausio tikslo – plėtoti vidaus perdirbimo

([103]) Kolegijos ataskaita *China – Raw Materials*, cit. 7.382 punktas.
([104]) Kolegijos ataskaita *China – Raw Materials*, cit., 7.381 punktas.
([105]) Kolegijos ataskaita *China – Raw Materials*, cit., 8.8 punktas.
([106]) Apeliacinio komiteto ataskaitos *China – Measures Related to the Exportation of Various Raw Materials*, WT/DS394/AB/R / WT/DS395/AB/R / WT/DS398/AB/R, priimtos 2012 m. vasario 22 d., DSR 2012:VII, p. 3295, 362 punkto b papunktis.

pramonę, be kita ko, kontroliuojant nikelio rūdos gamybos ir pardavimo kainas. Faktas, kad vykdant kontrolę gali būti siekiama kitų gretutinių ir (arba) papildomų tikslų, nepakeičia šios realybės. Tai jau pakankamas pagrindas šiam tvirtinimui atmesti.

(477) Siekdama išsamumo, Komisija taip pat išnagrinėjo 2009 m. Kasybos įstatymo XIX skyriuje pateiktas vadovavimo, priežiūros ir visuomenės apsaugos apibrėžtis. Komisija pažymėjo, kad jos susijusios su vadovavimo ir priežiūros veikla, kurią centrinė Indonezijos Vyriausybė vykdo provincijų bei rajonų ir (arba) miestų lygmeniu pagal savo kompetenciją kasybos sektoriaus valdymo srityje. Tai aiškiai matyti iš punktų, kuriuose pateikiamos Indonezijos Vyriausybės nurodytos apibrėžtys, t. y. 139 straipsnio: „Ministras pagal savo kompetenciją duoda nurodymus dėl provincijų vyriausybių bei rajonų ir (arba) miestų valdžios institucijų vykdomos kasybos veiklos valdymo“, ir 140 straipsnio 1 dalies: „Ministras prižiūri, kaip provincijų vyriausybės bei rajonų ir (arba) miestų valdžios institucijos pagal joms suteiktus įgaliojimus valdo kasybos verslą.“ Tai patvirtinama 2009 m. Kasybos įstatymo 6 straipsnio 1 dalimi, kurios n punktu centrinei Indonezijos Vyriausybei priskiriama kompetencija „vadovauti regioninės valdžios institucijų vykdomam mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos valdymui ir jį prižiūrėti“. Todėl vadovavimo ir priežiūros veikla ir jos apibrėžtys yra susijusios su centrinės Indonezijos Vyriausybės vadovavimu ir priežiūra vietos valdžios lygmeniu. Tačiau ši centrinei Indonezijos Vyriausybei priskirta kompetencija tėra viena iš daugelio. Pavyzdžiui, Komisija pažymi, kad savo argumentuose Indonezijos Vyriausybė nepateikė nuorodos į 2009 m. Kasybos įstatymo III skyrių, aiškiai pavadintą „Mineralinių išteklių ir akmens anglių kontrolė“. Ši kontrolė vykdoma visais Indonezijos Vyriausybės lygmenimis (4 straipsnio 2 dalis: „vykdo vyriausybė ir (arba) regioninės valdžios institucijos“), priešingai nei XIX skyriuje numatytas vadovavimas ir priežiūra, kuriuos konkrečiai vykdo Energetikos ir mineralinių išteklių ministras. Be to, 2009 m. Gavybos įstatymo 5 straipsnyje toliau plėtojama kontrolės sąvoka ir teigiama, kad „atsižvelgdama į nacionalinį interesą <...> vyriausybė <...> gali priimti politiką, pagal kurią pirmenybė teikiama vietos mineralinių išteklių ir (arba) akmens anglių poreikiams“ (1 dalis), kad „Nacionaliniai interesai <...> gali būti įgyvendinami vykdant gamybos ir eksporto priežiūrą“ (2 dalis) ir kad „Vykdydama priežiūrą <...> vyriausybė turi teisę nustatyti metinę kiekvienos biržos prekės gamybos apimtį kiekvienoje provincijoje“ (3 dalis). 5 straipsnyje nurodyta priežiūra labai skiriasi nuo XIX skyriuje nurodytos priežiūros. Iš tiesų, 2009 m. Kasybos įstatymo XIX skyriaus 141 straipsnyje pateiktoje priežiūros apibrėžtyje, apie kurią pranešė Indonezijos Vyriausybė, nėra jokios nuorodos į gamybą ir eksportą. Indonezijos Vyriausybė nepateikė jokių įrodymų, kad 141 straipsnyje kontrolės sąvoka apibrėžiama kaip priežiūra ir kad 5 straipsnyje nurodyta priežiūra yra apibrėžta 141 straipsnyje. Iš tiesų 141 straipsnyje pateiktoje priežiūros apibrėžtyje aiškiai nurodoma „priežiūra, kaip numatyta 140 straipsnyje“, t. y. centrinės Indonezijos Vyriausybės vykdoma kasybos sektoriaus valdymo vietos valdžios lygmeniu priežiūra.

(478) Indonezijos Vyriausybė ir vėl interpretuoja teisės aktus tik iš dalies, kaip ir VR 55/2010 3 straipsnio atveju. Iš tiesų, nors Komisija neginčija 3 straipsnyje pateiktos gairių teikimo apibrėžties, ji pažymi, kad tai nėra svarbu vertinant kontrolę. O svarbus, pavyzdžiui, yra faktas, kad „Ministras, gubernatorius ar regentas ir (arba) meras, atsižvelgiant į jų turimus įgaliojimus, prižiūri kasybos įmonių valdymo įgyvendinimą <...>“ (13 straipsnio 2 dalis), kad „13 straipsnio 2 dalyje nurodyta priežiūra vykdoma šiose srityse: <...> b) tiekimas rinkai“ (16 straipsnio b punktas) ir galiausiai, kad „16 straipsnio b punkte nurodyta tiekimo rinkai priežiūra turėtų apimti bent: a) gamybos ir pardavimo, įskaitant mineralinių išteklių ir akmens anglių kokybę, kiekį ir kainą, įgyvendinimą“ (22 straipsnis). Indonezijos Vyriausybė neaptarinėjo nė vieno iš šių aiškių teisinių pagrindų, kuriais remiantis ji vykdė kontrolę ir kišosi į nikelio rūdos kainų nustatymą.

(479) Be to, kalbant apie EMIM 26/2018, Komisija neginčijo, kad pagal reglamento preambulę Indonezijos Vyriausybės užduotis yra tik prižiūrėti ir teikti geros kasybos principų ir praktikos įgyvendinimo gaires. Komisija mano, kad vien šio teiginio nepakanka Indonezijos Vyriausybės vaidmeniui apibūdinti. Priešingai, reikia pažymėti, kad gerosios kasybos praktikos apibrėžtis „apima <...> b) kasybos verslo valdymą“ (3 straipsnio 2 dalies b punktas), kuris, savo ruožtu, „apima šių sričių įgyvendinimą: a. tiekimo rinkai“ (3 straipsnio 4 dalies a punktas). Šias tiekimo rinkai nuostatas įgyvendina IUP ir IUPK turėtojai, vykdantys kasybos operacijas, ir jas sudaro bent: <...> c) mineralinių išteklių ir akmens anglių pardavimo kaina, kuri nustatoma pagal mineralinių išteklių orientacinę kainą, akmens anglių orientacinę kainą arba ministro nustatytą pardavimo kainą; d) atitinkamų pirkimo–pardavimo sutarčių kainų apskaičiavimas pagal mineralinių išteklių orientacinę kainą ar akmens anglių orientacinę kainą“ (30 straipsnio 1 dalies c ir d punktai). Taip pat ir šiuo atveju Indonezijos Vyriausybė rėmėsi atrinktomis citatomis ir sąmoningai neatsižvelgė į svarbiausias teisės aktų, kuriuos citavo savo pareiškime, nuostatas. Todėl šie tvirtinimai buvo atmesti.

(480) Be to, Indonezijos Vyriausybė tvirtino, kad nikelio rūdos kasybos bendrovės ir lydyklos gali visiškai laisvai ir nepriklausomai nuo Indonezijos Vyriausybės derėtis dėl savo verslo sandorių, įskaitant nikelio rūdos kainą. Pasak Indonezijos Vyriausybės, HPM buvo siekiama užtikrinti i) honorarų mokėjimą ir ii) sąžiningą verslą, nes HPM taip pat buvo naudojama kaip privaloma minimali nikelio rūdos kaina.

(481) Komisija iš pradžių pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybė pati sau prieštarauja tvirtindama, jog, viena vertus, nikelio rūdos kasybos bendrovės ir lydyklos gali visiškai laisvai ir nepriklausomai derėtis dėl nikelio rūdos kainos, ir, kita vertus, kad HPM buvo naudojama kaip privaloma minimali kaina. Pats HPM egzistavimas ir jos vaidmuo rodo, kad nikelio rūdos kasybos bendrovės ir lydyklos negali visiškai laisvai derėtis dėl nikelio rūdos kainų. Be to, teiginiui, kad HPM yra minimali kaina, prieštarauja didžioji dalis byloje esančių įrodymų, iš kurių matyti, kad nikelio rūdos kainos praktiškai atitiko HPM sandoriuose tarp susijusių ir nesusijusių šalių per visą laikotarpį (žr. 518 konstatuojamąją dalį). Tai rodo, kad HPM buvo reguliuojamas ir privalomas kainų mechanizmas, kurio laikėsi visos šalys, o jo nustatymas naudojant savavališką korekcinį koeficientą buvo sukurtas ir įgyvendintas siekiant užtikrinti didelę nuolaidą, palyginti su tarptautinėmis nikelio rūdos kainomis. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(482) Atsakydama į nustatytą faktą, kad Indonezijoje palaikoma vidaus rinkos kaina yra gerokai mažesnė už tarptautines kainas, Indonezijos Vyriausybė tvirtino, kad toks įsikišimas nevykdomas jokiu reglamentu. Indonezijos Vyriausybė teigė, kad, priešingai, pagal EMIM 7/2017 HPM buvo nustatyta remiantis vyraujančia rinkos kaina ir kad jos privalomas įvedimas pagal EMIM 11/2020 rodo, kaip Indonezijos Vyriausybė palaiko tarptautinę kainą, nes į HPM įskaičiuota HMA, kuri apima tarptautinės kainos elementą. Nepaisant to, Indonezijos Vyriausybė ir toliau tvirtino, kad komerciniai sprendimai dėl sandorių visiškai priklausė nuo šalių ir Indonezijos Vyriausybė į juos nesikišo.

(483) Komisija griežtai atmetė Indonezijos Vyriausybės tvirtinimą kaip nepagrįstą. Nors HPM iš tikrųjų susijusi su HMA, kuri atspindi tarptautinę nikelio kainą pagal LMB, HMA vėliau koreguojama savavališku korekciniu koeficientu, kaip paaiškinta 460 konstatuojamojoje dalyje. Šiuo korekciniu koeficientu nustatoma didelė „nuolaida arba priemoka už parduodamos biržos prekės kokybę“ (EMIM dekreto Nr. 2946 K/30/MEM/2017 priedas), taip užtikrinant, kad nikelio rūdos kainos vidaus rinkoje visada būtų mažesnės už tarptautines. Todėl šis argumentas buvo atmestas.

(484) Dėl kasybos bendrovių, veikiančių kaip valstybinė institucija, vaidmens, remdamasi 373 konstatuojamąja dalimi, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad ji niekada nesuteikė kasybos bendrovėms įgaliojimų vykdyti vyriausybės funkcijas ir byloje nėra jokių tai patvirtinančių įrodymų.

(485) Be to, reaguodama į 375 konstatuojamąją dalį, Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad ji niekada nenustatė, kam kasybos bendrovės turėjo parduoti nikelio rūdą tolesniam perdirbimui. Konkrečiai, Indonezijos Vyriausybė nurodė 2009 m. Kasybos įstatymo 104 straipsnio 1 dalį, kurioje formuluotė „gali bendradarbiauti su“ reiškia, kad kasybos bendrovės gali laisvai bendradarbiauti su kitais verslo subjektais.

(486) Komisija pažymėjo, kad išvada, jog nikelio rūdos kasybos bendrovės veikia kaip valstybinės institucijos, padaryta remiantis svariais įrodymais ir iš jų išplaukiančiais nustatytais faktais, pateiktais 371–445 konstatuojamosiose dalyse. Dėl nurodymų, kam kasybos bendrovės turėtų parduoti nikelio rūdą, Komisija pripažino, kad Indonezijos Vyriausybė tiesiogiai neverčia kasybos bendrovių bendradarbiauti su kitais kasybos leidimų ar specialiųjų kasybos leidimų turėtojais. Tačiau pagal 2009 m. Kasybos įstatymo 102 straipsnį kasybos bendrovės privalo didinti savo produkcijos pridėtinę vertę. Jei jos negali to padaryti pačios, jos turi bendradarbiauti su kitais kasybos leidimų arba specialiųjų kasybos leidimų turėtojais. Nusprendus bendradarbiauti, 2009 m. Kasybos įstatyme labai apribojamas galimų bendradarbiaujančių šalių skaičius: 103 straipsnyje nurodoma, kad produkcija turi būti perdirbama Indonezijoje, o produkcijos perdirbime gali dalyvauti tik kasybos leidimų arba specialiųjų kasybos leidimų turėtojai. Be to, kasybos leidimus arba specialiuosius kasybos leidimus išduoda Indonezijos Vyriausybė. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(487) Indonezijos Vyriausybė taip pat tvirtino, kad ji niekada nenustatė, kurioms bendrovėms ir kuriose teritorijose leidžiama išgauti nikelio rūdą. Ji nurodė, kad kasybos leidimai atlieka kontrolės ir reguliavimo funkciją siekiant užtikrinti, kad veikla neprieštarautų viena kitai ir nebūtų piktnaudžiaujama išduotais leidimais. Grįsdama savo tvirtinimą, Indonezijos Vyriausybė rėmėsi EMIM 7/2020, kuriame teigiama, kad kasybos leidimų tikslas – užtikrinti teisinį tikrumą, kasybos veiklos veiksmingumą bei efektyvumą ir skatinti verslo plėtrą. Indonezijos Vyriausybė vėl paprašė Komisijos išnagrinėti ir įgyvendinimo reglamentus, pavyzdžiui, EMIM 25/2018 dėl mineralinių išteklių ir akmens anglių kasybos verslo, kuriame paaiškinamas nikelio rūdos kasybos planavimas ir administraciniai

veiksmai. Visų pirma, kalbant apie RKAB, Indonezijos Vyriausybė priminė, kad išgaunamos nikelio rūdos kiekis priklauso nuo bendrovių parengtų žvalgymo ir galimybių studijų radinių. Indonezijos Vyriausybė tvirtina RKAB, jei jis atitinka galimybių studiją iš kasybos bendrovių reikalauja tik mineralinių išteklių tolesnio perdirbimo iki tam tikro gryninimo lygio. Indonezijos Vyriausybė teigė, kad šis reikalavimas yra įprastas ir nėra susijęs su nerūdijančiojo plieno pramone.

(488) Komisija pažymėjo, kad įvairūs kasybos leidimo išdavimo tikslai neturėjo įtakos išvadai, kad Indonezijos Vyriausybė, išduodama kasybos leidimus, nustato, kurioms bendrovėms leidžiama išgauti nikelio rūdą. Be to, Komisija pažymi, kad Indonezijos Vyriausybė neginčijo išvados, jog Indonezijos Vyriausybė, priimdama planavimo sprendimus nacionaliniu ir vietos lygmeniu, nustato, kuriose teritorijose leidžiama išgauti nikelio rūdą. Be to, Komisija patvirtino, kad atlikdama analizę ji atsižvelgė į EMIM 25/2018 ir kad dėl to jos išvados nesiskyrė nuo šiame reglamente pateiktų išvadų. Galiausiai, kalbant apie RKAB, Komisija pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybė nepateikė išsamių galimybių studijų ir vengė dalyvauti diskusijose apie tai, kaip kiekvienai bendrovei nustatomi gamybos tikslai ir kaip Indonezijos Vyriausybė stebi faktiškai pasiektas gamybos apimtis galimybių studijos laikotarpiu ir kokių veiksmų imasi atsižvelgdama į šiuos duomenis. Kadangi šiuo svarbiu aspektu nebuvo bendradarbiaujama, Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 28 straipsniu, turėjo remtis išvadomis. Todėl šie tvirtinimai, kurie nebuvo papildomai pagrįsti, buvo atmesti.

(489) Atsakydama į 393 konstatuojamosios dalies išvadą, kad didelė dalis nikelio rūdos kasyklų priklauso Indonezijos Vyriausybei, Indonezijos Vyriausybė priminė, kad pagal 2003 m. Įstatymo Nr. 19 2 straipsnį VVĮ steigiamos siekiant kuo didesnio jų veiklos pelno.

(490) Šiuo atžvilgiu Indonezijos Vyriausybė teigė, kad norint kasybos bendrovių nurodymui ir pavedimui įgyvendinti prireiktų rašytinių teisės aktų, kurių šiuo atveju nėra. Indonezijos Vyriausybė nurodė akmens anglių sektoriaus pavyzdį, kuriame 2019 m. EMIM dekretu Nr. 261 buvo nustatyta aukščiausia akmens anglių, skirtų elektros energijos gamybai viešajame sektoriuje, kaina. Priešingai, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad tokia aukščiausia kaina nenustatyta nikelio rūdos ar nerūdijančiojo plieno pramonei. Indonezijos Vyriausybė pakartojo, kad vienintelis reikalavimas yra papildomas nikelio rūdos perdirbimas, siekiant atitinkamo minimalaus gryninimo pagal EMIM 25/2018.

(491) Indonezijos Vyriausybė tvirtino, kad šiuo atveju nėra nė vieno iš trijų elementų pavedimui ir nurodymui nustatyti, kaip nurodyta kolegijos ataskaitoje *US - Export Restraints* ([107]). Ji pridūrė, kad pavedimo ir nurodymo negalima nustatyti net remiantis vyriausybės priemonės ekonominiu poveikiu, nurodydama kolegijos ataskaitą *US - Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada* ([108]).

(492) Komisija pažymėjo, kad tai, jog pagal teisės aktus VVĮ steigiamos siekiant gauti kuo didesnį pelną, neleidžia abejoti valstybės nuosavybe ir visais kitais elementais, kuriais grindžiama išvada, kad nikelio rūdos kasybos bendrovės vykdė valstybinės institucijos funkcijas. Priemonės, susijusios su privalomu perdirbimu šalies viduje, eksporto apribojimais ir privalomu kainų mechanizmu, rodo, kad šios VVĮ ir kitos kasybos bendrovės, buvo priverstos ekonominiu požiūriu elgtis neracionaliai, nes buvo įpareigotos perdirbti rūdą šalies viduje, joms buvo uždrausta eksportuoti ir taip gauti didesnę kainą tarptautinėse rinkose, taip toli gražu nesiekiant maksimalaus pelno. Net ir vidaus rinkoje jos galėjo parduoti tik už mažą vyriausybės nustatytą kainą (t. y. HPM). Todėl Indonezijos Vyriausybės sukurta teisinė aplinka objektyviai nesuderinama su šių bendrovių tariamai įstatymais numatytu tikslu siekti kuo didesnio pelno.

([107]) Kolegijos ataskaita *United States – Measures Treating Exports Restraints as Subsidies*, WT/DS194/R, priimta 2001 m. rugpjūčio 23 d., 8.29 punktas.

([108]) Kolegijos ataskaita *United States – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*, WT/DS533/R, išplatinta PPO valstybėms narėms 2020 m. rugpjūčio 24 d., 7.600 ir 7.606 punktai.

(493) Dėl pavedimo ir nurodymo Komisija iš pradžių pažymėjo, kad jos pagrindinėse išvadose teigiama, jog nikelio rūdos kasybos bendrovės veikė kaip valstybinės institucijos. Todėl net jei šis Indonezijos Vyriausybės tvirtinimas būtų pagrįstas *quod non*, jis neturėtų jokios įtakos išvadai dėl vyriausybės ar valstybinės institucijos skirto finansinio indėlio. Iš esmės Komisija 446–499 konstatuojamosiose dalyse įrodė, kad Indonezijos Vyriausybė pavedė ir nurodė kasybos bendrovėms. Laikoma, kad rasti įrodymai atitinka susijusioje PPO teismų praktikoje nustatytas sąlygas ir reikalavimus. Kaip Komisija priminė 448 konstatuojamojoje dalyje, ataskaitoje *US – Export Restraints* nustatyti faktai turi būti aiškinami kartu su Apeliacinio komiteto išvadomis, ką pripažino ir kolegija savo ataskaitoje *US – Countervailing Measures on Softwood Lumber from Canada*. Priemonių, kurių ėmėsi Indonezijos Vyriausybė, įskaitant įsipareigojimus perdirbti šalies viduje, eksporto apribojimus ir privalomą kainų nustatymo mechanizmą, derinys ir su juo susiję pareiškimai rodo, kad Indonezijos Vyriausybė sąmoningai įgyvendino šias priemones, siekdama pavesti ir nurodyti nikelio rūdos tiekėjams tiekti nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį. Todėl šiomis priemonėmis pasiektas poveikis nebuvo atsitiktinis ar tik šalutinis minėtųjų politikos priemonių ekonominio poveikio rezultatas. Todėl šie tvirtinimai buvo atmesti.

(494) Dėl 405–413 konstatuojamosiose dalyse nurodyto eksporto draudimo Indonezijos Vyriausybė teigė, kad juo nebuvo siekiama iškraipyti Indonezijos nikelio rūdos kainos. Vietoj to juo buvo siekiama išsaugoti mineralinius išteklius ir aplinką. Indonezijos Vyriausybė taip pat pakartojo, kad nikelio rūdos sandoriai buvo sudaromi nepriklausomai, Indonezijos Vyriausybei nesikišant, o HPM buvo taikoma kaip minimali kaina, nustatyta atsižvelgiant į vyraujančią tarptautinę rinkos kainą ir praktiką.

(495) Šiuo atžvilgiu Indonezijos Vyriausybė priminė kolegijos sprendimą ataskaitoje *US - Export Restraints*, kad eksporto apribojimų laikymas finansiniu indėliu remiantis vien reakcija į priemonę yra nesuderinamas su SCM sutartimi ([109]). Kolegija nurodė, kad finansinio indėlio skyrimas turėtų būti įrodytas remiantis vyriausybės veiksmais. Nagrinėjamu atveju Indonezijos Vyriausybė tvirtino, kad ji tiesiog vykdo savo funkcijas ir kad jos nikelio rūdos politika nėra priemonė, kuria siekiama teikti subsidijas. Indonezijos Vyriausybė patvirtino, kad Komisijos nustatyti faktai yra susiję su reakcija į nikelio rūdos politiką arba jos poveikiu.

(496) Komisija nurodė savo argumentus 493 konstatuojamojoje dalyje ir pažymėjo, kad jos nustatyti faktai dėl finansinio indėlio buvimo grindžiami ne tik Indonezijos nustatytu eksporto draudimu, bet ir visuma priemonių ir mechanizmų, kurių ėmėsi Indonezijos Vyriausybė, ypač įpareigojimu perdirbti vidaus rinkoje, RKAB, įpareigojimu perleisti turtą, nikelio rūdos kainos nustatymo mechanizmu ir kasybos bendrovių priskyrimu „nacionaliniams gyvybiškai svarbiems objektams“. Visų šių priemonių suderintas taikymas rodo, kad Indonezijos Vyriausybė sąmoningai siekė savo politikos tikslo – naudos nikelio perdirbimo pramonei, daugiausia tiriamojo produkto gamintojams. Todėl tvirtinimas laikytas nepagrįstu ir atmestas.

(497) Atsakydama į 330 konstatuojamojoje dalyje pateiktą išvadą dėl Indonezijos Vyriausybės nikelio rūdos politikos sąsajų su Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimu Indonezijos Vyriausybė teigė, kad Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl dvišalio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtojimo ir stiprinimo nėra susijęs su nikelio rūdos tiekimu už mažesnį nei pakankamą atlygį. Iš tiesų, anot Indonezijos Vyriausybės, bendradarbiavimas su Kinijos Vyriausybe neapsiribojo nerūdijančiojo plieno pramone. Bet kokiu atveju Indonezijos Vyriausybė priminė, kad bet kokio tarptautinio susitarimo įgyvendinimui privaloma Indonezijos teisė, kuri taikoma visiems Indonezijos rinkos dalyviams.

(498) Komisija pažymėjo, kad šiame tyrime nustatytas Kinijos ir Indonezijos vyriausybių bendradarbiavimas rodo, kad galimybė gauti Indonezijos nikelio rūdos buvo vienas iš pagrindinių Kinijos bendradarbiavimo Morovalio projekte tikslų. Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl dvišalio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtojimo ir stiprinimo sudarytas 2011 m., kai, kaip matyti iš 2 lentelės, nikelio rūdos eksportas į Kiniją buvo didelis, o 2014 m. eksporto draudimas dar nebuvo įsigalioję. Nepaisant to, susitarime jau buvo pateikta nuoroda į „*plieno pramonę*“ (III straipsnis) kaip į vieną iš bendradarbiavimo sričių, nes 2009 m. Kasybos įstatyme jau buvo numatytas įpareigojimas perdirbti vidaus rinkoje, kuriam taikomas penkerių metų lengvatinis laikotarpis. Bet kuriuo atveju Kinijos bendradarbiavimo tikslas neturi jokios įtakos išvadoms dėl kompensuojamumo teikiant nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį, nes jis susijęs tik su šios programos įgyvendinimo aplinkybėmis. Išvadai dėl šios programos buvo svarbios priemonės, kurių ėmėsi Indonezijos Vyriausybė. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

([109]) Kolegijos ataskaita *US – Exports Restraints*, cit., 8.34 punktas.

Išvada

(499) Todėl Komisija padarė išvadą, kad yra pakankamai įrodymų, jog priemonėmis, kurių ėmėsi Indonezijos Vyriausybė, buvo konkrečiai siekiama pavesti ir nurodyti nikelio kasybos bendrovėms laikytis politikos tikslų siekiant naudos nerūdijančiojo plieno pramonei, kuri atitinka kompensuotiną subsidiją, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv ir iii papunkčiuose, aiškinant ir taikant laikantis atitinkamo PPO standarto pagal SCM sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto iv ir iii papunkčius.

4.4.3.2.2. Nauda

(500) Komisija padarė išvadą, kad nikelio rūdos gavybos bendrovės veikė valstybinė institucija ir (arba) Indonezijos Vyriausybė joms pavedė ar nurodė tiekti nikelio rūdą nerūdijančiojo plieno pramonei.

(501) Kitame etape Komisija vertino, ar kasybos bendrovės, veikdamos kaip valstybinės institucijos, arba Indonezijos Vyriausybei joms pavedus ar nurodžius, iš tikrųjų tiekė nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį. Dėl to reikėjo išsamiai išnagrinėti Indonezijos rinkos raidą taikant atitinkamą lyginamąjį rodiklį.

(502) Komisija, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalimi, 5 straipsnius ir 6 straipsnio d punktu, kompensuotinų subsidijų sumą vertino remdamasi jų gavėjui tekusia nauda, nustatyta tiriamuoju laikotarpiu.

(503) Todėl Komisija pirmiausia įvertino, ar Indonezijos kasybos bendrovių nustatytos kainos galėtų būti tinkamas lyginamasis standartas.

(504) Kaip pažymėta 435–437 konstatuojamosiose dalyse, tyrimo metu paaiškėjo, kad nikelio rūdos kainodarai buvo taikomas vyriausybės kainos nustatymo mechanizmas ir kitos vyriausybės intervencijos, todėl nebuvo įmanoma nustatyti kainos pagal įprastą rinkos pasiūlos ir paklausos dinamiką.

(505) Kaip priminta 458 konstatuojamosiose dalyse, Indonezijos Vyriausybė tam tikrus nikelio rūdos kainų aspektus pradėjo reguliuoti dar 2010 m.

(506) Nuo 2014 m. palaipsniui pradėjus taikyti eksporto apribojimus ir kitas priemones, kad būtų pasiektas tikslas sukurti galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonę šalies viduje ir paremti šį kūrimą, be kita ko, mažomis nikelio rūdos kainomis, Indonezijos Vyriausybė laipsniškai pakeitė kainos nustatymo būdą. Šia Indonezijos Vyriausybės inicijuota politika buvo sėkmingai pasiektas tikslas sukurti perteklinę nikelio rūdos pasiūlą Indonezijos rinkoje, kuri būtų naudinga nerūdijančiojo plieno pramonei. Dėl to ši pramonė įgijo didelę kainų nustatymo galią kasybos bendrovių atžvilgiu, todėl labai sumažėjo nikelio rūdos kainos Indonezijoje.

(507) Šiomis aplinkybėmis, kaip pirmiau paaiškinta, 85 straipsnyje nustatytas kainodaros mechanizmas buvo iš dalies pakeistas 2017 m., kai Indonezijos Vyriausybė pradėjo reguliuoti ne tik nikelio rūdos kainą, susijusią su honorarais, bet ir faktinę sandorio kainą.

(508) Primenama, kad Indonezijos Vyriausybė nustatė faktinį orientacinių kainų nustatymo mechanizmą, taikomą kasybos bendrovių ir lydyklų sandoriams, priimdama konkrečius reglamentus, kad būtų pasiekta didelė nikelio rūdos kainos nuolaida tarptautinėse rinkose. Nikelio orientacinė kaina (HPM) buvo nustatyta pagal Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos dekrete Nr. 2946 K/30/MEM/2017 (EMIM 7/2017) nurodytą formulę: nikelio rūdos HPM = % Ni x KF x nikelio HMA. „1. Nikelio rūdos HPM yra nikelio rūdos pavidalo metalo mineralo kaina, išreikšta USD/DMT 2. % Ni yra Ni kiekis nikelio rūdoje. 3. KF yra korekcinis koeficientas, t. y. procentinis dydis, atitinkantis nuolaidos ar priemokos vertę, palyginti su parduodamos biržos prekės kokybe, remiantis šiomis sąlygomis: a) nikelio rūdos, kurios Ni kiekis yra 1,9 %, KF = 20 %, ir b) KF svyruoja 1 % aukštyn arba žemyn, Ni kiekiui padidėjus 0,1 %.“ EMIM 7/2017 orientacinė kaina (HPM) apibrėžiama kaip „metalo mineralų kaina, kuri nustatoma pardavimo vietoje, FOB sąlygomis, kiekvienai metalo mineralų kasybos biržos prekei;“, o lyginamoji kaina (HMA) apibrėžiama kaip „kaina, apskaičiuota pagal praėjusio mėnesio paskelbtų metalo mineralų kainų vidurkį, arba sandorio dienos kaina pagal paskelbtą metalo mineralų kainos pasiūlymą“. HMA dydį kiekvieną mėnesį nustato ministras, ir jis priklauso nuo tarptautinių kainų, pavyzdžiui, LMB nikelio kainos.

(509) Be to, EMIM 7/2017 2 straipsnyje teigiama: „1) Metalo mineralų kasybos operacijos IUP, akmens anglių kasybos operacijos IUP, metalo mineralų kasybos operacijos IUPK ir akmens anglių kasybos operacijos IUPK turėtojai, parduodami išgautus metalo mineralus arba akmens anglis, turi vadovautis metalo mineralų (HPM) arba [akmens anglių] (HPB) orientacinėmis kainomis.“

(510) Indonezijos Vyriausybė teigė, kad HPM buvo susieta su tarptautinėmis kainomis ir turėtų būti laikoma minimali kaina, taikoma tikriesiems nikelio rūdos gamintojų ir nikelio rūdos pirkėjų sandoriams. Komisija pažymi, kad nors reguliuojamos nikelio rūdos HPM apskaičiavimo formulė iš tiesų susieta su tarptautine nikelio rūdos kaina, į šią formulę įtrauktas reikšmingas korekcinis koeficientas, kuriuo užtikrinama, kad Indonezijos nikelio rūdos kaina šalies viduje būtų gerokai mažesnė už tarptautines kainas. Pagal pati nustatymo procesą faktine sandorių kaina turi būti užtikrinta didelė nuolaida, palyginti su tarptautinėmis kainomis.

(511) Nors tuo metu HPM nebuvo privaloma kaina, ji buvo svarbi siekiant apsaugoti kasybos bendroves ir lydyklas, joms perkant ir parduodant mineralinius išteklius. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerijos generalinis direktorius teigė, kad vyriausybė kainą pradės taikyti 2017 m. spalio mėn. ir kad ji bus skelbiama kas mėnesį. Be to, buvo teigiama, kad „HPM taps atskaitos tašku, kad kasybos bendrovės neparduotų už didesnę kainą, o lydyklos nepirktų nikelio gerokai mažesne nei rinkos kaina. Šiuo atveju vyriausybė nenori, kad viena šalis būtų pranašesnė už kitą nustatant prekių kainas“ ([110]). Tai patvirtinta 2017 m. rugsėjo mėn. paskelbtame Indonezijos perdirbimo ir rafinavimo pramonės įmonių asociacijos (AP3I) leidinyje, kuriame minima, kad HPM buvo siekiama apsaugoti lydyklas ir kasybos bendroves sudarant mineralinių išteklių pirkimo ir pardavimo sandorius ([111]). Kitaip tariant, HPM, kurios lygis buvo gerokai mažesnis už tarptautinę kainą, tapo orientacine nikelio rūdos kaina Indonezijoje.

(512) Kadangi Indonezijos Vyriausybės politika, kuria siekiama plėtoti nerūdijančiojo plieno pramonę, buvo veiksmingai įgyvendinama ir sėkminga, dėl to sumažėjusios nikelio rūdos kainos ir vyriausybės skatinama nerūdijančiojo plieno pramonės perkamoji galia dar labiau pablogino sunkią kasybos bendrovių finansinę padėtį, todėl dauguma jų galėtų būtų priverstos nutraukti veiklą. Kasybos bendrovės taip pat rengė protestus ir socialinius neramumus dėl šio nerūdijančiojo plieno pramonei palankaus požiūrio. Todėl Indonezijos Vyriausybė turėjo pasinaudoti HPM, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos nerūdijančiojo plieno pramonei, bet kartu būtų išvengta kasybos bendrovių bankroto arba tolesnio socialinio nepasitenkinimo vyriausybe. Dėl to būtų sutrikęs tiekimas ir galimai būtų padidintos kainos nerūdijančiojo plieno pramonės sąskaita, o tai keltų grėsmę bendram Indonezijos Vyriausybės svarbiausiam politikos tikslui. Be to, HPM taip pat turėjo šalutinį poveikį – užtikrinti minimalų valstybės pajamų iš honorarų lygį, kuriam didelį poveikį taip pat turėjo nikelio rūdos perteklinė pasiūla ir dėl sėkmingos nerūdijančiojo plieno pramonei palankios politikos sumažintos kainos.

(513) 2020 m. sausio mėn. Indonezijos Vyriausybė vėl įvedė visišką visų grynumo klasių nikelio rūdos eksporto draudimą. Dėl to Indonezijos nikelio rūdos rinkoje padidėjo ir taip jau egzistavęs disbalansas lydyklų naudai, todėl Indonezijos Vyriausybė nusprendė specialiais teisės aktais reguliuoti nikelio rūdos kainą ir taikyti HPM. Todėl 2020 m. balandžio mėn. Energetikos ir mineralinių išteklių ministerija peržiūrėjo EMIM 7/2017 ir priėmė EMIM 11/2020. Šiuo reglamentu iš dalies keičiamas 2 straipsnis dėl metalo mineralų ir akmens anglių pardavimo gairių. Pagal naująjį 2 straipsnį: „1) Metalo mineralų kasybos operacijos IUP, akmens anglių kasybos operacijos IUP, metalo mineralų kasybos operacijos IUPK ir akmens anglių kasybos operacijos IUPK turėtojai, parduodami iškastus metalo mineralus arba akmens anglis, turi vadovautis metalo mineralų (HPM) arba akmens anglių (HPB) orientacinėmis kainomis.“ Taigi pagal EMIM 7/2017 kasybos bendrovės, sudarydamos pardavimo sandorius, turėjo vadovautis HPM, o pagal EMIM 11/2020 jie turėjo naudoti HPM kaip sandorio kainą. Kaip nurodyta 508 konstatuojamojoje dalyje, HPM reiškia metalo mineralų kainą, kuri nustatoma pardavimo vietoje.“ Kitaip tariant, kasybos bendrovės privalėjo nustatyti kainą pagal HPM ir praktiškai tai darė.

(514) Be to, EMIM 11/2020 papildytas 2A straipsniu dėl nikelio rūdos pardavimo tvarkos ir įsipareigojimų, kuris išdėstytas taip: „1) Metalo mineralų kasybos operacijos IUP ir metalo mineralų kasybos operacijos IUPK turėtojai, kurie išgauna nikelio rūdą, parduodami išgautą nikelio rūdą turi vadovautis HPM. 2) Prievolė vadovautis HPM, kaip nurodyta 1 dalyje, taip pat taikoma metalo mineralų kasybos operacijos IUP ir metalo mineralų kasybos operacijos IUPK turėtojams, jiems parduodant išgautą nikelio rūdą savo filialams. 3) Kitos šalys, kurios rafinuoja nikelio rūdą, gautą iš metalo mineralų kasybos operacijos IUP ir metalo mineralų kasybos operacijos IUPK turėtojų, privalo pirkti nikelio rūdą vadovaujantis HPM.“

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html

(515) 3 straipsnyje rašoma: „1) 2 straipsnyje nurodyta HPM yra: a) žemutinė ribinė kaina apskaičiuojant metalo mineralų kasybos operacijos IUP ir metalo mineralų kasybos operacijos IUPK turėtojų prievolę mokėti kasybos mokesčius“. Tame pačiame straipsnyje taip pat teigiama, kad „3) Jei apskaičiuojant metalo HPM metalo mineralų orientacinės kainos ataskaitinis laikotarpis skiriasi nuo sandorio pasiūlymo laikotarpio, baudos už priemaišas arba priemokos už tam tikrus mineralus, parduodant nikelio rūdą, skiriamos laikantis šių sąlygų: a) jei sandorio kaina yra mažesnė už metalo HPM pasiūlymo laikotarpiu pagal metalo mineralų orientacinę kainą arba taikoma bauda už priemaišas, pardavimas gali būti vykdomas taikant metalo HPM su ne didesniu kaip 3 % (trijų procentų) skirtumu, arba b) jei sandorio kaina yra didesnė už metalo HPM pasiūlymo laikotarpiu pagal metalo mineralų orientacinę kainą arba jei taikoma priemoka už tam tikrus mineralus, pardavimas turi būti vykdomas pagal sandorio kainą, viršijančią metalo HPM“.

(516) Tęsiant 2017 m. pabaigoje priimtą kainodaros mechanizmą, į teisės aktus perkelta reguliuojama nikelio rūdos kaina atspindi tą patį požiūrį ir logiką. Šią kainą nustato vyriausybė, kurios pagrindinis tikslas – užtikrinti, kad nerūdijančiojo plieno pramonei nikelio rūda būtų tiekiama su didele nuolaida, palyginti su tarptautine LMB kaina. Kartu šia kaina siekiama atsižvelgti ir į kasybos bendrovių interesus, kad būtų užtikrintas tiekimo tęstinumas šia sumažinta kaina ir išvengta bankrotų bei socialinių neramumų. Galiausiai, taip užtikrinamas minimalus valstybės pajamų lygis, nors ir daug mažesnis nei tuo atveju, jei nuolaidos, palyginti su tarptautine kaina, nebūtų. Ją turi patvirtinti asmuo, laikinai einantis Mineralinių išteklių ir akmens anglių generalinio direktoriaus pareigas, kuris, kaip pirmiau nurodyta, teigė, kad ketinama rasti „teisingumą lydykloms, kurios nori kuo mažesnių kainų. Tačiau, kita vertus, būtina užtikrinti, kad nikelio kasybos veikla būtų palaikoma pakankama kasybos marža“ ([112]). Kitaip tariant, nikelio rūdos kaina Indonezijoje nustatoma ne laisvai, atsižvelgiant į rinkos sąlygas, o yra nustatyta siaurame kainų koridoriuje, kurį nustato Indonezijos Vyriausybė, siekdama atitinkamų politikos tikslų.

(517) Tai, kad 2020 m. balandžio mėn. į teisės aktus perkelta HPM buvo 2017 m. mechanizmo tęsinys, taip pat buvo patvirtinta tyrimo metu. Pagrindinis skirtumas buvo tas, kad iki EMIM 11/2020 įsigaliojimo nikelio rūdos pirkimo–pardavimo sutartyse nikelio rūdos kaina buvo nurodoma kaip absoliuti vertė. Įsigaliojus EMIM 11/2020, nikelio rūdos kaina pirkimo–pardavimo sutartyse buvo nustatyta kaip vyriausybės HPM. Tyrimo metu surinkti empiriniai įrodymai (t. y. „IRNC Group“ nikelio rūdos pirkimo sandoriai) patvirtino, kad kainos tiriamuoju laikotarpiu iki EMIM 11/2020 įsigaliojimo ir po to yra iš esmės vienodos, t. y. atitinka HPM mechanizmo versiją iki 2020 m. balandžio mėn. ir vėliau.

(518) Atlikus tyrimą taip pat paaiškėjo, kad nuo 2020 m. balandžio mėn. kainos formulė buvo pakoreguota naudojant „1 % drėgnį“. IRNC teigė, kad vyriausybės formulė buvo taikoma sausai nikelio rūdai, o kadangi nikelio rūda buvo parduodama drėgna, ši formulė turėjo būti atitinkamai pakoreguota. Tokiu atveju tai prieštarauja Indonezijos Vyriausybės teiginiui, kad anksčiau HPM buvo naudojama tik honorarui apskaičiuoti. Iš tiesų, atlikus tyrimą paaiškėjo, kad IRNC ir su ja susijusių bendrovių pirkimo kaina tiriamuoju laikotarpiu buvo labai artima vyriausybės nustatytai kainai. Be to, nikelio rūdos pirkimo iš susijusių ir nesusijusių tiekėjų kainos nesiskyrė. Galiausiai, vienintelės nikelio kasybos bendrovės, kuri pateikė tokią informaciją tyrimo metu, pardavimo sandoriai tiriamuoju laikotarpiu parodė, kad visiems klientams už tą pačią nikelio rūdos rūšį buvo taikoma labai panaši kaina. Iš to matyti, kad vyriausybės nustatytos nikelio rūdos kainos buvo laikomasi faktiškai.

(519) Remdamasi visais pirmiau pateiktais įrodymais, Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė įsikiša į nikelio rūdos rinką konkrečiai reguliuodama nikelio rūdos sandorių tarp kasybos bendrovių ir lydyklų kainą. Todėl ši kaina yra ne rinkos kaina, o vyriausybės nustatyta kaina, atsižvelgiant į jos konkrečius politikos tikslus. Vien dėl šios priežasties Komisija mano, kad nikelio rūdos kainos Indonezijoje yra iškreiptos ir negali būti naudojamos kaip lyginamasis standartas nustatant naudą.

(520) Tačiau, be vyriausybės reguliuojamų nikelio rūdos kainų, yra ir kitų rinkos iškraipymų, kuriuos vykdo Indonezijos Vyriausybė, darančių konkretų poveikį nikelio rūdos kainoms Indonezijoje, patvirtinant, kad šios kainos negali būti lyginamuoju standartu. Visų pirma dėl vyriausybės įpareigojimo lydykloms perdirbti nikelio rūdą šalies viduje ir konkrečių gamybos tikslų vidaus rinkoje susidaro perteklinė pasiūla, todėl mažėja vidaus kainos. Eksporto

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

apribojimai taip pat prisidėjo prie nikelio rūdos pertekliaus vidaus rinkoje, taigi ir prie kainų sumažėjimo. Nė vienas nikelio rūdos sandoris Indonezijoje neišvengia fakto, kad dėl įvairių rinkos iškraipymų, tiesiogiai ar netiesiogiai darančių įtaką kainoms, visos nikelio rūdos kainos Indonezijoje yra iškraipytos.

(521) Todėl Komisija padarė išvadą, kad šios priemonės paveikė visą nikelio rūdos vidaus rinką ir buvo neįmanoma nustatyti neiškreiptos nikelio rūdos kainos Indonezijos rinkoje pagal vyraujančias vietos sąlygas. Todėl vidaus rinkos kainos negalėjo būti naudojamos kaip tinkamas lyginamasis standartas.

(522) Tad Komisija turėjo ieškoti tinkamo užsienio lyginamojo standarto ([113]). Šiuo atžvilgiu Komisija pažymėjo, kad 2014 m. Indonezijai nutraukus nikelio rūdos eksportą, labai išaugo nikelio rūdos eksportas iš Filipinų, ypač į pagrindinę vartojimo rinką – KLR. Filipinų laterito nikelio rūdai būdingos tos pačios savybės kaip Indonezijos laterito nikelio rūda. Ji išgaunama tokiu pat atviru būdu atvirose kasyklose kaip ir Indonezijoje, o nikelio kiekis joje panašus į nikelio kiekį Indonezijos rūdoje. Tiek Filipinų, tiek Indonezijos rūdos išgaunamos panašaus drėgnumo klimato sąlygomis, todėl jose yra palyginti didelis ir panašus vandens kiekis. Kadangi Filipinų nikelio rūdai neturi įtakos Indonezijos rinką iškraipančios vyriausybės priemonės ir kadangi abiejose šalyse vyrauja panašios rinkos sąlygos, įskaitant kokybę, prieinamumą, perkamumą, transportavimą ir kitas pirkimo ar pardavimo sąlygas, Komisija laikėsi nuomonės, kad Filipinų ir Indonezijos nikelio rūdą galima palyginti. Be to, esama geografinio artumo, kuris taip pat prisideda prie to, kad Filipinų nikelio rūdos padėtis palyginama su padėtimi, kuri vyrautų Indonezijoje, jei nebūtų Indonezijos Vyriausybės iškraipančių priemonių.

(523) Todėl Komisija manė, kad pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio d punkto antros pastraipos ii papunktį eksporto iš Filipinų kaina yra tinkamas lyginamasis standartas siekiant įvertinti, ar Indonezijos nustatytos nikelio rūdos kainos buvo mažesnės nei pakankamas atlygis. Filipinų nikelio rūdos orientacine kaina laikoma „FeroAlloyNet“ nurodyta Filipinų FOB kaina, kai nikelio kiekis yra 1,8 %. Šią informaciją skundo pateikėjas teikė kas ketvirtį. Be to, skundo pateikėjas pateikė produktų, kuriuose nikelio kiekis yra 1,5 %, 1,6 %, 1,9 % ir 2,0 %, lyginamuosius standartus (taip pat kas ketvirtį). Šie lyginamieji standartai buvo naudojami nustatant kitų „IRNC Group“ perkamų klasių lyginamuosius standartus pagal nikelio kiekį (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % ir 2,4 %).

(524) Šie lyginamieji standartai buvo palyginti su „IRNC Group“ bendrovių (IRNC, GCNS, ITSS, SMI ir TSI) pirkimo kainomis, apie kurias pranešta tiriamuoju laikotarpiu pagal nikelio kiekį ir atitinkamą ketvirtį. Iš šio palyginimo gauti skirtumai buvo apskaičiuoti kiekvienai grupės įmonei Indonezijos rupijomis. Iš ankstesnių konstatuojamųjų dalių matyti, kad Indonezijos vidaus rinkos nikelio rūdos kainos buvo nuosekliai mažesnės už lyginamąją tarpinę kainą (Filipinų FOB kainas). Todėl Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybės priemonėmis nikelio rūdos kasybos bendrovės, veikiančios kaip valstybinės institucijos ir (arba) Indonezijos Vyriausybės pavedimu ir nurodymu buvo įpareigotos tiekti nikelio rūdą Indonezijos nerūdijančiojo plieno pramonei už mažesnį nei pakankamą atlygį.

(525) Komisija palygino faktinę nikelio rūdos vidaus pirkimo kainą bendradarbiaujantiems gamintojams su neiškreipta lyginamąja kaina Filipinuose.

(526) Savo pastabose dėl galutinio faktų atskleidimo Indonezijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ nesutiko dėl nikelio rūdos lyginamojo standarto, grindžiamo Filipinų kilmės nikelio rūda, nes: i) Filipinų kilmės lateritas turi nikelio rūdos, kurios Ni < 1,5 % (limonito), savybių, o Indonezijos kilmės laterito nikelio rūda turi nikelio rūdos, kurios Ni > 1,5 % (limonito), savybių; ii) Indonezijoje išgaunamas daugiau nei dvigubai didesnis nei Filipinuose išgaunamos nikelio rūdos kiekis ir iii) Indonezijos nikelio gamybos sąnaudos už toną yra mažesnės nei Filipinų, nes Indonezijoje vidutinis nikelio laterito storis yra 30 m, o Filipinuose – tik 20 m, be to, Indonezijos nikelio telkinyje yra 1,8 % nikelio, o Filipinuose – 1,6 % nikelio. Be to, Indonezijos Vyriausybė ir IRNC teigė, kad Indonezijos eksporto draudimas, mažindamas vidaus kainą, padidino nikelio rūdos iš Filipinų kainas. Tinkamas lyginamasis standartas,

([113]) Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Countervailing Measures on Certain Hot-Rolled Carbon Steel Flat Products from India*, WT/DS436/AB/R, priimta 2014 m. gruodžio 19 d., 4.158 punktas.

remiantis Indonezijos Vyriausybe, turėtų būti faktinės IRNC nikelio rūdos gamybos sąnaudos, nustatytos atliekant antidempingo tyrimą dėl tam tikrų karštai valcuotų nerūdijančiojo plieno lakštų ir ritinių importo ([114]), arba, „IRNC Group“ nuomone, faktinės gamybos sąnaudos, faktinės PBA išlaidos ir atitinkamas tiriamųjų Indonezijos nikelio rūdos gamintojų pelnas.

(527) Skundo pateikėjas atsakė, kad, jo nuomone, Filipinų kilmės nikelio rūda tebėra tinkamiausias Indonezijos kilmės nikelio rūdos lyginamasis standartas. Skundo pateikėjas pridūrė, kad jei Komisija manytų, jog Filipinų kilmės nikelio rūdos kaina nėra tinkamas lyginamasis standartas, jis pritarė LMB tarptautinės nikelio kainos naudojimui kaip vieninteliam esamam alternatyviam lyginamajam standartui. Skundo pateikėjas priminė, kad skelbiama Indonezijos nikelio HMA kaina, naudojama nikelio rūdos pardavimo vidaus rinkoje kainai (HPM) nustatyti, yra grindžiama LMB kaina. Kadangi LMB kaina nurodoma sausoms metrinėms tonoms, skundo pateikėjo nuomone, ją reikėtų pakoreguoti pagal drėgmės kiekį. Skundo pateikėjas paaiškino, kad tai būtų konservatyvus požiūris, nes neatsižvelgiama į geležies kiekį nikelio rūdoje.

(528) IRNC pateikė tripliką į „Eurofer“ atsakymą dėl LMB naudojimo kaip alternatyvaus lyginamojo standarto. „IRNC Group“ pirmiausia pabrėžė, kad nikelis, kuriam taikoma LMB, ir nikelio rūda yra skirtingi produktai. „IRNC Group“ teigimu, skirtingos pagal LMB nustatytos nikelio, kurio kainos mažėjo, ir Filipinų nikelio rūdos, kurios kainos didėjo, kainų tendencijos verčia abejoti jo naudojimu, nes nikelio ir nikelio rūdos paklausa ir pasiūla skiriasi. Antra, „IRNC Group“ teigė, kad „Eurofer“ pasiūlyta formule pervertinama nikelio rūdos kaina, nes: i) ne visą nikelio rūdoje esantį nikelio kiekį galima išgauti iš nikelio rūdos ir toliau perdirbti į gryną nikelį, tačiau reikėtų atsižvelgti į nikelio rūdos ir nikelio išeigos santykį; ii) gryno nikelio kaina atspindi visas sąnaudas ir išlaidas, būtinas grynam nikeliui pateikti rinkai (pvz., nikelio rūdos kainą, energijos sąnaudas, mašinų nusidėvėjimo sąnaudas, darbo sąnaudas, transportavimo sąnaudas, PBA išlaidas, gamintojų ir prekiautojų pelną ir kt. „IRNC Group“ padarė išvadą, kad, jos nuomone, pagal LMB pagrįstą formulę nustatytas per didelis lyginamasis standartas ir kad tinkamas lyginamasis standartas būtų pagrįstas faktinėmis gamybos sąnaudomis, faktinėmis PBA išlaidomis ir tinkamu tiriamųjų Indonezijos nikelio rūdos gamintojų pelnu.

(529) Komisija atidžiai išnagrinėjo visus šalių pateiktus argumentus. Pradėdama nuo Indonezijos Vyriausybės ir „IRNC Group“ prašymo taikyti šalies lyginamąjį standartą, pagrįstą Indonezijos nikelio rūdos gamintojų gamybos sąnaudomis, PBA išlaidomis ir atitinkamu pelno skirtumu, Komisija padarė išvadą, kad tai būtų neįmanoma ir bet kuriuo atveju neatitiktų atitinkamų teisės aktų. Kadangi nikelio rūdos gamintojai nebendradarbiavo, Komisija neturėjo šalies duomenų apie Indonezijos nikelio rūdos gamintojų gamybos sąnaudas ir PBA išlaidas, taip pat neturėjo informacijos apie tinkamą pelno maržą Indonezijoje. Todėl nebūtų įmanoma nustatyti lyginamojo standarto, atitinkančio šių šalių prašymą. Bet kokiu atveju Komisija pažymėjo, kad, atsižvelgdama į 4.4.3.2.2 skirsnyje išsamiai aprašytus Indonezijos nikelio rūdos rinkos vidaus iškraipymus, Komisija 521 konstatuojamojoje dalyje padarė išvadą, kad ji negalėjo rasti jokio tinkamo šalies lyginamojo standarto, todėl turėjo taikyti užsienio lyginamąjį standartą. Todėl toks šalies alternatyvus lyginamasis standartas buvo atmestas.

(530) Tada Komisija atidžiai įvertino argumentus dėl formulės, pagrįstos LMB nikelio kaina. Iš pradžių Komisija atsižvelgė į tai, kad LMB yra viena didžiausių pasaulyje netauriųjų metalų finansinių rinkų. Dėl nikelio kainos Komisija pažymėjo, kad LMB kaina pagrįsta faktiniais sandoriais ir kad jos sąlygos gerai atitinka Indonezijos rinkos sąlygas. Dar svarbiau, kad Komisija laikė įtikinamu argumentą, jog LMB nikelio kaina yra atskaitos taškas metodikoje, kurią naudoja pati Indonezijos Vyriausybė nikelio rūdos vidaus orientacinei kainai nustatyti, nes tai būtų glaudesnis ryšys su Indonezijos rinka ir padėtimi. Todėl LMB nikelio kainos yra tinkamas pagrindas nikelio rūdos Indonezijoje kainai apskaičiuoti. Kartu Komisija pažymėjo, kad skundo pateikėjo pasiūlytą formulę, susijusią su nikelio kainomis, reikėtų pakoreguoti, kad būtų atsižvelgta į kai kuriuos „IRNC Group“ prieštaravimo pareiškime paminėtus elementus. Tačiau kadangi itin vėlyvu tyrimo etapu nebuvo pakankamai įrodymų, Komisija negalėjo atlikti pirmiau minėto pritaikymo ir tyrime kaip lyginamąjį standartą naudoti LMB kainas.

([114]) 2020 m. spalio 6 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/1408, kuriuo tam tikriems importuojamiems Indonezijos, Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės karštai valcuotiems nerūdijančiojo plieno lakštams ir ritiniams nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinai surenkamas laikinasis antidempingo muitas (OL L 325, 2020 10 7, p. 26).

(531) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija išnagrinėjo šalių pateiktus argumentus dėl lyginamojo standarto, pagrįsto Filipinų faktinėmis nikelio rūdos FOB kainomis, naudojamomis apskaičiuojant naudą. Komisija pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ nepagrindė, kaip jų nurodyti duomenys apie skirtingas Indonezijos ir Filipinų nikelio rūdos technines charakteristikas ir produkcijos kiekius paveikė Filipinų kainas, taip pat nepateikė jokių įrodymų, kuriais būtų bandoma kiekybiškai įvertinti galimus dėl šių skirtumų atsiradusius Filipinų kainų, naudotų kaip lyginamasis standartas, koregavimus. Argumentas, kad Indonezijos eksporto draudimas dirbtinai sumažino Indonezijos vidaus kainas ir taip pat padidino Filipinų kainas, neturėjo įtakos faktui, kad Filipinų kainos buvo tinkamas lyginamasis standartas, nes jos atspindėjo faktines nikelio rūdos rinkos kainas, susidariusias dėl visų sutampančių rinkos aplinkybių ir įvairių šalių (įskaitant Indoneziją) reguliavimo sprendimų, todėl šių kainų faktinis rinkos tipiškumas nebuvo paveiktas. Dėl teiginio apie kitokį Filipinų kilmės nikelio rūdos nikelio kiekį, Komisijos naudojamame lyginamajame standarte toks skirtumas yra įvertintas (Komisija nustatė kiekvienos rūšies nikelio rūdos, kurią pirko „IRNC Group“, lyginamąjį standartą). Dėl teiginio, kad nikelio rūdos gamybos sąnaudos Indonezijoje yra mažesnės nei Filipinuose, kaip nurodyta 528 konstatuojamojoje dalyje, Indonezijos nikelio rūdos kasybos bendrovės tyrime nebendradarbiavo, todėl Komisija negalėjo įvertinti tokių sąnaudų. Todėl Komisija patvirtino savo sprendimą naudoti Filipinų lyginamąjį standartą kaip tinkamiausią šiomis aplinkybėmis, taip pat atsižvelgdama į didelį iš Filipinų eksportuojamą kiekį ir į tai, kad pagrindiniai Filipinų nikelio rūdos pirkėjai buvo Kinijos nerūdijančiojo plieno gamintojai, nagrinėjamąjį produktą gaminantys pagal tą pačią technologiją, kurią naudoja „IRNC Group“. Todėl Indonezijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ argumentai šiuo klausimu buvo atmesti.

(532) Be to, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad nikelio rūda nebuvo tiesioginė tiriamojo produkto žaliava. Priešingai, nikelio rūda buvo naudojama kaip LNK ir karštai valcuotų nerūdijančiųjų produktų žaliava, kurie savo ruožtu yra tiriamojo produkto pradinės žaliavos. Anot Indonezijos Vyriausybės, į šį faktą turėtų būti atsižvelgta apskaičiuojant naudą.

(533) „IRNC Group“ teigė, kad subjektas IRNC įsigytą nikelio rūdą pardavė „IRNC Group“ viduje, todėl apskaičiuojant naudą neturėtų būti įtraukta jokia nauda, gauta iš jo įsigytos nikelio rūdos. Šį argumentą „IRNC Group“ pakartojo po papildomo galutinio atskleidimo.

(534) Komisija patvirtino, kad, apskaičiuodama „IRNC Group“ subsidijavimo sumą, ji atsižvelgė į abu šiuos aspektus. Pirma, susijusiems žaliavų tiekėjams nustatyta nauda šioms bendrovėms buvo paskirstyta pagal jų apyvartos dalį, susijusią su eksportuojančiu gamintoju. Tada ši paskirstyta nauda buvo pridėta prie eksportuojančio gamintojo naudos ir įtraukta į šio gamintojo subsidijos apskaičiavimus. Eksportuojančio gamintojo lygmeniu naudos vardiklis buvo bendra bendrovės apyvarta. Išsami skaičiavimo metodika buvo atskleista „IRNC Group“ pateikiant individualų fakto atskleidimo dokumentą, nes joje buvo konfidencialios informacijos.

(535) Komisija pažymėjo, kad įsigytos nikelio rūdos galutinis panaudojimas – nagrinėjamajam produktui gaminti ar parduoti susijusioms bendrovėms tolesniam perdirbimui – nėra svarbus, nes apskaičiuojant subsidijos normą vardiklis yra bendra „IRNC Group“ apyvarta. Todėl tvirtinimas buvo atmestas.

(536) Taip apskaičiuota „IRNC Group“ išmokų suma sudarė 9,64 %.

4.4.3.2.3. Konkretumas

(537) Indonezijos Vyriausybės priemonių rinkinys buvo skirtas tam tikroms pramonės šakoms, visų pirma nacionalinei nerūdijančiojo plieno pramonei. Iš tiesų, nors iškraipymai dėl nikelio rūdos taip pat naudingi ir kitiems galutinės grandies produktų, išskyrus nerūdijantįjį plieną (t. y. elektros baterijų, naudojamų naujų rūšių energiją naudojantiems automobiliams) gamintojams, naudą gauna tik tam tikros Indonezijos pramonės šakos, t. y. veikiančios nikelio vertės grandinėje. Todėl pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punktą Indonezijos Vyriausybės priemonės yra individualios. Dėl nikelio rūdos charakteristikų subsidijomis gali pasinaudoti tik tam tikra pramonė, tačiau tai nereiškia, kad tam, kad subsidija būtų individuali, ji turi būti toliau taikoma tik tam tikrai šios pramonės daliai ([115]).

([115]) Apeliacinio komiteto ataskaita DS 436, 4.398 punktas.

(538) Savo pastabose dėl galutinio faktų atskleidimo Indonezijos Vyriausybė teigė, kad nikelio rūdos politika nėra konkreti, nes ji taikoma ne tik nerūdijančiojo plieno sektoriui, bet ir įvairiems kitiems produktams.

(539) Komisija šį tvirtinimą atmetė. Iš tiesų, orientuodamasi į nikelio rūdos politiką, Indonezijos Vyriausybė visada daugiausia dėmesio skyrė nikelio rūdai, kaip nerūdijančiojo plieno žaliavai. Iš tiesų, iš tyrimo bylos dokumentų matyti, kad nerūdijančiojo plieno gamybai naudojamos nikelio rūdos nikelio kiekis turi būti didesnis nei 1,7 %. Priešingai, nikelio rūdą, kurios sudėtyje yra < 1,7 % nikelio, galima panaudoti įvairiais būdais, pavyzdžiui, elektromobilių akumuliatoriuose. Tai įrodo faktas, kad nuo VR 1/2017 iki EMIM 11/2019 eksporto draudimas buvo taikomas tik nikelio rūdai, kurioje nikelio kiekis > 1,7 %, t. y. tik nikelio rūdai, naudojamai nerūdijančiojo plieno sektoriuje. Todėl tvirtinimas buvo atmestas.

4.4.3.3. Išvados

(540) Taikydama konkrečias priemones, Indonezijos Vyriausybė per kasybos bendroves, kurios veikia kaip valstybinės institucijos arba kurioms Indonezijos Vyriausybė pavedė ir (arba) nurodė, tiekia nikelio rūdą nerūdijančiojo plieno pramonei už mažesnį nei pakankamą atlygį. Šis prekių tiekimas yra finansinė nauda gavėjui ir yra individualus, taigi kompensuotinas.

(541) Nebuvo pakankamai įrodymų, kad būtų galima nustatyti, kokią naudą „Jindal Stainless Indonesia“ gali gauti pagal šią schemą, nes „Jindal Stainless Indonesia“ nėra vertikaliai integruota ir savo gamybos procesą pradeda nuo karštai valcuotų ritinių.

(542) Nustatyta subsidijos suma, susijusi su nikelio rūdos tiekimu už mažesnį nei pakankamą atlygį „IRNC Group“ tiriamuoju laikotarpiu, buvo:

Bendrovė	Visa subsidijos suma
„IRNC Group“	9,64 %

4.5. **Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimas ir Morovalio pramoninis parkas**

4.5.1. *Įvadas ir susiję faktai*

(543) Skunde teigiama, kad vykdydama savo planą plėtoti nerūdijančiojo plieno pramonę, Indonezijos Vyriausybė rėmėsi Kinijos Vyriausybės teikiama finansine parama. Ši parama buvo konkrečiai susijusi su Morovalio parko, kurį iš esmės valdo Kinijos bendrovės, visų pirma „Shanghai Decent Investment (Group)“, „Tsingshan Group“ kontroliuojančioji bendrovė. Skunde teigiama, kad Indonezijos Vyriausybė ne tik aktyviai siekė gauti Kinijos finansavimą, jį pripažino ir priėmė kaip savo pačios, bet ir tariamai darė spaudimą Kinijos Vyriausybei, kad ši skatintų Kinijos bendroves, kurios anksčiau iš Indonezijos importuotą nikelio rūdą lydydavo Kinijoje į LNK, perkelti jų lydymo veiklą į Indoneziją.

(544) Istorinės ir faktinės aplinkybės, susijusios su labai glaudžiu Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimu siekiant sukurti visiškai integruotą galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonę, paremtą Indonezijoje esančiais nikelio rūdos ištekliais ir Kinijos lėšomis bei praktine patirtimi, pateikiamos 4.3 skirsnyje. Kaip paaiškinta, Indonezija turi didelius nikelio rūdos išteklius ir yra viena didžiausių šios rinkos dalyvių pasaulyje. Nuo 2005 m. labai padidėjo nikelio rūdos kasyba ir eksportas (žr. 1 ir 2 lenteles). Iš lentelių taip pat matyti, kad Kinija palaipsniui tapo didžiausia nikelio rūdos eksporto paskirties vieta, nes Indonezijos rūda buvo tinkamiausia nerūdijančiojo plieno gamybai. Indonezijos Vyriausybė buvo susirūpinusi, kad eksportuojant nikelio rūdos atsargos bus išeikvotos, nes ji neturėjo pakankamai vidaus pajėgumų tolesniam rūdos perdirbimui, todėl šalis negautų iš to pakankamai naudos.

(545) Naujuoju 2009 m. Kasybos įstatymu Indonezijos Vyriausybė nusprendė padidinti vidaus pridėtinę vertę skatindama mineralinių išteklių, įskaitant nikelio rūdą, perdirbimą šalies viduje, daugiausia nustatydama įpareigojimą perdirbti šalies viduje (žr. 401–404 konstatuojamąsias dalis). Ji taip pat nusprendė nustatyti eksporto apribojimus po penkerių metų lengvatinio laikotarpio, siekdama užtikrinti, kad būtų sukurti pakankami vidaus pajėgumai nikelio rūdos pasiūlai patenkinti ir kad kasybos bendrovė ją tiektų už mažesnį nei pakankamą atlygį (žr. ankstesnį skirsnį).

(546) Atsižvelgdama į tai, Indonezijos Vyriausybė pradėjo derybas su potencialiai suinteresuotomis trečiosiomis šalimis, turinčiomis vietinę nerūdijančiojo plieno pramonę. Pavyzdžiui, Indonezijos Vyriausybė siekė įtikinti Japoniją ir jos nikelio rūdos perdirbimo pramonę investuoti Indonezijoje. Tačiau Japonijos Vyriausybė nepritarė planuojamiems Indonezijos eksporto apribojimams, nes manė, kad jie nesuderinami su PPO taisyklėmis, ir pagrasino pradėti bylą prieš Indoneziją PPO ([116]).

(547) Indonezijos Vyriausybė kreipėsi į Kinijos Vyriausybę ir gavo teigiamą atsakymą. Dėl dvišalio bendradarbiavimo, kuris buvo sankcionuotas 2011 ir 2013 m. susitarimais, o vėliau dar labiau sustiprintas, kinai pradėjo statyti ir plėtoti lydyklas Indonezijoje. Eksporto į Kiniją apimtys buvo didžiausios 2013 m. ir siekė 58 mln. tonų, o Indonezijos vidaus pajėgumai palaipsniui didėjo nuo 7,81 mln. tonų 2014 m., kai įsigaliojo vidaus perdirbimo įpareigojimas ir eksporto apribojimai, iki 61 mln. tonų 2019 m. (žr. 3 lentelę).

4.5.1.1. Teisinis pagrindas

(548) Atitinkami dvišaliai susitarimai, kuriuos laikui bėgant pasirašė Indonezijos ir Kinijos vyriausybės, ir bendrai pateikti pareiškimai:

— 2005 m. balandžio 25 d. Džakartoje pasirašyta Bendra deklaracija dėl Indonezijos ir Kinijos vyriausybių strateginės partnerystės;

— 2010 m. sausio 21 d. Džakartoje pasirašytas Bendros deklaracijos dėl Indonezijos ir Kinijos vyriausybių strateginės partnerystės įgyvendinimo veiksmų planas;

— 2011 m. balandžio 29 d. Džakartoje pasirašytas Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl dvišalio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtojimo ir stiprinimo;

— 2011 m. balandžio 29 d. Džakartoje paskelbtas Bendras Indonezijos ir Kinijos vyriausybių komunikatas dėl tolesnio Kinijos ir Indonezijos strateginės partnerystės stiprinimo;

— 2011 m. balandžio 29 d. Džakartoje pasirašytas Indonezijos jūrų reikalų ir žuvininkystės ministerijos ir KLR valstybinės vandenynų administracijos susitarimo memorandumo dėl bendradarbiavimo jūrų srityje pakeitimo protokolas;

— 2012 m. kovo 25 d. Pekine paskelbtas Bendras pareiškimas, kuriame Kinijos įmonės kviečiamos didinti investicijas Indonezijoje;

— 2013 m. spalio 2 d. Džakartoje pasirašyta Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa;

— 2013 m. spalio 2 d. Džakartoje pasirašytas Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų;

— 2015 m. kovo 26 d. Pekine paskelbtas bendras pareiškimas dėl KLR ir Indonezijos visapusiškos strateginės partnerystės stiprinimo;

— 2017 m. gegužės 14 d. Pekine pasirašytas Indonezijos ir KLR visapusiškos strateginės partnerystės įgyvendinimo veiksmų planas (2017–2021 m.);

— 2018 m. gegužės 7 d. Bogore pasirašytas Indonezijos koordinuojančios jūrų reikalų ministerijos ir KLR nacionalinės plėtros ir reformų komisijos susitarimo memorandumas dėl bendradarbiavimo skatinimo plėtojant regioninius visapusiškus ekonominius koridorius ir

— 2018 m. spalio 23 d. Pekine pasirašytas Indonezijos koordinuojančios jūrų reikalų ministerijos ir KLR nacionalinės plėtros ir reformų komisijos susitarimo memorandumas dėl regioninių visapusiškų ekonominių koridorių plėtros jungtinio iniciatyvinio komiteto įsteigimo.

(549) Be to, kai kuriais Indonezijos Vyriausybės priimtais vidaus teisės aktais buvo įgyvendinti pirmiau minėti dvišaliai susitarimai arba jie buvo su jais susiję:

— 2011 m. gegužės mėn. paskelbtas 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros bendrasis planas (toliau – MP3EI) ir

— 2014 m. liepos 22 d. Indonezijos pramonės ministerijos dekretas Nr. 432/M-IND/Kep/7/2014 dėl Indonezijos ir Kinijos integruotos pramoninės zonos bendradarbiavimo grupės.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

4.5.2. *Dalinis nebendradarbiavimas ir rėmimasis turimais faktais, susijusiais su parama Morovalio parke*

4.5.2.1. Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymas Indonezijos vyriausybės atžvilgiu

(550) Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti tam tikrą informaciją apie Indonezijos ir Kinijos vyriausybių nustatytą dvišalio bendradarbiavimo sistemą, visų pirma apie sąlygas, kuriomis iš pradžių buvo įsteigtas Morovalio parkas, ir apie tai, ar Morovalio parkas ir Kinijos Vyriausybės teikiama finansinė parama buvo dvišalio atitinkamų Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimo dalis, ir jei taip – kokiu mastu.

(551) Komisija konkrečiai paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti dokumentą, kurį 2013 m. spalio 3 d., dalyvaujant Kinijos ir Indonezijos valstybių vadovams, pasirašė „Shanghai Decent Investment“ atstovas Xiang Guanda ir „Bintang Delapan Group“ atstovas Halimas Mina. Indonezijos Vyriausybė nepateikė šio dokumento, kuriame, remiantis Komisijos turima informacija, išdėstytas susitarimas dėl bendro IMIP steigimo ir vėlesnio Morovalio pramoninio parko vystymo ([117]). Be to, per Indonezijos Vyriausybės nuotolinį duomenų sutikrinimą Indonezijos Vyriausybė patvirtino, kad šis susitarimas egzistuoja. Tačiau Indonezijos Vyriausybė teigė jo neturinti.

(552) Kaip paaiškinta 573 konstatuojamojoje dalyje, Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti prioritetinių projektų, kurie buvo atrinkti įgyvendinti pagal Indonezijos ir Kinijos programos nuostatas, sąrašą. Vietoj to Indonezijos Vyriausybė pateikė kitą projektų sąrašą, t. y. Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimo projektų įgyvendinant aukšto lygio dialogą ekonomikos klausimais sąrašą.

(553) Be to, kaip paaiškinta 639 ir tolesnėse konstatuojamosiose dalyse, Komisija paprašė, kad Indonezijos Vyriausybė pateiktų dokumentus, susijusius su pateiktų susitarimų įgyvendinimu ir šiuo atžvilgiu Indonezijos ir Kinijos vyriausybių įdiegtais konsultavimo mechanizmais. Tačiau Indonezijos Vyriausybė atsakė, kad šiuo klausimu sukurta grupė „KIT Indonesia“ neparengė prasmingos politikos ir atsisakė pateikti bet kokius su tuo susijusius dokumentus.

(554) Todėl Komisija pranešė Indonezijos Vyriausybei, kad, nagrinėjant įtariamą Morovalio pramoniniame parke įsteigtų bendrovių subsidijavimą ir jo mastą, vadovaujantis pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalimi, jai gali tekti remtis turimais faktais.

(555) Kadangi Komisija prašytos informacijos neturėjo, ji padarė išvadą, kad negavo labai svarbios ir reikalingos su šiuo tyrimo aspektu susijusios informacijos. Todėl Komisija šiais klausimais taikė pagrindinio reglamento 28 straipsnį ir rėmėsi dėl šių aspektų turimais faktais.

4.5.2.2. Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymas Kinijos Vyriausybei

(556) Kaip priminta 15 konstatuojamojoje dalyje, Komisija pranešime apie inicijavimą pakvietė Kinijos Vyriausybę tapti suinteresuotąja šalimi ir tą pačią dieną, kai pranešimas buvo paskelbtas, išsiuntė jį Kinijos Vyriausybei, aiškiai atkreipdama jos dėmesį į šį kvietimą. 2021 m. vasario 19 d. el. paštu Kinijos Vyriausybė patvirtino, kad ji užsiregistravo kaip suinteresuotoji šalis.

(557) Komisija nusiuntė Kinijos Vyriausybei prašymą pateikti informaciją, siekdama surinkti informaciją apie Kinijos finansų sektoriaus apžvalgą, su Kinijos bankininkystės ir reguliavimo komisija susijusią informaciją ir duomenis apie finansinę paramą, eksporto garantijas ir draudimą, susijusius su Morovalio parku ir užsienio prekybos bei bendradarbiavimo zonomis. Tačiau Kinijos Vyriausybė atsisakė pateikti šią informaciją.

([117]) IMIP 2017 m. metinė ataskaita,
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html.

(558) Todėl Komisija pranešė Kinijos Vyriausybei, kad nagrinėjant tiriamą subsidijavimo schemą jai gali tekti naudotis turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį. Iš Kinijos Vyriausybės pastabų negauta.

(559) Kadangi Komisija prašytos informacijos neturėjo, ji padarė išvadą, kad negavo labai svarbios ir reikalingos su šiuo tyrimo aspektu susijusios informacijos. Todėl Komisija šiais klausimais taikė pagrindinio reglamento 28 straipsnį ir rėmėsi dėl šių aspektų turimais faktais.

4.5.3. *Teisiniai ir politiniai dokumentai, susiję su Indonezijos ir Kinijos vyriausybių dvišalio bendradarbiavimo sistema*

(560) Indonezijos ir Kinijos vyriausybių inicijuotas bendradarbiavimas dėl lengvatinio režimo, skirto Indonezijos nerūdijančiojo plieno pramonei kurti ir vystyti, prasidėjo pirmo dešimtmečio pradžioje. Jį sudaro keli dvišaliai dokumentai, kuriais nustatoma teisinė ir politinė sistema, pagal kurią patvirtintos kelios konkrečios paramos politikos priemonės ir lengvatinės programos, kurios yra šiame tyrime nagrinėjamos kompensuotinos subsidijos.

(561) Iš šių dokumentų matyti, kad per daugelį metų abi šalys, remdamosi dvišaliais teisiniais ir politiniais dokumentais, sukūrė bendradarbiavimo sistemą, kad palaipsniui stiprintų savo bendradarbiavimą. Juose išdėstytos visos bendradarbiavimo sąlygos ir pagrindinis tikslas – sukurti ir plėtoti Indonezijos nacionalinę nerūdijančiojo plieno pramonę, taikant įvairias lengvatines priemones ir politiką Kinijos ir Indonezijos subjektams, kuriuos atitinkamos vyriausybės skatina ir remia įgyvendindamos šį bendradarbiavimą.

(562) Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimas kasybos ir metalurgijos sektoriuose prasidėjo 2005 m. Indonezijai ir Kinijai pasirašius bendrą deklaraciją dėl strateginės partnerystės, kurioje teigiama, kad abi šalys „stiprins bendradarbiavimą investicijų srityje, didindamos investicijų institucijų, įskaitant privatųjį sektorių, tarpusavio supratimą ir tinklų kūrimą, taip pat kurdamos palankesnę ekologinę, socialinę, politinę ir teisinę aplinką investicijų srautams“. Jau tuo metu Kinijos Vyriausybė paprašė Indonezijos Vyriausybės garantijų, kad bus užtikrinti užsienio investuotojų interesai gauti pelno ([118]). Tuo metu taip pat buvo teigiama, kad per pastaruosius dešimt ekonomikos vystymosi metų Kinijos Vyriausybė visada garantavo, kad kiekviena investicija Kinijoje bus pelninga. Šis bendradarbiavimas atitiko 1999 m. pradėtą Kinijos investavimo užsienyje politiką, kuria buvo skatinamas Kinijos įmonių steigimasis užsienyje, eksportas ir tarptautinimas savo šalyje.

(563) Įgyvendindamos 2005 m. bendrą deklaraciją, 2010 m. sausio mėn. Indonezija ir Kinija pasirašė Indonezijos ir Kinijos veiksmų planą (toliau – 2010 m. veiksmų planas), kuriuo siekiama plėtoti strateginę partnerystę. Šiame dokumente planuojama skatinti Kinijos investicijas į Indonezijos gamtos išteklių pramonės šakas, įskaitant kasybą ([119]). 3.2 skirsnio „Bendradarbiavimas prekybos srityje“ 3.2.14 straipsnyje nurodyta „parengti ir įgyvendinti Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo planą“, kuris netrukus buvo pasirašytas (žr. toliau). Skyriuje „Bendradarbiavimas investicijų srityje“ numatyta skatinti privačių subjektų dalyvavimą (3.4.3 straipsnis) ir skatinti „Kinijos investicijas į Indonezijos gamtos išteklių pramonės šakas, tokias kaip <...> kasyba ir energetika <...>“ (3.4.8 straipsnis). Dokumente taip pat nurodomas 2005 m. balandžio 25 d. pasirašytas Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimo memorandumas dėl bendradarbiavimo infrastruktūros ir gamtos išteklių srityje.

(564) Atlikus tyrimą nustatyta, kad 2011 m. balandžio mėn. pabaigoje tuometinio Kinijos Ministro Pirmininko Weno Jiabao vizito Džakartoje metu Kinijos ir Indonezijos vyriausybių atstovai pasirašė tris susitarimo memorandumus ir vieną techninį reglamentą. Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti šiuos tris susitarimo memorandumus ir techninį reglamentą.

(565) Indonezijos Vyriausybė pateikė tris dokumentus. Pirmasis dokumentas – 2011 m. balandžio 29 d. pasirašytas Indonezijos jūrų reikalų ir žuvininkystės ministerijos ir KLR valstybinės vandenynų administracijos susitarimo memorandumo dėl bendradarbiavimo jūrų srityje pakeitimo protokolas.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf

(566) Antrasis dokumentas – 2011 m. balandžio 29 d. pasirašytas Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl dvišalio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtojimo ir stiprinimo. Pagal šį susitarimą „abiejų šalių vyriausybės susitarė skatinti įmones“ vykdyti įvairių formų ekonominį bendradarbiavimą keliose srityse, tokiose kaip plieno pramonė, pramoninis parkas ir eksporto perdirbimo zona.

(567) Trečiasis dokumentas – 2011 m. balandžio 29 d. pasirašytas Bendras Indonezijos ir Kinijos vyriausybių komunikatas dėl tolesnio Kinijos ir Indonezijos strateginės partnerystės stiprinimo. Pagal šį komunikatą „abi šalys išreiškė pasitenkinimą 2010 m. sausio 21 d. pasirašytu Bendros deklaracijos dėl Indonezijos ir Kinijos vyriausybių strateginės partnerystės įgyvendinimo veiksmų planu ir susitarė imtis konkrečių priemonių veiksmų planui įgyvendinti ir skatinti pragmatišką abiejų šalių bendradarbiavimą įvairiose srityse“. Be to, „Kinija taip pat tikisi sustiprinti bendradarbiavimą su Indonezija plėtojant ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zoną“.

(568) 2012 m. kovo 25 d., pasibaigus oficialiam Indonezijos Prezidento S. B. Yudhoyono vizitui Pekine, Indijos ir Kinijos vyriausybės bendrame pareiškime susitarė parengti dvišalį Indonezijos ir Kinijos ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo susitarimą pagal konkrečią lengvatinę politiką, numatytą Kinijos Vyriausybės 12-ajame penkmečio plane ir Indonezijos Vyriausybės MP3EI ([120]). Be to, Indonezijos Vyriausybė paragino Kinijos įmones dalyvauti stiprinant Indonezijos pramonės pajėgumus ir pažadėjo „toliau kurti palankią investicinę aplinką užsienio investuotojams, įskaitant Kinijos investuotojus“. Konkrečiau, Indonezijos Vyriausybė tikėjosi, kad Kinijos įmonės „daugiau investuos į Indonezijos kasybos pramonę“, ir „informavo Kiniją apie jos pastangas gerinti kasybos išteklių valdymą“. Galiausiai abi šalys susitarė „dėti daugiau pastangų siekiant toliau stiprinti ir plėsti bendradarbiavimą <...> kasybos srityje“. Šis pareiškimas rodo, kad abi šalys stengėsi įgyvendinti savo atitinkamą vidaus lengvatinę politiką, visų pirma siekdamos stiprinti Indonezijos galutinės grandies pramonės pajėgumus, įtraukiant Kiniją ir nuolat informuojant ją apie žaliavų politikos raidą.

(569) Kalbant apie Indoneziją, MP3EI pripažįstama, kad Indonezijoje reikia toliau plėtoti pramonę, o Sulavesis įvardijamas kaip pramonės plėtros regionas. Siekdama paremti plieno pramonės plėtrą, Indonezijos Vyriausybė, be kitų veiksmų, numatė reguliavimo pakeitimus, kuriais siekiama palengvinti žaliavų tiekimą, kurti nacionalines pradinės ir galutinės grandies verslo partnerystes, plėtoti galutinės grandies plieno pramonės klasterius ir teikti pirmenybę plieno lydymo bei nerūdijančiojo plieno gamybos integracijai ([121]). Be to, gamtos išteklių, ypač kasybos ir nikelio, srityje taip pat siekiama didinti Indonezijos pramoninį perdirbimą, kad būtų sukurta didesnė pridėtinė vertė. Kalbant apie nikelį, daugiausia dėmesio skiriama galutinės grandies nikelio pramonei stiprinti, sudarant palankesnes sąlygas glaudžiai partnerystei tarp pradinės ir galutinės grandies pramonės ([122]).

(570) Kalbant apie KLR, 12-ajame nacionalinės ekonomikos ir socialinės raidos penkmečio plane, galiojusiame tuo metu, kai buvo įsteigta IMIP, pabrėžiama Kinijos Vyriausybės strateginė vizija dėl pagrindinių pramonės šakų tobulinimo ir skatinimo. Kalbant apie šiuos svarbius pramonės sektorius aiškiai išskiriama plieno pramonė. Ankstesni tyrimai parodė, kad plieno pramonė užėmė svarbią vietą tarp šių pagrindinių pramonės šakų ([123]). Be to, Kinijos Vyriausybė paskelbė specialų plieno pramonės planą, t. y. 12-ąjį plieno pramonės penkmečio planą, kuris galiojo ir IMIP steigimo metu. Šiame plane nurodoma, kad plieno pramonė yra svarbi pagrindinė nacionalinės ekonomikos pramonės šaka, ir pabrėžiama, kad svarbu „stiprinti mokesčių, finansų, prekybos, žemės, energijos taupymo, aplinkos apsaugos, saugos ir kitų politikos sričių ir plieno pramonės politikos ryšius“. Ankstesni tyrimai parodė, kad šie planai yra teisiškai privalomi ([124]), ir atskleidė dominuojantį Kinijos Vyriausybės vaidmenį plieno sektoriuje per

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html

([121]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas, p. 65–68.

([122]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas.

([123]) 2017 m. birželio 8 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/969, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir kuriuo iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/649, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 146, 2017 6 9, p. 17), 49 ir paskesnės konstatuojamosios dalys.

([124]) Ten pat, 55 konstatuojamoji dalis.

VVĮ ([125]). Tai, kad Kinijos Vyriausybės vaidmuo plieno sektoriuje yra dominuojantis ir kad dėl to atsiranda didelių rinkos iškraipymų, patvirtina Komisijos tarnybų darbiniu dokumentu dėl didelių KLR ekonomikos iškraipymų prekybos apsaugos tyrimų tikslais, kuriame teigiama, kad „[k]adangi plieno pramonėje stebimas didelis valstybės kišimasis ir šiame sektoriuje didelė dalis įmonių yra valstybės įmonės, net ir privatūs plieno gamintojai negali veikti rinkos sąlygomis“, ir pastebima „tariamai privačių plieno sektoriaus bendrovių didelė dalis nuosavybės, kontrolė ir (arba) valstybės kišimasis“ ([126]).

(571) 2013 m. spalio 2 d. Indonezijos ekonomikos ministras ir Kinijos prekybos ministras Džakartoje pasirašė „Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programą“ (toliau – Indonezijos ir Kinijos programa). Indonezijos ir Kinijos programoje buvo numatyta „skatinti abiejų šalių prekybos investicijas ir paspartinti bendrų prioritetinių projektų įgyvendinimą“ ([127]), kurie turėjo tapti konkrečia programos išraiška.

(572) Indonezijos ir Kinijos programos III skyriuje Indonezijos ir Kinijos vyriausybės paaiškino, kad programa įgyvendinama per prioritetinius projektus, kurių „atrankos principas turėtų atitikti abiejų šalių strateginius interesus ir socialinio bei ekonominio vystymosi poreikius, derėti su abiejų šalių ekonominio vystymosi vidutinės trukmės ir ilgalaikiu planavimu ir atitikti dalyvaujančių įmonių plėtros planus“.

(573) Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės pateikti prioritetinių projektų, kurie buvo atrinkti įgyvendinti pagal Indonezijos ir Kinijos programos nuostatas, sąrašą. Tačiau vietoj to Indonezijos Vyriausybė pateikė kitą projektų sąrašą, t. y. Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimo projektų įgyvendinant aukšto lygio dialogą ekonomikos klausimais sąrašą. Remdamasi 28 straipsnio 1 dalies taikymu dėl tokio atsisakymo bendradarbiauti, Komisija padarė išvadą, kad Morovalio projektas taip pat buvo įtrauktas į minėtąjį prioritetinių dvišalio bendradarbiavimo projektų sąrašą. Iš tiesų, tai svarbus projektas, kuriame Kinijos įmonės dalyvauja labai aktyviai.

(574) Indonezijos ir Kinijos programos I skyriaus 1.2.3 punkte taip pat buvo patvirtintas 2012 m. pareiškimas, kad vienas iš pagrindinių bendradarbiavimo tikslų yra įgyvendinti lengvatinę politiką plieno sektoriuje, nurodant, kad vienas svarbiausių dvišalio bendradarbiavimo tikslų – „skatinti konkurencingas ir gerą reputaciją turinčias Kinijos įmones ir finansų įstaigas dalyvauti plėtojant šešis ekonominius koridorius Indonezijoje ir projektą, nurodytą Indonezijos Vyriausybės MP3EI, ir skatinti konkurencingas ir gerą reputaciją turinčias Indonezijos įmones dalyvauti plėtojant Kinijos Vyriausybės 12-ąjį penkmečio planą“ ([128]).

(575) Iš Indonezijos ir Kinijos programos matyti, kad abiejų šalių vyriausybės nustatė pagrindines bendradarbiavimo sritis ([129]), kurios, be kita ko, apima kasybą, metalurgijos pramonę ir pramoninius parkus (įskaitant specialiąsias ekonomines zonas). kasybai skirtose priemonėse, išvardytose 2.4.2 skirsnyje, Indijos ir Kinijos vyriausybės aiškiai susitarė „[b]endradarbiauti žvalgant, rafinuojant ir perdirbant mineralinius išteklius, įskaitant <...> nikelį <...>“, „[p] aspartinti ir palengvinti dvišalį bendradarbiavimą kasybos ir metalurgijos projektų srityje“, „[s]katinti mineralinių išteklių plėtrą kuriant specialius pramoninius parkus ir zonas šešiuose ekonominiuose koridoriuose <...>“, „[b] endradarbiauti plėtojant mineralinius išteklius Indonezijoje“.

([125]) 2019 m. gegužės 2 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/688, kuriuo, pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/1037 18 straipsnį atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą, tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės organinėmis medžiagomis dengtiems plieno produktams nustatomas galutinis kompensacinis muitas (OL L 116, 2019 5 3), 37 ir 70 konstatuojamosios dalys.

([126]) Komisijos tarnybų darbinis dokumentas dėl didelių Kinijos Liaudies Respublikos ekonomikos iškraipymų prekybos apsaugos tyrimų tikslais, SWD(2017) 483 *final*/2, 2017 12 20, p. 360. Plačiau apie KLR plieno pramonės sektorių žr. to paties dokumento 14 skyrių „Plieno sektorius“, p. 346–376.

([127]) Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa (I ir III skyriai).

([128]) Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa (I skyrius, 1.2.3 punktas).

([129]) Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa (II skyrius).

(576) Indonezijos ir Kinijos programos 2.7.8 skirsnyje, skirtame metalurgijos pramonei, Indijos ir Kinijos vyriausybės konkrečiai susitarė „skatinti Kinijos metalurgijos gamintojus tiesiogiai investuoti Indonezijoje, naudoti Indonezijos gamtos išteklius ir investuoti į integruotus metalurgijos pramoninius parkus, kad padėtų tobulinti jos metalurgijos pramonės grandinę ir didinti mineralinių išteklių projektų pridėtinę vertę“ ([130]). Programoje taip pat patvirtinama, kad Kinijos metalurgijos gamintojai skatinami kurti bendrąsias įmones su Indonezijos bendrovėmis. 2.9 skirsnyje apie pramoninius parkus (įskaitant specialiąsias ekonomines zonas) Indonezijos ir Kinijos vyriausybės susitarė dėl pramoninių parkų skatinimo: „skatinti Kinijos įmones investuoti į Indonezijos pramoninius parkus <...>“, „<...> sudaryti sąlygas ir teikti politinę paramą pramoninių parkų plėtrai“. Todėl Indonezijos Vyriausybė aktyviai siekė Kinijos Vyriausybės teikiamos politinės paramos konkretiems projektams, pavyzdžiui, Morovalio pramoniniam parkui, ir ją priėmė.

(577) 2015 m. kovo 27 d. abiejų šalių vyriausybės paskelbė „Bendrą pareiškimą dėl KLR ir Indonezijos visapusiškos strateginės partnerystės stiprinimo“ ([131]). Šiame pareiškime „<...> Abi šalys įsipareigojo aktyviai įgyvendinti Kinijos ir Indonezijos ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo penkerių metų plėtros planą ir kuo greičiau baigti rengti prioritetinių projektų sąrašą, kad <...>“. Taip pat abi vyriausybės „<...> laikėsi nuomonės, kad Prezidento Xi Jinpingo pasiūlyta iniciatyva „XXI-ojo amžiaus jūrų šilko kelias“ ir Prezidento Joko Widodo inicijuota „Globalinė jūrų tikslinė strategija“ labai papildo viena kitą“. Taip pat abi vyriausybės „<...> pažadėjo paspartinti Kinijos ir Indonezijos integruotų pramoninių parkų statybą ir kuo greičiau įsteigti tarpvyriausybinį koordinavimo komitetą“. Indonezija „<...> pradės taikyti pramoninių parkų lengvatinę politiką, kad būtų užtikrinta apsauga ir sudarytos sąlygos daugiau Kinijos įmonių vykdyti veiklą parke pagal Indonezijos įstatymus ir reglamentus, siekiant paspartinti pramoninių parkų vystymą“, o Kinija įsipareigojo „<...> toliau teikti finansinę paramą Indonezijos infrastruktūros statybai ir dideliems projektams dvišaliais ir daugiašaliais finansiniais kanalais“.

(578) 2018 m. gegužės 7 d. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė susitarimo memorandumą dėl bendradarbiavimo skatinimo plėtojant regioninius visapusiškus ekonominius koridorius, kuriame abi šalys susitarė bendradarbiauti, be kita ko, plėtojant Šiaurės Sulavesio regioną. Šiame memorandume abi šalys susitarė „sutelkti ir koordinuoti atitinkamų vyriausybinių agentūrų, kvalifikuotų įmonių ir institucijų veiklą, kad jos dalyvautų rengiant šių koridorių plėtros planą“.

(579) 2018 m. spalio 23 d. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė susitarimo memorandumą „dėl regioninių visapusiškų ekonominių koridorių plėtros jungtinio iniciatyvinio komiteto įsteigimo“. Šiame memorandume nustatyta bendradarbiavimo organizacinė struktūra: bendras sekretoriatas, bendros darbo grupės, darbo mechanizmai, valdymo komitetas ir kt. Ši struktūra dar kartą rodo, kad dvišalio bendradarbiavimo sistema bendrai įgyvendinama per konkrečius bendrus administracinius organus.

(580) Iš minėtų dvišalių susitarimų ir dokumentų matyti, kad dvišalis bendradarbiavimas buvo įgyvendintas susitarimais, kuriuose nurodytos sąlygos ir kiekvienos vyriausybės indėlis. Išsamesnė informacija apie finansavimą, valdymą per IMIP ir kitus dvišalius administracinius mechanizmus aprašyta tolesniuose skirsniuose. Tačiau šiame skirsnyje aptariami dokumentai patvirtina, kad abi vyriausybės sudarė konkrečius susitarimus, kuriais įgyvendino savo lengvatinę politiką, skirtą konkrečioms pramonės šakoms ir projektams, kuriems taikomas šis bendradarbiavimas. Į juos konkrečiai įtraukta politika, kuria siekiama skatinti nikelio rūdos perdirbimo pramonės ir galutinės grandies nerūdijančiojo plieno pramonės plėtrą Indonezijoje, pritraukiant Kinijos investicijas ir teikiant lengvatinę Kinijos paramą. Ši politika, dėl kurios susitarta pagal dvišalio bendradarbiavimo programą, buvo akivaizdžiai naudinga „IRNC Group“.

(581) Pirmiau minėti susitarimai ir dokumentai parodo Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimo pagrindus ir šio bendradarbiavimo raidą bei nuolatinį stiprinimą laikui bėgant. Glaudesniu bendradarbiavimu sudaromos sąlygos Kinijos investicijoms ir bendrovėms pasinaudoti Indonezijos žaliavomis ir geografine padėtimi. Kinija finansuoja

([130]) Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa (II skyrius, 2.7.8 punktas).
([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm

investicijas į pasirinktus koridorius pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, o Indonezija aktyviai palaiko palankią teisinę, politikos priemonių ir politinę sistemą, skatinančią įgyvendinti projektus tam tikrose šalies teritorijos dalyse. Morovalio parko įkūrimas Sulavesio provincijoje ir į jame visiškai integruoto pagrindinio eksportuojančio gamintojo įsteigimas vyko taikant šią sistemą ir kontekstą, kaip išsamiau paaiškinta tolesniuose skirsniuose.

4.5.4. *Lengvatinė finansinė parama atsižvelgiant į dvišalį bendradarbiavimą*

(582) Vienas iš dvišalio bendradarbiavimo nerūdijančiojo plieno pramonės srityje ramsčių buvo Kinijos teikiama lengvatinė finansinė parama Kinijos bendrovėms, siekiant plėtoti nerūdijančiojo plieno pramonę Indonezijoje. Tokią sąlygą iškėlė Indonezija, norėdama suteikti Kinijos bendrovėms galimybę naudotis dideliais nikelio rūdos ištekliais, tinkamais jų gamybos procesui.

(583) Kaip matyti pirmiau išdėstytų aplinkybių, dar 2005 m., pasirašius Indonezijos ir Kinijos bendrą deklaraciją dėl strateginės partnerystės, Kinijos Vyriausybė pabrėžė, kad reikia apsaugoti investuotojų interesus į pelną, ir nurodė, kad ankstesniais metais Kinijos Vyriausybė visada užtikrindavo, kad šis tikslas būtų pasiektas. Kalbama apie laikotarpį, kai buvo sėkmingai įgyvendinama Kinijos investavimo užsienyje politika, pradėta vykdyti po 1999 m., kuria, be kita ko buvo siekiama skatinti Kinijos užsienio investicijas ir eksporto plėtrą.

(584) 2010 m. Veiksmų plano 3.1.10 straipsnyje „Finansinis bendradarbiavimas“ teigiama, kad abi šalys „stiprins reguliarias dvišales konsultacijas ir koordinavimą, kad paspartintų lengvatinio eksporto pirkėjo kredito, lengvatinės paskolos ir kitų plėtros paramos finansinių schemų panaudojimą ir įgyvendinimą“.

(585) Spaudoje ([132]) buvo pranešta, kad dar 2011 m. Kinijos pramonės ir prekybos bankas (ICBC) ir Kinijos bankas įsipareigojo suteikti 8 mlrd. USD kapitalo paskolą Kinijos bendrovėms, norinčioms investuoti Indonezijoje.

(586) Pagrindinis dokumentas, kuriuo sankcionuojamas Kinijos lengvatinis finansavimas, buvo 2011 m. balandžio 29 d. rašytinis Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl dvišalio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtojimo ir stiprinimo. VI straipsnyje nedviprasmiškai teigiama, kad „Šalys susitaria skatinti atitinkamas finansų ir draudimo įstaigas teikti pirmenybę šių projektų finansavimui ir draudimo paramai <...>“.

(587) 2013 m. spalio 2 d. Indonezijos ir Kinijos ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo programos V skyriaus „Finansinės paslaugos“ 5.2.1 punkte taip pat aiškiai nurodyta, kad „Kinijos finansų įstaigos skatinamos remti Kinijos finansuojamų įmonių Indonezijoje vykdomų investicijų ir projektų statybų finansavimą, atsižvelgdamos į vidaus įstatymus ir reglamentavimą“.

(588) Kaip paaiškinta ankstesniame skirsnyje, finansavimas buvo teikiamas atsižvelgiant į pagrindinį dvišalio bendradarbiavimo tikslą „skatinti konkurencingas ir gerą reputaciją turinčias Kinijos įmones ir finansų įstaigas dalyvauti plėtojant šešis ekonominius koridorius Indonezijoje ir projektą, nurodytą Indonezijos Vyriausybės MP3EI, ir skatinti konkurencingas ir gerą reputaciją turinčias Indonezijos įmones dalyvauti plėtojant Kinijos Vyriausybės 12-ąjį penkmečio planą“ ([133]). Nuoroda į atitinkamas vidaus lengvatinės politikos priemones, įskaitant nerūdijančiojo plieno pramonę, yra susijusi su tikslu suteikti lengvatinį finansavimą, kad būtų pasiektas dvišalis susitarimas dėl Morovalio pramoninio parko nerūdijančiojo plieno pramonės naudai.

(589) Per Indonezijos ir Kinijos aukščiausiojo lygio susitikimą, kuriame dalyvavo atitinkamų valstybių prezidentai, 2013 m. spalio 2 d. IMIP akcininkai steigėjai – „PT Bintangdelapan Investama“ (toliau – BDI) ir „Shangai Decent Investment Group“ (toliau – SDI) (žr. 626 ir 777 konstatuojamąsias dalis) – pasirašė investicijų ir finansavimo susitarimą su Kinijos ir ASEAN bendradarbiavimo investicijų srityje fondu (toliau – CAF) dėl veiklos plėtojimo Morovalio parke ([134]). Kinijos ir ASEAN fondas (CAF) yra Kinijos Liaudies Respublikos Valstybės tarybos ir Nacionalinės plėtros ir reformų komisijos patvirtintas užsienio kapitalo fondas. Fondo steigimą remia Kinijos

([132]) Bisnis, *China-based lenders back investment in Indonesia*, 2011 m. balandžio 26 d., https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang.

([133]) Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa (I skyrius, 1.2.3 punktas).

([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

eksporto ir importo bankas kartu su kitais Kinijos ir tarptautiniais instituciniais investuotojais. CAF daugiausia dėmesio skiria investicijoms į ASEAN infrastruktūros, energetikos ir gamtos išteklių sektorius, taip pat yra Kinijos ir besiformuojančių rinkų „Pietų šalių savitarpio bendradarbiavimo“ skatinimo pradininkas ir sudaro sąlygas Kinijos įmonių investavimo užsienyje strategijai.

(590) Taip pat buvo pranešta, kad 2013 m. spalio mėn. Kinijos prezidento vizito Indonezijoje metu buvo pasirašyti 23 susitarimai, visų pirma dėl nikelio. Iš jų net 60 % buvo nukreipta į apdirbamosios pramonės sektorių, į kurį investuota 32,8 mlrd. USD (36,1 trln. IDR) ([135]). Tai dar kartą įrodo, kad Indonezijos Vyriausybė tiesiogiai siekė gauti Kinijos finansavimą nikelio pramonei.

(591) 2015 m. kovo mėn. bendrame pareiškime dar kartą patvirtintas Indonezijos Vyriausybės įsipareigojimas „ <...> ir toliau teikti finansinę paramą Indonezijos infrastruktūros statybai ir dideliems projektams dvišaliais ir daugiašaliais finansiniais kanalais“.

(592) Be to, Morovalio pramoninio parko, kuriame įsikūręs eksportuojantis gamintojas IRNC, valdytojos – bendrovės IMIP – [valdybos] pirmininkas pranešė, kad „projektas“ (parkas ir susiję nuomininkai) „galėjo lengvai gauti vidutinės trukmės ir ilgalaikį finansavimą. Projekto įgyvendinimo pradžioje politikos bankai, įskaitant „China Development Bank“, „Export–Import Bank of China“ ir valstybinius Kinijos bankus, įskaitant „Bank of China“, teikė vidutinės trukmės ir ilgalaikę finansinę paramą“ ([136]).

(593) Galiausiai akivaizdu, kad Indonezijos Vyriausybė negalėjo nežinoti apie tokį lengvatinį Kinijos bankų finansavimą, nes jos pareigūnai ne kartą dalyvavo pasirašant tokio finansavimo susitarimus. Vienas pavyzdys jau buvo pateiktas 589 konstatuojamojoje dalyje. Kitas pavyzdys – 2018 m. gegužės 7 d. vakare ITSS ir „PT Dexin Steel Indonesia“ (DSI), dar viena IMIP parke įsikūrusi susijusi bendrovė, pasirašė dokumentą dėl 170 mln. USD terminuotos paskolos ir susitarimo memorandumą su „China Development Bank“. Tai įvyko per Indonezijos ir Kinijos aukščiausiojo lygio verslo susitikimo vakarienę, kurią surengė Kinijos Ministras Pirmininkas Li Keqiangas ir Indonezijos Viceprezidentas Jusufas Kalla.

(594) Šie rašytiniai dokumentai, pareiškimai ir veiksmai nedviprasmiškai patvirtina, kad Indonezijos Vyriausybė aktyviai siekė Kinijos Vyriausybės lengvatinės finansinės paramos, ją pripažino ir priėmė kaip savo pačios. Užuot tiesiogiai teikusi tokią paramą, Indonezijos Vyriausybė sukūrė dvišalio bendradarbiavimo su Kinijos Vyriausybe sistemą, siekdama užtikrinti, kad Kinijos Vyriausybė suteiktų lengvatinį finansavimą Kinijos bendrovių investicijoms į Indoneziją pagal lengvatinę politiką, o Kinijos bendrovės užsitikrintų reikiamą nikelio rūdos tiekimą. Kaip parodė tyrimas (žr. skirsnį apie IMIP ir skirsnį apie lengvatinį finansavimą), pagrindinė lengvatinio finansavimo, kuris buvo teikiamas pagal Kinijos politikos priemones ir kurį teikė Kinijos valstybiniai bankai siekiant finansuoti lydyklų statybą ir susijusių galutinės grandies nerūdijančiojo plieno gamintojų veiklą Morovalio pramoniniame parke, naudos gavėja buvo bendrovė IRNC.

4.5.5. *Morovalio pramoninis parkas*

(595) Kalbant konkrečiai apie nikelio rūdos perdirbimo ir nerūdijančiojo plieno pramonę, glaudaus Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimo eksportuojančios šalies teritorijoje vaisius buvo Morovalio pramoninio parko įkūrimas ir eksploatavimas. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės šiame parke gamybos veiklą vykdančioms nerūdijančiojo plieno bendrovėms sudarė palankias sąlygas ir taip joms suteikta naudos. Glaudžiu bendradarbiavimu sutelkti ištekliai padeda siekti bendro tikslo ir suteikti naudos bendram naudos gavėjui, t. y. „IRNC Group“ ([137]).

(596) Morovalio parkas – pramoninis parkas, kuriame daugiausia dėmesio skiriama visiškai integruotos nerūdijančiojo plieno pramonės vystymui, pradedant nikelio rūdos kasyba ir baigiant galutinės grandies nerūdijančiojo plieno produktu. Parkas yra Bahodopyje, Morovalio rajone, Centrinio Sulavesio provincijoje.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5

([137]) „Jindal Stainless Indonesia“ nepasinaudojo jokia lengvatinio finansavimo schema, nes ji nebuvo įtraukta į Indonezijos ir Kinijos vyriausybių dvišalį bendradarbiavimą ir negavo jokių paskolų lengvatinėmis sąlygomis.

(597) Morovalio parke įsikūręs pagrindinis bendradarbiaujantis Indonezijos eksportuojantis gamintojas IRNC. Parkas užima 2 500 ha plotą, jame veiklą vykdo 29 nuomininkai, iš kurių daugiau nei pusė yra susiję su IMIP. Pagrindinė IRNC ir IMIP investuotoja yra Kinijos bendrovė „Tsingshan Steel Group“.

(598) Iš anksčiau minėtos atitinkamos dvišalės reguliavimo sistemos matyti, kad siekdamos įgyvendinti bendradarbiavimo tikslus Indonezija ir Kinija susitarė Morovalio pramonės parke įsteigti ir vystyti specialią teritoriją, kurioje būtų remiamos reikalavimus atitinkančios bendrovės. Morovalio parkui suteiktas pripažintos pramoninės zonos objekto statusas, kuriam, be kita ko, taikomos lengvatinės Indonezijos vidaus taisyklės, galiojančios pramoninėms zonoms.

(599) Pažymėtina, kad Indonezijos Vyriausybė Morovalio parką priskyrė Indonezijos ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zonai ([138]).

(600) Nors apie bendradarbiavimą plėtojant IMIP pirmą kartą paskelbta 2013 m. Kinijos Prezidento Xi Jinpingo ir tuometinio Indonezijos Prezidento Susilo Bambang Yudhoyono aukščiausiojo lygio susitikime, šio projekto užuomazgos siekia 2007 m., kai „Bintangdelapan Group“ pradėjo kasybos veiklą 47 000 ha teritorijoje Morovalyje koncesijos sąlygomis ([139]). Bendrovė kreipėsi į Kinijos investuotojus, prašydama investuoti į nikelio kasybos veiklą, nes tuo metu Kinija buvo didžiausia Indonezijos nikelio eksporto rinka ([140]).

(601) 2009 m., t. y. tais pačiais metais, kai 2009 m. Kasybos įstatymu buvo numatytos griežtesnės nikelio rūdos išsaugojimo Indonezijoje priemonės, BDI ir SDI įsteigė bendrąją įmonę, siekdamos vystyti kasybos pramonę šioje vietovėje. Abi šalys įsteigė bendrovę „PT Sulawesi Mining Investment“ (toliau – SMI), kuri užsiima nikelio rūdos gamyba ir eksportu, daugiausia į Kiniją. Ši partnerystė atitiko SDI investavimo užsienyje politiką. SDI interneto svetainėje pranešta, kad „siekdama aktyviai įgyvendinti investavimo užsienyje politiką, 2009 m. SDI užmezgė partnerystę su SMI, kad pradėtų Indonezijos kilmės nikelio rūdos kasybos bei eksporto ir feronikelio lydymo verslą, ir investavo į PT IMIP, kuri yra labai svarbi Kinijos ir Indonezijos bei Kinijos ir ASEAN ekonominiam bendradarbiavimui, kūrimą“ ([141]).

(602) 2011 m. balandžio 29 d. bendrame komunikate dėl tolesnio Kinijos ir Indonezijos strateginės partnerystės stiprinimo teigiama, kad „Kinija taip pat tikisi sustiprinti bendradarbiavimą su Indonezija plėtojant ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zoną“.

(603) 2011 m. gegužės mėn. pranešta, kad Indonezijos investicijų koordinavimo valdyba (toliau – BKPM) paprašė Kinijos investuotojų investuoti į kasybos biržos prekių perdirbimą (įskaitant nikelio kasybą Pietryčių Sulavesyje): „Investicijų koordinavimo valdyba (BKPM) nukreipia potencialius investuotojus investuoti į kasybos produktų perdirbimą. <...> Be to, BKPM taip pat paprašė Kinijos investuoti į nikelio perdirbimą Pietryčių Sulavesyje ([142]). Taip pat, įgyvendinant projektą, susijusį su aliuminio lydyklos statyba, paaiškėjo su žemės įsigijimu susiję apribojimai. Tai dar kartą rodo, kad Indonezijos Vyriausybė siekia pritraukti Kinijos investicijas į Indoneziją.

(604) 2013 m. spalio 2 d. Indonezijos ir Kinijos vyriausybių penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programos 2.9 skirsnyje dėl pramoninių parkų (įskaitant specialiąsias ekonomines zonas (SEZ)) teigiama: „[s]katinti Kinijos įmones investuoti į Indonezijos specialiąsias ekonomines zonas, ekonominės ir technologinės plėtros parką, ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo parką, pramoninius parkus, technologijų demonstracinę zoną ir kitų formų pramoninius parkus. Abi šalys susitarė, kad vyriausybė sudarys palankesnes sąlygas ir teiks politinę paramą pramonės parkų plėtrai“.

(605) Spalio 2 d. abi vyriausybės taip pat pasirašė Susitarimą dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų. Jo V straipsnyje apibrėžtos šalių sutartos politikos paramos priemonės: „Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybė sutinka teikti atitinkamą paramą ir palengvinti pramoninių parkų statybą, eksploatavimą ir verslo pritraukimą, laikydamasi abiejų šalių galiojančių įstatymų, reglamentų ir politikos krypčių. Indonezijos Vyriausybė stengsis teikti paramą ir palengvinti priemones pagal galiojančius nacionalinius įstatymus, reglamentus ir politikos kryptis. Dėl paramos politikos detalių sprendžiama dvišalėse diskusijose.“

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

(606) Be Indonezijos ir Kinijos programos, abi vyriausybės tą pačią dieną, 2013 m. spalio 2 d., pasirašė dar vieną dvišalį susitarimą dėl integruotų pramoninių parkų vystymo Indonezijoje. Pagal šio susitarimo 1 straipsnį Indonezijos ir Kinijos vyriausybės susitarė „remti Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų steigimą Indonezijoje“, kurie „pirmiausia steigiami Indonezijos regionuose, kuriuose gausu mineralinių išteklių“.

(607) Šiuo susitarimu Kinijos Vyriausybė įsipareigojo „teikti atitinkamą paramą ir palengvinti pramoninių parkų statybą, eksploatavimą ir verslo pritraukimą, laikydamasi abiejų šalių galiojančių įstatymų, reglamentų ir politikos krypčių“ ([143]). Tuo pat metu Indonezijos Vyriausybė pareiškė, kad ji „stengsis teikti paramą ir palengvinti priemones, laikydamasi galiojančių nacionalinių įstatymų, reglamentų ir politikos krypčių“ ([144]).

(608) 2013 m. Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų (toliau – Susitarimas dėl integruotų pramoninių parkų) buvo svarbus dvišalis dokumentas, kuriuo reglamentuojamas Morovalio parkas. 1 straipsnyje teigiama, kad „Susitarimo tikslas – remti Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų (toliau – pramoniniai parkai) steigimą Indonezijoje“. Pramoniniai parkai pirmiausia steigiami Indonezijos regionuose, kuriuose gausu mineralinių išteklių.“ 3.1 straipsnyje teigiama, kad „Susitarimo bendradarbiavimo sritis apima koordinavimą, tarpininkavimą ir konsultacijas dėl pramoninių parkų steigimo“. Šio susitarimo V skyriaus „Parama politikos priemonėmis“ 5.1 straipsnyje teigiama, kad „Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybė sutinka teikti atitinkamą paramą ir palengvinti pramoninių parkų statybą, eksploatavimą ir verslo pritraukimą, laikydamasi abiejų šalių galiojančių įstatymų, reglamentų ir politikos krypčių.“

(609) 2013 m. spalio 3 d. vykusiame dvišaliame aukščiausiojo lygio susitikime Kinijos prezidentas Xi Jinpingo pristatė planą sukurti XXI-ojo amžiaus jūrų šilko kelią. Ankstesnę aukščiausiojo lygio susitikimo dieną, 2013 m. spalio 2 d., Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programą ir Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybės ir Indonezijos Respublikos Vyriausybės susitarimą dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų. Šiuos bendradarbiavimo susitarimus turi įtvirtinti atrinkti prioritetiniai projektai.

(610) 2015 m. kovo mėn. Kinijos ir Indonezijos bendrame pareiškime dėl strateginės partnerystės stiprinimo teigiama, kad Indonezijos Vyriausybė „<…> pradės taikyti pramoninių parkų lengvatinę politiką, kad būtų užtikrinta apsauga ir sudarytos sąlygos daugiau Kinijos įmonių vykdyti veiklą parke pagal Indonezijos įstatymus ir reglamentus, siekiant paspartinti pramoninių parkų vystymą“.

(611) Atsižvelgdama į bendrą pareiškimą, Indonezijos Vyriausybė priėmė Reglamentą Nr. 142/2015 dėl pramoninių zonų, kuriuo panaikintas ankstesnis 2009 m. Reglamentas dėl pramoninių zonų, siekiant suderinti jį su 2015 m. dvišaliu bendru pareiškimu ir 2013 m. dvišaliu susitarimu dėl integruotų pramoninių parkų. Šiame reglamente nustatomos pagrindinės paskatos bendrovėms, kurios įsikuria tokiose pramoninėse zonose, pavyzdžiui, „IRNC Group“, kaip nurodyta 8 skyriuje. Reglamento 4 straipsnio i punkte nurodyta, kad ministro įgaliojimai apima „gairių dėl pramoninių kvartalų ir (arba) pastatų pramoninėje zonoje orientacinės pardavimo arba nuomos kainos nustatymą, remiantis Pramoninių zonų komiteto pasiūlymais“. 41 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „‘[p]ramoninės zonos [valdymo] bendrovei ir pramoninėje zonoje įsikūrusiai bendrovei taikomos mokesčių lengvatos“. 45 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „Vyriausybė gali imtis vystyti pramonines zonas kaip pramonės infrastruktūrą, a) jei privatusis sektorius nėra suinteresuotas ir negali plėtoti pramoninės zonos, ir (arba) b) paspartinti pramonės plėtros sklaidą ir tolygų pasiskirstymą“. Be to, Indonezijos Vyriausybė įgyvendino griežtą įmonių, valdančių šias zonas, dalyvavimą ir stebėseną per 51 straipsnio 1 dalyje numatytą įstaigą: „Siekiant remti pramoninių zonų plėtrą, įsteigiamas Pramoninių zonų komitetas“.

(612) Visapusiškas perdirbimo veiklos integravimas parke atitinka Indonezijos Vyriausybės politikos plėtros tikslus. Konkrečiai, lydyklos atitinka 2009 m. Kasybos įstatymo teisinius reikalavimus ir susijusius Pramonės ministerijos reglamentus dėl pirminių medžiagų pridėtinės vertės didinimo. Pagal šį įstatymą ir reglamentus nikelio rūdos kasybos bendrovės turi statyti savo lydyklas, siekdamos Indonezijoje plėtoti didesnės pridėtinės vertės pramonės šakas (žr. ankstesnį skirsnį).

([143]) Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybės ir Indonezijos Respublikos Vyriausybės susitarimas dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų, 5.1 straipsnis.

([144]) Kinijos Liaudies Respublikos Vyriausybės ir Indonezijos Respublikos Vyriausybės susitarimas dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų, 5.2 straipsnis.

(613) Morovalio parko plėtra apima pagrindinius elementus, kuriuos Indonezijos Vyriausybė savo plėtros planuose laiko prioritetiniais. Šia prasme Morovalio parkas yra strateginės reikšmės geografinėje Sulavesio vietovėje, veikia remiamame plieno sektoriuje, skatina pradinės ir galutinės grandies integravimą ir stiprina gamtos išteklių bei kasybos, t. y. nikelio, pridėtinės vertės kūrimą.

(614) Geografiniu požiūriu Morovalio parkas yra Sulavesio ([145]) koridoriuje – viename iš šešių Indonezijos Vyriausybės identifikuotų ir skatinamų ekonominių koridorių, kurie yra šalies ekonominės plėtros planų ašys. Nikelio kasyba yra vienas iš sektorių, kurie gali paskatinti teritorijos vystymą.

(615) Indonezijos ir Kinijos valdžios institucijos Morovalio parkui suteikė specialųjį oficialų statusą.

(616) Indonezijos Vyriausybė šiam projektui oficialiai suteikė nacionalinio strateginio projekto ([146]) (toliau – PSN) statusą. Tai aktualu dviem aspektais – prioritetinių pramoninių teritorijų ir (arba) specialiųjų ekonominių zonų plėtros ir lydyklų plėtros projektų požiūriu. PSN atrenkami pagal Indonezijos vystymosi politiką, juos atidžiai stebi vyriausybė ir jiems gali būti suteikiamos tam tikros privilegijos ([147]). Be to, turėdama PSN statusą, IMIP galėjo pradėti vystyti pramoninį kompleksą ir statyti įrenginius dar negavusi statybos leidimo.

(617) Kinijos Vyriausybė, ypač jos Prekybos ministerija, 2016 m. oficialiai pripažino Morovalio parką kaip užsienio prekybos ir ekonominio bendradarbiavimo zoną ([148]), o *de facto* jis buvo pripažintas dar 2009 m. ([149])

(618) Remiantis Prekybos ministerijos interneto svetainės ([150]) duomenimis, oficialiai pripažinta užsienio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zona reiškia pramoninį parką, kuriam būdinga išbaigta infrastruktūra, aiškiai pirmaujančios pramonės šakos, patikimos viešųjų paslaugų funkcijos ir koncentruotas bei skleidžiamas poveikis KLR teritorijoje registruotų Kinijos įmonių investicijoms ir statyboms. Vykdydama užsienio ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zonos statybą, įmonė, vadovaudamasi atitinkamomis nuostatomis dėl užsienio investicijų, turi atlikti formalumus, susijusius su valstybės užsienio investicijų Kinijoje registravimu ar patvirtinimu, gauti kompetentingo prekybos departamento išduotą įmonės užsienio investicijų pažymėjimą, atlikti atitinkamas registracijos procedūras pagal priimančiosios šalies įstatymus ir įsteigti įmonę bendradarbiavimo zonoje. Statybos įmonė įsigyja žemės sklypą, jį nusipirkusi arba išsinuomojusi, ir atlieka visas žemės sklypo įforminimo teisines procedūras. Statybos zonoje esančios įmonės parengia aiškius parko statybos bei eksploatavimo ir pramoninio orientavimo planus, atlieka parkui reikalingus infrastruktūros įrengimo darbus – vandentiekio įrengimą, elektros instaliaciją ir kelių statybą –, taip pat parengia aiškias paslaugų teikimo gaires zonoje veiklą vykdysiančioms įmonėms, kad pritrauktų į šią zoną įmonių investicijas ir gamybos pajėgumus.

(619) Kaip nurodyta viename straipsnyje, „laikantis vyriausybės departamentų gairių pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, taip pat laikantis priimančiosios šalies aukščiausio lygmens strategijos, užsienio bendradarbiavimo zonos tapo priemone įgyvendinti Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą ir bendradarbiauti tarptautinių gamybos pajėgumų srityje“ ([151]). Šis koridorius taip pat atitinka Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos reikalavimus, nes yra viena iš pagal šią priemonę skatinamų sričių.

(620) Pirmiau išdėstytos aplinkybės patvirtina, kad Morovalio parkas buvo įsteigtas ir plėtojamas pagal specialų režimą, nustatytą teisės aktuose, susijusiuose su pramoninėmis zonomis, siekiant skatinti Indonezijos industrializaciją ir plėtrą per pramoninius parkus. Tokia teisine sistema suteikiami įvairūs pranašumai ir specialioji Indonezijos valdžios institucijų parama, pavyzdžiui, supaprastinta leidimų išdavimo procedūra, infrastruktūra ir mokesčių lengvatos. Tai patvirtino tyrimo rezultatai, išsamiai aprašyti kituose skirsniuose ([152]). Be to, savo veiksmais Indonezijos Vyriausybė nedviprasmiškai siekė gauti Kinijos Vyriausybės lengvatinę finansinę paramą Morovalio parke veikiančioms bendrovėms ir priėmė tokią paramą kaip savo.

([145]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas, p. 120–140.
([146]) Prioritetinės infrastruktūros įgyvendinimo spartinimo komitetas (KPPIP) ir 2016 m. Indonezijos Respublikos Prezidento reglamentas Nr. 3 dėl nacionalinių strateginių projektų įgyvendinimo spartinimo.
([147]) Kaip nustatyta 2016 m. Prezidento reglamente Nr. 3 dėl nacionalinių strateginių projektų įgyvendinimo spartinimo.
([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm
([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf ir http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Taip pat žr. https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx ir https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf.
([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml
([151]) Metinė (2016–2017 m.) Afrikos vystymosi ataskaita Nr. 19, *Yellow Books of Africa*, p. 13.
([152]) Reglamentas Nr. 142/2015 dėl pramoninių zonų, keičiantis Reglamentą Nr. 24/2009, ir vėlesnis Reglamentas Nr. 142/2015 dėl pramoninių zonų.

4.5.6. *Bendras valdymas per IMIP*

(621) Morovalio parką plėtojanti ir valdanti įmonė yra Indonezijos bendrovė „PT Indonesian Morowali Industrial Park“ (toliau – IMIP). Ji buvo įsteigta ir įregistruota pagal Indonezijos įstatymus 2013 m. rugsėjo mėn.

(622) Nors apie bendradarbiavimą plėtojant IMIP pirmą kartą paskelbta 2013 m. Kinijos Prezidento Xi Jinpingo ir tuometinio Indonezijos Prezidento Susilo Bambang Yudhoyono aukščiausiojo lygio susitikime, šio projekto užuomazgos siekia 2007 m., kai „Bintangdelapan Group“ pradėjo kasybos veiklą 47 000 ha teritorijoje Morovalyje koncesijos sąlygomis ([153]). Bendrovė kreipėsi į Kinijos investuotojus, prašydama investuoti į nikelio kasybos veiklą, nes tuo metu Kinija buvo didžiausia Indonezijos nikelio eksporto rinka.

(623) 2009 m. BDI ir SDI įsteigė bendrąją įmonę, siekdamos vystyti kasybos pramonę šioje vietovėje. Abi šalys įsteigė bendrovę „PT Sulawesi Mining Investment“ (toliau – SMI), kuri užsiima nikelio rūdos gamyba ir eksportu, daugiausia į Kiniją. SDI yra „Tsingshan Steel Group“ – pagrindinio bendradarbiaujančio eksportuojančio gamintojo IRNC patronuojančiosios bendrovės – patronuojamoji bendrovė. Kita vertus, BDI yra „Bintang Delapan Group“ – konglomerato, kuriam priklauso kasybos bendrovės, valdančios didelius nikelio rūdos telkinius Indonezijoje, – patronuojamoji bendrovė.

(624) Dabartiniai IMIP akcininkai yra SDI (49,7 %), BDI (25 %) ir SMI (25,3 %). SMI akcininke tapo 2015 m.

(625) 2013 m. spalio mėn. aukščiausiojo lygio susitikime SDI ir BDI pasirašė susitarimą dėl IMIP steigimo. Per nuotolinį duomenų sutikrinimą Indonezijos Vyriausybė patvirtino, kad šis susitarimas buvo pasirašytas. Tačiau ji teigė neturinti jo kopijos. Be to, IMIP taip pat atsisakė pateikti šį susitarimą tyrimo metu.

(626) Per tą patį aukščiausiojo lygio susitikimą, 2013 m. spalio 2 d., akcininkai steigėjai BDI ir SDI taip pat pasirašė investicijų ir finansavimo susitarimą su Kinijos ir ASEAN bendradarbiavimo investicijų srityje fondu (CAF) dėl veiklos plėtojimo Morovalio parke ([154]). Kinijos ir ASEAN fondas (CAF) yra Kinijos Liaudies Respublikos Valstybės tarybos ir Nacionalinės plėtros ir reformų komisijos patvirtintas užsienio kapitalo fondas. Fondo steigimą remia Kinijos eksporto ir importo bankas kartu su kitais Kinijos ir tarptautiniais instituciniais investuotojais. CAF daugiausia dėmesio skiria investicijoms į ASEAN infrastruktūros, energetikos ir gamtos išteklių sektorius, taip pat yra Kinijos ir besiformuojančių rinkų „Pietų šalių savitarpio bendradarbiavimo“ skatinimo pradininkas ir sudaro sąlygas Kinijos įmonių investavimo užsienyje strategijai.

(627) Įsteigus bendrovę IMIP, Morovalio parkas sparčiai plėtėsi. Palaipsniui buvo įrengiama infrastruktūra, statomi pagalbiniai įrenginiai ir gamyklos. Apskaičiuota, kad iki 2017 m. gruodžio mėn. investicijos į parką siekė 6 mlrd. USD ([155]). IMIP yra kelių parke įsteigtų bendrovių, įskaitant bendradarbiaujantį eksportuojantį gamintoją, akcininkė. IMIP yra eksportuojančio gamintojo susijusi bendrovė.

(628) Nors „Tsingshan Group“ yra privačioji bendrovė, ji griežtai laikosi Kinijos Vyriausybės, o Indonezijoje – Indonezijos Vyriausybės politikos dėl dvišalio bendradarbiavimo sistemos. „Tsingshan Holding Group“ [valdybos] pirmininkas pranešė, kad „kiekvienas bendrovės žingsnis glaudžiai susijęs su nacionaline strategija ir Kinijos ekonomikos struktūrine pertvarka“ ([156]). Be to, „Tsingshan Steel Group“ ([157]) pranešė, kad „Tsingshan Steel Group“ aktyviai įgyvendina Kinijos Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, spartindama tarptautinės strategijos plėtrą, statydama didelius pramoninius parkus Indonezijoje ir kitose šalyse. Galiausiai nepriklausomi šaltiniai nurodo, kad „Tsingshan Group“ turi „svarbių ryšių su Džedziango provincijos vyriausybe“ ([158]).

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([155]) Pietryčių Sulavesio strateginis informacinis dokumentas. Sausumos ir jūrų kelių iniciatyva. Kuo ji naudinga Indonezijai?, https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf.
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/

(629) IMIP savo metinėse ataskaitose save apibūdina kaip Indonezijos ir Kinijos ekonominio bendradarbiavimo bandomąją zoną.

(630) Remiantis IMIP 2017 m. metine ataskaita (p. 1, 18 ir 80) ir „Eternal Tsingshan Group“ interneto svetaine: „Spalio 3 d., dalyvaujant Kinijos Prezidentui Xi Jinpingui ir Indonezijos Prezidentui Susilo Bambang Yudhoyono, Kinijos bendrovės „Tsingshan Group“ savininkas Xiang Guangda ir Indonezijos bendrovės „Bintang Delapan Group“ savininkas Halimas Mina pasirašė bendradarbiavimo susitarimą dėl Indonezijos Morovalio pramoninio parko (IMIP) ir pirmojo projekto šioje teritorijoje įkūrimo“. Toje pačioje ataskaitoje teigiama, kad „Indonezijos prezidentas Joko Widodo ir visų lygių centrinės, provincijų ir rajonų valdžios institucijos skiria didelį dėmesį IMIP statybai, ją remia ir skatina“.

(631) Kita IMIP sąsaja su abiejų šalių vyriausybėmis yra ta, kad jos veikla ir įgaliojimai turi atitikti specialiąsias pramoninės paskirties nekilnojamojo turto taisykles, kad būtų galima gauti lengvatas ir įgyvendinti konkrečią užduotį, vykdomą pagal išsamesnę lengvatinę vyriausybių politiką. IMIP veikia dvišalio Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimo, kuriuo siekiama įgyvendinti vieną iš strateginių projektų, dėl kurių susitarta, t. y. plėtoti nikelio rūdos perdirbimo pramonę Morovalio parke, pagrindu. Todėl jos veikla reglamentuojama pagrindinių dvišalio bendradarbiavimo dokumentų nuostatomis.

(632) Teisiškai oficialus ryšys su abiejų šalių vyriausybėmis ir vyriausybės politikos įgyvendinimo stebėsena palaikomas per licencijavimo sistemą, numatytą Indonezijos reglamentuose dėl pramoninių zonų, t. y. šiuo metu galiojančiame 2015 m. Reglamente Nr. 142. Jo 1.7 straipsnyje kalbama apie pramoninės zonos verslo leidimą (toliau – IUKI) – vyriausybės suteiktą licenciją plėtoti ir valdyti pramoninę zoną. Reglamento Nr. 142 IV skyriaus 12 ir paskesniuose straipsniuose nustatytos taisyklės, pagal kurias galima gauti IUKI iš vyriausybės. Reglamente taip pat numatyta įsteigti Pramoninių zonų komitetą – ministro įsteigtą instituciją, kurios užduotis yra padėti įgyvendinti pramoninių zonų plėtros ir valdymo politiką (1.10 skirsnis). Reglamento Nr. 142 XII skyriuje pateikiamas administracinių nuobaudų sąrašas ir atitinkama procedūra, taikoma valdymo bendrovėms nesilaikant atitinkamo reglamento.

(633) Galiausiai, esama viešai prieinamų įrodymų, kad IMIP nuolat palaiko ryšius su Indijos ir Indonezijos vyriausybių institucijomis, kaip matyti, pavyzdžiui, iš 2017 m. kovo 3 d. įvykusio Pramonės ministerijos, „Tsingshan“ generalinio direktoriaus, Kinijos ambasadoriaus Indonezijoje ir IMIP susitikimo, kuriame aptarta Morovalio pramonės parko plėtra ([159]). Kitas pavyzdys – 2019 m. liepos mėn. įvykęs „Tsingshan“ generalinio direktoriaus ir Indonezijos prezidento susitikimas, kurio metu buvo informuota apie „Tsingshan“ investicijų parke plėtrą, taip pat apie IMIP pramonės investicijų skatinimo veiklos parke padėtį ([160]).

(634) Šios oficialios procedūros, rodančios glaudų IMIP ir abiejų vyriausybių ryšį, taip pat dvišalio bendradarbiavimo sistema ir konkrečiai 2013 m. spalio mėn. susitarimas, kurį Indonezijos Vyriausybė ir IMIP atsisakė pateikti ir dėl kurio Komisija grindžia savo išvadas pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnį, rodo, kad IMIP nėra privačioji bendrovė, valdanti Morovalio parką atsižvelgdama į rinkos principus. Priešingai, IMIP misija yra įgyvendinti svarbiausią Indonezijos ir Kinijos vyriausybių politikos tikslą – sudaryti palankesnes sąlygas nerūdijančiojo plieno pramonės, ypač IRNC, kūrimui ir plėtrai, siekiant sėkmingai įgyvendinti šį abiejų vyriausybių suderintą prioritetinį projektą.

(635) Be to, Komisija pažymi, kad IMIP taip pat padeda įsigyti žemės sklypus Morovalio parke įsteigtoms bendrovėms ir naudotis visomis kitomis 2015 m. Reglamento Nr. 142 VIII skyriuje nustatytomis paskatomis (žr. 4.8 skirsnį).

4.5.7. *Kiti dvišaliai administraciniai mechanizmai, kuriais įgyvendinamas dvišalis bendradarbiavimas*

(636) Be IMIP, abiejų šalių vyriausybės įsteigė kelias dvišales administracines įstaigas, atsakingas už susitarimų, sudarytų nuo 2005 m. siekiant įtvirtinti vyriausybių bendradarbiavimą, įgyvendinimą ir stebėseną.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

(637) Konkrečiu Morovalio parko atveju, kaip pirmiau paaiškinta, 2013 m. spalio 2 d. abi vyriausybės pasirašė susitarimą dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų Indonezijoje. IV straipsnyje numatytas specialusis šalių bendradarbiavimo mechanizmas: „Dvi paskirtos institucijos sukurs bendradarbiavimo mechanizmą, kurį sudarys: a) Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų tarptautinis vyriausybinis koordinacinis komitetas; b) vietos valdžios institucijų koordinavimo komitetas ir c) pramoninių parkų vystymo bendrovės“.

(638) Siekdama įgyvendinti šį susitarimą, Indonezija išleido dekretą Nr. 432/M-IND/KEP/7/2014. Taip Indonezijoje buvo suburta specialioji grupė, t. y. Kinijos ir Indonezijos integruotos pramoninės zonos bendradarbiavimo grupė (toliau – „KIT Indonesia“). „KIT Indonesia“ pavesta teikti „Indonezijos Vyriausybės ir KLR Vyriausybės susitarimo dėl Indonezijos ir Kinijos integruotos pramoninės zonos įgyvendinimo nurodymus“ ir „pranešti apie pasirengimą įgyvendinti Indonezijos Vyriausybės ir KLR Vyriausybės susitarimą dėl Indonezijos ir Kinijos integruotos pramoninės zonos“. Be to, „Politikos rėmimo grupės pareiga – koordinuoti ir rengti politikos ir tarpininkavimo priemones, susijusias su Indonezijos ir Kinijos integruotos pramoninės zonos steigimu“.

(639) Komisija paprašė Indonezijos Vyriausybės nurodyti, kokia pažanga padaryta šioje srityje, ir pateikti patvirtinamuosius dokumentus, susijusius su šio bendradarbiavimo mechanizmo sukūrimu. Tačiau Indonezijos Vyriausybė tiesiog atsakė, kad pagal dekretą Nr. 432/M-IND/KEP/7/2014 sudaryta grupė neparengė reikšmingų politikos priemonių, ir daugiau jokių dokumentų nepateikė.

(640) Kadangi Kinijos Vyriausybė nebendradarbiavo, Komisija negalėjo gauti atitinkamos informacijos apie šio konkretaus dvišalio komiteto įgyvendinimą Kinijos pusėje. Tačiau byloje esantys įrodymai rodo, kad Kinijos Vyriausybė ketino sukurti tokį komitetą, kaip matyti iš 2015 m. Bendro pareiškimo dėl Kinijos Liaudies Respublikos ir Indonezijos Respublikos visapusiškos strateginės partnerystės stiprinimo, kuriame teigiama, kad „[a]bi šalys pažadėjo paspartinti Kinijos ir Indonezijos integruotų pramoninių parkų statybą ir kuo greičiau įsteigti tarpvyriausybinį koordinavimo komitetą“ ([161]).

(641) Bet kuriuo atveju iš byloje esančių įrodymų taip pat matyti, kad Indonezija ir Kinija įsteigė kitas bendras administracines institucijas, kurios galėtų spręsti Morovalio parko valdymo ir įgyvendinimo klausimus. Kaip pavyzdį galima paminėti Kinijos ir Indonezijos dvišalio bendradarbiavimo jungtinį komitetą ir Kinijos ir Indonezijos regioninių visapusiškų ekonominių koridorių plėtros jungtinį iniciatyvinį komitetą, kuriame aptariami bendradarbiavimo pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą projektai ir visapusiškų ekonominių koridorių projektai. Abu jie taip pat susiję su Morovalio parku.

(642) Kadangi šiuo aspektu Kinijos Vyriausybė nebendradarbiavo, o Indonezijos Vyriausybė bendradarbiavo iš dalies, Komisija turėjo remtis turimais faktais. Remdamasi viešais pareiškimais apie ketinimus įsteigti institucijas, kurios koordinuotų Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimą, abiejų vyriausybių atsisakymu pateikti bet kokį su tuo susijusį dokumentą, taip pat faktais, kad Indonezijos ir Kinijos vyriausybės yra įsteigusios kelis jungtinius komitetus, Komisija padarė išvadą, kad egzistuoja dvišaliai įgyvendinimo mechanizmai, kurių užduotis yra vertinti sėkmingą Morovalio parko, skirto nikelio rūdos perdirbimo projektui, vystymą ir stebėseną. Pasitelkusi šiuos įgyvendinimo mechanizmus, Indonezijos Vyriausybė gali užtikrinti, kad Kinijos Vyriausybė laikytųsi savo įsipareigojimų, įskaitant lengvatinės paramos teikimą Morovalio parke įsikūrusioms bendrovėms, ir taip garantuoti šio projekto ekonominę sėkmę.

([161]) Bendras pareiškimas dėl Kinijos Liaudies Respublikos ir Indonezijos Respublikos visapusiškos strateginės partnerystės stiprinimo paskelbtas https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm.

4.5.8. *Teisinis vertinimas*

(643) Glaudaus Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimo eksportuojančios šalies teritorijoje vaisius buvo Morovalio parko įkūrimas ir eksploatavimas. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės sutelkė savo išteklius, kad šiame parke gamybą vykdančioms nerūdijančiojo plieno bendrovėms būtų sudarytos palankios sąlygos ir taip joms suteikta naudos. Glaudžiu bendradarbiavimu sutelkti ištekliai padeda siekti bendro tikslo ir suteikti naudos bendram naudos gavėjui, t. y. „IRNC Group“.

(644) Pagal SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punktą subsidija laikoma suteikta tik tuo atveju, jei vyriausybė arba valstybinė institucija PPO narės teritorijoje skiria finansinį indėlį.

(645) 2021 m. spalio 21 d. pateiktame dokumente Kinijos Vyriausybė rėmėsi savo pozicija byloje AS656 ([162]) ir teigė, kad atliekant vadinamąjį tarpvalstybinį subsidijų tyrimą pažeidžiama SKP sutartis ir ES pagrindinis reglamentas. Kinijos Vyriausybė rėmėsi SCM sutarties 1 ir 2 straipsniais, teigdama, kad finansiniai indėliai subjektams, esantiems už paramą suteikusios narės teritorijos ribų, nelaikomi subsidijomis pagal SCM sutarties apibrėžtį, nes subsidija laikoma suteikta, „jei vyriausybė arba valstybinė institucija PPO narės teritorijoje skiria finansinį indėlį“, o subsidija yra konkreti tik tuo atveju, jei ji teikiama subjektui, kuris „priklauso subsidiją teikiančios institucijos jurisdikcijai“. Be to, Kinijos Vyriausybė rėmėsi pagrindinio reglamento 2 straipsniu ir teigė, kad sąvoka „vyriausybė“ apibrėžiama kaip „vyriausybė ar bet kuri valstybinė institucija, esanti kilmės valstybės ar eksportuojančios valstybės teritorijoje“. Ji taip pat citavo pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalį, pagal kurią subsidija yra konkreti, kai ji skiriama „įmonei, pramonės šakai <...> pagal subsidiją suteikusiosios valdžios institucijos jurisdikciją“. Remdamasi tuo, Kinijos Vyriausybė padarė išvadą, kad šis tyrimas negali būti išplėstas už Indonezijos teritorijos ir jurisdikcijos ribų ir joks Kinijos Vyriausybės veiksmas negali tapti pagrindu Indonezijos Vyriausybės subsidijoms nustatyti.

(646) Komisija pastebėjo, kad šios pastabos susijusios su klausimu, ar Kinijos Vyriausybė pagal SKP sutartį yra atskaitinga už subsidijų teikimą prekių, eksportuojamų į trečiąsias PPO nares, gamybai užsienyje. Tačiau jomis neatsakoma į atskirą klausimą, ar tam tikrais atvejais eksportuojančios šalies vyriausybė pagal SKP sutartį yra atskaitinga už tai, kad iniciatyviai siekė gauti tokias subsidijas, jas pripažino ir priėmė kaip savo pačios šalyje gaminamų produktų naudai.

(647) Iš tiesų, kaip nustatyta byloje AS656 ([163]), pagrindinio antisubsidijų reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkte ir SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje vartojami terminai „vyriausybė skyrė“, aiškinami, be kita ko, atsižvelgiant į Tarptautinės teisės komisijos straipsnių dėl valstybių atsakomybės už tarptautinės teisės pažeidimus (toliau – TTK straipsniai) 11 straipsnį, todėl Indonezijos Vyriausybei galima priskirti finansinę paramą, kurią Kinijos Vyriausybė suteikė Indonezijos eksportuojantiems gamintojams Indonezijos Morovalio pramoniniame parke.

(648) Pagal TTK straipsnių 11 straipsnį elgsena gali būti priskirtina valstybei, „jeigu valstybė atitinkamą elgseną pripažįsta ir priima kaip savo pačios“. TTK straipsnių projekto komentare patvirtinama, kad fraze „elgseną pripažįsta ir priima kaip savo pačios“ siekiama atskirti pripažinimo ir priėmimo atvejus nuo paprasto palaikymo ar patvirtinimo atvejų. Šia prasme apskritai elgsena nebus priskiriama valstybei pagal 11 straipsnį, jei valstybė tik pripažįsta faktinį elgsenos buvimą arba žodžiu jam pritaria.

([162]) 2020 m. birželio 12 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/776, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/492, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai antidempingo muitai (OL L 189, 2020 6 15, p. 1).

([163]) 2020 m. birželio 12 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/776, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2020/492, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos ir Egipto kilmės austoms ir (arba) siūtoms stiklo pluošto medžiagoms nustatomi galutiniai antidempingo muitai (OL L 189, 2020 6 15, p. 1).

(649) Be to, valstybės elgsenos pripažinimas ir priėmimas gali būti aiškiai išreikštas arba numanomas iš atitinkamos valstybės elgsenos (pavyzdžiui, kai valstybė bent jau žino apie atitinkamą elgseną ir jai pritaria). Bet kuriuo atveju pripažinimo ir priėmimo aktas, nepriklausomai nuo to, ar jis išreikštas žodžiais, ar elgsena, turi būti aiškus ir nedviprasmiškas. Todėl pagal TKT straipsnių 11 straipsnį reikalaujama *in concreto* išnagrinėti eksportuojančios šalies elgesį, rodantį, kad užsienio vyriausybės elgseną ji pripažino ir priėmė kaip savo pačios.

(650) Šiuo atžvilgiu, užuot nagrinėjusi tiesioginį subsidijų skyrimą, Komisija nagrinės, ar užsienio vyriausybės veiksmus (t. y. Kinijos Vyriausybės, teikiančios lengvatines paskolas) reikėtų priskirti eksportuojančiai šaliai (t. y. Indonezijos Vyriausybei), nes ji šias subsidijas teikė netiesiogiai per užsienio vyriausybę pagal abiejų vyriausybių susitarimą. Siekiant teikti sutartą lengvatinę paramą Indonezijos eksportuojantiems gamintojams, turi būti nustatytas akivaizdus ir (arba) aiškus ryšys tarp Indonezijos Vyriausybės ir veiksmų, kurių ėmėsi Kinijos Vyriausybė. Tokiu atveju Indonezijos Vyriausybė būtų atsakinga už tai, kad aktyviai siekė tokių subsidijų, jas pripažino ir priėmė Indonezijoje pagamintų produktų naudai.

(651) Todėl Komisija turėjo teisę patikrinti, ar „IRNC Group“ skirti ištekliai gali būti laikomi Indonezijos Vyriausybės suteiktomis kompensuotinomis subsidijomis, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 2, 3 ir 4 straipsniuose.

4.5.8.1. Vyriausybės arba valstybinės institucijos finansinis indėlis

(652) Pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punktą yra laikoma, kad subsidija yra teikiama, jeigu kilmės arba eksportuojančios valstybės vyriausybė skyrė finansinį indėlį. Panašiai, SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje teigiama, kad subsidija laikoma suteikta, „jei vyriausybė yra suteikusi finansinį indėlį“.

(653) Indonezijos Vyriausybė tiekė „IRNC Group“ nikelio rūdą, suteikė žemės ir skyrė keletą papildomų subsidijų. Taigi šias subsidijas tiesiogiai valdo ir skiria Indonezijos Vyriausybė.

(654) Tačiau nuo pat dvišalio bendradarbiavimo pradžios, kai 2005 m. buvo priimta bendra Indonezijos ir Kinijos deklaracija ir susitarimo memorandumas dėl bendradarbiavimo infrastruktūros ir gamtos išteklių srityje, kaip nurodyta 563 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse, Indonezijos Vyriausybė aktyviai skatino Kinijos Vyriausybę teikti finansinę paramą Indonezijos bendrovėms, konkrečiai prisidedant prie Indonezijos nerūdijančiojo plieno pramonės kūrimo ir plėtojimo per Morovalio parką. Tai aiškiai nurodyta 2010 m. Indonezijos ir Kinijos veiksmų plane, būtent skyriuje „Bendradarbiavimas investicijų srityje“ (žr. 563 konstatuojamąją dalį). Bendradarbiavimas buvo dar labiau sustiprintas 2011 m. Indonezijos ir Kinijos vyriausybėms pasirašius tris dokumentus (žr. 548 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis). 2011 m. balandžio 29 d. susitarime (566 konstatuojamoji dalis) vyriausybės „susitarė skatinti atitinkamas finansų ir draudimo įstaigas teikti pirmenybę šių projektų finansavimui ir draudimo paramai“, įskaitant plieno pramonę ir pramoninius parkus (pvz., Morovalio parką). Per savo Investicijų koordinavimo valdybą (BKPM) Indonezijos Vyriausybė aiškiai paprašė Kinijos investuoti į nikelio perdirbimą Pietryčių Sulavesyje, t. y. Morovalio parko regione (žr. 603 konstatuojamąją dalį).

(655) 2013 m. buvo svarbiausi metai bendradarbiavimo stiprinimui. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės pasirašė Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programą, kurioje nustatytos pagrindinės bendradarbiavimo sritys, įskaitant metalurgijos pramonę, nikelio projektus ir pramoninius parkus, ir skatinama, kad Kinijos įmonės ir finansų įstaigos dalyvautų kuriant ekonominius koridorius ir konkrečius prioritetinius projektus (žr. 604 ir 609 konstatuojamąsias dalis). Vėliau bendradarbiavimas buvo įtvirtintas aukščiausiu politiniu lygmeniu, kai 2013 m. spalio mėn. Kinijos prezidentas lankėsi Indonezijoje ir susitiko su Indonezijos prezidentu.

(656) Kaip pirmiau paaiškinta, Morovalio parką valdo bendrovė IMIP. Ši Kinijos ir Indonezijos bendrovė oficialiai įsteigta 2013 m. 2016 m. Indonezijos Vyriausybė ją oficialiai pripažino nacionaliniu strateginiu projektu, o Kinijos Vyriausybė – užsienio investicijų zonos projektu pagal Kinijos sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą. Šie oficialūs vyriausybių pripažinimo faktai reiškia, kad bendrovė vykdo valstybės politiką ir jai taikomos konkrečios taisyklės bei kontrolė, jai įgyvendinant viešojo intereso užduotis. Tai rodo, kad IMIP yra ne tik privačioji bendrovė. Per ją išreiškiamas dviejų vyriausybių susitarimas bendradarbiauti plėtojant nikelio rūdos perdirbimo pramonę Morovalio parke „IRNC Group“ naudai. Tai patvirtina ir pati IMIP, kuri savo vadina dvišalio bendradarbiavimo bandomuoju projektu.

(657) Be to, IMIP palaiko glaudžius ryšius aukščiausiu Kinijos ir Indonezijos politiniu lygmeniu, kaip matyti iš atitinkamų valstybių prezidentų, dalyvavusių pasirašant susitarimą dėl IMIP įsteigimo 2013 m. spalio mėn., pritarimo. Svarbu tai, kad Indonezijos Vyriausybė ir IMIP kartotinai atsisakė pateikti šį susitarimą. Kadangi šiuo aspektu Indonezijos Vyriausybė ir IMIP nebendradarbiavo, Komisija, remdamasi pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalimi, padarė išvadą, kad šiame susitarime taip pat buvo konkrečių įrodymų, jog abi vyriausybės pavedė IMIP įgyvendinti nikelio rūdos projektą kaip vieną iš strateginių projektų, dėl kurių susitarė vyriausybės. Be to, pagal 2015 m. Reglamentą Nr. 142 IMIP turi laikytis Indonezijos Vyriausybės nustatytų licencijavimo ir stebėsenos reikalavimų, kad įvykdytų savo, kaip pripažintos pramoninės zonos, įsipareigojimus.

(658) Remdamasi visomis šiomis aplinkybėmis Komisija padarė išvadą, kad Morovalio parkas ir IMIP buvo nikelio rūdos perdirbimo projekto „IRNC Group“ naudai, kurį bendrai valdė Indonezijos ir Kinijos vyriausybės, priemonės.

(659) Be to, Indonezijos ir Kinijos vyriausybės įsteigė bendras administracines ir bendradarbiavimo institucijas, atsakingas už sklandų dvišalio bendradarbiavimo įgyvendinimą, įskaitant Morovalio parką ir IMIP. Tarp jų – dvišalio bendradarbiavimo grupė, įsteigta pagal Kinijos ir Indonezijos susitarimą dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų Indonezijoje, sudaryta iš vyriausybės atstovų, kuriuos išrinko Indonezijos Vyriausybė (toliau – „KIT Indonesia“), ir, remiantis išvadomis pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį, taip pat Kinijos Vyriausybė, visų pirma įgyvendindama dvišalio bendradarbiavimo sistemą.

(660) Suvienydamos jėgas Indonezijos ir Kinijos vyriausybės siekė kelių tikslų.

(661) Indonezijos požiūriu, tikslas buvo paskatinti Kiniją pritraukti investicijas, praktinę patirtį ir kapitalą, kad būtų plėtojama visa nerūdijančiojo plieno pramonės vertės grandinė ir taip būtų kuo labiau padidinta didelių nikelio rūdos išteklių pridėtinė vertė šaliai. Indonezija nepajėgė pati pasiekti šio tikslo, todėl jai reikėjo Kinijos bendradarbiavimo ir paramos. Indonezijos Vyriausybė pasinaudojo savo privilegijuota padėtimi, turėdama didelius nikelio rūdos išteklius, kurių labai reikėjo Kinijos pramonei, kad paskatintų Kinijos Vyriausybę aktyviai dalyvauti teikiant būtiną paramą konkrečiam projektui. Kaip papildomą paskatą, kaip pirmiau nurodyta, Indonezijos Vyriausybė pasiūlė teikti nikelio rūdą už mažesnį nei pakankamą atlygį.

(662) Kinijos požiūriu, atsižvelgiant į susidariusią padėtį, Indonezijos Vyriausybė neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik sutikti su Indonezijos prašymu. Kinijos nerūdijančiojo plieno pramonė kurį laiką rėmėsi Indonezijos nikelio rūdos importu, kuri savo kokybe puikiai atitiko Kinijos pramonės technologiją ir gamybos procesus. Tai patvirtina 1 ir 2 lentelėse pateikti eksporto į Kiniją statistiniai duomenys. Pakeitus Indonezijos Vyriausybės politiką ir uždraudus nikelio rūdos eksportą bei sustiprinus vidaus vertės grandinę, kilo pavojus Kinijos nerūdijančiojo plieno gamybai. Kinijos pramonė bandė gauti nikelio rūdos iš Filipinų, tačiau nesėkmingai. Todėl Kinija sutiko sudaryti susitarimą su Indonezija dėl dvišalio bendradarbiavimo.

(663) Palaipsniui stiprinant bendradarbiavimą, Kinijos Vyriausybė rėmėsi savo Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, kad šiam projektui suteiktų pirmenybę ir atitinkamą lengvatinį finansavimą bei kitą paramą. Remiantis Prekybos ministerijos paskelbtu 13-uoju užsienio prekybos plėtros penkmečio planu, viena iš pagrindinių Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos užduočių – stiprinti prekybinį bendradarbiavimą su šalimis Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos ruože, kad būtų skatinamas ir plečiamas eksportas, kaip nurodyta toliau pateiktame pareiškime: „Stabilizuoti pranašių produktų, pavyzdžiui, darbui imlių produktų, eksportą į pirmiau minėtas šalis, pasinaudoti galimybėmis įrengti infrastruktūrą tose šalyse, plėsti didelės apimties visiškai sukomplektuotos įrangos technologijų, standartų ir paslaugų eksportą. Prisitaikyti prie pertvarkos tendencijų, modernizuoti tų šalių pramonę, spartinti elektrome-

chaninių ir aukštųjų technologijų produktų eksportą. <...> Intensyvinti plėtrą besiformuojančiose rinkose ir, išsamiai apsvarsčius ekonomikos mastą, augimo spartą, išteklių panaudojimą, rizikos laipsnį ir kitus veiksnius, pradinei plėtrai pasirinkti keletą besiformuojančių rinkų. Plėsti pažangios techninės įrangos eksportą, skatinti aukštos kokybės, aukštos klasės ir lyginamąjį pranašumą turinčių pramonės sričių ir produktų eksportą."

(664) Prie priemonių, kuriomis numatyta vykdyti šias užduotis, priskirtas „valstybinio lygmens ekonominės ir technologinės plėtros zonų ir įvairių parkų kūrimas". Morovalio parkas yra toks parkas. Taip pat numatyta „[d] augiausia dėmesio skirti šalims, kuriose yra geros išteklių sąlygos, stiprūs paramos pajėgumai ir didelis rinkos potencialas Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos ruože, toliau tobulinti bendradarbiavimo investicijų srityje su atitinkamomis šalimis mechanizmą, stiprinti koordinavimą <...> ir deramai skatinti palankių gamybos pajėgumų eksportą, užkirsti kelią skubotai ir netvarkingai konkurencijai, <...> skatinti palankias plieno įmones steigti plieno gamybos bazes ir perdirbimo bei paskirstymo centrus užsienyje, skatinti pažangios įrangos, technologijų ir valdymo eksportą" ([164]). Sandoris su išteklių turtinga Indonezija puikiai atitinka šį tikslą.

(665) Be to, 13-ajame plieno pramonės prisitaikymo ir modernizavimo penkmečio plane teigiama, kad Kinija ketina „skatinti palankias plieno įmones steigti plieno gamybos bazes ir perdirbimo bei paskirstymo centrus užsienyje, skatinti pažangios įrangos, technologijų ir valdymo eksportą". Tai dar kartą parodo, kad Kinijos Vyriausybės politika yra palanki didelės pridėtinės vertės plieno pramonei, pavyzdžiui, nerūdijančiojo plieno pramonei.

(666) Todėl užsienio zonos, tokios kaip Morovalio parkas, taip pat pasitarnauja keliems strateginiams Kinijos tikslams. Pirma, jos padeda padidinti Kinijoje pagamintų mašinų ir įrangos paklausą. Antra, gamindamos užsienyje ir eksportuodamos į Europą ar Šiaurės Ameriką, Kinijos bendrovės gali išvengti prekybos trinties ir kliūčių, taikomų eksportui iš Kinijos (nerūdijančiojo plieno gaminių importui iš Kinijos jau taikomi antidempingo muitai, o importo iš Kinijos rinkos dalis beveik neegzistuoja). Trečia, jos prisideda prie Kinijos pastangų skatinti šalies vidaus restruktūrizavimą ir padėti jos pramonės šakoms pakilti aukštyn vertės grandinėje šalies viduje ([165]).

(667) Kinijos investuotojas „Tsingshan Group", pagrindinis eksportuojančio gamintojo „IRNC Group" investuotojas, aiškiai patvirtino, kad aktyviai įgyvendino Kinijos sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą (žr. 628 konstatuojamąją dalį).

(668) Iš to, kas pirmiau išdėstyta, galima daryti išvadą, kad, glaudžiai bendradarbiaudama Morovalio parke, Indonezijos Vyriausybė paskatino Kiniją teikti, be kita ko, lengvatinį finansavimą nerūdijančiojo plieno gamintojams. Kaip pirmiau paaiškinta, Kinijos Vyriausybė neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik įsitraukti į dvišalį bendradarbiavimą, įskaitant finansinės paramos teikimą, ir šiam projektui finansuoti ji pasinaudojo Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos aplinkybėmis, kurį, kaip rodo ankstesni atvejai ([166]), Kinijos Vyriausybė naudoja lengvatiniam finansavimui Kinijos bendrovėms teikti.

(669) Atsižvelgdama į tai, Komisija laikosi nuomonės, kad pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkte pavartotą sąvoką „vyriausybė skyrė" reikėtų suprasti kaip žyminčią ne tik tiesiogiai Indonezijos Vyriausybės vykdomas priemones, bet ir Kinijos Vyriausybės priemones, kurias, remiantis žinomais faktais, galima priskirti Indonezijos Vyriausybei.

(670) Nuo pat bendradarbiavimo pradžios 2005 m. Indonezijos Vyriausybė aktyviai siekė gauti Kinijos finansinę paramą, kad paskatintų savo nikelio ir galutinės grandies pramonės šakas, kas buvo įgyvendinta Morovalio parke. Kaip pirmiau išsamiai išdėstyta, visų pirma 2011 ir 2013 m. Indonezijos ir Kinijos susitarimuose, taip pat Kinijos nuostatose dėl Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos įgyvendinimo, lengvatinio finansavimo teikimas buvo neatsiejama Indonezijos ir Kinijos susitarimo dalis. Pavyzdžiui, 2011 m. susitarime teigiama, kad „Šalys susitaria skatinti atitinkamas finansų ir draudimo įstaigas teikti pirmenybę šių projektų finansavimui ir draudimo paramai". Indonezijos ir Kinijos programos 5.2.1 punkte teigiama, kad „Kinijos finansų įstaigos skatinamos remti Kinijos finansuojamų įmonių Indonezijoje vykdomų investicijų ir projektų statybų finansavimą". Susitarimas buvo patvirtintas 2013 m. aukščiausiojo lygio susitikime, kuriame dalyvavo tuometinis Indonezijos Prezidentas Susilo Bambang Yudhoyono ir Kinijos Prezidentas Xi Jinpingas. 2013 m. Indonezijos ir Kinijos penkerių metų ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo plėtros programa taip pat nedviprasmiškai rodo, kad Indonezijos Vyriausybė taip pat pripažino ir priėmė Kinijos lengvatinę paramą pramoniniams parkams, pavyzdžiui, Morovalio parkui.

([164]) 13-ojo plieno pramonės prisitaikymo ir modernizavimo penkmečio plano IV–8 skirsnis.

([165]) D. Brautigam & Xiaoyang Tang. *Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas*, World Development Vol. 63, 2014, pp. 78–91.

([166]) SPM antisubsidijų tyrimas ir Padangų byla (4.3.3 ir 3.7 skirsniai).

(671) Kinijos Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos ypatumai yra viešai žinomi. 2015 m. gegužės 13 d. Valstybės Tarybos gairių dėl tarptautinės gamybos pajėgumų ir bendradarbiavimo įrangos gamybos srityje skatinimo 30–36 straipsniuose yra išvardyta visa politinė parama, kurią gali gauti visos veiklą užsienyje pradedančios vykdyti bendrovės. Tarp šios paramos priemonių – fiskalinės ir mokestinės paramos politikos priemonės, lengvatinės paskolos, finansinė parama teikiant sindikuotas paskolas, eksporto kreditai, projektų finansavimas, kapitalo investicijos ir, galiausiai, eksporto kredito draudimas. Šio dokumento 31 straipsnyje minimos „lengvatinės paskolos“, kurių paskirtis – „padėti bendrovėms dalyvauti didelės apimties visiškai sukomplektuotos įrangos eksporte, sudaryti sutartis dėl projektų ir didelio masto investicijų projektų“. Kaip neseniai kitoje byloje nustatė Komisija, faktiškai vykdydami šią politiką bankai ar specialiai įsteigtas Šilko kelio fondas suteikė daug lengvatinio finansavimo schemų pagal Gairių 35 straipsnį ([167]).

(672) Kadangi Indonezijos prezidentai neabejotinai žinojo, kad Kinijos sausumos ir jūrų kelių iniciatyva yra susijusi su dideliu valstybės finansavimu taikant lengvatinį finansavimo režimą ir kitas finansines priemones (žr. 577 ir 589 konstatuojamąsias dalis), bendrai įsteigus Morovalio parką toks lengvatinis Kinijos Vyriausybės finansavimas buvo aiškiai pripažintas ir priimtas aukščiausiu politiniu lygmeniu.

(673) Tai, kad Indonezija aktyviai siekė gauti lengvatinį finansavimą iš Kinijos kaip vieną iš pagrindinių dvišalio bendradarbiavimo punktų, patvirtina, kad lengvatinė parama, kurią suteikė Kinijos Vyriausybė, turėtų būti priskirta Indijos Vyriausybės inicijuotam investicijų projektui. Todėl galima daryti išvadą, kad Indonezija pripažino ir priėmė Kinijos lengvatinį finansavimą kaip savo pačios. Tai grindžiama, be kita ko, 2011 m. dvišalio susitarimo VI straipsniu ir Indonezijos ir Kinijos programos 5.2.1 straipsniu. Indonezijos Vyriausybė taip pat sutiko, kad Kinija pagal savo įstatymus Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos tikslais Morovalio parką ir IMIP paskelbtų „užsienio investicijų zona“, ir pritarė, kad šis projektas būtų oficialiai pripažintas nacionaliniu strateginiu projektu pagal Indonezijos įstatymus. Kadangi „užsienio investicijų zonos“ yra Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos priemonė ir kadangi šioje iniciatyvoje naudojamas lengvatinis finansavimas, toks Morovalio parko ir IMIP paskyrimas lėmė tai, kad „IRNC Group“ įgijo teisę prašyti lengvatinių paskolų iš Kinijos politinių bankų ir lengvatinių eksporto draudimo sąlygų. Kaip jau išsiaiškinta per ankstesnius tyrimus ([168]), Kinijos lengvatinis finansavimas yra administruojamas ne pagal aiškiai apibrėžtas finansavimo programas ir ne pagal griežtus tinkamumo kriterijus. Toks finansavimas veikiau teikiamas keletui skatinamų pramonės sričių, kurios nustatomos aukščiausiu lygmeniu ([169]). Oficialus Morovalio parko ir IMIP Indonezijoje pripažinimas Kinijos bendrovių užsienio investicijų zona po bendro abiejų vyriausybių susitarimo paremti finansavimą puikiai dera su įprastu Kinijos politikos bankų taikomu lengvatinio finansavimo aktyvavimo modeliu. Tai rodo bendrą Indonezijos ir Kinijos supratimą, kad Indonezijos Vyriausybė turėjo ne teikti finansavimą rinkos palūkanų normomis, bet aktyviai teikti valstybės paskatas, taip pat atsižvelgiant į tai, kad reikalingos didžiulės investicijos ir su tuo susijusią projekto nesėkmės riziką. Tai dar kartą parodo, kokios lengvatos ar privilegijos jiems suteikiamos.

(674) Taigi, Kinijos lengvatinės priemonės, taikomos Indonezijoje įsisteigusiems Kinijos subjektams, buvo aiškiai ir nedviprasmiškai „identifikuotos“ ir Indonezija jas „pripažino ir priėmė kaip savo pačios“.

(675) Be to, Indonezijos Vyriausybė buvo glaudžiai susijusi su IMIP, kaip pasirinktos Morovalio parko valdytojos, veikla, nes buvo išduodami leidimai įsikurti parko teritorijoje ir padedama įsigyti žemės (žr. toliau). Ne mažiau svarbios valstybės kišimosi priemonės yra licencijavimo sistema naudojant IUKI ir 2015 m. Reglamente Nr. 142 nustatyta stebėsenos veikla, kurią vykdo Pramoninių zonų komitetas. Tai suteikia galimybę Indonezijos Vyriausybei atidžiai kontroliuoti ir stebėti pramonines zonas valdančių bendrovių, pavyzdžiui, IMIP, veiklą. Be to, Indonezijos pareigūnai nuolat dalyvavo 2014 m. pagal dvišalį susitarimą dėl integruotų pramoninių parkų (605 konstatuojamoji dalis) sukurtame dvišaliame įgyvendinimo mechanizme. Indonezijos Vyriausybė taip pat buvo atsakinga už oficialaus tinkamos pramoninės zonos statuso suteikimą IMIP, kaip Morovalio parko valdytojai, išduodant laikiną licenciją vykdyti veiklą pagal šį statusą, o vėliau tikrinant, ar įvykdyti visi atitinkamų įstatymų ir politikos sričių reikalavimai, kad būtų išduota nuolatinė licencija.

([167]) Komisijos įgyvendinimo reglamentas 2018/1690, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos kilmės padangoms nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai (OL L 283, 2018 11 12, p. 1), 409–412 konstatuojamosios dalys.

([168]) Kaip antai 2017 m. birželio 8 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/96, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir kuriuo iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/649, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 146, 2017 6 9, p. 17).

([169]) Komisijos įgyvendinimo reglamentas 2018/1690, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos kilmės padangoms nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai (OL L 283, 2018 11 12, p. 1), 377 konstatuojamoji dalis.

(676) Be to, kalbant konkrečiau apie lengvatinį finansavimą, Indonezijos Vyriausybė yra įdiegusi stebėsenos procesą, kad galėtų tikrinti bet kokius užsienio investuotojų ir užsienio kapitalo finansinius srautus, įskaitant poreikį nukreipti užsienio lėšas per Indonezijos vietos filialus. Be to, „IRNC Group“ bendrovėms suteiktų konkrečių paskolų ir finansinės paramos atveju lėšas teikė Kinijoje esantys valstybės valdomi komerciniai bankai arba politikos bankai, tačiau Indonezijoje esančių bendrovių pasirašytose paskolų sutartyse taip pat buvo numatyti vadinamieji bankai tarpininkai. Tai buvo Kinijos bankų vietiniai Indonezijos filialai, kurių vaidmuo buvo tarpininkauti perduodant lėšas iš Kinijos jas gaunančioms bendrovėms Indonezijoje. Taigi, Indonezijos Vyriausybė galėjo tinkamai stebėti sutartą finansinę paramą.

(677) Visais šiais mechanizmais Indonezija taip pat parodė, kad visiškai pritaria Kinijos lengvatiniam finansavimui Morovalio parke esančio nerūdijančiojo plieno gamintojo naudai ir griežtai jį kontroliuoja.

(678) Remiantis turimais įrodymais ir nepaisant to, kad Indonezijos ir Kinijos vyriausybės nebendradarbiavo šioje tyrimo dalyje, galima daryti išvadą, kad Kinijos valstybinių institucijų teikiamas lengvatinis finansavimas „IRNC Group“ gali būti priskiriamas Indonezijos Vyriausybei kaip kilmės arba eksporto šalies vyriausybei pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punktą. Iš įrodymų matyti, kad Indonezijos Vyriausybė aktyviai siekė ir patvirtino Kinijos lengvatinę finansinę paramą nerūdijančiojo plieno gamintojui, veikiančiam Morovalio parke, pagal sutartus įsipareigojimus plėtoti ir remti nerūdijančiojo plieno pramonės plėtrą Indonezijoje.

(679) Šiomis aplinkybėmis Komisija taip pat pažymėjo, kad galimybė vyriausybėms teikti finansinius indėlius netiesiogiai per privačias įstaigas nėra numatyta nei pagrindiniame reglamente, nei SKP sutartyje ([170]). Iš tikrųjų, tais atvejais, kai vyriausybės patiki arba nurodo privačioms įstaigoms elgtis tam tikru būdu, pagrindinis klausimas yra tai, ar tarp vyriausybės veiksmo ir privataus subjekto elgesio egzistuoja „įrodomas ryšys“ ([171]). Šiuo atveju ryšys tarp Kinijos aktyvių veiksmų, kurių buvo imtasi siekiant suteikti sutartą finansinę paramą „IRNC Group“, ir Indonezijos Vyriausybės yra aiškus ir konkretus.

(680) Todėl Komisija padarė išvadą, kad lengvatinis finansavimas, kurį Kinijos Vyriausybė suteikė Morovalio parke įsteigtam eksportuojančiam tiriamojo produkto gamintojui, pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies i punktą prilygsta Indonezijos Vyriausybės finansiniam indėliui ([172]).

4.5.8.2. Nauda

(681) Paskui Komisija nagrinėjo, ar pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalį yra laikytina, kad pirmiau paminėtais Indonezijos Vyriausybei priskirtinais finansiniais indėliais „IRNC Group“ buvo suteikta naudos. Ji priminė, kad IRNC bendrovės veikė Indonezijoje ir buvo įsteigtos pagal Indonezijos įstatymus. Todėl iš esmės buvo tikslinga nagrinėti, ar šie finansavimo gavėjai gavo geresnes sąlygas nei būtų gavę Indonezijos finansų rinkoje. Kaip minėta 732 ir 733 konstatuojamosiose dalyse, Komisija patikrino šį klausimą ir įsitikino, kad taip ir yra.

(682) Tačiau Komisija taip pat atsižvelgė į išskirtines šio atvejo aplinkybes. Primenama, kad eksportuojantys gamintojai yra susiję su Kinijos patronuojančiosiomis bendrovėmis. Kinijos valstybinės institucijos po derybų ir po atitinkamų dokumentų pasirašymo Kinijoje suteikė lengvatinį finansavimą, o finansavimo gavėjai tą finansavimą tiesiogiai arba netiesiogiai gavo iš savo patronuojančiosios bendrovės, esančios Kinijoje (bendrovių tarpusavio paskolos). Paskolos sutartyse nurodyta, kad lėšos bus naudojamos projektams Indonezijoje. Sukurdama dvišalio bendradarbiavimo sistemą, kurią paskatino Indonezijos Vyriausybės veiksmai, kuriais buvo siekiama paskatinti Kinijos lydymo pajėgumus perkelti į Indoneziją, Indonezijos Vyriausybė siekė, kad šie subjektai gautų lengvatinę paramą, įskaitant pigias paskolas pagal Kinijos įstatymus, t. y. Kinijos sąlygomis, ir tam pritarė. Kinijos valstybinės institucijos tokį finansavimą suteikė pagal Kinijoje įgyvendinamą lengvatinio finansavimo politiką.

([170]) Žr. pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunktį ir SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio iv įtrauką.

([171]) Apeliacinio komiteto ataskaita *US –DRAMS* (WT/DS296/ AB/R), 112 punktas.

([172]) Kai kuriais atvejais aptariamus faktus taip pat galima nagrinėti tokiu požiūriu, kokio laikomasi Tarptautinės teisės komisijos straipsnių 16 straipsnyje. Dėl glaudaus Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimo Indonezijos vyriausybė ne tik pripažino ir priėmė Kinijos veiksmus, bet ir galimai padėjo išvengti faktinių ir galimų ES muitų už Kinijos iš Indonezijos eksportuojamą nagrinėjamąjį produktą.

(683) Todėl Komisija padarė išvadą, kad priimdama ir pripažindama Kinijos valstybinių institucijų finansinius indėlius, suteiktus IRNC, Indonezijos Vyriausybė kartu priėmė ir pripažino jais suteiktą lengvatinį režimą ir (arba) naudą. Komisija nustatė lengvatinio finansavimo Kinijos rinkos įkainius ir atitinkamai apskaičiavo naudos dydį. Šie duomenys išsamiau aprašyti 4.6 skirsnyje. Komisija pažymėjo, kad šiuo pagrįstu metodu apskaičiuota subsidija buvo mažesnė, negu taikant hipotetinį Indonezijos lyginamąjį standartą.

4.5.8.3. Konkretumas

(684) Dėl trečiojo punkto, t. y. dėl konkretumo, pažymėtina, kad Komisija išnagrinėjo, ar subsidijos buvo konkrečios, kaip to reikalaujama pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2–4 dalis.

(685) Pripažindama ir priimdama subsidijas Indijos Vyriausybė tapo lengvatinio finansavimo subsidijas suteikusia institucija. Visų pirma, Indijos Vyriausybė pripažino ir priėmė, kad Kinijos Vyriausybė Morovalio parką ir IMIP paskyrė užsienio investicijų teritorija, ir pritarė visapusiškam dvišalio susitarimo ir kitų dvišalių dokumentų įgyvendinimui, be kita ko, Kinijos Vyriausybei suteikiant lengvatinį finansavimą.

(686) Šios subsidijos buvo skiriamos tik Morovalio parke veikiančioms bendrovėms. Todėl Komisija padarė išvadą, kad subsidijos suteiktos tam tikrame geografiniame regione, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 4 straipsnio 3 dalyje, o pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2–4 dalis šios subsidijos patenka į jas suteikusios institucijos jurisdikciją.

4.5.9. *Pastabos dėl galutinio faktų atskleidimo*

(687) Skundo pateikėjas, Indonezijos Vyriausybė, Kinijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ pateikė pastabas dėl galutinio faktų atskleidimo apie Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimą.

4.5.9.1. Pastabos dėl finansinio indėlio

(688) Indonezijos Vyriausybė, Kinijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ teigė, kad šis tyrimas, kuriame nagrinėjamos ne eksportuojančios šalies suteiktos subsidijos nagrinėjamojo produkto gamybai, pažeidžia SKP sutartį ir pagrindinį reglamentą. Jų teigimu, antisubsidijų tyrimas negalėjo būti išplėstas už Indonezijos teritorijos ir jurisdikcijos ribų.

(689) Be to, Kinijos Vyriausybė priminė, kad ji jau buvo išreiškusi savo poziciją SPM antisubsidijų tyrime. Nagrinėjamu atveju Kinijos Vyriausybė 646 konstatuojamąją dalį suprato kaip patvirtinimą, kad Komisija pritaria Kinijos Vyriausybės nuomonei, jog SCM sutartis nėra susijusi su vienos vyriausybės ir užsienio gamintojų santykiais.

(690) Remdamosi tuo, Kinijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ teigė, kad pagal SCM sutarties 1 ir 2 straipsnius finansiniai indėliai subjektams, esantiems už pagalbą teikiančios šalies teritorijos ribų, nelaikomi subsidijomis, kaip apibrėžta SCM sutartyje. Konkrečiau, Indonezijos Vyriausybė nurodė, kad SCM sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio i–iv įtraukose kiekvienoje iš pastraipų, kuriose kalbama apie tą patį subjektą, taip pat minima „vyriausybė“, ir šios nuorodos negali būti aiškinamos taip, kad į jas būtų įtraukta vyriausybė, nesanti finansinį indėlį teikiančios šalies teritorijoje.

(691) Indonezijos Vyriausybė pridūrė, kad PPO teismų praktikoje SCM sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktis aiškinamas kaip „išsamus uždaras sąrašas“ ([173]), kuriame „apibrėžiama ir nustatoma vyriausybės elgsena, kuri SCM sutarties tikslais yra finansinis indėlis“ ([174]), ir „kurio iniciatoriai nuo pat pradžių siekė užtikrinti, kad ne visos vyriausybės priemonės, kuriomis suteikiama nauda, galėtų būti laikomos subsidijomis“ ([175]). Dėl SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio aiškinimo, pasitelkdama 647–650 konstatuojamosiose dalyse

([173]) Kolegijos ataskaita *United States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/R, priimta 2012 m. kovo 23 d., su pakeitimais, padarytais Apeliacinio komiteto ataskaita WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, p. 649, 7.955 punktas.

([174]) Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft (Second Complaint)*, WT/DS353/AB/R, priimta 2012 m. kovo 23 d., DSR 2012:I, p. 7, 614 punktas.

([175]) Kolegijos ataskaita *US – Exports Restraints*, cit., 8.65 ir 8.73 punktai.

nurodytų TTK straipsnių 11 straipsnį, Indonezijos Vyriausybė priminė PPO teismų praktiką dėl PPO sutarčių aiškinimo ([176]). Tada ji teigė, kad Komisija, aiškindama SCM sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje vartojamą sąvoką „vyriausybė skyrė“ kaip apimančią galimą subsidijų teikimo priskyrimą kitoms vyriausybėms, pridėjo žodžius, kurių nėra SCM sutarties tekste.

(692) Be to, Indonezijos Vyriausybė, Kinijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ teigė, kad, kadangi pagrindinio reglamento 2 straipsnyje vartojama sąvoka „vyriausybė“ apibrėžiama kaip „vyriausybė ar bet kuri valstybinė institucija, esanti kilmės valstybės ar eksportuojančios valstybės teritorijoje“, tariamoms Kinijos Vyriausybės subsidijoms šis tyrimas negali būti taikomas. Pasak Kinijos Vyriausybės ir „IRNC Group“, pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalyje ši nuomonė sustiprinama nuoroda į „suteikusiosios valdžios institucijos jurisdikciją“.

(693) Komisija su šiais tvirtinimais nesutinka. Komisija pažymėjo, kad Indonezijos Vyriausybės, Kinijos Vyriausybės ir IRNC argumentai dažniausiai sutapo, o kai kuriais klausimais buvo pateikti atskiri argumentai. Komisija sutampančius aspektus išnagrinėjo kartu, o likusius kiekvienos šalies pateiktus argumentus – atskirai.

(694) Iš pradžių Komisija nurodė argumentus, išdėstytus byloje AS656, ypač 685 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse bei 709 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse, kurių jau pakanka šių šalių reikalavimams atmesti. Vis dėlto Komisija pateikė tolesnius paaiškinimus, kuriais toliau grindžia savo poziciją.

(695) Dėl PPO ir pagrindinio reglamento nuostatų aiškinimo Komisija pažymėjo, kad šalys nepateikė nuorodos į atitinkamą PPO teismų praktiką. PPO Apeliacinis komitetas JAV benzino byloje ([177]) nurodė, kad PPO teisės negalima aiškinti atskirai nuo bendrosios tarptautinės teisės. Bendrieji tarptautinės teisės principai sudaro PPO teisinės sistemos dalį, tad PPO teisinė sistema nėra atskira sistema ([178]). Pagal Susitarimo dėl ginčų sprendimo 3.2 straipsnį ir Vienos konvencijos dėl sutarčių teisės 31 straipsnio 3 dalies c punktą vertinant sutarties sąlygų kontekstą reikia atsižvelgti į „[v]isas šalių tarpusavio santykiams taikytinas atitinkamas tarptautinės teisės normas“. Šios teisės normos apima tarptautinės paprotinės teisės normas ([179]), o šios normos pagal savo pobūdį yra privalomos visiems PPO nariams, įskaitant Indoneziją, Kiniją ir Europos Sąjungą. Pagal JT Generalinės Asamblėjos įgaliojimus, suteiktus JT Chartijos 13 straipsnio 1 dalies a punktu, TTK straipsniai yra neatskiriama ir svarbi tarptautinės paprotinės teisės šaka. TTK straipsnių normos aktualios ir pagal Vienos konvencijos dėl sutarčių teisės 31 straipsnio 3 dalies c punktą, nes jose išdėstytos priskyrimo sąvokos aiškinimo gairės, t. y. aiškinama, kada tam tikrus veiksmus arba neveikimą galima priskirti vienai valstybei, net jeigu tie veiksmai arba neveikimas neišplaukia iš tos valstybės tiesiogiai. Šiuo atveju priskyrimo sąvoka yra aktuali aiškinant sąvoką „vyriausybė skyrė“, pavartotą SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje, ypač kai reikia teisingai priskirti su subsidijomis susijusį elgesį dviem valstybėms bendradarbiaujant, kaip yra nagrinėjamuoju atveju ([180]). Todėl aiškinant SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčio pradžioje pavartotą sąvoką „vyriausybė skyrė“ galima remtis Tarptautinės teisės komisijos straipsniais ir elgseną (subsidijos suteikimą) priskirti Indonezijos Vyriausybei net ir tais atvejais, kai finansinį indėlį skyrė ne tiesiogiai Indonezijos Vyriausybė.

(696) Dėl teiginių, susijusių su pagrindinio reglamento 2 straipsnio b punktu, šiame straipsnyje nustatyta, kad „Vyriausybė – Vyriausybė ar bet kuri valstybinė institucija, esanti kilmės valstybės ar eksportuojančios valstybės teritorijoje.“ Komisija sutiko su aiškinimu, kad ši nuostata apima valstybės, iš kurios teritorijos subsidijuoti produktai eksportuojami į ES, vyriausybės veiksmus. Būtent taip yra nagrinėjamu atveju. Nagrinėjamasis produktas gaminamas Indonezijoje ir eksportuojamas iš Indonezijos į ES. Tačiau pagrindinio reglamento 2 straipsnio b punkte nekalbama apie atskirą klausimą, kokius veiksmus vyriausybė gali leisti savo teritorijoje ir pripažinti kaip savo pačios. Kaip ir sąvoka „valstybinė institucija“, sąvoka „vyriausybė“ gali būti aiškinama atsižvelgiant į jos kontekstą, objektą ir tikslą. Taigi veiksmai, priskirtini kilmės arba eksportuojančios šalies vyriausybei, gali būti ne tik veiksmai,

([176]) Apeliacinio komiteto ataskaita, *United States – Continued Existence and Application of Zeroing Methodology*, WT/DS350/AB/R, priimta 2009 m. vasario 19 d., DSR 2009:III, p. 1291, 268 punktas, ir Apeliacinio komiteto ataskaita *India – Patent Protection for Pharmaceutical and Agricultural Chemical Products*, WT/DS50/AB/R, priimta 1998 m. sausio 16 d., DSR 1998:I, p. 9, 45 punktas.

([177]) WT/DS2/AB/R – *US – Reformulated Gasoline*, Apeliacinio komiteto ataskaita, priimta 1996 m. gegužės 20 d., p. 17.

([178]) Dėl išsamios informacijos žr. J. Pauwelyn, *The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?*, American Journal of International Law (2001), p. 535 ir toliau, Graham Cook, *Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles* (CUP 2015).

([179]) WT/DS379 – *United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China*, 2011 m. kovo 11 d. Apeliacinio komiteto ataskaita, 308 punktas; M.E. Villiger, *Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties* (Martinus Nijhoff, 2009), p. 433.

([180]) WT/DS379/AB/R, 304–322 punktai.

kuriuos tiesiogiai vykdo tokia vyriausybė, bet ir veiksmai, priskirtini tokiai vyriausybei. Tai taip pat patvirtinama pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytomis sąlygomis, susijusiomis su „vyriausybės skirtu“ finansiniu indėliu. Dėl tų pačių priežasčių kiti argumentai, kuriuose remiamasi SKP sutarties nuostatomis, t. y. 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunkčiu, yra nepagrįsti.

(697) Todėl, remdamasi pagrindinio reglamento 2 straipsnio b punkto, 3 straipsnio 1 dalies a punkto ir 4 straipsnio 2 dalies aiškinimu pagal atitinkamas PPO SCM sutarties nuostatas ir TTK straipsnius, Komisija padarė išvadą, kad ji turėjo teisę taikyti kompensacines priemones dėl subsidijų, kurias teikė Indonezijos Vyriausybė, ne tik pripažinusi ir priėmusi pagrindines kompensuotinas Kinijos Vyriausybės teikiamas finansines išmokas kaip savo pačios, bet netgi aktyviai jų siekusi. Todėl Komisija šiuos tvirtinimus atmetė.

(698) Dėl 646 konstatuojamosios dalies „IRNC Group“ teigė, kad pakeitusi temą į priskyrimą, Komisija apėjo išankstines kompensacinių priemonių taikymo sąlygas. Pasak „IRNC Group“, Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė yra paramą teikianti institucija, nepateikusi tinkamo paaiškinimo ir analizės, o priskyrimą grindė tik TTK straipsnių 11 straipsniu, nors tokia nuoroda nebuvo pateikta. „IRNC Group“ teigė, kad tam, jog pagal TTK straipsnių 11 straipsnį būtų galima priskirti Kinijos Vyriausybės finansinę paramą Indonezijos Vyriausybei, Komisija turėjo įrodyti, kad tariamai Kinijos Vyriausybės suteikta finansinė parama pirmiausia buvo „tarptautinės teisės pažeidimas“, nes priešingu atveju Komisijos argumentas būtų visiškai nepagrįstas. Kadangi PPO mano, kad besivystančios šalys turi teisę visapusiškai naudotis savo ištekliais ekonominiam vystymuisi, dvišalis dviejų besivystančių šalių bendradarbiavimas negali patekti į „tarptautinės teisės pažeidimų“ apibrėžtį. „IRNC Group“ pridūrė, kad net jei Komisija kaip nors nustatytų priskyrimą, vis tiek būtų didelis loginis atotrūkis tarp teiginio „Indonezijos Vyriausybė yra atskaitinga“ ir teiginio „Indonezijos Vyriausybė yra paramą teikianti institucija“.

(699) Komisija, pateikdama nuorodą į argumentus ir teisinius argumentus, išdėstytus byloje AS656, ir papildomus paaiškinimus 647–651 konstatuojamosiose dalyse, išsamiai paaiškino, kaip šiame tyrime taikomas TTK straipsnių 11 straipsnis. Be to, 4.5.8.1 skirsnyje išsamiai išdėstyti visi teisiniai argumentai ir įrodymai, kuriais grindžiamas finansinio indėlio ir atitinkamų subsidijų priskyrimas Indonezijos Vyriausybei. Komisija priminė, kad pagal TTK straipsnių 11 straipsnį elgsena gali būti priskirtina valstybei, „jeigu valstybė atitinkamą elgseną pripažįsta ir priima kaip savo pačios“. TTK straipsnių projekto komentaruose patvirtinama, kad fraze „elgseną pripažįsta ir priima kaip savo pačios“ siekiama atskirti pripažinimo ir priėmimo atvejus nuo paprasto palaikymo ar patvirtinimo atvejų. Visų pirma, elgsena nėra priskiriama valstybei pagal 11 straipsnį, jei valstybė tik pripažįsta faktinį elgsenos buvimą arba žodžiu jam pritaria. Pripažinimo ir priėmimo aktas, nesvarbu, ar jis išreikštas žodžiais, ar elgesiu, turi būti aiškus ir nedviprasmiškas ([181]). Todėl pagal TKT straipsnių 11 straipsnį reikalaujama *in concreto* išnagrinėti eksportuojančios šalies elgesį, rodantį, kad užsienio vyriausybės elgseną ji pripažino ir priėmė kaip savo pačios. Būtent tai Komisija padarė atlikdama išsamią analizę 4.5.8.1 skirsnyje, po kurios padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė siekė Kinijos Vyriausybės elgsenos, ją pripažino ir priėmė kaip savo pačios. Veiksmai, kuriuos sudarė Indonezijos ir Kinijos vyriausybių kompensuotinų subsidijų suteikimas, prieštaravo SCM sutarties ir pagrindinio reglamento nuostatoms, todėl jie visiškai atitinka TTK straipsnių 11 straipsnio taikymo sritį. Tai, ar dėl tokio lengvatinio skolinimo taip pat atsiranda (normatyviniu požiūriu) tarptautinė Kinijos atsakomybė už SKP sutarties pažeidimą, nėra aktualu. Kitaip tariant, Komisija Indonezijos Vyriausybei priskyrė Kinijos „elgseną“ (t. y. skolinimą lengvatinėmis sąlygomis), o ne „teisės pažeidimus“. Todėl šalių argumentai buvo atmesti. Kinijos Vyriausybė prašė Komisijos paaiškinti, ar Komisijos rėmimasis TTK straipsnių 11 straipsniu taikytinas aiškinant pagrindinį reglamentą, t. y., pasak Kinijos Vyriausybės, ar tarptautinė paprotinė teisė gali būti taikoma aiškinant ES vidaus teisę.

(700) Iš pradžių Komisija atkreipė dėmesį į nusistovėjusią Europos teismų praktiką, pagal kurią pagrindinio reglamento nuostatos turi būti aiškinamos, kiek tai įmanoma, atsižvelgiant į atitinkamas PPO sutarčių nuostatas ([182]). Šis reikalavimas aiškinti ES antrinės teisės aktus taip, kad jie atitiktų tarptautinį susitarimą, reiškia, kad įmanoma pasiekti skirtingų nuostatų nuoseklumą, ir taikomas tik „kiek tai įmanoma“. Be to, Komisija pažymėjo, kad

([181]) Tarptautinės teisės komisijos 53-iojoje sesijoje (2001 m.) priimtų Valstybių atsakomybės už tarptautinės teisės pažeidimus straipsnių projekto komentarai (toliau – TTK komentarai), 11 straipsnio 8 dalis.

([182]) Žr. 2014 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Guangdong Kito Ceramics ir kiti prieš Tarybą*, T-633/11, EU:T:2014:271, 38 punktą; 2017 m. liepos 11 d. Sprendimo *Viraj Profiles prieš Tarybą*, T-67/14, EU:T:2017:481, 88 punktą ir 2019 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Jindal Saw*, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, 101 punktą.

Teisingumo Teismas jau anksčiau yra nusprendęs, jog ES sudarytų tarptautinių susitarimų viršenybė jos antrinės teisės aktų atžvilgiu reiškia, jog pastarieji kuo labiau turi būti aiškinami derinant su šiais susitarimais, įskaitant atvejus, kai pastarųjų nuostatos neturi tiesioginio poveikio ([183]).

(701) Aptariamos pagrindinių reglamentų nuostatos, t. y. 2 straipsnio b punktas, 3 straipsnio 1 dalies a punktas ir 4 straipsnio 2 dalis, kyla iš įsipareigojimų, nustatytų atitinkamose SCM sutarčių nuostatose, t. y. 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje, todėl iš esmės turi būti aiškinamos laikantis jų. Tai, kad SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktyje ir atitinkamose pagrindinio reglamento nuostatose nėra aiškios nuorodos į galimybę priskirti vienos valstybės suteiktą finansinę paramą kitai valstybei, nėra kliūtis aiškinti šias sąvokas pagal TTK straipsniuose nustatytus priskyrimo principus. TTK straipsnių 11 straipsnis yra svarbus, nes jis susijęs su tuo pačiu dalyku, kaip ir aiškinamos sutarties sąlygos ([184]). Šiose nuostatose vartojamų sąvokų „vyriausybė skyrė“ aiškinimas pagal TTK straipsnių 11 straipsnį suteikiama galimybė „atsižvelgti į bendrą sutarties šalių valią“ ([185]). Taigi, norint tinkamai aiškinti SCM sutarties 1 straipsnio 1.1 dalį ir pagrindinį antisubsidijų reglamentą, reikia atsižvelgti į TTK straipsnius, į kuriuos Teisingumo Teismas jau aiškiai atsižvelgė keliose bylose ([186]).

(702) „IRNC Group“ teigė, kad net jei pagal SKP sutartį būtų leistini tarpvalstybiniai subsidijų tyrimai, Komisija šiuo atveju nebūtų nustačiusi finansinio indėlio. Iš tiesų, „IRNC Group“ nuomone, tai, kad Indonezijos Vyriausybė identifikavo, pripažino ir priėmė Kinijos lengvatines priemones kaip savo pačios (674 konstatuojamoji dalis), visiškai pritarė ir griežtai kontroliavo Kinijos lengvatinį finansavimą (677 konstatuojamoji dalis), taip pat aiškus ir nedviprasmiškas ryšys tarp Kinijos ir Indonezijos Vyriausybių veiksmų (679 konstatuojamoji dalis), yra logiškai klaidingi ir nepagrįsti svariais įrodymais.

(703) Šiuo atžvilgiu „IRNC Group“ pabrėžė, kad Komisija neįrodė Indonezijos Vyriausybės ar valstybinės institucijos indėlio. Komisija neįrodė Indonezijos Vyriausybės visiško pritarimo, o tariama griežta kontrolė, „IRNC Group“ nuomone, atitiko kelias įprastas administracines funkcijas ir įprastą užsienio finansinių srautų kontrolę. Be to, vietos filialų dalyvavimas grąžinant paskolas atitiko įprastą verslo praktiką. Komisija šiuos argumentus laikė nepagrįstais. Visame 4.5 skirsnyje išsamiai paaiškinta, kaip bendradarbiaudama Indonezijos Vyriausybė pripažino ir priėmė Kinijos Vyriausybės finansinį indėlį kaip savo pačios. Apie tai kalbama atskirame 4.5.8.1 skirsnyje. Priešingai nei teigia ši šalis, yra pakankamai svarių įrodymų, patvirtinančių šias išvadas, ir šalys šių įrodymų nepaneigė. Vertinime daroma išvada, kad finansinį indėlį suteikė KLR įsteigtos finansų įstaigos, veikiančios kaip valstybinė institucija (taip pat žr. 727–731 konstatuojamąsias dalis), ir kad Indonezijos Vyriausybė aktyviai siekė šio finansinio indėlio, dėl ko jis tapo jos pačios. Indonezijos ir Kinijos vyriausybės įsteigė keletą dvišalių administracinių įstaigų, atsakingų už Morovalio projekto įgyvendinimą, kaip, be kita ko, išsamiai aprašyta 4.5.7 skirsnyje. Galiausiai Komisija pažymėjo, kad Kinijos lengvatinis finansavimas ne tik turėjo vykti per Indonezijos „bankus tarpininkus“ (žr. 751 konstatuojamąją dalį), bet ir tai, kad pagal 1991 m. Prezidento dekretą Nr. 39, kaip išsamiau paaiškinta 752 ir paskesnėse konstatuojamosiose dalyse, su tokiais plėtros projektais, kaip Morovalio projektas, susijusias užsienio paskolas turi specialiai patvirtinti ir stebėti tarpinstitucinė Užsienio komercinių paskolų grupė *(Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri* arba PKLN). Todėl šie argumentai buvo atmesti.

4.5.9.2. Pastabos apie Morovalio parką

(704) Reaguodama į Komisijos išvadas, Indonezijos Vyriausybė pareiškė, kad ji yra atvira tarptautiniam bendradarbiavimui ir yra sudariusi daug dvišalių susitarimų. Tačiau tai nereiškia, kad Indonezijos Vyriausybė teikia pirmenybę užsienio investicijoms, nes bet kokios investicijos Indonezijoje vykdomos pagal šalies įstatymus. Indonezijos Vyriausybė atsisakė komentuoti bet kurį iš Komisijos nurodytų dokumentų, nes visus juos laikė neprivalomais. Be to, Indonezijos Vyriausybė pabrėžė, kad bendradarbiaujant su Kinijos Vyriausybe daugiausia dėmesio skiriama ne nerūdijančiojo plieno pramonei ar pramoniniams parkams.

(705) Iš pradžių Komisija pastebėjo, kad Indonezijos Vyriausybė (ir Kinijos Vyriausybė) neginčijo faktų ir svarbių įrodymų, susijusių su šių dviejų vyriausybių bendradarbiavimu, tikslumo, kaip aprašyta 4.5 skirsnyje.

([183]) Žr., visų pirma, 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Řízení Letového Provozu*, C-335/05, EU:C:2007:321, 16 punktą, ir 2011 m. kovo 8 d. Sprendimą *Lesoochranárske zoskupenie VLK*, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, 45 ir 51 punktus, kuris susijęs su pagrindinio reglamento aiškinimu pagal PPO susitarimą dėl antidempingo.

([184]) PPO Apeliacinio komiteto ataskaita, *United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), priimta 2011 m. kovo 25 d., 308 punktas („*Kad tokios taisyklės būtų tinkamos, jos turi būti susijusios su tuo pačiu dalyku, kaip ir aiškinamos sutarties sąlygos*“).

([185]) PPO Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* (WT/DS379/AB/R), priimta 2011 m. kovo 25 d., 312 punktas.

([186]) Žr. visų pirma 2010 m. gegužės 6 d. Sprendimo *Axel Walz*, C-63/09, ECLI:EU:C:2010:251, 27–29 punktus, ir 2020 m. spalio 6 d. Sprendimo *Europos Komisija prieš Vengriją*, C-66/18, ECLI:EU:C:2020:792, 90 punktą. Taip pat žr. 2010 m. balandžio 15 d. generalinės advokatės J. Kokott išvados byloje C-334/08, *Europos Komisija prieš Italijos Respubliką*, ECLI:EU:C:2010:187, 29 ir 30 punktus.

(706) Be to, Komisija pažymėjo, kad tai, jog Indonezijos Vyriausybė yra atvira tarptautiniam bendradarbiavimui ir yra sudariusi daug dvišalių susitarimų su kitomis šalimis, nors ir minimų bendrai, be konkrečių detalių, nesumenkina išvados, kad bendradarbiavimas su Kinijos Vyriausybe Morovalio parke buvo gerokai platesnis nei įprastas tarptautinis bendradarbiavimas ar kiti neapibrėžti dvišaliai susitarimai. Komisija pripažįsta, kad vyriausybės sudaro bendradarbiavimo ar kitus dvišalius susitarimus įvairiais tikslais, įskaitant tuos, kai juose numatomos tam tikros nuostatos, skatinančios investicijas. Vien tik šių nuostatų nepakanka, kad pagal pagrindinį reglamentą būtų galima tam tikros šalies teikiamą kompensuotiną finansinę paramą priskirti eksportuojančiai šaliai. Tačiau šiame tyrime nebuvo nagrinėjamas tik bendro pobūdžio Indonezijos ir Kinijos bendradarbiavimo ar įprastų dvišalių susitarimų buvimas. Vietoj to Komisija savo analizę ir išvadas, kad Kinijos finansinė parama priskirtina Indonezijos Vyriausybei, pagrindė įvairias dokumentais ir duomenimis, kurie kartu paėmus rodė, kad Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimas buvo kur kas platesnis nei tik plėtros skatinimas ir investicijų pritraukimas. Vietoj to abi vyriausybės susitarė įgyvendinti labai konkretų projektą Morovalio parke ir nustatė išsamius dvišalius administracinius mechanizmus, kad užtikrintų sėkmingą šio projekto įgyvendinimą, kaip išsamiai paaiškinta 4.5.5 skirsnyje. Bendradarbiavimas vykdant Morovalio projektą buvo grindžiamas keliais konkrečiais dvišaliais susitarimais ir dokumentais, kuriuose, be kita ko, nedviprasmiškai numatytas Kinijos įsipareigojimas suteikti didžiulį lengvatinį finansavimą Kinijoje įsikūrusiems Morovalio parko investuotojams. Vėliau sėkmingai įgyvendintas projektas patvirtino, kad jo taikymo sritis ir tikslas gerokai viršijo bendrus vystymosi ir bendradarbiavimo susitarimus. Todėl šie argumentai buvo atmesti.

(707) Indonezijos Vyriausybė teigė, kad visas investicijas, susijusias su bendradarbiavimu su Kinijos Vyriausybe, vykdė privatusis sektorius.

(708) Komisija pažymėjo, kad net jei faktiniai bendrovių, gaminančių nagrinėjamąjį produktą, ir susijusios bendrovės, valdančios Morovalio parką, investuotojai buvo privatūs, tai neturi reikšmės ir nedaro poveikio išvadai, kad Kinijos Vyriausybės suteiktas ir Indonezijos Vyriausybei priskirtas lengvatinis finansavimas buvo kompensuotina subsidija. Tariamai privatūs investuotojai buvo tik šių kompensuotinų subsidijų, kurias suteikė Indonezijos Vyriausybė ir kurios jai buvo priskirtos, gavėjai. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(709) Be to, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad vykdant aukšto lygio ekonominius dialogus su Kinijos Vyriausybe nebuvo sudarytas prioritetinių projektų sąrašas.

(710) Komisija pažymėjo, kad neginčijama, jog Morovalio projektas buvo oficialiai pripažintas specialiuoju finansuoti tinkamu projektu tiek KLR pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, tiek Indonezijoje kaip nacionalinis strateginis projektas. Be to, Komisija pažymėjo, kad buvo keletas nuorodų į strateginių projektų sąrašą pagal dvišalį bendradarbiavimą, kaip nurodyta, be kita ko, 577 ir 609 konstatuojamosiose dalyse. Kaip paaiškinta 552 ir 573 konstatuojamosiose dalyse, Indonezijos Vyriausybė pateikė kitokį projektų sąrašą nei prioritetinių projektų sąrašas pagal aukšto lygio ekonominį dialogą, o Komisija, remdamasi turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį, padarė išvadą, kad Morovalio projektas buvo vienas iš prioritetinių projektų, kuriuos nurodė Indonezijos ir Kinijos vyriausybės. Net jei būtų pagrįstas ir teisingas Indonezijos Vyriausybės teiginys, kad nėra oficialaus prioritetinių projektų sąrašo pagal aukšto lygio ekonominį dialogą, tai neturėtų įtakos išvadai, kad Indonezijos Vyriausybė oficialiai pripažino Morovalio projektą nacionaliniu strateginiu projektu, o Kinijos Vyriausybė – Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos projektu, ir kad be abejonės jis buvo laikomas strateginiu prioritetiniu projektu, kurį dėl jo svarbos abi vyriausybės atidžiai stebėjo ir įgyvendino. Todėl, net jei šis argumentas ir būtų tinkamai pagrįstas *quod non*, jis neturėtų įtakos išvadai, kad Morovalio parkas buvo abiejų vyriausybių oficialiai pripažintas prioritetinis projektas atsižvelgiant į dvišalį bendradarbiavimą. Taigi jo investuotojai gavo kompensuotinas subsidijas. Todėl Komisija atmetė šį tvirtinimą.

(711) Dėl 599 konstatuojamosios dalies Indonezijos Vyriausybė teigė, kad nėra įrodymų, jog IMIP yra Kinijos ir Indonezijos ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zona. Bet kuriuo atveju ji teigė, kad toks kvalifikavimas nereiškia, kad Indonezijos Vyriausybė taikė kokį nors specialųjį režimą.

(712) Komisija atkreipė dėmesį į 599 konstatuojamojoje dalyje pateiktus įtikinamus įrodymus, patvirtinančius, kad IMIP iš tiesų yra ekonominio ir prekybinio bendradarbiavimo zona. Be to, atsakant į šį teiginį, pažymima, kad tą pačią informaciją galima rasti ir kitose Kinijos Vyriausybės interneto svetainėse ([187]). Todėl šis teiginys buvo atmestas. Be to, Indonezijos Vyriausybė teigė, kad IMIP nebuvo taikomas joks specialusis režimas, susijęs su pramoninės zonos verslo licencija. Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad IMIP veikla reglamentuojama ne Indonezijos ir Kinijos susitarimu dėl integruotų pramoninių parkų, o 2015 m. VR Nr. 142, kuris nebuvo priimtas tam, kad atitiktų dvišalius susitarimus su Kinijos Vyriausybe. Indonezijos Vyriausybės teigimu, i) jame nėra jokių nuorodų į susitarimus, ii) jis taikomas visoms pramoninėms zonoms ir iii) Indonezijos Vyriausybė paprasčiausiai numatė lengvatas, kuriomis gali naudotis ir ne pramoninėse zonose veikiančios bendrovės.

(713) Komisija pažymėjo, kad, be 2015 m. dekreto Nr. 142, 2013 m. spalio 2 d. Indonezija ir Kinija pasirašė specialų dvišalį susitarimą, kuriame nurodyta pramoninių parkų svarba sėkmingam dvišalio bendradarbiavimo įgyvendinimui vystant Morovalio projektą, kaip nurodyta 4.5.3 ir 4.5.5 skirsniuose. Dekrete Nr. 142 numatyta keletas specialių nuostatų, taikomų tik reikalavimus atitinkančioms pramoninių zonų bendrovėms, esant nustatytoms sąlygoms, kurios buvo taikomos IMIP. Bet kokiu atveju Komisija pripažino kompensuotinomis ne IMIP, o Indonezijos Vyriausybės suteiktas subsidijas, be kita ko, priskirdama jai Kinijos Vyriausybės suteiktą finansinę paramą. Specialus dvišalis Indonezijos ir Kinijos susitarimas dėl pramoninių zonų buvo neatsiejama dvišalio bendradarbiavimo įgyvendinant Morovalio projektą aplinkybė. Tuo remdamasi Komisija šį Indonezijos Vyriausybės tvirtinimą laikė nereikšmingu ir jį atmetė.

(714) Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad kvalifikavus projektą kaip nacionalinė strateginį projektą nenumatomas joks finansinis indėlis. Indonezijos Vyriausybė pridūrė, kad ji neskyrė jokio finansinio indėlio IMIP, tik bendrai infrastruktūrai aplinkinėje teritorijoje.

(715) Panašiai kaip ir 713 konstatuojamojoje dalyje pateiktame paneigime, Komisija šiuos argumentus laikė nereikšmingais, atsižvelgiant į pagrindines tyrimo išvadas. Iš tiesų Komisija pripažino kompensuotinomis ne IMIP skirtus finansinius indėlius ar kitas subsidijas, o tik Indonezijos Vyriausybės teikiamas subsidijas. Nacionalinio strateginio projekto kvalifikacija yra svarbi aplinkybė, rodanti, kad Morovalio projektą specialiai skatino ir atidžiai įgyvendino Kinijos Vyriausybė, oficialiai pripažindama jį pagal savo Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, ir Indonezijos Vyriausybė, suteikdama jam specialų statusą. Atlikdama vertinimą Komisija atsižvelgė į konkrečią discipliną, susijusią su nacionalinio strateginio projekto statusu, kaip nurodyta 616 konstatuojamojoje dalyje. Dėl argumento, susijusio su bendrąja infrastruktūra, Komisija nevertino bendrosios infrastruktūros teikimo, kuris iš tiesų nėra kompensuotinas pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktį. Todėl Komisija atmetė šiuos tvirtinimus kaip nesvarbius.

4.5.9.3. Pastabos dėl konkretumo

(716) Indonezijos Vyriausybė nesutiko su nustatytu konkretumu, nes teigė, kad bendradarbiavimas su Kinijos Vyriausybe apėmė ne tik pramoninius parkus, bet ir keletą teritorijų.

(717) 4.5.8.3 skirsnyje, visų pirma 686 konstatuojamojoje dalyje, išsamiai aprašytoje konkretumo analizėje Komisija paaiškino, kad kompensuotinos subsidijos, kurios taikomos Indonezijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimui, buvo konkrečios regioniniu požiūriu, nes jos buvo skirtos tik reikalavimus atitinkančioms bendrovėms, oficialiai įsteigtoms Morovalio parke įgyvendinant dviejų vyriausybių plėtros projektą. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ ir http://www.cocz.org/index.aspx.

4.5.9.4. Pastabos dėl nebendradarbiavimo, susijusios su Indonezijos Vyriausybe

(718) „IRNC Group“ teigė, kad trūkstamas susitarimas, susijęs su IMIP, negali būti laikomas geriausiais turimais faktais ir negali būti pagrindas išvadai, kad IMIP yra privačioji įstaiga, kuriai buvo pavesti įgaliojimai. „IRNC Group“ pripažino, kad susitarimas gali būti viena iš aplinkybių, bet ne vienintelė, ir teigė, kad Komisija turėtų padaryti išsamią išvadą remdamasi visais surinktais dokumentais. „IRNC Group“ teigimu, tai rodo, kad tokios pavestos funkcijos nebuvo. Indonezijos Vyriausybė pakartojo, kad ji neturi trūkstamo susitarimo, nes IMIP įsteigė ir finansavo privačios šalys.

(719) Komisija nustatė, kad šis tvirtinimas yra neteisingas ir nereikšmingas. Trūkstamas susitarimas, kurio IRNC sąmoningai nepateikė ir kurio Indonezijos Vyriausybė teigė neturėjusi, buvo panaudotas darant tam tikras išvadas pagal 28 straipsnio 1 dalį dėl nebendradarbiavimo, kaip paaiškinta 634 konstatuojamojoje dalyje. Į šias išvadas buvo atsižvelgta vertinant bendrą Indonezijos ir Kinijos vyriausybių Morovalio parko valdymą kartu su daugeliu kitų įrodymų ir aplinkybių, kaip išsamiai aprašyta 4.5 skirsnyje, ypač 4.5.8 skirsnyje pateiktame teisiniame vertinime. Tai iš tiesų buvo tik vienas iš elementų ir aplinkybių, leidusių Komisijai padaryti išvadą, kad IMIP, be kita ko, buvo pavesta sėkmingai įgyvendinti Morovalio projektą, nes ji buvo Morovalio parko valdytoja pagal bendrą dvišalį bendradarbiavimą, dėl kurio susitarė Indonezijos ir Kinijos vyriausybės. Todėl, priešingai nei teigia šalys, trūkstamas susitarimas nebuvo vienintelis ar lemiamas įrodymas, kuriuo remtasi darant šią išvadą (nepaisant to, kad, Komisijos nuomone, Komisija galėjo padaryti tokią pačią išvadą remdamasi tik šiuo susitarimu, atsižvelgiant į jo svarbą ir IRNC bei Indonezijos Vyriausybės atsisakymą jį pateikti). Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

4.5.9.5. Pastabos dėl nebendradarbiavimo, susijusios su Kinijos Vyriausybe

(720) Kinijos Vyriausybė tvirtino, kad ji neprivalėjo pateikti jokios informacijos apie tyrimą, kuris yra nukreiptas prieš Indoneziją ir kuriame tariamų subsidijų gavėjai ir naudos gavėjai yra Indonezijoje įsisteigę Indonezijos gamintojai.

(721) Komisija pažymėjo, kad Indonezijos ir Kinijos vyriausybės, vykdydamos dvišalį bendradarbiavimą ir ypač siekdamos sėkmingai įgyvendinti Morovalio projektą, įsteigė keletą administracinių mechanizmų, kaip paaiškinta 4.5.6 skirsnyje. Šie bendradarbiavimo mechanizmai sudarė sąlygas Indonezijos Vyriausybei surinkti iš Kinijos Vyriausybės prašomą informaciją. Tai, kad viena jungtinio bendradarbiavimo šalis (t. y. Kinijos Vyriausybė) nusprendė neteikti jokios informacijos, automatiškai nereiškia, kad kita dvišalio bendradarbiavimo šalis (t. y. Indonezijos Vyriausybė) neturėtų būti laikoma atsakinga už šį įsipareigojimą. Dvišalio bendradarbiavimo aplinkybėmis, kurios neginčijamai nustatytos Indonezijos ir Kinijos vyriausybių atveju, viena šalis negali remtis kitos šalies neveikimu ir teigti, kad ji visapusiškai bendradarbiavo atliekant tyrimą pagal savo galimybes. Priešingu atveju panašiomis aplinkybėmis kitose bylose susijusios vyriausybės galėtų sąmoningai nuspręsti nepateikti Komisijos prašomos informacijos ir nepatirti jokių teisinių pasekmių dėl nebendradarbiavimo.

(722) Komisija neprašė, kad Indonezijos Vyriausybė naudotų priverstines priemones, kad surinktų prašomus duomenis iš Kinijos Vyriausybės, bet suteikė Kinijos Vyriausybei galimybę dalyvauti ir pateikti atitinkamą informaciją nuo pat tyrimo pradžios, laikydama ją suinteresuotąja šalimi. Visų pirma pagal pranešimo apie inicijavimą 5.3 punktą Komisija, atsižvelgdama į skunde pateiktus teiginius, konkrečiai pakvietė Kinijos Vyriausybę dalyvauti kaip suinteresuotąją šalį. Kinijos Vyriausybė paprašė būti užregistruota tyrime, kad galėtų susipažinti su byla, ir 2021 m. vasario 19 d. el. paštu aiškiai patvirtino, kad yra suinteresuotoji šalis. Pagrindinio reglamento 28 straipsnio nuostatos visapusiškai taikomos visoms suinteresuotosioms šalims, kaip aiškiai nurodyta pranešimo apie inicijavimą 10 punkte. Komisija taip pat priminė, kad po SPM ir SPA bylų Kinijos Vyriausybė gerai žinojo teisinę padėtį. Remdamasi visais šiais argumentais Komisija atmetė šį tvirtinimą.

4.5.10. *Išvada*

(723) Apibendrindama Komisija nustatė, kad subsidijos, kurias Morovalio parke veikiančioms bendrovėms tiesiogiai suteikė Indonezijos Vyriausybė (nikelio rūdos tiekimas, žemės suteikimas ir mokesčių lengvatos), ir subsidijos, suteiktos netiesiogiai per lengvatinį Kinijos Vyriausybės finansavimą, yra kompensuotinos pagal pagrindinio reglamento 2–4 straipsnius. Pastarosios priskirtinos Indonezijos Vyriausybei dėl to, kad Indonezijos Vyriausybė pripažino ir priėmė Kinijos Vyriausybės priemones kaip savo pačios, pavyzdžiui, 2011 m. dvišaliu susitarimu, 2013 m. Indonezijos ir Kinijos programa, bendradarbiavimo susitarimu, glaudžiu bendradarbiavimu ir įvairaus lygmens bendradarbiavimo mechanizmais. Finansiniais indėliais taip pat buvo suteikta nauda ir tie indėliai buvo konkretūs. Komisija toliau išsamiau išnagrinėja visas atitinkamas subsidijas.

4.6. **Lengvatinis finansavimas**

4.6.1. *IRNC ir susijusioms bendrovėms suteiktos politikos bankų paskolos*

4.6.1.1. Valstybės valdomi bankai, veikiantys kaip valstybinės institucijos

(724) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad visas paskolas „IRNC Group“ suteikė Kinijos bankai („EXIM Bank“, „China Development Bank“, „Bank of China“, „Industrial and Commercial Bank of China“), išskyrus IMIP, kuriai paskolas suteikė „Eximbank Indonesia“. Pirmosios paskolos buvo naudojamos gamyklų statybai finansuoti, o kitos – apyvartiniam kapitalui.

(725) Komisija pirma tikrino, ar šie bankai buvo „valstybinės institucijos“, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnyje ir 2 straipsnio b punkte. Taigi Komisija rinko informaciją apie valstybei priklausančias valstybės bankų akcijas ir oficialius vyriausybės kontrolės požymius tuose bankuose. Be to, Komisija paprašė pateikti informacijos apie tai, ar Kinijos Vyriausybė vykdė reikšmingą valstybės bankų veiklos kontrolę, susijusią su jų skolinimo politika ir rizikos vertinimu.

(726) Kaip pirmiau nurodyta, Kinijos Vyriausybė atsisakė bendradarbiauti atliekant tyrimą ir pateikti prašomą informaciją. Todėl Komisija, siekdama įvertinti pirmiau minėtų Kinijos bankų, kaip valstybinių institucijų, elgseną, rėmėsi pagrindinio reglamento 28 straipsnio nuostatomis, pasikliaudama turimais faktais, t. y. atitinkama informacija, gauta atliekant ankstesnius tyrimus, apimančius 2015–2020 m. laikotarpį ([188]), įskaitant naujausią SPM antisubsidijų tyrimą ir 2020 m. birželio 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentą (ES) 2020/870, kuriuo importuojamiems Egipto kilmės ištisinių gijų stiklo pluošto produktams nustatomas galutinis kompensacinis muitas, galutinai surenkamas laikinasis kompensacinis muitas ir taikomas registruotiems importuojamiems Egipto kilmės ištisinių gijų stiklo pluošto produktams nustatytas galutinis kompensacinis muitas ([189]) (toliau – SPA tyrimas).

(727) Kaip minėta SPM antisubsidijų tyrimo 3.4.1.2–3.4.1.5 skirsniuose ir SPA tyrimo 3.3.1.2–3.3.1.4 skirsniuose, „EXIM Bank“, „China Development Bank“ (toliau – CDB), „Bank of China“ (toliau – BOC), „Industrial and Commercial Bank of China“ (toliau – ICBC) yra Kinijos valstybei priklausantys bankai ir yra oficialių požymių, kad šiuos bankus kontroliuoja Kinijos vyriausybė. Be to, tuose pačiuose SPM antisubsidijų tyrimo ir SPA tyrimo skirsniuose Komisija padarė išvadą, kad Kinijos Vyriausybė sukūrė normatyvinį pagrindą, kurio turėjo laikytis Kinijos Vyriausybės paskirti ir jai atskaitingi vadovai ir stebėtojai. Taigi Kinijos Vyriausybė vadovavosi normatyviniu pagrindu, kad vykdytų reikšmingą valstybės valdomų bankų veiklos kontrolę.

(728) Be bendrojo teisinio pagrindo, nustatyto SPM antisubsidijų tyrime ir SPA tyrime, visas teisinis kontekstas, nurodytas 4.6.3.1 skirsnyje dėl dvišalio bendradarbiavimo, taip pat kitoje konstatuojamojoje dalyje nurodytas konkretus punktas dėl CDB, galiojo šių bankų paskoloms, kurias jie teikė „IRNC Group“.

([188]) 2017 m. birželio 8 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/969, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir kuriuo iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2017/649, kuriuo tam tikriems importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės plokštiems karštojo valcavimo produktams iš geležies, nelegiruotojo plieno ar kito legiruotojo plieno nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 146, 2017 6 9, p. 17) (toliau – Plokščių karštojo valcavimo produktų byla), 2018 m. lapkričio 9 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2018/1690, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės naujoms ar restauruotoms guminėms pneumatinėms padangoms, naudojamoms autobusams arba sunkvežimiams, kurių apkrovos indeksas didesnis kaip 121, nustatomi galutiniai kompensaciniai muitai ir iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2018/1579, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės naujoms ar restauruotoms guminėms pneumatinėms padangoms, naudojamoms autobusams arba sunkvežimiams, kurių apkrovos indeksas didesnis kaip 121, nustatomas galutinis antidempingo muitas bei laikinojo muito galutinis surinkimas ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2018/163 (OL L 283, 2018 11 12, p. 1) (toliau – Padangų byla) ir 2019 m. sausio 17 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/72, kuriuo importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos kilmės elektriniams dviračiams nustatomas galutinis kompensacinis muitas (OL L 16, 2019 1 18, p. 5) (toliau – Elektrinių dviračių byla) (toliau – SPM antisubsidijų tyrimas).

([189]) OL L 201, 2020 6 25, p. 10.

(729) 2013 m. Prekybos ministerija paskelbė „Pranešimą dėl aspektų, susijusių su Kinijos plėtros banko parama užsienio ekonominio ir prekybos bendradarbiavimo zonų steigimui ir plėtrai“. Pranešime nurodyta, kad Prekybos ministerija ir bankas CDB „teiks politinę paramą investicijoms ir finansuos įmones, įskaitant įmones, kurios pradeda veikti tinkamumo kriterijus atitinkančiose bendradarbiavimo zonose“. Bankas CDB „išaiškins pagrindines bendradarbiavimo zonų prioritetinio finansavimo sąlygas pagal Prekybos ministerijos ir Finansų ministerijos reikalavimus“ ir „atrankiai rems statybos ir bendradarbiavimo projektus, kuriems Prekybos ministerija kartu su šalių, kuriose įsteigtos bendradarbiavimo zonos, vyriausybėmis skyrė daug dėmesio“.

(730) Komisija nustatė, kad visos valstybės valdomos Kinijos finansų įstaigos įgyvendino pirmiau nurodytą teisinę sistemą vykdydamos vyriausybės funkcijas tiriamojo produkto sektoriuje. Todėl pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio b punktą, skaitomą kartu su pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto i papunkčiu, ir pagal atitinkamą PPO teismo praktiką tai yra valstybinės institucijos.

(731) Be to, net jei valstybės finansų įstaigos nebūtų laikomos valstybinėmis institucijomis, Komisija nustatė, kad dėl tų pačių pirmiau išdėstytų priežasčių būtų laikoma, kad jos Kinijos Vyriausybės pavedimu ar nurodymu atlieka funkcijas, kurios paprastai pavedamos vyriausybei, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iv papunktyje.

4.6.1.2. Nauda ir subsidijos sumos apskaičiavimas

(732) Komisija laikėsi nuomonės, kad iš esmės vertinant Indonezijoje įsteigtus subsidijos gavėjus būtų tikslinga užduoti klausimą, ar jiems taikytos geresnės sąlygos negu Indonezijos finansų rinkoje. Remiantis Indonezijos Vyriausybės pateikta informacija, vidutinės Indonezijos komercinių bankų nagrinėjamuoju laikotarpiu suteiktų paskolų JAV doleriais palūkanų normos iš esmės atitiko „IRNC Group“ bendrovių mokamas palūkanų normas ([190]).

(733) Tačiau Komisija manė, kad šie statistiniai duomenys neatspindi konkrečių bylos aplinkybių, konkrečiai 737–742 konstatuojamosiose dalyse nurodytų rizikos veiksnių. Iš tiesų, statistiniai duomenys susiję su daugybe paskolų, kurių sumos (įskaitant paskolas MVĮ), trukmė, paskirtis, kredito rizika ir kt. skiriasi. Taip pat nepateikta informacijos apie paskolas startuoliams, kuriems reikia didelių finansavimo sumų ir kurių pagrindinė rizika yra didžiulė. Kadangi Indonezijos Vyriausybė užtikrino, kad KLR finansuos investicijas, būtinas Kinijos bendrovėms, kad jos galėtų perkelti savo lydymo pajėgumus į Indoneziją, galima daryti pagrįstą išvadą, kad Indonezijoje nebuvo privataus skolintojo, kuris būtų suteikęs panašias paskolas eksportuojantiems gamintojams. Be to, informacija apie paskolas Indonezijoje buvo susijusi tik su paskolomis, kurias vidaus bankai suteikė savo vidaus klientams, todėl nebuvo atsižvelgta į tai, kad nagrinėjamu atveju Kinijos finansų įstaigos teikė paskolas užsienio klientams. Kadangi suteikto finansavimo palūkanų normas nustatė Kinijos subjektai Kinijos finansų rinkoje, Komisija atsižvelgė į šį faktą, atlikdama skaičiavimus šiuo atveju.

(734) Atsižvelgdama į 682 konstatuojamojoje dalyje minėtas išskirtines aplinkybes, Komisija kompensuotinos subsidijos sumą apskaičiavo atsižvelgdama į tai, kad subsidijos gavėjai gavo Kinijos lengvatinį finansavimą. Skaičiuodama subsidijos dydį Komisija įvertino gavėjui per tiriamąjį laikotarpį suteiktą naudą. Pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio b punktą gavėjams suteikta nauda yra palūkanų sumos, kurią bendrovė moka už lengvatinę paskolą, ir sumos, kurią bendrovė mokėtų už panašią Kinijos finansų rinkoje gautą komercinę paskolą, skirtumas.

(735) Komisija nusprendė nustatyti Kinijos bankų suteiktų lengvatinių paskolų rinkos normas ir palyginti jas su hipotetinėmis Kinijos rinkos investuotojams taikomomis lyginamosiomis normomis, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 6 straipsnio b punkte.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx

(736) Todėl Komisija nusprendė taikyti tą pačią skaičiavimo metodiką, kurią taikė užsienio valiuta Kinijos finansų įstaigų Kinijos Liaudies Respublikoje teiktoms paskoloms, ir pridėjo su investicija Indonezijoje susijusios rizikos priedą.

(737) Pirmiausia Komisija nustatė „IRNC Group“ priklausančių bendrovių kredito reitingą. Atliekant tyrimą IRNC ir kiti keturi susiję subjektai pateikė Indonezijos reitingų agentūros „Pefindo“ 2017–2020 m. laikotarpiu sudarytus kredito reitingus. Tačiau vienintelėje pateiktoje išsamioje kredito reitingo ataskaitoje buvo aiškiai nurodyta, kad vienas iš reitingą pagrindžiančių veiksnių buvo tai, kad IRNC buvo remiama Kinijos „EXIM Bank“ ir akcininkų paskolomis.

(738) Be to, Komisija pažymėjo, kad investicijos Indonezijoje buvo plyno lauko investicijos, kurios siejamos su labai didele rizika. Be Kinijos ir Indonezijos vyriausybių paramos šių bendrovių kredito rizika būtų buvusi daug didesnė.

(739) Nikelis yra žaliava, o žaliavų, įskaitant nikelio rūdą ir luitinio nikelio ketų, kaina gali sparčiai svyruoti ir jai įtakos turi daugybė nuo bendrovės nepriklausančių veiksnių. Šie veiksniai apima pasaulinę žaliavų paklausą, gamybos sąnaudų lygį, makroekonominius veiksnius, pavyzdžiui, infliacijos prognozes, palūkanų normas ir pasaulinę bei regioninę biržos prekių paklausą ir pasiūlą, taip pat bendras pasaulio ekonomikos sąlygas. Šie veiksniai gali turėti neigiamos įtakos bendrovės veiklai ir jos gebėjimui finansuoti veiklą. Kaip paaiškinta skirsnyje apie nikelį, Indonezijos Vyriausybė, taikydama kainų mechanizmą, užtikrino, kad „IRNC Group“ galėtų gauti nikelio rūdos už gerokai mažesnes nei tarptautines kainas.

(740) Be to, kaip paaiškinta skyriuje apie žemę, bendrovės pradėjo statyti gamyklas neturėdamos statybos teisės pažymėjimų. Todėl be Indonezijos Vyriausybės paramos „IRNC Group“ nebūtų galėjusi investuoti didelių pinigų sumų į savo gamyklų statybą, iš tikrųjų net neturėdama tam teisės.

(741) Be to, Indonezija yra besiformuojanti rinka, todėl investavimas Indonezijoje susijęs su didesne rizika nei investavimas labiau išsivysčiusiose rinkose, įskaitant kai kuriais atvejais didelę teisinę ir ekonominę riziką. Indonezijos kasybos pramonė yra griežtai reglamentuojama ir nuolat kinta. „IRNC Group“ yra užsienio investicija, o tam tikruose Indonezijos ekonomikos sektoriuose dėl užsienio įmonių akcijų paketui taikomi apribojimai.

(742) Todėl šių bendrovių, kurios buvo startuoliai, kredito rizika buvo didelė. Rizika palaipsniui mažėjo joms pradėjus gaminti ir pardavinėti savo produktus.

(743) Atsižvelgdama į šias konkrečias bylos aplinkybes, Komisija nusprendė nustatyti du kredito reitingus. Komisija laikėsi nuomonės, kad pradiniu veiklos laikotarpiu bendrovių padėtis buvo panaši į privataus akcinio kapitalo startuolių investicijų padėtį. Tokios investicijos yra susijusios su didele rizika, todėl jos atitiktų CCC arba žemesnį kredito reitingą. Vėlesniu laikotarpiu, kai bendrovės veikė įprastomis sąlygomis, Komisija laikėsi nuomonės, kad bendra „IRNC Group“ finansinė padėtis atitiko BB reitingą, t. y. aukščiausią reitingą, kuris nebelaikomas „investiciniu reitingu“. Tačiau, kaip nurodyta 757–759 konstatuojamosiose dalyse, Komisija nustatė, kad „IRNC Group“ bendrovės turėjo papildyti savo finansavimo poreikius imdamos akcininkų paskolas iš patronuojančiųjų bendrovių ir kad jos nesilaikė šių paskolų skolos grąžinimo grafikų.

(744) Siekdama atsižvelgti į bankams tenkančią didesnę riziką dėl teikiamų akcininkų paskolų ir skolos panaikinimo, Komisija nusprendė vienu punktu sumažinti vertinimą pagal rizikos vertinimo skalę ir padarė išvadą, kad nustatant rinkos lyginamąjį dydį būtų tinkamesnis B (o ne BB) kredito rizikos vertinimas.

(745) Kaip ir kitų paskolų užsienio valiuta, kurias KLR suteikė Kinijos finansų įstaigos, atveju, nustatant tinkamą įprastinės veiklos laikotarpio lyginamąjį dydį buvo naudojamos JAV doleriais per tiriamąjį laikotarpį išleistos B reitingo įmonių obligacijos.

(746) Komisija laikėsi nuomonės, kad paskoloms, kurios buvo suteiktos atitinkamų bendrovių veiklos pradžios laikotarpiu, pagrįstai taikomas kitoks lyginamasis standartas, nes šios paskolos buvo susijusios su labai didelėmis sumomis (keli milijardai JAV dolerių), skirtomis itin rizikingam užsienio projektui, o bankai nepasinaudojo jokiu rizikos priedu kapitalo forma (pvz., teisės konvertuoti į akcijas). Todėl atitinkamas lyginamasis standartas turi atspindėti situacijos, kuri yra panaši į rizikos kapitalo ir (arba) privataus akcinio kapitalo startuolių investicijas, ypatumus. Komisija ieškojo viešai prieinamos informacijos, tačiau nerado lengvai pasiekiamų rizikos kapitalo ar privataus akcinio kapitalo sandorių lyginamųjų standartų. Tačiau Komisija laikė, kad didelio pajamingumo obligacijų JAV doleriais palūkanų norma (atitinkanti CCC arba žemesnį kredito reitingą) atitiktų grąžą, kurios iš tokių sandorių reikalautų privataus akcinio kapitalo fondas.

(747) Galiausiai Kinijos finansų įstaigų paskolos paprastai suteikiamos Kinijos bendrovėms, įsikūrusioms Kinijos vidaus rinkoje. Priešingai, „IRNC Group“ yra įsikūrusi Indonezijoje, todėl jos kredito rizika skiriasi nuo Kinijos bendrovių kredito rizikos, susijusios su pačioje šalyje vyraujančiomis išorės sąlygomis, kaip pabrėžta 741 konstatuojamojoje dalyje. Siekdama atsižvelgti į specifinę Indonezijoje vyraujančią kredito rizikos aplinką, Komisija prie Kinijos atrinktoms bendrovėms nustatytos lyginamosios palūkanų normos pridėjo priedą, siekdama į rinkos kursą įtraukti šalies riziką.

(748) Su šalies rizika susijęs priedas buvo nustatytas remiantis EBPO parengta eksporto kreditams taikoma šalių rizikos klasifikacija ir atitinkamu EBPO nustatytu minimaliu priedo dydžiu. Nustatyta, kad Kinijos bankų teikiamų paskolų šalies rizikos priedas, priklausomai nuo paskolos trukmės, yra nuo 0,13 % iki 0,88 %.

(749) Taip nustatyta subsidijos suma, skirta paramai už paskolas iš politikos bankų, sudarė 1,84 %.

4.6.1.3. Pastabos dėl galutinio faktų atskleidimo

(750) Indonezijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ pateikė pastabas dėl galutinio faktų apie lengvatinį finansavimą iš politikos bankų atskleidimo.

(751) Indonezijos Vyriausybė teigė, kad Komisija nepadarė jokių atitinkamų išvadų ir nenurodė, kad Indonezijos Vyriausybė teikė finansavimą „IRNC Group“, jau nekalbant apie lengvatinį finansavimą. Anot Indonezijos Vyriausybės, remdamasi klaidingu „finansinio indėlio“ aiškinimu pagal SKP sutarties 1 straipsnio 1.1 dalies a punkto 1 papunktį, Komisija priskyrė užsienio finansavimą Indonezijos Vyriausybei taikydama „pripažinimo ir priėmimo“ principus. Be to, Indonezijos Vyriausybė pažymėjo, kad jokiose išvadose nenurodoma ir nenumanoma, kad finansavimą suteikė Indonezijos Vyriausybė arba jos „valstybinės institucijos“, ir teigė, kad būtų nesąžininga nustatyti kompensacinius muitus remiantis užsienio subjektų finansiniais indėliais. Be to, Indonezijos Vyriausybė pateikė skundą, kad negalėjo apsiginti svarstant, ar Kinijos finansų įstaigos yra „valstybinės institucijos“, nes šie subjektai nepriklauso Indonezijos Vyriausybės jurisdikcijai. Tačiau ji pareiškė, kad normalu, jog bet kuri bendrovė gali siekti bet kokio, jos manymu, tinkamo finansavimo ir kad pati Indonezijos Vyriausybė negali atmesti ar apriboti finansavimo srauto iš Kinijos finansų įstaigų ar bet kokio kito šaltinio.

(752) Atsakydama į tai, Komisija pirmiausia norėtų pabrėžti, kad bendrosios pastabos dėl Indonezijos Vyriausybės „pripažinto ir priimto“ finansavimo iš Kinijos šaltinių jau aptartos 4.5.8 skirsnyje. Be to, Komisija pažymėjo, kad Kinijos finansų institucijų, pavyzdžiui, „EXIM Bank“, suteiktos lėšos buvo perduodamos per vadinamuosius bankus tarpininkus, atsakingus už kasdienį paskolų išmokėjimą ir jų grąžinimą. Šie bankai tarpininkai buvo Indonezijos teritorijoje įsteigti Kinijos bankų Indonezijos filialai, kuriems buvo taikomi Indonezijos bankininkystės teisės aktai.

(753) Dėl akcininkų paskolų Komisija nustatė, kad tokių paskolų sutartyse buvo konkrečiai nurodyta „teikti periodines ataskaitas Indonezijos bankui, Finansų ministerijai ir Užsienio komercinių paskolų grupei *(Tim Pinjaman Komersial Luar* Negeri arba PKLN)“. PKLN buvo sudaryta pagal 1991 m. Prezidento dekretą Nr. 39 dėl užsienio komercinių paskolų valdymo koordinavimo (toliau – Prezidento dekretas Nr. 39) ([191]). Ją sudaro įvairių ministerijų ir Indonezijos banko atstovai. Pagal šio dekreto 2 straipsnį PKLN kompetencijai priklausančias paskolas turi patvirtinti grupė, joms

([191]) 1991 m. rugsėjo 4 d. Prezidento dekretas Nr. 39 dėl užsienio komercinių paskolų valdymo koordinavimo.

taikomi periodiniai ataskaitų teikimo reikalavimai ir PKLN jas atidžiai stebi. Be to, 6 straipsnyje, kuriame nustatyta šio teisės akto taikymo sritis, nurodyta, kad grupės kompetencijai priskiriamos tik paskolos, „susijusios su plėtros projektais“, taip patvirtinant, kad toks tikrinimas ir stebėsena taikomi tik paskoloms, susijusioms su specialiaisiais plėtros projektais, tokiais kaip Morovalio projektas.

(754) Nors 2020 m. liepos mėn. Prezidento dekretas Nr. 39 buvo panaikintas 2020 m. Prezidento reglamentu Nr. 82 dėl COVID-19 valdymo ir nacionalinės ekonomikos gaivinimo komiteto, šiame naujajame reglamente taip pat nustatyta, kad PKLN pareigas ir funkcijas pagal atšauktą Prezidento dekretą Nr. 39 toliau vykdys Finansų ministerija. Kaip matyti iš Finansų ministerijos interneto svetainėje ([192]) pateiktų pavyzdžių, kuriuos PKLN tikrino vietoje, tokia veikla buvo vykdoma praktiškai.

(755) Taigi Komisija laikėsi savo pozicijos, kad Indonezijos Vyriausybė pripažino ir priėmė lengvatinį finansavimą iš Kinijos šaltinių ir kad Indonezijos Vyriausybė galėjo kištis į finansavimo srautą.

(756) „IRNC Group“ ginčijo banko paskolų lyginamąjį standartą ir teigė, kad ji nėra startuolis, susijęs su labai didele rizika, nes ji yra „Tsingshan Group“ dalis ir naudojasi jos išvystytais gamybos metodais, pagrindiniais techniniais ir vadovaujančiais darbuotojais. Be to, „IRNC Group“ pažymėjo, kad ji turi išskirtinį sąnaudų pranašumą, nes gamykla įsikūrusi netoli žaliavų, todėl žaliavų kainos ir transportavimo sąnaudos yra nedidelės.

(757) Komisija pažymėjo, kad ji atlieka individualų grupės bendrovių vertinimą ir, remdamasi šiuo vertinimu, nustato bendrą visos grupės lyginamąjį standartą arba keičia lyginamąjį standartą atsižvelgdama į konkrečias atskirų grupės bendrovių aplinkybes. Iš tiesų bendrovės priklausymas didesnei grupei neturi įtakos faktui, kad tam tikri grupės vykdomi projektai (pvz., gamyklos paleidimas) yra rizikingesni už kitus. Kaip pabrėžta 738–744 konstatuojamosiose dalyse, Komisija atsižvelgė į įvairius rizikos veiksnius, pavyzdžiui, į tai, kad buvo vykdomos plyno lauko investicijos, investicijoms reikalingo kapitalo dydį, riziką, susijusią su turto ir medžiagų įsigijimu, taip pat į padidėjusią bankams tenkančią riziką, kurią aiškiai parodė akcininkų paskolos ir skolų panaikinimas. „IRNC Group“ nepateikė papildomų įrodymų, kurie būtų galėję pakeisti Komisijos atliktą šių veiksnių vertinimą. Galiausiai, bet kuriuo atveju Komisija negalėjo įvertinti pačios „Tshingshan Group“, nes nė viena iš grupės patronuojančiųjų bendrovių nebendradarbiavo atliekant tyrimą.

4.6.2. *Akcininkų paskolos „IRNC Group“ bendrovėms*

(758) 2015–2019 m. laikotarpiu „IRNC Group“ patronuojančiosios bendrovės įvairioms „IRNC Group“ bendrovėms suteikė kelias paskolas grupės viduje (iš viso 13 paskolų), kurių bendra suma siekė 380 mln. USD.

(759) Šios paskolos buvo subordinuotosios paskolos banko paskolų atžvilgiu. Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad, išskyrus paskolas GCNS ir vieną paskolą ITSS, IRNC ir kitos susijusios bendrovės už šias paskolas nemokėjo jokių palūkanų. Be to, daugeliu atvejų paskolos neturėjo galutinio grąžinimo termino ir „IRNC Group“ bendrovės nemokėjo jokio kapitalo už negrąžintas paskolas. Tačiau patronuojančiosios bendrovės nesiėmė jokių priemonių atitinkamai palūkanų normoms koreguoti, kad jos atspindėtų tikrąją sandorių riziką, ir nereikalavo sumokėti mokėtinų sumų.

(760) Todėl Komisija manė, kad šios paskolos iš tikrųjų prilygo papildomiems patronuojančiųjų bendrovių kapitalo įnašams. Šių paskolų traktavimas bus išsamiau aptartas skirsnyje apie paramą kapitalo investicijoms.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 ir https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631, žiūrėta 2022 m. sausio 19 d.

4.6.3. *Kredito linijos išlaidos*

(761) Kredito linijos tikslas – nustatyti skolinimosi, kurį bendrovė gali bet kuriuo metu panaudoti savo vykdomoms operacijoms finansuoti taip užtikrindama, kad apyvartinio kapitalo finansavimas būtų lankstus ir prireikus nedelsiant prieinamas, ribą. Todėl Komisija manė, kad iš esmės visas atrinktų bendrovių trumpalaikis finansavimas, kaip antai trumpalaikės paskolos, banko akcepto įsakomieji vekseliai ir kt., turėtų būti padengtas kredito linijos priemone.

4.6.3.1. Tyrimo metu nustatyti faktai

(762) Komisija nustatė, kad Kinijos finansų įstaigos „IRNC Group“ suteikė kredito linijas, susijusias su finansavimo teikimu. Tai buvo daroma pagal preliminariąsias sutartis, pagal kurias bankas leidžia atrinktoms bendrovėms naudoti įvairias skolos priemones, kaip antai apyvartinio kapitalo paskolas, banko akcepto įsakomuosius vekselius ir kitas prekybos finansavimo priemones iki tam tikros didžiausios sumos.

(763) Kaip minėta 760 konstatuojamojoje dalyje, visas trumpalaikis finansavimas turėtų būti padengtas kredito linijos priemone. Todėl Komisija palygino bendradarbiaujančių bendrovių tiriamuoju laikotarpiu turimų kredito linijų sumą su trumpalaikio finansavimo suma, kuria šios bendrovės naudojosi per tą patį laikotarpį, kad nustatytų, ar visas trumpalaikis finansavimas buvo skiriamas iš kredito linijos. Jei trumpalaikio finansavimo suma viršijo kredito linijos ribą, Komisija padidino esamos kredito linijos sumą suma, kurią eksportuojantys gamintojai faktiškai panaudojo viršydami tą kredito linijos ribą.

(764) Įprastomis rinkos sąlygomis kredito linijoms būtų taikomas vadinamasis susitarimo arba įsipareigojimo mokestis, skirtas banko sąnaudoms ir rizikai atidarant kredito liniją padengti, ir metiniai pratęsimo mokesčiai už kredito linijų galiojimo pratęsimą. Tačiau Komisija nustatė, kad „IRNC Group“ naudojosi daugiausiai nemokamai teikiamomis kredito linijomis. Todėl tiriamoms bendrovių grupėms buvo suteikta nauda, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 6 straipsnio d punkte.

4.6.3.2. Subsidijos sumos apskaičiavimas

(765) Pagal pagrindinio reglamento 6 straipsnio d dalies ii punktą Komisija laikėsi nuomonės, kad gavėjams suteikta nauda laikomas sumos, kurią jie sumokėjo kaip mokestį už Kinijos finansų įstaigų teikiamų kredito linijų atidarymą ar pratęsimą, ir sumos, kurią jie mokėtų už panašią komercinę kredito liniją, gautą neiškreipta rinkos kaina, skirtumas.

(766) Remiantis viešai prieinamais duomenimis ([193]) ir ankstesniuose tyrimuose naudotais lyginamaisiais standartais ([194]), buvo nustatyti atitinkami 1,5 % susitarimo mokesčio ir 1,25 % pratęsimo mokesčio lyginamieji standartai.

(767) Iš esmės susitarimo mokestis ir pratęsimo mokestis mokami kaip fiksuota suma atitinkamai atidarant naują kredito liniją arba pratęsiant esamą kredito liniją. Tačiau skaičiavimo tikslais Komisija atsižvelgė į kredito linijas, kurios buvo atidarytos arba atnaujintos iki tiriamojo laikotarpio, bet kuriomis atrinktos grupės galėjo naudotis tiriamuoju laikotarpiu, taip pat į kredito linijas, kurios buvo atidarytos tiriamuoju laikotarpiu. Tuomet Komisija apskaičiavo naudą, remdamasi tiriamuoju laikotarpiu, per kurį buvo galima naudotis kredito linija.

(768) Pagal šią schemą nustatyta subsidijos „IRNC Group“ suma sudarė 0,06 %.

4.6.4. *Parama kapitalo investicijoms*

(769) Be tiesioginių paskolų ir paskolų grupės viduje, „IRNC Group“ taip pat reikėjo padengti savo finansinius poreikius kapitalo įnašais.

([193]) Žr. https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/ (žiūrėta 2021 m. rugpjūčio 18 d.), mokesčiai už sąskaitos kreditavimą – „už sąskaitos kreditavimą, viršijantį 15 000 GBP, taikomas 1,5 % sąskaitos kreditavimo limito susitarimo mokestis ir 1,5 % pratęsimo mokestis“.

([194]) Žr. SPM bylos 354 ir 355 konstatuojamąsias dalis.

(770) Per ankstesnius tyrimus buvo nustatyta, kad Kinijos bendrovių grupių patronuojančiosios įmonės gavo nemažas subsidijas, kad galėtų paremti užsienio investicijas pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, taip pat nustatyta, kad subsidijos buvo suteiktos dotacijų, lengvatinio finansavimo ir kapitalo injekcijų forma. Tokios aplinkybės buvo nustatytos Padangų antisubsidijų tyrime (toliau – Padangų byla), taip pat SPM antisubsidijų tyrime ir SPA tyrime ([195]).

(771) Šiuo atžvilgiu svarbi ši teisinė sistema:

(1) 2016 m. gruodžio 26 d. Prekybos ministerijos paskelbtas13-asis užsienio prekybos plėtros penkmečio planas;

(2) 2015 m. paskelbtos Valstybės Tarybos gairės dėl tarptautinio bendradarbiavimo gamybos pajėgumų ir įrangos gamybos srityje skatinimo (toliau – Gairės);

(3) 2015 m. liepos 7 d. Valstybės tarybos dokumentas „Pagaminta Kinijoje 2025“.

4.6.4.1. Kinijos ir ASEAN bendradarbiavimo investicijų srityje fondo (CAF) nuosavo kapitalo injekcija

(772) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad 2013 m. spalio mėn. bendrovė „Reed International Ltd.“ įsigijo 24 % IRNC susijusios bendrovės SMI akcijų.

(773) „Reed International Ltd.“ yra bendrojo investavimo fondas, kurio vienintelis savininkas ir valdytojas yra CAF. Kaip nurodyta 2017 m. IMIP metinėje ataskaitoje, „bendrovė „Reed International Limited“ yra specialiosios paskirties Kinijos ir ASEAN bendradarbiavimo investicijų srityje fondo investicinė bendrovė, įsteigta SMI projekto investicijoms“ ([196]). Siekdama nustatyti, ar CAF gali būti laikomas valstybine institucija, Komisija paprašė Kinijos Vyriausybės pateikti konkrečią informaciją apie CAF. Kadangi nebuvo pateikta jokių atsakymų, pavyzdžiui, apie CAF įstatus, Komisija, norėdama išnagrinėti šį aspektą, turėjo remtis turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį.

(774) Remiantis viešai prieinama informacija, CAF yra kvazivalstybinis lengvatinio apmokestinimo akcijų fondas, kurio turtas išreikštas JAV doleriais. Jį valdo ir remia keli valstybiniai bankai ir kitos Kinijos finansų įstaigos (pavyzdžiui, „Export-Import Bank of China“ (toliau – „EXIM Bank“) ir Kinijos valstybinis turto fondas „China Investment Corporation“ (toliau – CIC), kuriems kartu priklauso daugiau kaip 76 % CAF akcijų) ([197]). CAF paklūsta KLR Valstybės Tarybos nurodymams ([198]), o jo veiklą tvirtina Nacionalinė plėtros ir reformų komisija. „EXIM Bank“ ir CIC kartu įsteigė 1 mlrd. USD privataus kapitalo fondą. „EXIM Bank“ ir CIC į CAF investavo po 300 mln. USD. Kiti akcininkai yra „Bank of China Group Investment Co., Ltd.“ ir „China Communications Construction Co., Ltd.“ – dvi Kinijos valstybinės finansų įstaigos ([199]). Bendrovės generalinis direktorius ir veiklos direktorius anksčiau dirbo „EXIM Bank“.

(775) Fondas orientuojasi į investavimo į infrastruktūrą, energetiką ir gamtos išteklius ASEAN šalyse galimybes ([200]). Jo tiksliniai investiciniai sektoriai apima visų pirma gamtos išteklius juodųjų ir spalvotųjų metalų sektoriuje ([201]).

(776) 2010 m. gegužės mėn. Kinijos „EXIM Bank“ prezidentas Li Ruogu pareiškė, kad CAF yra „svarbi [Kinijos „EXIM Bank“] finansavimo modelio naujovė“ ([202]). 2013 m. rugsėjo 9 d. Kinijos Ministras Pirmininkas Li Keqiangas pareiškė, kad CAF yra Kinijos strategijos, kuria siekiama stiprinti KLR ir ASEAN bendradarbiavimą, dalis. Savo kalboje Ministras Pirmininkas teigė, kad „Kinija pradės naują specialių paskolų teikimo etapą, tinkamai pasinaudos Kinijos ir ASEAN bendradarbiavimo investicijų srityje fondu ir kartu su kitomis šalimis aktyviai ieškos galimybių sukurti infrastruktūros plėtros Azijoje finansavimo platformą, kad galėtų finansuoti didelės apimties projektus“ ([203]).

([195]) Žr. SPM tyrimo 4.3.3 skirsnį.
([196]) 2017 m. IMIP metinė ataskaita, p. 84.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

(777) Be to, 770 konstatuojamojoje dalyje paminėtų Gairių 35 punkte CAF aiškiai minimas kaip priemonė finansinei paramai pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą teikti: „Visapusiškai pasinaudosime Šilko kelio fondo, Kinijos ir Afrikos fondo, Kinijos ASEAN fondo ir Kinijos užsienio investicijų korporacijos vaidmeniu. Aktyviai remsime tarptautinio bendradarbiavimo gamybos pajėgumų ir įrangos gamybos srityje projektus investuodami į nuosavą kapitalą ir skolos finansavimą. Skatinsime šalies privataus akcinio kapitalo fondų valdytojus veikti pasauliniu mastu ir visapusiškai išnaudoti savo vaidmenį remiant užsienyje investuojančias įmones, kurios imasi plyno lauko investicijų, susijungimų ir įsigijimų sandorių ir pan.“. Pažymėtina, kad remdamasi tais pačiais įrodymais Komisija Padangų tyrime nustatė, kad panašus fondas (SRF) buvo valstybinė institucija ([204]).

(778) Galiausiai, kaip minėta 589 ir 626 konstatuojamosiose dalyse, 2013 m. spalio 2 d. Indonezijos ir Kinijos aukščiausiojo lygio susitikimo metu, dalyvaujant atitinkamų valstybių prezidentams, IMIP, BDI ir SDI steigėjai akcininkai pasirašė investicijų ir finansavimo susitarimą su CAF dėl veiklos plėtojimo Morovalio parke ([205]). CAF investicijos į SMI nuosavą kapitalą tiksliai sutampa su šio susitarimo pasirašymu ir atitinka investicijas, skirtas veiklai parke plėtoti. Be to, kaip matyti iš pirmiau pateiktos konstatuojamosios dalies, per CAF teikiama Kinijos Vyriausybės finansinė parama gali apimti investicijas į nuosavą kapitalą arba skolos finansavimą. Todėl tokia parama nuosavu kapitalu taip pat laikoma lengvatiniu finansavimu, dėl kurio susitarė Kinija ir Indonezija pagal dvišalio bendradarbiavimo sistemą, yra priskiriama Indonezijai dėl tų pačių pirmiau paaiškintų priežasčių ir gali būti paskirstoma iš Indonezijos eksportuojamiems produktams.

(779) Nepaisant nepakankamo bendradarbiavimo šiuo aspektu, Komisija, remdamasi viešai prieinama informacija, padarė išvadą, kad CAF gali būti laikomas valstybine institucija, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnyje ir 2 straipsnio b punkte, skiriančia finansinį indėlį SMI. Iš tiesų CAF yra valdoma ir kontroliuojama Kinijos Vyriausybės. Jos veiksmams vadovauja Valstybės Taryba, atsižvelgdama į Kinijos Vyriausybės nustatytus politikos tikslus, todėl CAF suteikti vyriausybės įgaliojimai.

(780) Po to Komisija išnagrinėjo, ar CAF suteiktas finansinis indėlis buvo naudingas „IRNC Group“. Kaip pirmiau minėta, „Reed International Ltd“ yra CAF bendrojo investavimo fondas, įsteigtas specialiai investuoti į SMI, vieną iš „IRNC Group“ bendrovių. Pagal akcijų pasirašymo sutarties su kitais akcininkais ([206]) sąlygas „Reed International Ltd“ turėjo parduoti savo akcijas kitiems akcininkams už tą pačią kainą praėjus 5–6 metams po pradinės investicijos, neatsižvelgiant į faktinę akcijų rinkos vertę. Be to, „Reed“ įsigytos akcijos buvo specialiosios akcijos su labai ribotomis valdymo teisėmis. Vien šios sąlygos rodo, kad, priešingai nei įprastas rinkos dalyvis, „Reed International Ltd“ nesitikėjo jokios pagrįstos grąžos iš akcijų pirkimo. Investuotojas taip pat nesiekė jokių kontrolės teisių. Todėl šis sandoris negali būti laikomas įvykdytu rinkos sąlygomis.

(781) Be to, atlikus tyrimą paaiškėjo, kad pasibaigus veiklos pradžios laikotarpiui investicijos į SMI tapo mažiau rizikingos, o įmonės finansinė padėtis pagerėjo. Todėl laikui bėgant jos akcijų vertė augo, tačiau tai neatsispindėjo „Reed International Ltd“ pardavimo kainoje. Tokie procesai neatitinka racionalaus veiklos vykdytojo elgesio įprastomis rinkos sąlygomis. Remdamasi byloje esančiais įrodymais, Komisija padarė išvadą, kad finansinis indėlis, kurį Kinijos Vyriausybė skyrė per CAF, veikiantį kaip valstybinė institucija, suteikė naudos, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalyje.

4.6.4.2. Nepiniginiai kapitalo įnašai už mažesnį nei pakankamą atlygį ir akcininkų paskolos

(782) Veiklos pradžios laikotarpiu visoms „IRNC Group“ bendrovėms buvo suteikti nepiniginiai kapitalo įnašai gamybos įrangos forma.

([204]) SPM byla, 775 konstatuojamoji dalis; Padangų byla, 357 konstatuojamoji dalis.
([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([206]) Kinijos patronuojančiosios bendrovės priklauso „Tsingshan Group“.

(783) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad visos „IRNC Group“ gamybos proceso mašinos buvo importuotos iš Kinijos susijusių bendrovių, kurios nebuvo įrangos gamintojos. Komisija paprašė pateikti sąskaitas faktūras, susijusias su įrangos pirkimu iš pirminių gamintojų, tačiau dėl Kinijos patronuojančiųjų bendrovių nebendradarbiavimo jos nebuvo pateiktos, todėl Komisija negalėjo patikrinti, ar kainos atitiko rinkos sąlygas ir ar kilmės šalis iš tiesų buvo Kinija, kaip deklaruota.

(784) Be to, bendrovės gavo naudos iš akcininkų paskolų, kurios buvo lygiavertės nuosavo kapitalo injekcijoms, kaip minėta 759 konstatuojamojoje dalyje.

(785) Kadangi nei Kinijos patronuojančiosios bendrovės, suteikusios aptariamą įrangą ir akcininkų paskolas, nei Kinijos Vyriausybė nepateikė atsakymų, pritaikiusi pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatas, Komisija, darydama išvadas dėl šios įrangos įsigijimo ir akcininkų paskolų, turėjo iš dalies remtis turimais faktais. Visų pirma Komisija turėjo remtis turimais faktais, kad nustatytų įrangos kilmę ir įrangos bei paskolų, kurias Kinijos patronuojančiosios bendrovės suteikė „IRNC Group“ bendrovėms, finansavimo šaltinį.

(786) Kad padarytų šią išvadą, Komisija nustatė, kad Kinijos patronuojančiosios bendrovės aiškiai įsipareigojo investuoti užsienyje į skatinamas pramonės šakas. Kaip pirmiau minėta, „Tsingshan“ savo interneto svetainėje deklaruoja, kad ji „visada laikėsi nacionalinės globalizacijos plėtros strategijos ir aktyviai reagavo į Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą“. Bendrovė netgi turi specialią patronuojamąją bendrovę, kuri valdo jos projektus užsienyje: „Bendrovė „Eternal Tsingshan Group“ yra viena iš „Tsingshan Industry“ direktorių valdybai pavaldžių įmonių valdymo grupių, atsakinga už visų „Tsingshan Industry“ direktorių valdybos suplanuotų užsienio projektų valdymą. Iki šiol „Eternal Tsingshan Group“ įgyvendino tarptautinį strateginį plėtros planą Indonezijoje, Singapūre, Indijoje, Jungtinėse Amerikos Valstijose ir kitose šalyse ir valdo daugiau kaip 15 dukterinių įmonių ir atstovybių ([207])“.

(787) Be to, viena iš pagrindinių „IRNC Group“ įrangą tiekusių bendrovių buvo „Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd.“ (toliau – „Dingxin Group“). Tai viena iš keturių pagrindinių grupės bendrovių, atskaitingų „Qingshan Industrial“ direktorių valdybai. Grupės interneto svetainėje teigiama, kad ji buvo pagrindinis „Tsingshan Industrial“ variklis, skatinantis tarptautinę veiklą. „Dingxin Group“ taip pat nurodė, kad ji daugiausia atsakinga už užsienio investicijų projektų valdymą, taip pat už mechaninių ir elektros gaminių bei kitos statybinės įrangos eksportą į „Tsingshan“ parką Indonezijoje.

(788) Visi šie užsienio projektai atitinka bendresnius Kinijos investavimo užsienyje politikos siekius. Pavyzdžiui, „Tsingshan Holding Group“ [valdybos] pirmininkas teigė: „Tsingshan pramoninis parkas yra didžiausia ir sėkmingiausia Kinijos investicija Indonezijoje. Jame bus įrengti iš Kinijos perkelti gamybos pajėgumai. Tai svarbus projektas, kuriuo siekiame įgyvendinti savo socialinę atsakomybę ir atsidėkoti visuomenei. Jis taip pat reikšmingas įgyvendinant Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą“ ([208]).

(789) Be to, plane „Pagaminta Kinijoje 2025“ nurodyta 10 strateginių sektorių, tarp kurių, be kita ko, yra pažangiosios medžiagos geležies ir plieno sektoriuje. Dėl šių pagrindinių pramonės sričių iniciatyvos „Pagaminta Kinijoje 2025“ plano 9 skyriuje yra atskirai paminėta, kad Kinija:

(a) „rems įmonių susijungimus, kapitalo investicijas ir rizikos kapitalo investicijas užsienyje;

(b) aktyviai dalyvaus tarptautiniuose pramoninio bendradarbiavimo projektuose ir juos skatins, įgyvendins svarbius strateginius planus, pavyzdžiui, iniciatyvą „Šilko kelio ekonominė juosta“ ir iniciatyvą „XXI-ojo amžiaus jūrų šilko kelias“, ir tokiu būdu stengsis kurti su kaimyninių šalių infrastruktūra susietą infrastruktūrą bei megzti glaudžius pramoninio bendradarbiavimo ryšius;

(c) sieks vykdyti atviresnę veiklą prie sienų, įkurs keletą gamybinio bendradarbiavimo parkų užsienyje, reikalavimus atitinkančiose šalyse;

(d) skatins **aukštųjų technologijų įrangos**, pažangių technologijų ir stiprių pramonės įmonių veiklos **perkėlimą į užsienį**“ (pažymėta papildomai).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

(790) Be to, 770 konstatuojamojoje dalyje minėtose Gairėse plienas nurodytas kaip prioritetinis tarptautinio bendradarbiavimo gamybos pajėgumų ir įrangos gamybos srityje sektorius (žr. 3 skyriaus 7 punktą). Jose taip pat teigiama, kad „[t]uri būti skatinamas pasaulinis Kinijos įrangos, technologijų, paslaugų ir standartų naudojimas“, ypač šiuose prioritetiniuose sektoriuose. 3 skyriaus 8 punkte priduriama, kad plieno gamybos vietos statomos „prioritetinėse šalyse, kuriose yra palankios išteklių sąlygos, <...> ir kurios turi didelį rinkos potencialą eksportuojant sukomplektuotą įrangą <...>“. Galiausiai 32 punkte, kuriame kalbama apie didesnę finansinę paramą, be kita ko, paminėtos šios priemonės, kuriomis remiamos užsienyje veikiančios įmonės: „remti užsienyje veikiančias įmones turtu ir akcijomis užsienyje, kurie gali būti panaudoti kaip užstatas paskoloms ir kitoms teisėms į mineralinius išteklius gauti, ir gerinti jų finansavimo galimybes.“

(791) Kitaip tariant, Kinijos patronuojančiųjų bendrovių akcininkų paskolų ir įrangos teikimas savo patronuojamosioms bendrovėms Indonezijoje visiškai atitinka Kinijos Vyriausybės politikos tikslą skatinti Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos projektus plieno pramonės sektoriuje, o turto (šiuo atveju įrangos) teikimas bendrovėms į užsienį laikomas priemone, kuria Kinijos Vyriausybė siekia padidinti užstato vertę, kad pagerintų bendrą tokių bendrovių finansinį pajėgumą.

(792) Būtent tokiomis aplinkybėmis „IRNC Group“ patronuojančiosios bendrovės gavo finansinį indėlį iš Kinijos Vyriausybės dotacijų arba lengvatinio finansavimo forma, kad galėtų įgyvendinti šią politiką, įskaitant investicijas Indonezijoje, skirtas nagrinėjamojo produkto gamybai. Kadangi minėtosios bendrovės ir Kinijos Vyriausybė šiuo klausimu visiškai nebendradarbiavo, Komisija negalėjo nustatyti tikrojo finansavimo šaltinio ir išsamiai pagrįsti, kokiomis priemonėmis buvo suteiktas toks finansinis indėlis. Tačiau remdamasi turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį ir visais pirmiau pateiktais įrodymais apie projektų už Kinijos ribų, įskaitant Indoneziją, finansavimą pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, taip pat Padangų bylos, SPM antisubsidijų tyrimo ir SPA tyrimo išvadomis, Komisija padarė išvadą, kad Kinijos patronuojančiosios bendrovės gavo finansinį indėlį dotacijų arba lengvatinio finansavimo forma, kuris vėliau buvo panaudotas akcininkų paskoloms ir kapitalo nepiniginiams įnašams teikti savo patronuojamosioms bendrovėms, siekiant pagerinti jų finansinius pajėgumus ir veiklą Indonezijoje. Šiuo atžvilgiu Kinijos patronuojančiųjų bendrovių gauta nauda iš dotacijų arba lengvatinių paskolų buvo paskirstyta patronuojamųjų bendrovių veiklai Indonezijoje, naudojant nulinių palūkanų paskolas grupės viduje.

(793) Konkrečiai Padangų byloje Komisija nustatė, kad pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą suteiktas finansavimas buvo panaudotas „Pirelli Group“ akcijoms įsigyti ir prilygo eksporto subsidijai ([209]). Atlikdama SPM antisubsidijų tyrimą ir SPA tyrimą, nepaisant dalinio bendradarbiavimo, Komisija sugebėjo atsekti Kinijos kilmės lengvatinį finansavimą ir suderinti jį su finansavimu, kuris galiausiai buvo skirtas Egipto gamintojams. Abiem atvejais Komisija galėjo įrodyti, kad Kinijoje patronuojančioms bendrovėms skirtus finansinius indėlius patronuojančios bendrovės visa apimtimi pervedė atitinkamoms užsienio patronuojamosioms bendrovėms eksportuojančiose šalyse. Šiuo atveju dėl visiško nebendradarbiavimo Komisija negali įvertinti lėšų atsekamumo, nes jai nepavyko rasti šių konkrečių finansinių duomenų viešojoje erdvėje, nors jų buvo ieškoma ir Kinijos šaltiniuose. Todėl Komisija, remdamasi 28 straipsnio 1 dalimi, turėjo padaryti išvadas remdamasi Padangų byla, SPM antisubsidijų tyrimu ir SPA tyrimu, kurių aplinkybės labai panašios į šios bylos aplinkybes, nes jie susiję su projektais, finansuojamais pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, kurie atitinka tą patį modelį. Be to, SPM antisubsidijų tyrimas ir SPA tyrimas yra labai panašūs, nes Kinija Egipto patronuojamosioms bendrovėms teikė lengvatinį finansavimą per savo politikos ir valstybinius bankus, įgyvendindama Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą ir dvišalį bendradarbiavimą su Egipto Vyriausybe. Tyrimų aplinkybės yra analogiškos ir panašios į šiame tyrime nagrinėjamas aplinkybes, kai Kinija per „EXIM Bank“ ir kitus valstybės valdomus komercinius bankus pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą teikia lengvatinį finansavimą investiciniam projektui Indonezijoje.

(794) Kinijos bendrovėms ar Kinijos Vyriausybei nepateikus jokių įrodymų, remdamasi viešai prieinamais įrodymais, t. y. Padangų bylos, SPM antisubsidijų tyrimo ir SPA tyrimo duomenimis, Komisija padarė išvadą, kad akcininkų teikiama įranga ir akcininkų paskolos buvo tik dar viena Indonezijos patronuojamųjų bendrovių finansavimo priemonė, ir nusprendė ją laikyti kompensuotinomis valstybės remiamomis nuosavo kapitalo injekcijomis, kuriomis siekiama įsteigti ir vystyti „IRNC Group“ gamybos įmones Indonezijoje. Tokia parama taip pat patenka tarp punktų, dėl kurių susitarė Kinija ir Indonezija pagal dvišalio bendradarbiavimo sistemą, yra priskiriama Indonezijai dėl tų pačių konstatuojamosiose dalyse pirmiau paaiškintų priežasčių ir gali būti paskirstoma iš Indonezijos eksportuojamiems produktams.

([209]) Padangų byla, 405 ir 416 konstatuojamosios dalys.

(795) Po to Komisija išnagrinėjo, ar Kinijos Vyriausybės per Kinijos patronuojančiąsias bendroves suteiktas finansinis indėlis buvo naudingas „IRNC Group“. Dar kartą pažymėtina, kad dėl šių bendrovių nebendradarbiavimo Komisija, remdamasi pagrindinio reglamento 28 straipsniu, turėjo savo išvadas padaryti pagal turimus faktus. Akcininkų paskolų sąlygos (įskaitant tai, kad nebuvo skaičiuojamos palūkanos) rodo, kad Kinijos patronuojančiosios bendrovės visa apimtimis paskirstė Kinijoje gautų dotacijų ir lengvatinių paskolų naudą savo veiklai Indonezijoje.

(796) Dėl įrangos Komisija išnagrinėjo, ar aptariama įranga buvo įsigyta rinkos kainomis, palyginusi ją su panašios įrangos, naudojamos nerūdijančiojo plieno pramonėje, rinkos kainomis. Remdamasi šia analize, Komisija nustatė, kad įranga buvo pateikta su didele nuolaida, palyginti su panašių tipinių šaltojo metalo valcavimo staklynų gamybos įrangos komplektų kainomis tarptautinėje rinkoje. Remdamasi surinktais įrodymais ir pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalimi ([210]), Komisija padarė išvadą, kad per Kinijos patronuojančiąsias bendroves Kinijos Vyriausybės suteiktu finansiniu indėliu buvo suteikta nauda, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalyje.

4.6.4.3. Subsidijos sumos apskaičiavimas

(797) Pirmuoju atveju, t. y. CAF suteiktos nuosavo kapitalo injekcijų nauda buvo apskaičiuota remiantis pagrįsta grąžos norma, t. y. tokia grąža, kokios tikėtųsi rinkos investuotojas, parduodamas akcijas tuo metu, kai jos buvo įsigytos. Šiuo tikslu Komisija ieškojo panašių sandorių plieno pramonėje per pastaruosius metus. Remdamasi 11 plieno bendrovių pardavimo sandorių 2006–2019 m. rezultatais, Komisija padarė išvadą, kad pagrįsta plieno bendrovės akcijų kaina būtų 8 kartus didesnė už veiklos pajamas.

(798) Todėl nauda buvo apskaičiuota kaip „Reed Investment“ 24 % akcijų paketo vertės, įvertintos 8 kartus didesne suma nei SMI 2018 m. veiklos pajamos, ir „Reed Investment“ sumokėtos kainos skirtumas. Tuomet nauda buvo paskirstyta tiriamuoju laikotarpiu, taikant akcijų pasirašymo sutartyje nurodytą 5,5 metų blokavimo laikotarpį.

(799) Antruoju atveju, t. y. įrangos suteikimo lengvatinėmis sąlygomis nauda buvo apskaičiuota kaip „IRNC Group“ bendrovių sumokėtos pirkimo kainos ir panašios įrangos įsigijimo rinkos kainos skirtumas. Šiuo atžvilgiu Komisija, remdamasi plieno bendrovių pirkimo sandoriais, išnagrinėjo panašius tipinių šaltojo metalo valcavimo staklynų gamybos įrangos komplektų įsigijimo sandorius pastaraisiais metais. Gauta nauda buvo paskirstyta tiriamuoju laikotarpiu pagal įsigyto turto naudingo tarnavimo laiką.

(800) Trečiuoju atveju, t. y. dėl akcininkų paskolų, kadangi šios paskolos buvo laikomos *de facto* nuosavo kapitalo injekcijomis, kuriomis pasinaudodamos Kinijos patronuojančiosios bendrovės nukreipė gautas dotacijas ir lengvatines paskolas, Komisija nusprendė tiriamuoju laikotarpiu negrąžintas šių paskolų sumas laikyti dotacijomis. Gauta nauda buvo nustatyta remiantis likusia nesumokėta paskolos dalimi, iš jos atėmus per tiriamąjį laikotarpį sumokėtas palūkanas (jei tokių buvo). Kadangi paskolos buvo aiškiai susietos su ilgalaikėmis investicijomis, paskolos suma buvo sumažinta per visą paskolos terminą ir buvo atsižvelgta tik į su tiriamuoju laikotarpiu susijusią sumą. Pagaliau, jei būtina, naudos suma buvo dar koreguojama, kad atspindėtų tik tiriamojo laikotarpio dienų, su kuriomis paskola buvo susijusi, skaičių.

(801) Tokiu būdu nustatyta „IRNC Group“ subsidijos suma, skirta kapitalo investicijoms remti, sudarė 6,02 %.

([210]) Kadangi Kinijos Vyriausybė visiškai nebendradarbiavo, Komisija negalėjo paprašyti galimos svarbios informacijos apie panašios įrangos kainas Kinijoje, kad, remdamasi oficialiais Kinijos statistiniais duomenimis, galėtų nustatyti lyginamuosius standartus. Kadangi Komisijai nepavyko rasti jokios informacijos apie kainas Kinijoje ir nebuvo pateikta jokios informacijos apie įrangos kilmę, Komisija nusprendė naudoti panašios įrangos iš kelių šalių kainų derinį kaip pakaitinį kintamąjį.

4.6.4.4. Pastabos dėl galutinio faktų atskleidimo

(802) „IRNC Group“ pateikė skundą dėl netinkamai atskleistų faktų, susijusių su CAF kapitalo injekcijos lyginamuoju standartu, nes lyginamajame standarte nebuvo nurodyti bendrovių pavadinimai ir nebuvo paminėta, ar sandoriai buvo susiję su specialiosiomis akcijomis.

(803) Komisija laikėsi nuomonės, kad atskleidus išsamius skaičius, akcijų pobūdį ir atskirų bendrovių pavadinimus, būtų atskleista konfidenciali informacija apie konkrečių bendrovių sudarytus sandorius. Vietoj to Komisija pateikė prasmingą duomenų santrauką su indeksuotais skaičiais ir nuoroda, kad visus sandorius sudarė plieno sektoriaus bendrovės. Todėl tas tvirtinimas buvo atmestas.

(804) „Eurofer“ pažymėjo, kad lyginamasis standartas apskaičiuotas pagal veiklos pajamas neatskaičius palūkanų, mokesčių ir amortizacijos (EBITA), tačiau panašu, kad pateiktoje informacijoje apie panašius plieno bendrovių sandorius buvo nurodytos veiklos pajamos neatskaičius palūkanų, mokesčių, nusidėvėjimo ir amortizacijos (EBITDA). EBITA rodiklis yra mažesnis nei EBITDA. Todėl, jei Komisija skaičiuodama taikė EBITA, o ne EBITDA, su kuriuo susijęs lyginamasis standartas, nustatyta SMI gauta nauda buvo per maža. Skundo pateikėjas paragino Komisiją iš naujo perskaičiuoti rodiklius.

(805) SMI finansinėse ataskaitose nėra EBITDA. Užuot bandžiusi perskaičiuoti rezultatus naudodama EBITDA, remdamasi turimais duomenimis, Komisija iš tiesų panaudojo SMI veiklos pajamas naudai apskaičiuoti. Toks požiūris buvo laikomas pagrįstu ir apdairiu. Bet kuriuo atveju, atlikusi tolesnę analizę, Komisija nustatė, kad iš naujo perskaičiavus rodiklius, pokytis būtų buvęs visai nereikšmingas – mažesnis nei 0,1 %. Todėl Komisija paliko galioti savo pirminę apskaičiuotą sumą.

(806) Dėl nepiniginių įnašų suteikimo už mažesnį nei pakankamą atlygį „IRNC Group“ teigė, kad IRNC importavo tik vieną šaltojo valcavimo liniją ir tvirtino, kad likusi įranga nėra panaši į šaltojo valcavimo liniją. „IRNC Group“ teigė, kad Komisija nepaaiškino, kodėl nauda buvo paskirstyta ir kitų rūšių įrangai.

(807) Šiuo atžvilgiu Komisija pirmiausia pažymėjo, kad didelės gamyklos, tokios kaip IRNC, ilgalaikio turto registrą sudaro šimtai eilučių. Todėl Komisija nusprendė atrinkti tipinius įrangos komplektus, kad nustatytų visos gamyklos naudą. Šaltojo valcavimo linijos buvo esminė IRNC gamybos proceso dalis, todėl šių gamybos linijų naudą galima laikyti tipine visai gamyklai. Be to, Komisija, atlikdama skaičiavimus, naudojo ne tik vienos, o kelių rūšių įrangą, kuri yra gamybos linijos dalis, pavyzdžiui, dvidešimties ritinių reversinių šaltojo valcavimo staklių dalis, šlifavimo mašiną, tiltinio krano detalę, vyniojimo įrenginį, pjaustymo mašiną ir kt. Todėl tas tvirtinimas buvo atmestas.

(808) „IRNC Group“ taip pat paprašė Komisijos atskleisti papildomos informacijos apie metodiką, naudotą nustatant mašinų pirkimo lyginamąjį standartą.

(809) Šiuo atžvilgiu Komisija pažymi, kad naudotas lyginamasis standartas buvo pakoreguotas atsižvelgiant į panašius gamybos pajėgumus, kurie būdingi IRNC įrangai, o įrangos kilmė buvo Europos arba Amerikos šalys, o įrangos pirkimo metai – nuo 2008 iki 2020 m., t. y. prieš įkuriant IRNC gamyklą ir vėliau. Kadangi per šį laikotarpį nebuvo nustatyta jokių reikšmingų kainų skirtumų, Komisija padarė išvadą, kad visi šiuo laikotarpiu vykdyti pirkimo sandoriai yra pagrįsti IRNC pirkimo sandorių pakaitiniai kintamieji.

(810) Savo pastabose dėl papildomo galutinio faktų atskleidimo „IRNC Group“ pažymėjo, kad Komisijos pateiktoje papildomoje informacijoje apie importuojamų mašinų lyginamąjį standartą nurodomas lyginamasis standartas ne „tiekimo ar pirkimo šalyje“, apie kurią kalbama SKP sutarties 14 straipsnio d punkte. „IRNC Group“ nuomone, šiuo atveju „tiekimo ar pirkimo šalis“ turėtų būti Indonezija arba Kinija, kaip nurodė Apeliacinis komitetas ataskaitoje *US - Softwood Lumber IV* ([211]). Pasak „IRNC Group“, Komisija pirmiausia turėjo nustatyti, kad Indonezijoje ir Kinijoje buvo iškraipytos privačiojo sektoriaus kainos, ir tik tada remtis Europos ar Amerikos įranga kaip lyginamuoju standartu.

([211]) Apeliacinio komiteto ataskaita *United States – Final Countervailing Duty Determination with Respect to Certain Softwood Lumber from Canada*, WT/DS257/AB/R, priimta 2004 m. vasario 17 d., DSR 2004:II, p. 571, 90 punktas.

(811) Be to, „IRNC Group“ teigė, kad net darant prielaidą, jog Komisija pagrįstai atmetė Indonezijos ir Kinijos kainas, Komisija nepaaiškino, kodėl, atsižvelgdama į panašų Indijos ir Indonezijos ekonominio išsivystymo lygį, pasirinko Amerikos ir Europos, o ne Indijos šaltojo valcavimo įrangos kainas.

(812) Komisija turėjo bent jau tinkamai pakoreguoti kainas, kad jos atspindėtų vyraujančias Kinijos arba Indonezijos rinkos sąlygas.

(813) Dėl įrangos „tiekimo ar pirkimo šalies“ Komisija pastebėjo, kad pati „IRNC Group“ nepirko įrangos Indonezijos vidaus rinkoje. Visa įranga buvo importuota. Todėl Indonezijos kaip lyginamojo standarto naudojimas nebūtų atitikęs faktinės „IRNC Group“ padėties. Kalbant apie Kiniją, Komisija primena, kad mašinos buvo importuotos iš Kinijos susijusių bendrovių, kurios nebuvo įrangos gamintojos. Komisija bandė nustatyti įrangos kilmę prašydama pateikti originalių gamintojų sąskaitas faktūras, tačiau dėl Kinijos patronuojančiųjų bendrovių nebendradarbiavimo to padaryti nepavyko. Todėl Komisija turėjo remtis turimais faktais apie faktinę įsigytų prekių kilmės šalį.

(814) Atsižvelgiant į turimus faktus, nagrinėjamu atveju nebuvo įmanoma naudoti atrinktos Indijos bendrovės duomenų. Iš Indijos gamintojų nebuvo prašoma išsamių duomenų apie gamyklos įrangą, nes jie nebuvo būtini subsidijavimui pagal Indijos subsidijų schemas nustatyti. Todėl apie vieną iš atrinktų bendrovių nebuvo gauta atitinkamų duomenų. Kitos bendrovės duomenys buvo laikomi netinkamais naudoti kaip lyginamasis standartas, nes jie buvo susiję su pirkimu grupės viduje. Kita vertus, tiek Europoje, tiek JAV plieno gamyklų įrangos pramonės reputacija gera, o nustatant lyginamąjį standartą įtraukti tiekėjai šaltojo valcavimo staklėmis prekiauja visame pasaulyje, įskaitant Kinijos plieno pramonę. Todėl Komisija manė, kad tokie pasauliniai rinkos dalyviai gali būti naudojami kaip pagrįstas nežinomos kilmės importuotos įrangos pirkimo sandorių pakaitinis kintamasis.

(815) Galiausiai, tie patys argumentai taikomi ir kainų koregavimui atsižvelgiant į vyraujančias Kinijos ar Indonezijos rinkos sąlygas. Kadangi nėra įrodymų, kad įranga buvo įsigyta kurioje nors iš šių rinkų, Komisija nemano, kad reikalingos papildomos korekcijos. Todėl šie tvirtinimai buvo atmesti.

(816) Dėl susijusių bendrovių nebendradarbiavimo dėl įrangos kilmės „IRNC Group“ teigė, kad pateikė pakankamai informacijos apie iš Kinijos susijusių bendrovių importuotas mašinas ir kad nėra įrodymų, patvirtinančių Komisijos išvadas šiuo klausimu.

(817) Komisija su šiuo tvirtinimu nesutiko. Kaip minėta 782 konstatuojamojoje dalyje, mašinos buvo importuotos iš Kinijos susijusių bendrovių, kurios nebuvo įrangos gamintojos. Priešingai nei teigė bendrovė, Komisija paprašė pateikti sąskaitas faktūras, susijusias su susijusių bendrovių iš pirminių įrangos gamintojų įsigyta įranga, tačiau dėl Kinijos patronuojančiųjų bendrovių nebendradarbiavimo šie dokumentai nebuvo pateikti. Ši informacija buvo būtina atliekant tyrimą, kad būtų galima nustatyti minėtos įrangos rinkos vertę. Todėl Komisija laikosi savo pozicijos, kad nebuvo pateikta pakankamai informacijos apie iš susijusių bendrovių importuotą įrangą, todėl ji turėjo remtis geriausiais turimais faktais.

(818) Dėl akcininkų paskolų „IRNC Group“ teigė, kad Komisija neįrodė, jog Kinijos Vyriausybė per Kinijos patronuojančiąsias bendroves skyrė finansinį indėlį arba suteikė naudos „IRNC Group“. Pasak Indonezijos Vyriausybės ir „IRNC Group“, IRNC akcininkai yra privačios bendrovės, o Komisija nenustatė, kad „Tsingshan Group“ yra valstybinė institucija arba kad Kinijos Vyriausybė pavedė jai vykdyti funkciją. Ji taip pat priminė, kad akcininkų paskolos buvo subordinuotosios paskolos Kinijos banko paskolų atžvilgiu, t. y. jos buvo būtina sąlyga banko paskoloms gauti. „IRNC Group“ nuomone, jei akcininkų paskolos būtų gautos iš Kinijos Vyriausybės, kaip ir Kinijos bankų paskolos, subordinacija būtų buvusi nelogiška.

(819) Komisija primena, kad negavusi jokio atsakymo iš Kinijos Vyriausybės ar iš Kinijos patronuojančiųjų bendrovių, suteikusių aptariamas akcininkų paskolas, Komisija, darydama išvadas dėl šių akcininkų paskolų, turėjo iš dalies remtis turimais faktais. Visų pirma Komisija turėjo remtis turimais faktais, kad nustatytų, kokie šaltiniai buvo naudojami paskoloms, kurias Kinijos patronuojančiosios bendrovės suteikė „IRNC Group“ bendrovėms, finansuoti. Komisija 785–790 konstatuojamosiose dalyse išsamiai nurodė, kad Kinijos patronuojančiosios bendrovės yra aiškiai įsipareigojusios investuoti užsienyje į skatinamas pramonės šakas ir kad šių akcininkų paskolų teikimas visiškai atitinka Kinijos Vyriausybės politikos tikslą remti Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvos projektus plieno pramonės

sektoriuje. Kaip minėta 794 konstatuojamojoje dalyje, akcininkų paskolų sąlygos (įskaitant tai, kad nebuvo skaičiuojamos palūkanos) rodo, kad Kinijos patronuojančiosios bendrovės visa apimtimi paskirstė Kinijoje gautų dotacijų ir lengvatinių paskolų naudą savo veiklai Indonezijoje. Faktas, kad IRNC akcininkai yra privačios bendrovės, neprieštarauja šioms išvadoms. Komisijos išvadoms neprieštarauja ir tai, kad akcininkų paskolos yra būtina sąlyga Kinijos valstybinių institucijų tiesioginėms banko paskoloms gauti. Komisijos nuomone, tai tik parodo, kad egzistuoja skirtingi finansinės paramos teikimo kanalai, ir iš tikrųjų sustiprina Komisijos teiginį, kad abi paskolų rūšys yra glaudžiai susijusios. Todėl tas tvirtinimas buvo atmestas.

(820) „IRNC Group“ taip pat teigė, kad dviejų atitinkamai Honkonge ir Japonijoje veikiančių bendrovių suteikta akcininkų paskola neturėtų būti laikoma kompensuotina, nes šios bendrovės nėra įsisteigusios Kinijoje.

(821) Dėl Honkonge įsisteigusios bendrovės paskolos Komisija pastebėjo, kad bendrovė „Luck Scenery“ nebendradarbiavo tyrimo metu ir kad „IRNC Group“ po galutinio faktų atskleidimo nepateikė jokių papildomų įrodymų savo teiginiui pagrįsti.

(822) Kita vertus, nustatyta, kad tvirtinimas dėl Japonijos bendrovės buvo pagrįstas. Priešingai nei kitų akcininkų paskolų atveju, apie šią bendrovę buvo pateikta informacija, iš kurios matyti, kad ji iš tiesų buvo įsteigta Japonijoje ir jos akcininkai yra japonai. Priešingai nei kitų paskolų atveju, nepavyko rasti jokių sąsajų su Kinijos Vyriausybe, Kinijos bankais, „Tsingshan Group“ ar kitais Kinijos suinteresuotaisiais subjektais. Todėl Komisija pašalino šios bendrovės paskolas iš naudos apskaičiavimo dedamųjų.

(823) Dėl „IRNC Group“ akcininkų nebendradarbiavimo „IRNC Group“ priminė, kad Komisija savo išvadas turėtų pagrįsti geriausiais turimais faktais, ir teigė, kad nebendradarbiavimo negalima įrodyti remiantis informacija, kurios niekada nebuvo ir neturėjo būti reikalaujama iš „IRNC Group“, nes ji nepatenka į šio tyrimo taikymo sritį.

(824) Komisija pažymėjo, kad tyrimas apėmė subsidijavimo schemas, suteiktas įgyvendinant dvišalį Kinijos ir Indonezijos bendradarbiavimą. Bendrųjų nurodymų 6 punkte taip pat teigiama, kad „[j]ei susijusi bendrovė gavo naudos iš tiriamųjų subsidijavimo schemų, pagal šio klausimyno klausimus turi būti pateikta išsami informacija“. Kaip paaiškinta 791 konstatuojamojoje dalyje „IRNC Group“ patronuojančiosios bendrovės gavo finansinį indėlį iš Kinijos Vyriausybės dotacijų arba lengvatinio finansavimo forma, kad galėtų įgyvendinti Kinijos Vyriausybės lengvatinę politiką, įskaitant investicijas Indonezijoje, skirtas nagrinėjamojo produkto gamybai. Todėl IRNC ir kitų „IRNC Group“ bendrovių akcininkai turėjo pateikti atsakymus į klausimyno klausimus. Be to, atlikdama tyrimą Komisija paprašė visų patronuojančiųjų bendrovių pateikti konkrečios informacijos, tačiau nė vienas Kinijos akcininkas į šiuos prašymus neatsakė. Todėl tvirtinimas buvo atmestas.

(825) Dėl naudos „IRNC Group“ pažymėjo, kad akcininkų paskolų pabaigos data atitinka banko paskolų pabaigos datą, nes jos negali būti išmokėtos anksčiau nei banko paskolos. „IRNC Group“ taip pat paaiškino, kad akcininkų paskolos apskaitomos kaip įsipareigojimai ir kad „IRNC Group“ bendrovės sukaupia palūkanas. Todėl, „IRNC Group“ nuomone, Komisija neturėtų laikyti visų tiriamuoju laikotarpiu akcininkų paskolų negrąžintų sumų dotacija.

(826) Paskolų susitarimuose iš tiesų numatyta, kad banko paskolos turi būti mokamos pirmiau nei akcininkų paskolos. Tačiau, priešingai nei banko paskolos, kurių grąžinimo grafikas yra aiškus, akcininkų paskolose nenurodytas joks grąžinimo grafikas po banko paskolų termino pabaigos dienos. Be to, net jei bendrovės apskaitoje yra sukauptos palūkanos, tai nepaneigia Komisijos išvadų, kad bendrovė faktiškai neturėjo jokių realių pinigų srautų ir galėjo laisvai disponuoti visomis savo likvidžiomis lėšomis, taip gaudama aiškią finansinę naudą, prilygstančią dotacijai. Todėl Komisija toliau laikosi savo pozicijos.

4.7. **Akmens anglių tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį**

(827) Skundo pateikėjas teigė, kad eksportuojantys gamintojai naudojosi pigiomis akmens anglimis dėl įvairių vyriausybės priemonių šalies akmens anglių rinkoje, visų pirma dėl to, kad buvo nustatyta didžiausia vidaus rinkos kaina, vidaus rinkos prievolė (toliau – VRP) ir pardavimui eksportui taikomas akredityvo reikalavimas. Tokiomis priemonėmis būtų sumažintos akmens anglių kainos vidaus rinkoje ir suteikta nauda akmens anglių naudotojams, įskaitant nerūdijančiojo plieno pramonę. Tačiau atlikus tyrimą nustatyta, kad tariamos priemonės nei atskirai, nei kartu neturėjo nurodyto poveikio.

(828) Atlikus tyrimą nustatyta, kad didžiausia vidaus rinkos kaina nebuvo taikoma eksportuojantiems gamintojams ir jie negavo jokios naudos. Reguliuojama maksimali šilumai gaminti naudojamų akmens anglių kaina – 70 USD už toną – buvo taikoma tik elektros energijos bendrovėms, parduodančioms energiją galutiniams vartotojams (viešojo intereso įmonėms). Eksportuojantys gamintojai ir su jais susiję tarpinių medžiagų tiekėjai naudojo visą savo pačių pasigamintą elektros energiją, todėl jie nebuvo viešojo intereso įmonės ir jiems nustatyta kaina nebuvo taikoma.

(829) Todėl tyrimo metu nebuvo patvirtinta, kad eksportuojantys gamintojai gavo naudos iš šios subsidijos.

4.8. **Žemės skyrimas už mažesnį nei pakankamą atlygį**

4.8.1. *Skundas ir subsidijavimo schema*

(830) Skundo pateikėjas teigė, kad IMIP tiesioginę paramą, gautą iš Indonezijos Vyriausybės žemės sklypo forma, nukreipė su IMIP susijusiam eksportuojančiam gamintojui. Skundo pateikėjo teigimu, žemės įsigijimas ir plėtra bei susitarimai dėl pastatų nuomos yra svarbios lengvatos, kurias Indonezijos Vyriausybė suteikė IMIP, taigi ir susijusiam eksportuojančiam gamintojui.

4.8.2. *Teisinis pagrindas*

(831) Pagal 1960 m. Pagrindinio žemės ūkio įstatymo Nr. 5 (toliau – Pagrindinis žemės ūkio įstatymas) 1 ir 2 straipsnius visa žemė ir gamtos ištekliai Indonezijoje laikomi „Dievo dovanomis“, kurias „kontroliuoja valstybė“. Šia valstybės „kontrolės teise“, kuri, be kita ko, apima žemės nusavinimo ir naudojimo reguliavimą, valstybė naudojasi siekdama „didžiausios žmonių gerovės“.

(832) Pagal Indonezijos Respublikos Konstitucijos 28 straipsnį bei 33 straipsnio 3 dalį ir Pagrindinį žemės ūkio įstatymą privatiems asmenims žemės sklypas gali priklausyti besąlygiška nuosavybės teise (*Hak milik*). Be to, esama ir smulkesnių nuosavybės teisių, pavyzdžiui, naudojimo teisė (*Hak guna usaha*– HGU), dirbimo teisė (*Hak pakai*), arba statybos teisė (*Hak guna bangunan* – HGB). Pastaroji teisė apima teisę naudotis žemės sklypu ir jame statyti statinius. Nors nuosavybės teisė priklauso tik Indonezijos piliečiams, HGU ir HGB gali būti suteiktos ir Indonezijoje registruotoms užsienio kapitalo įmonėms. Tačiau faktiškai šios oficialios teisės vis dar egzistuoja kartu su įprastinėmis pretenzijomis į žemę. Taip yra todėl, kad ne visi žemės sklypai Indonezijoje yra oficialiai įregistruoti, nes paprotinių bendruomenių (*Ulaiat*) nariai neprivalo registruoti savo žemės sklypų, o teises į žemės sklypą įrodo atitinkamas pažymėjimas (*Sertifikat*), išduodamas tik jau įregistruotiems žemės sklypams. Šie pažymėjimai skiriasi priklausomai nuo jais suteikiamos teisės, t. y.: *Sertifikat hak milik* – nuosavybės teisės pažymėjimas (toliau – SHM), *Sertifikat hak guna usaha* – naudojimo teisės pažymėjimas (toliau – SHGU), ir *Sertifikat hak guna bangunan* – statybos teisės pažymėjimas (toliau – SHGB).

(833) Kaip paaiškinta atitinkamame skirsnyje, Morovalio parkas yra Indonezijoje įregistruotas pramoninis parkas, kuriam taikomas specialiosios pramoninės zonos statusas. Todėl, ieškant teisinio pagrindo, kuriuo reglamentuojama žemės, kurioje buvo įkurtas Morovalio parkas, teisė, reikia atsižvelgti ne tik į žemės nuosavybės ir teritorijų planavimo įstatymus, bet ir į konkrečius pramoninių zonų reglamentus.

(834) Žemės nuosavybės ir teritorijų planavimo požiūriu teritorija, kurioje yra IMIP, reglamentuojama šiais įstatymais:

— Pagrindinis žemės ūkio įstatymas, kuriuo panaikintos iki Indonezijos nepriklausomybės paskelbimo galiojusios žemės teisės normos ir nustatyta dabartinė nuosavybės teisių tvarka. Panašiai kaip ir Kinijos Liaudies Respublikoje, HGB galima įsigyti tik ribotam laikotarpiui. Indonezijoje šis laikotarpis yra ne ilgesnis kaip 30 metų, kuris gali būti pratęstas dar 20 metų;

— 1996 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 40, kuriuo reglamentuojamas HGU, naudojimo teisių ir HGB perdavimas;

— 1997 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 24 dėl žemės registravimo, kuriame nustatyti dabartinės žemės registravimo ir pažymėjimų išdavimo tvarkos pagrindai;

— 2007 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 26 dėl teritorijų valdymo;

— 2008 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 26 dėl nacionalinio teritorijų plano;

— 2012 m. Morovalio apskrities reglamentas Nr. 10 dėl 2012–2032 m. Morovalio apskrities teritorinio plano, kuriame nustatytas Morovalio apskrities, t. y. subprovincijos, kurioje yra IMIP, teritorinis planas;

— 2015 m. Prezidento reglamentas Nr. 17 dėl Nacionalinės žemės agentūros (*Badan Pertanahan Nasional*, toliau – BPN) prie Žemės ūkio reikalų ir teritorijų planavimo ministerijos, kuriuo nustatomas BPN ir jos vietos padalinių vaidmuo vykdant žemės registravimo ir pažymėjimų išdavimo procedūras;

— 2017 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 13, kuriuo keičiamas 2008 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 26 dėl nacionalinio teritorijos plano;

— 2018 m. BPN vadovo reglamentas Nr. 1 dėl provincijų, apskričių ir savivaldos lygmens regioninio erdvinio plano rengimo gairių, kuriame numatytos bendrosios provincijų, apskričių ir vietinių rajonų lygmens erdvinio plano rengimo nuostatos;

— 2019 m. Morovalio apskrities reglamentas Nr. 7 dėl 2019–2039 m. Morovalio apskrities teritorinio plano ir

— 2021 m. Vyriausybės reglamento Nr. 18, kuriuo neseniai nuostatomis dėl HGB papildytas Pagrindinis žemės ūkio įstatymas ir 1997 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 24 dėl žemės registravimo, 34–47 straipsniai, kuriais HGB galiojimas pratęsiamas iki 35 metų su teise vėliau galiojimą kartotinai pratęsti dar 20 metų.

(835) Be to, yra dar du svarbūs teisės aktai, kurie tiesiogiai netaikomi Morovalio parkui:

— 2012 m. Įstatymas Nr. 2 dėl žemės įsigijimo plėtrai viešojo intereso pagrindais, kuriuo buvo siekiama išspręsti žemės pirkimo sunkumus, kylančius dėl sudėtingos nuosavybės teisių sistemos, vykdant viešojo intereso projektus. IMIP ir Indonezijos Vyriausybė atskirai patvirtino, kad įstatymas Morovalio parkui netaikomas, nes jis taikomas tik 24 verslo sektoriams, kurie neapima IMIP veiklos. 2012 m. Įstatymas Nr. 2 vėliau buvo iš dalies pakeistas 2020 m. Įstatymu Nr. 11 dėl darbo vietų kūrimo (toliau – Bendrasis įstatymas). 2012 m. Įstatymas Nr. 2 buvo įgyvendintas 2012 m. Prezidento reglamentu Nr. 71 dėl žemės įsigijimo plėtrai viešojo intereso pagrindais įgyvendinimo, kuris savo ruožtu buvo tris kartus iš esmės pakeistas, o paskutinis pakeitimas buvo įgyvendintas 2015 m. Prezidento reglamentu Nr. 30 dėl 2012 m. Prezidento reglamento Nr. 71 trečiojo pakeitimo, ir

— 2017 m. Prezidento reglamentas Nr. 56 dėl socialinio poveikio valdymo įsigyjant žemę nacionaliniams strateginiams projektams, kurio taikymą IMIP Indonezijos Vyriausybė paneigė, nes įstatymas taikomas tik žemės, į kurią ten gyvenantys asmenys negali įrodyti paprotinių ar nuosavybės teisių, įsigijimui nacionaliniams strateginiams projektams plėtoti. Taigi, įstatymu siekiama sušvelninti tokių asmenų priverstinio perkėlimo pasekmes. O asmenys, gyvenantys teritorijoje, kurios žemės sklypus įsigijo IMIP, galėjo įrodyti savo paprotines teises į žemę, todėl įgijo teisę į kompensaciją.

(836) Pramoninių zonų reglamentavimo prasme svarbūs šie dokumentai:

— 2009 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 24 dėl pramoninės zonos, galiojęs IMIP įsteigimo metu. Be kitų nuostatų, jo 3 straipsnio 4 dalyje teigiama, kad „[p]ramoninių zonų plėtra apskrities <...> teritorijoje vykdoma pagal apskrities <...> teritorijų planavimo nuostatas“. Be to, 4 straipsnyje priduriama, kad „[m]inistrai, susiję ministrai,

gubernatoriai ir regentai ir (arba) merai pagal savo atitinkamas pareigas ir įgaliojimus yra atsakingi už pramoninių zonų plėtros tikslo įgyvendinimą“. Visų pirma, pagal 5 straipsnio 2 dalies d punktą, „[ministras] įgaliojimus vykdo: <...> d) nustatydamas orientacinę sklypų ir (arba) pramoninių pastatų pramoninėse zonose pardavimo ar nuomos kainą, remdamasis [pramoninių zonų] nacionalinės komandos [Timnas-KI] siūlymu“, o pagal 6 straipsnio b punktą „<...> gubernatoriai arba regentai ir (arba) merai: <...> b) sudaro sąlygas įsigyti ir (arba) nuomoti žemę teritorijoje, skirtoje pramoninės zonos plėtrai“. Be to, 10 straipsnyje nustatyta, kad pramoninės zonos plotas turi būti ne mažesnis kaip 50 ha, o 13 ir 14 straipsniuose – kad kiekviena pramoninė zona, kuriai suteiktas pagrindinis patvirtinimas, turi kreiptis dėl pramoninės zonos verslo licencijos. Galiausiai, 18 straipsniu pramoninių zonų valdymo bendrovėms, turinčioms pramoninių zonos verslo licenciją, leidžiama gauti statybos teisę (HGB) įsigytoje ir parengtoje žemėje ir padalyti šią HGB tarp žemės sklypų, kurie buvo perparduoti pramoninėje zonoje įsteigtoms bendrovėms;

— 2013 m. spalio 2 d. Džakartoje pasirašytas Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas dėl Indonezijos ir Kinijos integruotų pramoninių parkų (žr. 605 konstatuojamąją dalį);

— 2014 m. liepos 22 d. Pramonės ministro dekretas Nr. 432/M-IND/Kep/7/2014 dėl Indonezijos ir Kinijos integruotos pramoninės zonos bendradarbiavimo grupės (žr. 638 konstatuojamąją dalį);

— 2015 m. Vyriausybės reglamentas Nr. 14 dėl 2015–2035 m. nacionalinio pramonės plėtros pagrindinio plano, pagal kurį viena iš pagrindinių Indonezijos pramonei reikalingų infrastruktūrų yra pramoninių zonų žemė. Indonezijoje pramoninės paskirties žemės sklypai suteikiami plėtojant pramonines zonas, kurios taip pat vadinamos pramoninės paskirties teritorijomis arba pramoninės paskirties zonomis. Pramoninės paskirties teritorijose išskirta pramoninių zonų žemė ir nepramoninės paskirties žemė. Pramoninių zonų modelio tikslai: parengti žemės sklypus, kad pramonės įmonėms būtų suteikta paruošti naudoti ir (arba) užstatyti žemės sklypai, užtikrinti, kad būtų galima lengvai gauti teises į žemę ir leidimus, taip pat užtikrinti investuotojams reikalingos infrastruktūros ir įrenginių prieinamumą ([212]);

— 2015 m. kovo mėn. Bendras pareiškimas dėl Kinijos Liaudies Respublikos ir Indonezijos Respublikos visapusiškos strateginės partnerystės stiprinimo (žr. 577 ir 610 konstatuojamąsias dalis) ir

— 2015 m. Vyriausybės reglamentu Nr. 142 (žr. 632 konstatuojamąją dalį), kuriuo panaikintas ankstesnis 2009 m. Reglamentas Nr. 24, reikalaujama, kad subjektas, norėdamas pretenduoti į pramoninės zonos verslo licenciją, turi turėti su jo žemės sklypu susijusį teisių į žemę pažymėjimą (arba ankstesnių naudotojų teisių atsisakymo dokumentą). Be kitų Reglamento Nr. 142 nuostatų 4 straipsnio i punkte teigiama: [Ministro įgaliojimai apima:] „gairių dėl pramoninių kvartalų ir (arba) pastatų pramoninėje zonoje orientacinės pardavimo ar nuomos kainos nustatymą, remiantis pramoninių zonų komiteto siūlymais“. 45 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „Vyriausybė gali imtis vystyti pramonines zonas kaip pramonės infrastruktūrą, jei privatusis sektorius nėra suinteresuotas ir negali plėtoti pramoninės zonos, ir (arba) paspartinti pramonės plėtros sklaidą ir tolygų pasiskirstymą“. 48 straipsnio 1 dalyje nustatyta: „Vyriausybė gali vykdyti žemės viešuosius pirkimus vadovaudamasi žemės pirkimo įstatymais ir reglamentais“.

4.8.3. *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(837) Vykdydama dvišalį bendradarbiavimą su Kinijos Vyriausybe, Indonezijos Vyriausybė už mažesnį nei pakankamą atlygį suteikė žemės IMIP, taigi ir su IMIP susijusioms „IRNC Group“ bendrovėms. Indonezijos ir Kinijos vyriausybių susitarimas buvo grindžiamas Indonezijos sutikimu Morovalio parke įsteigti specialią pramoninę zoną ir perduoti jos valdymą IMIP (žr. 560 ir paskesnes konstatuojamąsias dalis). Be kita ko, pagal vyriausybių susitarimo sąlygas, Indonezijos Vyriausybė turėjo palengvinti žemės įsigijimo procedūrą Morovalio parke įsikūrusiems eksportuojantiems gamintojams, kaip numatyta 2015 m. kovo mėn. Bendrame pareiškime ir 2015 m. Reglamente Nr. 142.

([212]) Indonezijos pramonės ministerija *Industry Facts and Figures*, 2017 m., p. 34-35, https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia.

(838) Atlikus tyrimą nustatyta, kad nuo 2013 m. Indonezijos Vyriausybė supaprastino reikiamos žemės įsigijimą. Ši žemė buvo Indonezijos valstybės nuosavybė. Padedama Bahodopio rajono valdžios institucijų, IMIP susitarė su vietos valdžios institucijomis dėl vienkartinės vidutinės išmokos už kvadratinį metrą kaip kompensacijos tuo metu žemę naudojusiems asmenims.

(839) Tyrimas taip pat parodė, kad Morovalio parko nuomininkai, įskaitant „IRNC Group“, galėjo pradėti statyti savo gamyklas dar negavę statybos teisę liudijančio pažymėjimo, nes Indonezijos Vyriausybė IMIP laikė nacionaliniu strateginiu projektu ([213]). Tiriamuoju laikotarpiu buvo galima gauti teisių į kai kuriuos sklypus pažymėjimą ir jis atitiko arba visišką nuosavybės teisę, arba HGB. IMIP pripažinus nacionaliniu strateginiu projektu, „IRNC Group“ buvo suteiktas oficialus teisinis užtikrinimas, kad ji gali pradėti statybas gautoje žemėje dar prieš įgydama galutinę nuosavybės teisę į žemę. Be to, visuotinai pripažįstama, kad pirkti žemę Indonezijoje yra rizikinga dėl sunkumų, susijusių su nuosavybės teisės įgijimu ir įrodymu. Pašalinus šia riziką, numatytai investicijai suteikiamas lemiamas pranašumas.

(840) Indonezijos Vyriausybė teigė, kad žemės perdavimas IMIP buvo privačiųjų šalių sandoris. Tai netiesa. Iš tikrųjų Indonezijos Vyriausybė buvo žemės savininkė. Tai, kad žemę naudojo kaimo gyventojai ir kad IMIP jiems sumokėjo sutartą kompensaciją už žemės įsigijimą, nereiškia, kad toks sandoris yra sudarytas tarp dviejų privačiųjų šalių.

(841) Todėl Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė tiesiogiai skyrė IMIP finansinį indėlį valstybinės žemės suteikimo forma, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto iii papunktyje.

4.8.4. *Nauda*

(842) Šiuo finansiniu indėliu buvo suteiktas pranašumas, nes IMIP tiesiog sumokėjo iš anksto su Indonezijos Vyriausybės vietos ir rajono pareigūnais sutartą kompensaciją už žemės atsisakymą, kuri nebuvo susijusi su faktine žemės verte ar kitais rinkos veiksniais. Faktinis teisių į žemę savininkas, t. y. Indonezijos Vyriausybė, iš IMIP negavo jokio užmokesčio už tikrąją žemės vertę. Taip pat nebuvo jokio dokumento, įrodančio, kad žemė buvo tinkamai įvertinta. Iš tiesų, byloje yra įrodymų, kad kaimo gyventojams išmokėtos kompensacijos suma nebuvo susijusi su faktine žemės rinkos verte ir galimybe ją naudoti kaip pramoninės paskirties žemę.

4.8.5. *Konkretumas*

(843) Panašiai kaip ir lengvatinio finansavimo atveju, ši schema dėl tų pačių teisinių priežasčių taikoma konkretiems sektoriams ir regionams.

4.8.6. *Subsidijos sumos apskaičiavimas*

(844) Siekdama įvertinti eksportuojančio gamintojo gautą pranašumą, Komisija pasinaudojo šalies žemės lyginamuoju standartu. Šiame etape tinkamiausia buvo palyginti paruoštos žemės, kurioje galima statyti gamyklą, vertę. Tačiau Komisija negalėjo manyti, kad paskirta kompensacija yra palyginama su kainomis, mokamomis už žemės sandorius rinkoje. Todėl Komisija atsižvelgė tik į žemės paruošimo sąnaudas, kurias IMIP patyrė siekdama įsigytą miško ir plantacijų žemę paversti pramoniniam naudojimui paruošta žeme. Komisija šias išlaidas palygino su „Jindal Indonesia“ užsakymu parengta nepriklausoma pramoninės paskirties žemės vertinimo ataskaita. „Jindal Indonesia“ yra įsikūrusi Rytų Džavos provincijos Gresiko apskrityje, o vertinimo ataskaitoje, kuri kas kelerius metus rengiama apskaitos tikslais ir paskolas teikiančių bankų prašymu, vertinama „Jindal Indonesia“ turimų HGB vertė, be kita ko, lyginant ją su HGB sandorių, sudarytų dėl toje teritorijoje paruoštos naudoti žemės, kainomis. Rytų Džavos Gresiko apskritis palyginama su Centrinio Sulavesio Morovalio apskritimi, nes panašus jų BVP, abiejose apskrityse įrengti pramoniniai parkai ir abi jos yra toli nuo sostinės Džakartos, kurios žemės kainos gerokai skiriasi nuo likusios šalies dalies. Be to, „Jindal Indonesia“ vertinimo ataskaitoje nurodyta vertė yra konservatyvus įvertis, nes ji susijusi tik su HGB, tačiau, kaip minėta, „IRNC Group“ iš IMIP įsigijo įvairių HGB ir visiškos nuosavybės teisių, kurių vertė, palyginti su HGB, skirtinguose žemės sklypuose yra didesnė.

([213]) 2015 m. Reglamento Nr. 142 dėl pramoninės zonos, 38.4 straipsnis ir 39.1 straipsnio d punktas.

(845) Apskaičiuojant naudą, visų pirma, atsižvelgiama į 2020 m. vertinimo ataskaitos vertę. Todėl ji buvo pakoreguota pagal vartotojų kainų indeksą (VKI), kad būtų gauta vertė kiekvienais metais, kuriais kiekviena „IRNC Group“ bendrovė įsigijo po žemės sklypą. Naudos suma buvo apskaičiuota iš nustatytos naudos atėmus IMIP išmokėtą kompensaciją.

(846) Tada IMIP žemės parengimo išlaidos vienam kvadratiniam metrui buvo palygintos su vertinimo ataskaitos verte, pakoreguota pagal atitinkamus metus, kad būtų gauta nauda vienam kvadratiniam metrui. Po to šis skaičius buvo padaugintas iš žemės ploto, kuriuo faktiškai naudojosi kiekviena „IRNC Group“ bendrovė, siekiant paskirstyti visą grupės naudą kiekvienai grupės bendrovei.

(847) Vėliau nauda buvo paskirstyta tiriamajam laikotarpiui, taikant žemės naudojimo trukmę, t. y. 30 metų. Ji atitinka HGB galiojimą Indonezijoje. Visa gauta nauda buvo paskirstyta pagal kiekvienos „IRNC Group“ bendrovės faktinį žemės naudojimą Morovalio parke vienam kvadratiniam metrui.

(848) Šia subsidijų schema pasinaudojo tik „IRNC Group“. „Jindal Stainless Indonesia“ nebuvo nustatyta jokios naudos, nes pradėdama veiklą ji įsigijo jau esamą gamyklą.

(849) „IRNC Group“ pagal šią subsidija per tiriamąjį laikotarpį nustatyta subsidijų norma:

Žemės skyrimas už mažesnį nei pakankamą atlygį

Bendrovės pavadinimas	Subsidijos norma
„IRNC Group“	0,83 %

4.8.7. *Pastabos dėl galutinio faktų atskleidimo*

(850) Indonezijos Vyriausybė ir „IRNC Group“ teigė, kad Komisija nepateikė įrodymų, jog žemė buvo Indonezijos valstybės nuosavybė, ir priminė, kad žemė buvo nupirkta iš privačių asmenų. Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad pažymėjimą išdavė regiono valdžia, nes žemė nebuvo įregistruota žemės nuosavybės dokumentu, tačiau tai nereiškia, kad pirkimas buvo suderintas su vietos valdžios institucijomis. Indonezijos Vyriausybė teigė, kad valstybė yra atsakinga tik už žemės nuosavybės teisių administravimą, įskaitant nuosavybės teisių perleidimo pažymėjimo išdavimą, kol žemė nėra įregistruota. Toks pažymėjimas išduodamas tik žemės administravimo tikslais. Abi šalys taip pat teigė, kad kainą nustatė ir dėl jos susitarė IMIP ir privatūs žemės savininkai, o Indonezijos Vyriausybė pridūrė, kad aptariamas sandoris yra pirkimo–pardavimo, o ne kompensavimo sandoris.

(851) Atsakydama į tai Komisija pažymėjo, kad teritorijoje, kurioje buvo įsteigta IMIP, esanti žemė yra valstybinė žemė (*Tanah Negara*), turinti buvusios *Swapraja* žemės statusą. Šis terminas reiškia žemę, kuri iki Indonezijos nepriklausomybės priklausė vietiniams sultonatams arba karalystėms, turėjusioms tam tikrą savivaldą. Po nepriklausomybės atgavimo šios teritorijos ir jose gyvenančios paprotinės bendruomenės ir toliau išlaikė tam tikrą dalinę autonomiją.

(852) 1960 m. priimtame Pagrindiniame žemės ūkio įstatyme buvo numatyta, kad *Swapraja* žemės statusas gali būti keičiamas į privačios žemės paskirtį iki 1980 m. To nepadarius, po 1980 m. Indonezijos Vyriausybė įgijo teisę administruoti ir valdyti buvusią *Swapraja* žemę, todėl ji faktiškai tapo valstybine žeme. Kadangi paprotinės bendruomenės neprivalo registruoti žemės, dėl tokio žemės statuso pasikeitimo šalyje atsirado daug teritorijų, kuriose žemės sklypai nėra įregistruoti. Tai, kad nėra registracijos, reiškia, kad ten gyvenantys paprotinių bendruomenių nariai neturi pažymėjimo, patvirtinančio jų teises į žemę, kurioje jie gyvena. Tokia padėtis netrukdo paprotinių bendruomenių nariams įrodyti savo paprotinį žemės sklypo naudojimą.

(853) Tačiau paprotinių bendruomenių teisės, net jei jos ir pripažįstamos, egzistuoja kartu su Indonezijos Vyriausybės teise administruoti ir valdyti buvusią *Swapraja* žemę. Iš tikrųjų IMIP perduota žemė buvo aiškiai pažymėta kaip valstybinė žemė (*Tanah Negara*). 1997 m. Indonezijos Vyriausybės reglamento Nr. 24 dėl žemės registravimo 1 straipsnio 3 dalyje aiškiai nurodyta: „Valstybinė žemė *(Tanah Negara)* arba valstybės **tiesiogiai kontroliuojama** žemė – žemė, kuri **nepriklauso** pagal konkrečią žemės naudojimo teisę“.

(854) Todėl paprotiniu bendruomenių nariai gali atsisakyti paprotinio žemės naudojimo ir gauti už tai kompensaciją, tačiau teisę faktiškai parduoti ir (arba) perleisti žemę išlaiko Indonezijos Vyriausybė. Todėl Indonezijos Vyriausybė turėjo duoti leidimą sandoriui vykdyti.

(855) Be to, 1960 m. Žemės ūkio įstatymo 43 straipsnyje nustatyta, kad: „Kiek tai susiję su žeme, kurią tiesiogiai kontroliuoja valstybė, naudojimo teisė gali būti perduota kitai šaliai tik gavus įgaliotojo pareigūno leidimą“. Remdamasi tuo, Komisija padarė išvadą, kad Indonezijos Vyriausybė turi nuspręsti, ar žemė bus perduota IMIP.

(856) Steigiant IMIP Indonezijos Vyriausybė aktyviai kišosi keliais būdais, kad būtų nupirkta IMIP reikalinga žemė pagal 2015 m. Reglamento Nr. 142 48 straipsnio 1 dalį ir 45 straipsnio 1 dalį.

(857) Pirma, Indonezijos Vyriausybė iš dalies pakeitė Morovalio zonos teritorijų planavimą, pakeisdama žemės paskirtį iš žemės ūkio paskirties žemės į pramoninės paskirties žemę, konkrečiai susijusią su nikelio projektu. 2012 m. Morovalio apskrities reglamento Nr. 10 28 straipsnyje kaip nikelio kasybos teritorija iš tiesų nurodytas Bahodopio rajonas, t. y. smulkesnis apskrities administracinis vienetas, kuriame yra IMIP. Be to, to paties Morovalio apskrities reglamento 29 straipsnyje Bahodopio rajonas taip pat įvardytas kaip pramoninė teritorija, kurioje „išgaunamos žaliavos“. Apskritai Morovalio apskritis nustatė „didelę pramoninę teritoriją Bahodopio rajone“ kaip „strateginę apskrities teritoriją gamtos išteklių naudojimo požiūriu“ (37 straipsnis). Galiausiai to paties Morovalio apskrities reglamento 9 straipsnyje Bahodopio rajonas nurodytas kaip teritorija, kurioje yra specialus kasybos uosto terminalas. Dėl pasikeitusios žemės paskirties kaimo gyventojai neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik atsisakyti teisės užimti ir naudoti savo žemę, nes nebegalėjo jos naudoti žemės ūkio veiklai.

(858) Antra, IMIP susisiekė su vietos valdžios institucijomis, t. y. vietovės kaimų merais, ir susitarė su jais dėl kompensacijos, mokėtinos žmonėms, kuriuos kaimų merai nurodė kaip vietovėje esančių žemės sklypų nuomininkus. Šiame procese reikia pabrėžti tris elementus: i) IMIP susitarė dėl kompensacijos su kaimų merais, padedant Bahodopio rajono Indonezijos Vyriausybės pareigūnams, nes sutartyse nurodyta, kad sandoris jiems buvo žinomas ir jie patvirtino, kad kaimų gyventojai naudojasi žemes, tad turi teisę į kompensaciją; ii) žemės sklypai, kurių naudotojus įvardijo kaimų merai, yra daugiau ar mažiau vienodo ploto (maždaug po 20 000 kvadratinių metrų), ir iii) sutartyse numatytos kompensacijos iš tikrųjų yra vienkartinė vidutinė kaina už kvadratinį metrą, kuri indoneziečių kalba apibrėžiama ne žodžiu „kaina“ (*Harga*), o žodžiu „kompensacija“ (*Ganti rugi*).

(859) Įrodyta, kad IMIP vykdytas žemės pirkimo procesas iš tikrųjų buvo procesas, kai valstybė neatlygintinai suteikia IMIP žemę, tik reikalaudama sumokėti sutartą kompensaciją kaimo gyventojams. Padedama Bahodopio rajono valdžios institucijų, IMIP susitarė su vietos valdžios institucijomis dėl vienkartinės vidutinės kompensacijos už kvadratinį metrą asmenims, kuriems priklausė žemė. Teisę į kompensaciją patvirtino vietos ir rajono valdžios institucijos, pripažindamos tolesnį žemės naudojimą nesant oficialaus nuosavybės teisės pažymėjimo.

(860) Šiuo pagrindu Indonezijos Vyriausybės ir IRNC tvirtinimai atmetami.

(861) Indonezijos Vyriausybės ir „IRNC Group“ taip pat teigė, kad taikytas lyginamasis standartas taikytinas paruoštai naudoti žemei, o IMIP įsigytą žemę sudarė miškai ir plantacijos.

(862) Komisija iš tiesų naudojo paruoštos naudoti žemės lyginamąjį standartą. Tačiau IMIP atveju Komisija į skaičiavimus įtraukė pradinę žemės kainą ir šios žemės paruošimo naudoti išlaidas, kurias nurodė pati IMIP. Taigi Komisija palygino IMIP paruoštos naudoti žemės kainą su viešai skelbiama paruoštos naudoti žemės kaina. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(863) Galiausiai „IRNC Group“ nesutiko su lyginamojo standarto koregavimu pagal vartotojų kainų indeksą, nes žemė yra kapitalo, o ne vartojimo prekė, todėl į vartotojų kainų indeksą žemės kainos neįtraukiamos.

(864) Komisija su šiuo teiginiu nesutiko. VKI tinkamai atskleidžia bendrą kainų infliaciją visoje ekonomikoje, įskaitant žemės kainas. Iš tiesų, į VKI, be kitų veiksnių, įtraukiamos nuomos kainos, kurios tinkamai atskleidžia žemės ir nekilnojamojo turto kainų raidą. Todėl tas tvirtinimas buvo atmestas.

4.9. **Nerūdijančiojo plieno laužo tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį**

(865) Atlikus tyrimą nustatyta, kad eksportuojantys gamintojai nepirko nerūdijančiojo plieno laužo. Todėl Komisija padarė išvadą, kad šios schemos toliau tirti nereikia.

4.10. **Elektros tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį.**

(866) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad vienas eksportuojantis gamintojas pats gamino jam reikalingą elektros energiją, o kitas ją pirko rinkos kainomis. Todėl jiems nebuvo suteikta jokia subsidija, susijusi su elektros energijos tiekimu, ir nėra su elektros tiekimu susijusios kompensuotinos subsidijos.

4.11. **Dujų tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį**

(867) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad vienas eksportuojantis gamintojas nepirko dujų, o kitas jas pirko rinkos kainomis. Todėl jiems nebuvo suteikta jokia subsidija, susijusi su elektros energijos tiekimu, ir nėra su elektros tiekimu susijusios kompensuotinos subsidijos.

4.12. **Vyriausybės negautos arba nesurinktos pajamos, kurios kitais atvejais būtų gautos**

4.12.1. *Terminuotas atleidimas nuo pelno mokesčio*

(868) Skundo pateikėjas teigia, kad Indonezijos Vyriausybė suteikia pelno mokesčio mokėtojams, kurie investuoja į vadinamąsias pradedamas plėtoti pramonės šakas, terminuotą atleidimą nuo mokesčių. Skundo pateikėjas teigia, kad atitinkamame reglamente pradedamos plėtoti pramonės šakos apibrėžiamos kaip „pramonės šakos, kurioms būdingas didelis junglumas, pridėtinės vertės kūrimas ir didelis išorinis poveikis, naujų technologijų diegimas ir strateginė vertė nacionalinei ekonomikai“. Be kitų sektorių, šioms pradedamoms plėtoti pramonės šakoms priskiriami plieno ir ne plieno galutinės grandies pagrindinių metalų sektoriai.

(a) *Teisinis pagrindas*

(869) Šios programos teisinis pagrindas – Finansų ministro reglamentas Nr. 150/PMK.010/2018 (toliau – FMR 150/2018) dėl įmonių pelno mokesčio atskaitymo priemonės administravimo. 2020 m. programa buvo atnaujinta reglamentu FMR Nr. 130/2020.

(b) *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(870) Komisija nustatė, kad 2019 m. rugpjūčio 9 d. Mokesčių generalinis direktoratas suteikė IRNC mokestinę lengvatą, pagal kurią galima septyneriems metams 100 % sumažinti grynąsias apmokestinamąsias pajamas už feronikelio produktus ir dar dvejiems metams – 50 %.

(871) Kiti „IRNC Group“ priklausantys subjektai, turintys feronikelio gamyklą, šia schema nepasinaudojo.

(872) IRNC paaiškino, kad ši programa taikoma tik vienai jos gamyklai, t. y. feronikelio gamyklai. IRNC pateikė Mokesčių generalinio direktoriaus sprendimą Nr. KEP-161/PJ/2020 dėl įmonių pelno mokesčio lengvatos taikymo feronikelio gamyklai.

(873) Šia schema gali pasinaudoti pelno mokesčio mokėtojai, investuojantys į pradedamas plėtoti pramonės šakas. Pagal FMR 150/2018 1 straipsnį „pradedamos plėtoti pramonės šakos“ yra pramonės šakos, kurioms būdingas didelis junglumas, pridėtinės vertės kūrimas ir didelis išorinis poveikis, naujų technologijų diegimas ir strateginė vertė nacionalinei ekonomikai. Pagal FMR 150/2018 „pradedamos plėtoti pramonės šakos“, be kita ko, apima pradinės grandies pagrindinių metalų pramonę: i) plieno arba ii) ne plieno su integruotais išvestinių produktų perdirbimo įrenginiais arba be jų.

(874) Norėdami pasinaudoti pajamų mokesčio sumažinimu, mokesčių mokėtojai privalo atitikti šiuos kriterijus: 1) mokesčių mokėtojas yra Indonezijos juridinis subjektas; 2) mokesčių mokėtojas inicijuoja naujas investicijas, kurioms dar nebuvo suteiktas įmonių pelno mokesčio sumažinimas ir (arba) toks sumažinimas nebuvo atmestas; 3) investicijos nukreipiamos į pramonės šaką, kuri atitinka pradedamos plėtoti pramonės šakos kriterijus; 4) nauja investicija yra ne mažesnė kaip 100 mlrd. IDR ir 5) mokesčių mokėtojas atitinka reglamente nustatytą skolos ir nuosavo kapitalo santykį.

(c) *Išvada*

(875) Komisija mano, kad pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktį ir 2 dalį ši schema yra subsidija, nes teikiamas finansinis indėlis – Indonezijos Vyriausybė negauna pajamų, o susijusioms bendrovėms suteikiama nauda. Gavėjams suteikta nauda lygi sutaupytų mokesčių sumai.

(876) Ši schema laikoma konkrečia pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punktą, nes ja gali pasinaudoti tik tam tikros bendrovės, veikiančios tam tikruose sektoriuose, kurie laikomi pradedamomis plėtoti pramonės šakomis.

(d) *Subsidijos sumos apskaičiavimas*

(877) Kompensuotinos subsidijos suma apskaičiuota atsižvelgiant į gavėjams per tiriamąjį laikotarpį suteiktą naudą. Nauda buvo apskaičiuota kaip skirtumas tarp mokėtinų pelno mokesčių, jei nebūtų taikoma pelno mokesčio atskaitymo priemonė, ir tiriamuoju laikotarpiu sumokėtų pelno mokesčių.

(878) Pagal šią konkrečią schemą nustatyta „IRNC Group“ taikyta subsidijų norma yra 1,65 %.

4.12.2. *Pelno mokesčio lengvata*

(879) Skundo pateikėjas teigė, kad pagal šią schemą investicijoms tam tikrose verslo srityse ir (arba) tam tikruose regionuose yra taikomos pelno mokesčio lengvatos, taip siekiant paskatinti tiesiogines užsienio ir vidaus investicijas Indonezijoje.

(a) *Teisinis pagrindas*

(880) Schema grindžiama Finansų ministro reglamentu Nr. 89/PMK.010/2015 ([214]) dėl pelno mokesčio lengvatų, taikomų investicijoms į tam tikras verslo sritis ir (arba) tam tikrus regionus ir turto perdavimui, suteikimo tvarkos ir sankcijų šalies mokesčių mokėtojams, kuriems suteiktos pelno mokesčio lengvatos.

(b) *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(881) Kad galėtų pasinaudoti schema, paramos gavėjai turi pateikti investicijų planą, kuriame būtina nurodyti išsamią informaciją apie investicijas ir bendrą investicijų sumą, kurią turi patvirtinti ir stebėti Indonezijos Vyriausybė.

(882) Atlikus tyrimą nustatyta, kad šia schema pasinaudojo IRNC susijusi bendrovė SMI, kuri tiekia IRNC žaliavas tiriamojo produkto gamybai. 2017 m. liepos 24 d. SMI gavo mokesčių lengvatą, taikomą konkrečioms kapitalo investicijoms ir (arba) konkrečios vietovės mokestinę lengvatą pagal Finansų ministro sprendimą Nr. 170/KM.3/2017, už nerūdijančiojo plieno pardavimą, nes bendrovė 2018 m. rugpjūčio 31 d. pradėjo komercinę nerūdijančiojo plieno gamybą. Pagal šį raštą bendrovė, be kita ko, turi teisę: a) kad grynosios apmokestinamosios pajamos iš investicijų į materialųjį turtą, įskaitant žemę, kuris naudojamas pagrindinėje bendrovės veikloje, būtų sumažintos 30 %, ir šešerius metus taikyti 5 % metinį mokestį, skaičiuojamą nuo tada, kai bendrovė pradėjo komercinę gamybą, ir b) taikyti paspartintą materialiojo turto, įgyto dėl naujų kapitalo investicijų ir (arba) plėtros, kuriam taikomas naudingo tarnavimo laikas ir nusidėvėjimo tarifas, nusidėvėjimą.

(c) *Išvada*

(883) Komisija mano, kad pagal pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktį ir 2 dalį ši schema yra subsidija, nes teikiamas finansinis indėlis – Indonezijos Vyriausybė negauna pajamų, o susijusioms bendrovėms suteikiama nauda. Gavėjams suteikta nauda lygi sutaupytų mokesčių sumai.

(884) Todėl, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta pirmiau, Komisija mano, kad pagal šią schemą eksportuojantis gamintojas gauna naudos, nes atsiduria palankesnėje finansinėje padėtyje negu būtų, jeigu schema nebūtų įgyvendinama. Iš tikrųjų, jei nebūtų buvę schemos, jis būtų sumokėjęs papildomą pelno mokestį.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf

(885) Ši schema laikoma konkrečia pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punktą, nes ja gali pasinaudoti tik tam tikros bendrovės, priklausomai nuo jų veiklos.

(d) *Subsidijos sumos apskaičiavimas*

(886) Kompensuotinos subsidijos suma apskaičiuota atsižvelgiant į gavėjams per tiriamąjį laikotarpį suteiktą naudą. Nauda buvo apskaičiuota kaip skirtumas tarp mokėtinų pelno mokesčių, jei nebūtų taikoma pelno mokesčio atskaitymo priemonė, ir tiriamuoju laikotarpiu sumokėtų pelno mokesčių.

(887) Pagal šią konkrečią schemą nustatyta „IRNC Group“ taikyta subsidijų norma yra 0,06 %.

4.12.3. *Atleidimas nuo mašinoms taikomų importo muitų*

4.12.3.1. Gamybos įrenginių statybai skirtos mašinos

(888) Pagal šią programą bendrovės atleidžiamos nuo importo tarifų, jei jos importuoja gamybos įrenginių statybai naudojamas mašinas ir įrenginius.

(a) *Teisinis pagrindas*

(889) Finansų ministro reglamentas Nr. 176/PMK.011/2009 dėl atleidimo nuo įrangai, prekėms ir medžiagoms, skirtoms pramonės kūrimui ar plėtrai investicijų pagrindu, importo muito, su pakeitimais, padarytais FM reglamentu Nr. 76/PMK.011/2012 ir FM reglamentu Nr. 188/PMK.010/2015.

(890) Pagal Reglamento Nr. 176/2009 2 straipsnio 3 dalį atleidimas nuo muito gali būti taikomas perkant mašinas, prekes ir medžiagas, kurios: nėra gaminamos šalies viduje; nėra gaminamos šalies viduje, bet neatitinka reikalaujamų specifikacijų, arba gaminamos šalies viduje, bet jų nepakanka.

(b) *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(891) Atlikus tyrimą nustatyta, kad IRNC ir keturios susijusios bendrovės (GCNS, ITSS, SMI ir ITS) naudojosi atleidimu nuo importo muito, taikomu importuojamoms mašinoms gamyklų statybos etapu iki gamybos pradžios. Todėl importo muitai nebuvo mokami už mašinas, importuotas atitinkamais šių gamyklų statybos laikotarpiais.

(892) Šia lengvata norinti pasinaudoti bendrovė turėjo gauti vietos valdžios institucijos, atsakingos už projektą, patvirtinimo raštą, kuris turi būti pateiktas vietos muitinei.

(893) Pagal Reglamento Nr. 176/2009 2 straipsnį lengvata gali pasinaudoti tik tam tikruose sektoriuose prekes gaminančios arba paslaugas teikiančios įmonės. Paslaugas teikiančių pramonės šakų sektoriai yra šie: turizmas ir kultūra, transportas, visuomenės sveikata, kasyba, statyba, telekomunikacijos.

(894) Šia schema siekiama palengvinti prekių, visų pirma mašinų, kurių negalima įsigyti šalies viduje, importą. Kaip paaiškinta 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindiniame plane (toliau – MP3EI), kuriuo siekiama įgyvendinti 2005–2025 m. ilgalaikį nacionalinį plėtros planą, pagrindiniai 2025 m. šalies plėtros tikslai yra šie: 1) „didinti pramonės gamybos procesų pridėtinę vertę ir plėsti vertės kūrimo grandinę [ir] didinti pramonės gebėjimą išgauti gamtos išteklius ir juos panaudoti“ ir 3) „siekti stiprinti nacionalinę inovacijų sistemą gamybos [ir] apdirbimo srityse, <...> siekiant inovacijomis grindžiamos ekonomikos“ ([215]).

([215]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas (MP3EI), p. 15.

(895) Be to, pagrindiniame plane pažymima, kad, kalbant apie šalies iššūkius, „dabartinė Indonezijos ekonomikos struktūra daugiausia orientuota į žemės ūkį ir pramonės šakas, kuriose išgaunami ir naudojami gamtos ištekliai. Vos keliose pramonės šakose daugiausia dėmesio skiriama produktams, turintiems pridėtinę vertę“ ([216]). Plane teigiama, kad „Indonezijos ekonomikos augimas priklausys nuo privačiojo sektoriaus, įskaitant valstybės valdomas įmones ir privačius vietos bei užsienio investuotojus, dalyvavimo“ ([217]).

(896) Plieno sektorius yra viena iš 22 pagrindinių ekonominės veiklos rūšių, sudarančių 8 svarbiausias programas, kuriomis siekiama pagreitinti ir plėtoti Indonezijos ekonominį vystymąsi ([218]). Be to, plane aiškinama, kad šaliai labai svarbu toliau plėtoti galutinės grandies gamybą. Plane teigiama: „jei Indonezija neplės galutinės grandies veiklos, ji praras galimybę padidinti užimtumą ir pelno dydį vertės grandinėje, nes nebus galutinės grandies geležies rūdos ir geležies miltelių perdirbimo pramonės“ ([219]).

(897) Atsižvelgiant į tai, kas nurodyta, atleidimo nuo muitų schema turėtų būti laikoma skirta tam tikriems ekonomikos sektoriams, nes pagal jos sąlygas siekiama remti tam tikras pramonės šakas, atsižvelgiant į tikslą siekti, kad gamtos ištekliais būtų kuriama papildoma pridėtinė vertė. Visų pirma, dėl bendro reikalavimų, susijusių su naujos gamyklos įkūrimu, poveikio, taip pat dėl to, kad importuojamų mašinų nėra vidaus rinkoje, schema taikoma tik tam tikruose sektoriuose, pavyzdžiui, plieno gamybos ir nikelio perdirbimo, kuriuose vyriausybės politika siekiama skatinti papildomą gamtos išteklių perdirbimą.

(898) Todėl, atsižvelgiant į pirmiau minėtus teisinius reikalavimus, pagal kuriuos šia schema gali naudotis tik gamybos bendrovės arba bendrovės, teikiančios paslaugas tam tikruose pasirinktuose sektoriuose, schema laikytina konkrečia pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punktą.

(899) Net ir atsižvelgiant į tai, kad teisinės sąlygos, kuriomis suteikiama teisė pasinaudoti atleidimo nuo muito schema, gali atrodyti kaip bendrojo taikymo schema, ji vis tiek būtų laikoma *de facto* konkrečia pagal pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies c punktą, nes, kaip pirmiau paaiškinta, schema faktiškai skirta tik atrinktoms ir pavienėms įmonėms, veikiančioms tam tikruose pramonės sektoriuose, atsižvelgiant į pirmiau minėtus Indonezijos pramonės ir ekonomikos politikos tikslus.

(c) *Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalies nuostatų taikymas*

(900) IRNC ir su ja susijusios bendrovės visą įrangą importavo iš Kinijos asocijuotųjų įmonių. Be to, „IRNC Group“ teigė, kad pagal Indonezijos ir Kinijos laisvosios prekybos susitarimą jai nereikėjo mokėti importo muito už šią įrangą. Šis tvirtinimas buvo atmestas, nes nebuvo pagrįstas.

(901) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad susijusios bendrovės, iš kurių „IRNC Group“ importavo įrangą, nebuvo tikrieji įrangos gamintojai. Bendrovė teigė, kad įrangos kilmės šalis yra Kinija, tačiau nepateikė jokių su tuo susijusių įrodymų. Nors buvo aišku, kad įranga buvo išsiųsta iš Kinijos, IRNC atsisakė pateikti faktinės įrangos kilmės šalies sąskaitas faktūras.

(902) Todėl Komisija pranešė „IRNC Group“, kad nagrinėjant tiriamą subsidijavimo schemą jai gali tekti naudotis turimais faktais pagal pagrindinio reglamento 28 straipsnio 1 dalį. „IRNC Group“ teigė, kad Kinijos susijusios bendrovės nebuvo įtrauktos į tyrimo taikymo sritį, nes jos nebuvo Indonezijos teritorijoje ir nepriklausė Indonezijos Vyriausybės jurisdikcijai, todėl neprivalėjo pateikti originalaus gamintojo ar kilmės šalies sąskaitų faktūrų. Be to, buvo teigiama, kad kilmės įrodymas buvo muitinės deklaracijoje nurodyta prekių kilmės šalis – Kinija.

([216]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas (MP3EI), p. 19.
([217]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas (MP3EI), p. 20.
([218]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas (MP3EI), p. 22. Į šį sąrašą taip pat įtrauktas nikelis.
([219]) 2011–2025 m. Indonezijos ekonominės plėtros spartinimo ir plėtros pagrindinis planas (MP3EI), p. 67.

(903) Per Indonezijos Vyriausybės nuotolinį duomenų sutikrinimą Indonezijos Vyriausybės buvo paprašyta paaiškinti, kaip importuojant buvo nustatyta „IRNC Group“ importuotų mašinų kilmė. Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad „IRNC Group“ turėjo pateikti Komisijai BC2.3 formą ir oficialų raštą, kuriame deklaruojama įrangos iš kilmės šalies kilmė, ir paprašė Komisijos kreiptis į „IRNC Group“ dėl šios informacijos pateikimo.

(904) Be muitinės deklaracijos, „IRNC Group“ nepateikė jokio kito dokumento, kuriame būtų nurodyta įrangos ir su ja susijusių atsarginių dalių kilmė. Kadangi Komisija prašytos informacijos neturėjo, ji padarė išvadą, kad negavo labai svarbios ir reikalingos su šiuo tyrimo aspektu susijusios informacijos. Todėl Komisija šiais klausimais taikė pagrindinio reglamento 28 straipsnį ir rėmėsi dėl šių aspektų turimais faktais.

(d) *Išvada*

(905) Todėl, nesant byloje jokios informacijos, kad ši įranga iš tiesų buvo pagaminta Kinijoje, Komisija padarė išvadą, kad pagal įrangos SS kodą taikytinas 5 % importo muitas.

(906) Šia programa suteikiamas finansinis indėlis Indonezijos Vyriausybės negautų pajamų forma, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje, nes „IRNC Group“ atleidžiama nuo importo muitų, kurie kitu atveju turėtų būti mokami. Taip pat pagal šią programą bendrovėms gavėjoms suteikiama nauda, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 2 dalyje.

(907) Programa yra konkreti, nes ji taikoma tik Reglamento Nr. 176/2009 priede nurodytoms pramonės šakoms ir tik toms prekėms, kurių Indonezijoje negalima pagaminti arba kurių kiekis ar kokybė yra nepakankami.

(e) *Subsidijos sumos apskaičiavimas*

(908) Kompensuotinos subsidijos suma apskaičiuojama atsižvelgiant į gavėjams suteiktą naudą, kuri buvo nustatyta tiriamuoju laikotarpiu. Manoma, kad gavėjams suteikta nauda yra muitų, nuo kurių atleidžiama importuojant įrangą, suma. Siekiant užtikrinti, kad kompensuotina suma apima tik tiriamąjį laikotarpį, gauta nauda buvo paskaičiuota per visą įrangos nusidėvėjimo laikotarpį pagal įprastas bendrovės apskaitos procedūras.

(909) Pagal šią konkrečią schemą nustatyta „IRNC Group“ taikyta subsidijų suma yra 0,16 %.

4.12.3.2. Pramonės ir (arba) paslaugų sektoriaus kūrimas ir (arba) vystymas

(910) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad „Jindal Indonesia“ galėjo pasinaudoti daliniu atleidimu nuo importo muitų pagal Finansų ministro dekretą Nr. 135/KMK.05/2000. Dekreto 2 ir 3 straipsniuose nurodyta, kad jei importo muitas yra didesnis nei 5 %, pareiškėjas, kuriam taikomas atleidimas nuo importo muito, turės mokėti tik 5 % importo muitą. Tačiau, jei importo muitas yra mažesnis nei 5 %, šis muitas ir toliau bus taikomas.

(911) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad galimai gauta nauda buvo labai maža (0,02 %). Atsižvelgdama į tai, kad tai buvo vienintelė programa, kuria „Jindal Indonesia“ pasinaudojo tiriamuoju laikotarpiu, ir į mažą galimai gautą naudą, Komisija šios programos toliau netyrė.

4.12.3.3. Laisvoji zona

(912) Laisvosios zonos – Indonezijos muitų teritorijos zonos, kuriose importuojamoms prekėms netaikomas importo muitas. Importuojamos prekės gali būti gamybos priemonės, žaliavos ir pagalbinės medžiagos.

(a) *Teisinis pagrindas*

— Finansų ministerijos reglamentas Nr. 147/PML.04/2011 su pakeitimais, padarytais Finansų ministerijos reglamentais Nr. 255/PPMK.04/2011 ir 120/PMK.04/2013

— 2018 m. Finansų ministerijos reglamentas Nr. 131 dėl laisvųjų zonų

(b) *Tyrimo metu nustatyti faktai*

(913) Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad IRNC ir susijusios bendrovės (GCNS, ITSS, SMI ir TSI) nuo 2018 m. rugsėjo mėn. vykdo veiklą laisvojoje zonoje ir nuo to laiko naudojasi šia programa.

(914) Laisvojoje zonoje importo procesas sustabdomas, kol bendrovės parduoda pagamintas prekes Indonezijos teritorijoje. IRNC ir susijusioms bendrovėms taikomas visiškas (100 %) importo muitų, mokėtinų už į jų laisvąją zoną importuojamas prekes (mašinas, atsargines dalis ir žaliavas), mokėjimo sustabdymas, jei tos prekės i) naudojamos tolesnėje IRNC gamybos veikloje ir ii) iš jų pagamintos galutinės prekės yra skirtos eksporto rinkai.

(915) Jeigu produktas (pavyzdžiui, mašinos) lieka laisvojoje zonoje arba yra tiesiogiai eksportuojamas, prievolė mokėti importo mokestį neatsiranda.

(916) Pagal Reglamento Nr. 131/2018 3, 4, 16 ir 20 straipsnius subjektas privalo: 1) būti Indonezijos bendrovė; 2) būti įsteigtas Indonezijos pramoninėje laisvojoje zonoje; 3) vykdyti gamybinę veiklą laisvojoje zonoje arba būti elektrinė, veikianti laisvojoje; 4) importuoti žaliavas ar (pusiau) pagamintas prekes, kad būtų galima jas toliau perdirbti; 5) eksportuoti iš importuotų prekių pagamintas prekes.

(917) Per nuotolinį duomenų sutikrinimą Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad Indonezijos teritorijoje nėra iš anksto apibrėžtų laisvųjų zonų, tačiau bendrovės gali teikti prašymus, kuriuos patenkinus, jų patalpos tampa laisvąja zona. Be to, buvo nurodyta, kad yra maždaug 1 300 laisvųjų zonų. Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad Morovalio parkas nėra laisvoji zona, nes laisvosios zonos statusas pramoniniam parkui nesuteiktas. Kiekviena pramoniniame parke įsikūrusi bendrovė turi atskirai pateikti prašymą dėl laisvosios zonos statuso suteikimo. Be to, buvo paaiškinta, kad norint pasinaudoti šia programa, daugiau kaip 50 % visos metinės produkcijos turi būti eksportuojama už Indonezijos ribų.

(918) „IRNC Group“ yra orientuota į eksportą. Nepaisant to, nedideli produktų kiekiai buvo parduodami ir vidaus rinkoje. Atlikus tyrimą paaiškėjo, kad bendrovės mokėjo importo muitus už kai kurias importuotas žaliavas, iš kurių buvo gaminami vidaus rinkoje parduodami produktai. Bendrovės pateikė šių sumų mokėjimo įrodymus. Tačiau bendrovės neturėjo tinkamos sistemos, kuri sudarytų sąlygas patikrinti, ar importuotų žaliavų kiekis teisingai įskaičiuotas į vidaus rinkoje parduodamų produktų vertę. Pavyzdžiui, IRNC pateikė *excel* formato rinkmeną, skirtą mokėtiniems muitams apskaičiuoti, tačiau negalėjo paaiškinti, kokią dalį atskiros naudojamos žaliavos sudaro gamybos procese. Buvo teigiama, kad informacija pagrįsta jos pačios skaičiavimais, o muitinė pati sprendė, ar apskaičiuoti muitai yra teisingi. Be to, Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad nėra tokių skaičiavimų gairių.

(919) Susijusios bendrovės tarpusavyje prekiavo produktais, kurių sudėtyje buvo importuotų žaliavų, tačiau nepranešė perkančiajam subjektui apie muito mokesčių vertę.

(920) Atlikus tyrimą taip pat nustatyta, kad TSI mokėjo importo muitus už importuotas mašinas, naudojamas elektros energijai gaminti. Per nuotolinį faktų sutikrinimą Indonezijos Vyriausybė paaiškino, kad laisvoji zona yra susijusi su pramonės verslo licencija ir kad bendrovė turėjo dvi verslo licencijas: vieną – plieno veiklai, kitą – elektros energijos gamybai, o laisvoji zona galiojo tik pirmajai licencijai. Per nuotolinį faktų sutikrinimą TSI parodė dokumentą, kuriame nurodytos laisvosios zonos ribos, ir patvirtino, kad ji taikoma tik mašinoms, kurios buvo importuojamos feronikeliui gaminti, bet ne elektros energijos gamybai importuojamoms mašinoms.

(921) Be to, buvo paaiškinta, kad ši schema taikoma tik bendrovėms, kurios importuoja prekes į Indoneziją tolesniam perdirbimui. Taigi, tiesiog importuotojai negali įgyti laisvosios zonos statuso.

(c) *Išvada*

(922) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija padarė išvadą, kad minėta išimtis suteikiama vien tik Indonezijos Vyriausybės nuožiūra.

(923) Be to, Komisija laikėsi nuomonės, kad atleidimas nuo importo muito, taikomo žaliavoms, suteiktas pagal laisvųjų zonų schemą, yra Indonezijos Vyriausybės finansinis indėlis eksportuojantiems gamintojams negautų pajamų forma.

(924) Todėl Komisija padarė išvadą, kad atleidimas nuo importo muitų, taikomų žaliavoms, yra negautos arba nesurinktos pajamos, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 3 straipsnio 1 dalies ii punkte.

(925) Todėl, atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta pirmiau, Komisija mano, kad pagal šią schemą eksportuojantys gamintojai gauna naudos, nes atsiduria palankesnėje finansinėje padėtyje negu būtų, jeigu schema nebūtų įgyvendinama.

(926) Schema yra konkreti, nes yra skirta tik tam tikroms bendrovėms, priklausomai nuo jų eksporto rezultatų ir padėties tam tikrose geografinėse vietovėse, priklausančiose paramą suteikusios institucijos jurisdikcijai, kaip nurodyta pagrindinio reglamento 4 straipsnio 2 dalies a punkte ir 3 dalyje.

(d) *Pastabos dėl galutinio faktų atskleidimo*

(927) „IRNC Group“ teigė, kad iš Kinijos, Australijos ir Vietnamo importuojamoms žaliavoms neturėtų būti skaičiuojama jokia lengvata, nes Indonezija su šiomis šalimis yra sudariusi laisvosios prekybos susitarimus.

(928) Buvo nustatyta, kad šis tvirtinimas yra pagrįstas Australijos ir Vietnamo atveju, todėl Komisija persvarstė subsidijavimo sumą pagal atitinkamą subsidijų schemą. Tačiau Komisija nepriėmė tvirtinimo dėl iš Kinijos importuotų atsarginių dalių. Iš tiesų, Komisija pažymėjo, kad didžioji dauguma iš Kinijos importuotų prekių buvo atsarginės dalys, įsigytos iš susijusių bendrovių. Kaip nurodyta 899 ir 903 konstatuojamosiose dalyse, šios atsarginės dalys buvo susijusios su mašinomis, kurių kilmę Komisija užginčijo ir padarė išvadą, kad joms taikytinas 5 % importo muitas pagal įrangos SS kodą. *Mutatis mutandis* tai taikoma ir su šia įranga susijusioms atsarginėms dalims.

(929) „IRNC Group“ teigė, kad laisvųjų zonų schema yra eksporto subsidija, todėl ji turėtų būti apskaičiuojama pagal eksporto apyvartą ir vėliau atimama iš bendrų dempingo ir subsidijų muitų.

(930) Buvo nustatyta, kad šis reikalavimas yra pagrįstas, nes jis susijęs su žaliavomis, kurios naudojamos eksportuojamoms pagamintoms prekėms gaminti. Todėl Komisija perskaičiavo atitinkamą subsidijų skirtumą.

(e) *Subsidijos sumos apskaičiavimas*

(931) Nauda buvo apskaičiuota kaip tiriamuoju laikotarpiu mokėtinų importo muitų sumos ir faktiškai tiriamuoju laikotarpiu sumokėtų importo muitų sumos skirtumas. Pagal šią konkrečią schemą „IRNC Group“ nustatyta subsidijos suma buvo 0,28 % atsarginėms dalims ir 0,90 % žaliavoms.

4.12.4. *Atleidimas nuo mašinoms taikomo PVM*

(932) Skundo pateikėjas teigė, kad eksportuojantys gamintojai buvo atleisti nuo importuojamoms mašinoms taikomo PVM. Atlikus tyrimą nustatyta, kad Indonezijos mokesčių administratorius laiku grąžino bendrovių per TL pateiktas PVM permokas. Todėl Komisija padarė išvadą, kad su šiuo atleidimu nuo PVM susijusių kompensuotinų subsidijų nebuvo.

4.12.5. *Kasybos pramonei taikomas žemės ir pastatų mokestis (PBB)*

(933) Skundo pateikėjas teigė, kad Indonezijos Vyriausybė sumažino kasybos pramonei ir su ja susijusiai galutinės grandies pramonei priklausančios žemės ir pastatų apmokestinamąją vertę. Tačiau Komisija nerado jokių subsidijavimo pagal tokias schemas įrodymų.

4.12.6. *Išvada dėl subsidijavimo*

(934) Remdamasi pagrindinio reglamento nuostatomis, Komisija apskaičiavo bendradarbiaujančių bendrovių kompensuotinų subsidijų sumą – išnagrinėjo kiekvieną subsidiją arba subsidijų programą ir sudėjo jų sumas, taip apskaičiuodama visą bendrą kiekvieno eksportuojančio gamintojo per tiriamąjį laikotarpį gautų subsidijų sumą. Norėdama apskaičiuoti bendrą subsidijavimo sumą, Komisija pirmiausia apskaičiavo subsidijavimo procentinę dalį – subsidijos sumą, išreikštą visos bendrovės apyvartos procentine dalimi. Tada šis procentinis dydis panaudotas skaičiuojant nagrinėjamojo produkto eksportui į Sąjungą tiriamuoju laikotarpiu suteiktą subsidiją. Vėliau apskaičiuota subsidijos suma už į Sąjungą per tiriamąjį laikotarpį eksportuoto nagrinėjamojo produkto toną, o toliau nurodytos normos buvo apskaičiuotos kaip to paties eksportuoto produkto vienos tonos kainos, draudimo ir frachto (CIF) vertės procentinis dydis.

(935) Po galutinio faktų atskleidimo skundo pateikėjas pažymėjo, kad Komisijos nustatyti faktai atskleidė, jog didžioji dauguma integruotiems eksportuojantiems gamintojams nustatytų subsidijų turi įtakos tiriamojo produkto gamybos proceso pradinės grandies etapams. Skundo pateikėjo teigimu, tai reiškia, kad neintegruotas Indonezijos tiriamojo produkto gamintojas „Jindal Indonesia“ taip pat galėjo gauti naudos iš subsidijų, suteiktų Indijos ir (arba) Indonezijos pradinės grandies gamintojams. Taip galėtų atsitikti, jei „IRNC Group“ vidaus rinkoje parduotų „Jindal Indonesia“ pradinės grandies produktus arba jei „Jindal Indonesia“ pirktų subsidijuotus Indijos kilmės pradinės grandies produktus.

(936) „Jindal Group“ ir „Jindal Indonesia“ atsakė, kad tokiam perdavimui „Jindal Indonesia“ nėra teisinio pagrindo ir kad bet kuriuo atveju tokio perdavimo nėra.

(937) Remdamasi „Jindal Indonesia“ gamybos proceso ir bendrovės žaliavų pirkimo tiriamuoju laikotarpiu analize, Komisija padarė išvadą, kad bendrovė negalėjo gauti naudos iš subsidijuotų Indonezijos kilmės pradinės grandies produktų įsigijimo.

(938) Tačiau „Jindal Indonesia“ pirko pradinės grandies produktus, t. y. karštai valcuotus ritinius, iš Indijos susijusios bendrovės, kuri galėjo gauti naudos dėl Indijos Vyriausybės tiekiamos chromo rūdos už mažesnį nei pakankamą atlygį (žr. 3.3.2 skirsnį). Šiuo atžvilgiu Komisija negalėjo padaryti jokių išvadų, nes byloje nebuvo pakankamai duomenų šiuo klausimu. Todėl skundo pateikėjo tvirtinimas atmestas.

(939) Be to, skundo pateikėjas teigė, kad masinis eksportas iš Indonezijos yra ne atsitiktinė šalies politikos nerūdijančiojo plieno pramonėje pasekmė, o veikiau jos tikslas. Dėl to daugelis schemų, ypač nikelio rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį ir finansinė parama, teikiama pagal dvišalį Indijos ir Kinijos vyriausybių bendradarbiavimą, *de facto* priklausytų nuo eksporto. Skundo pateikėjas paragino Komisiją įvertinti *de facto* šių schemų sąlyginumą eksporto atžvilgiu ir taikyti kompensacines priemones remiantis eksporto apyvarta, o ne bendra eksportuojančio gamintojo apyvarta.

(940) Kaip nurodyta 929 konstatuojamojoje dalyje, Komisija sutiko su šiuo tvirtinimu dėl schemos, susijusios su žaliavų importu į laisvąją zoną. Tačiau Komisija nesutiko su tvirtinimu dėl kitų schemų. Nikelio rūdos tiekimas už mažesnį nei pakankamą atlygį yra gamybos subsidija, nesusijusi su galutinio produkto pardavimu eksportui.

(941) Kalbant apie finansinę paramą, aplinkybės yra kitokios nei skundo pateikėjo minimoje Padangų byloje. Šiuo atveju Kinijos Vyriausybė skyrė subsidiją Kinijoje įsikūrusiai bendrovei, konkrečiai įsipareigojusiai padidinti eksporto iš Kinijos į ES pardavimo apimtis, įsigyjant užsienio kapitalo bendrovės, veikiančios pagal Sausumos ir jūrų kelių iniciatyvą, turtą visame pasaulyje (visų pirma techninę patirtį ir platinimo kanalus ES). Pritaikius šį kontekstą esamam tyrimui, tai reikštų, kad Kinijos Vyriausybė suteikė subsidiją „Tsingshan Group“ patronuojančiajai bendrovei Kinijoje, įsipareigodama padidinti jos eksportą iš Kinijos į Indoneziją. Akivaizdu, kad šiuo atveju taip nebuvo. Kita vertus, panašiomis į nagrinėjamąsias aplinkybėmis, pavyzdžiui, SPM antisubsidijų tyrimo atveju, finansinė parama, suteikta pagal dvišalį Kinijos ir Egipto bendradarbiavimą, nepriklausė nuo to, ar buvo vykdoma eksporto veikla. Todėl tas tvirtinimas buvo atmestas.

(942) Kadangi „Jindal Indonesia“ subsidijos suma yra mažesnė už *de minimis* ribą, šiai bendrovei nebus taikomi jokie muitai.

(943) Taip pat reikėjo nustatyti subsidijos dydį vieninteliam bendradarbiaujančiam neatrinktam Indonezijos eksportuojančiam gamintojui. Atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes, to nebuvo galima padaryti pagal įprastą metodiką, grindžiamą vidutine svertine kompensacinių subsidijų suma, nustatyta atrinktiems bendradarbiaujantiems eksportuojantiems gamintojams. Iš tiesų, kaip minėta, galutinė subsidijos suma „Jindal Indonesia“ buvo mažesnė už *de minimis* sumą. Kadangi buvo likęs tik vienas eksportuojantis gamintojas, Komisija nusprendė taikyti šio eksportuojančio gamintojo muito normą vieninteliam bendradarbiaujančiam neatrinktam eksportuojančiam gamintojui, išskyrus schemą, susijusią su lengvatiniu finansavimu, dėl kurios byloje nebuvo įrodymų, kad minėta bendrovė galėjo ja pasinaudoti. Iš tiesų minėta bendrovė neturi jokių ryšių su Kinija, todėl negalėjo pasinaudoti „IRNC Group“ suteiktu lengvatiniu finansavimu.

(944) Atsižvelgdama į tai, kad Komisija apskaičiavo muito normą tik vienam eksportuojančiam gamintojui, ir į tai, kad bendradarbiaujantiems neatrinktiems eksportuojantiems gamintojams taikoma mažesnė norma, kaip paaiškinta ankstesnėje konstatuojamojoje dalyje, Komisija išimties tvarka nusprendė „visoms kitoms bendrovėms“ nustatyti „IRNC Group“ lygio muitą.

Bendrovė	Visa subsidijos suma
„IRNC Group“	21,4 %
„Jindal Indonesia“	0,02 % (mažiau nei *de minimis*)
Kitos bendradarbiaujančios bendrovės	13,5 %
Kitos bendrovės	21,4 %

5. **ŽALA**

5.1. **Sąjungos pramonės apibrėžtis ir Sąjungos gamyba**

(945) Panašų produktą tiriamuoju laikotarpiu Sąjungoje gamino 13 žinomų gamintojų. Jie sudarė Sąjungos pramonę, apibrėžtą pagrindinio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje.

(946) Po galutinio atskleidimo importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas paprašė įvardyti 13 Sąjungos gamintojų, kurie per TL sudarė Sąjungos pramonę. Be trijų atrinktų gamintojų ir skundą remiančių bendrovių (t. y. „Acerinox“, „Outokumpu Nirosta GmbH“, „Outokumpu Stainless AB“), tai yra „Marcegaglia“, „Acroni“, „Arinox“, „Otelinox“ ir trys Vokietijoje įsisteigę pervalcuotojai (t. y. „SAP Precision Metal“, BWS ir „Waelzholz“).

(947) Nustatyta, kad tiriamuoju laikotarpiu bendra Sąjungos gamybos apimtis buvo maždaug 3,1 mln. tonų. Komisija šį skaičių nustatė remdamasi visa turima informacija apie Sąjungos pramonę, tiksliau patikrintais „Eurofer“ klausimyno atsakymais, ir nuotoliniu būdu sutikrintais atrinktų Sąjungos gamintojų klausimyno atsakymais.

(948) Kaip nurodyta 25 konstatuojamojoje dalyje, atrinkti trys Sąjungos gamintojai, kurie pagamina daugiau nei 60 % viso panašaus produkto Sąjungoje. Jie visi yra vertikaliai integruoti gamintojai.

5.2. **Sąjungos suvartojimas**

(949) Sąjungos suvartojimą Komisija nustatė remdamasi: a) patikrintais „Eurofer“ duomenimis, susijusiais su Sąjungos pramonės panašaus produkto pardavimu nesusijusiems pirkėjams (tiesioginiu arba netiesioginiu pardavimu), iš dalies sutikrintais su atrinktų Sąjungos gamintojų duomenimis, kaip nurodyta 976 konstatuojamojoje dalyje, ir b) tiriamojo produkto importu iš visų trečiųjų šalių, kaip nurodė Eurostatas.

(950) Sąjungos suvartojimo raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

4 lentelė

Sąjungos suvartojimas (tonomis)

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Sąjungos suvartojimas	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Indeksas	*100*	*96*	*89*	*83*

Šaltinis: „Eurofer“, atrinkti Sąjungos gamintojai ir Eurostatas.

(951) Nagrinėjamuoju laikotarpiu Sąjungos suvartojimas sumažėjo 17 %.

5.3. **Importas iš nagrinėjamųjų šalių**

5.3.1. *Bendras importo iš nagrinėjamųjų šalių poveikio vertinimas*

(952) Komisija nagrinėjo, ar nagrinėjamųjų šalių kilmės plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų importą reikėtų vertinti bendrai pagal pagrindinio reglamento 8 straipsnio 3 dalį.

(953) Pagal tą nuostatą importas iš daugiau kaip vienos šalies bendrai vertinamas tik tuomet, jeigu nustatoma, kad:

(a) kompensuotinų subsidijų suma, apskaičiuota importui iš kiekvienos valstybės, yra didesnė nei 14 straipsnio 5 dalyje apibrėžtas *de minimis*, ir importo iš kiekvienos šalies kiekis nėra nereikšmingas, ir

(b) atsižvelgus į importuotų produktų ir Sąjungos panašaus produkto konkurencijos sąlygas, importo poveikį tikslinga vertinti bendrai.

(954) Nustatyta importo iš kiekvienos iš abiejų nagrinėjamųjų šalių kompensuotinos subsidijos suma apibendrinta 302 ir 933 konstatuojamosiose dalyse. Visi šie skirtumai, išskyrus „Jindal Indonesia“ atveju, yra didesni už *de minimis* ribą, nustatytą pagrindinio reglamento 14 straipsnio 5 dalyje.

(955) Importo iš kiekvienos iš abiejų nagrinėjamųjų šalių apimtis nebuvo nežymi. Tiriamuoju laikotarpiu importo iš Indijos rinkos dalis buvo 3,4 %, o iš Indonezijos – 2,8 %.

(956) Konkurencijos tarp subsidijuoto importo iš kiekvienos iš dviejų nagrinėjamųjų šalių ir tarp šio importo ir Sąjungos panašaus produkto sąlygos buvo tokios pačios. Iš tiesų Indijos ir Indonezijos kilmės plokšti šaltai valcuoti nerūdijančiojo plieno produktai konkuruoja tarpusavyje, kai yra importuojami parduoti Sąjungos rinkoje, ir su Sąjungos pramonės pagamintu panašiu produktu, nes visi jie parduodami panašių kategorijų pirkėjams.

(957) Importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas nesutiko su bendru importo iš Indijos ir Indonezijos poveikio Sąjungos pramonės padėčiai vertinimu. Suinteresuotosios šalys teigė, kad importo iš abiejų šalių apimtis yra maža, palyginti su Sąjungos pramonės rinkos dalimi, importo iš Indijos apimtis išliko stabili ir buvo ribojama apsaugos priemonėmis, be to, nebuvo tinkamai analizuotos konkurencijos tarp importuotų produktų ir konkurencijos tarp importuotų produktų ir Sąjungos panašaus produkto sąlygos, kaip reikalaujama pagrindinio reglamento 8 straipsnio 3 dalyje.

(958) Konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas paprašė atskleisti teorinius modelius, naudotus tiriamojo produkto konkurencijos Sąjungos rinkoje ir nagrinėjamosiose šalyse sąlygoms įvertinti, ir patvirtinti, kad dėl šių konkurencijos sąlygų konsultuotasi su Komisijos konkurencijos ir ekonominės analizės tarnybomis.

(959) Komisija atliko analizę ir palygino eksportuojančių gamintojų ir Sąjungos gamintojų Sąjungos rinkoje parduodamo produkto rūšis, remdamasi atrinktų bendrovių pateiktais produkto kontrolės numeriais (PKN). Ši analizė parodė aukštą atitikimo lygį. Kiekvieno eksportuojančio gamintojo ir Sąjungos pramonės parduodamų produktų rūšių atitiktis atrinktiems eksportuojantiems gamintojams pateikta konkrečiame faktų atskleidimo dokumente. Be to, Komisija taip pat nustatė, kad Indonezijos eksportuojančių gamintojų parduodamų produktų rūšys yra labai panašios į Indijos eksportuojančių gamintojų parduodamų produktų rūšis. Todėl Komisija padarė išvadą, kad iš nagrinėjamųjų šalių importuojami produktai ir Sąjungos produktai akivaizdžiai konkuruoja tarpusavyje, todėl tikslinga importo poveikį vertinti bendrai. Konsorciumas ir nesusijęs importuotojas nepateikė jokių pagrįstų įrodymų, kad Komisijos atlikta analizė būtų neteisinga arba nepakankama. Tai, kad pagal apsaugos priemones Indijai yra nustatyta konkrečiai šaliai taikoma kvota, neturi įtakos šiai analizei, atsižvelgiant į 8 straipsnio 3 dalyje išvardytas sąlygas. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

(960) Taigi, buvo tenkinami visi pagrindinio reglamento 8 straipsnio 3 dalyje nustatyti kriterijai, todėl siekiant nustatyti žalą importas iš nagrinėjamųjų šalių nagrinėtas bendrai.

5.3.2. *Subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių apimtis ir rinkos dalis*

(961) Komisija subsidijuoto importo apimtį nustatė remdamasi Eurostato ir eksportuojančių gamintojų duomenimis. Kadangi Komisija nustatė, kad „Jindal Indonesia“ eksportas buvo subsidijuojamas žemiau *de minimis* lygio, jis buvo išbrauktas iš importo duomenų. Importo rinkos dalis buvo nustatyta lyginant subsidijuoto importo apimtį su Sąjungos suvartojimu.

(962) Atsižvelgiant į tai, kad nedaug šalių pateikė duomenų, dėl konfidencialumo priežasčių kai kurie toliau pateikti duomenys nurodyti kaip intervalai ([220]).

(963) Importo iš nagrinėjamųjų šalių raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

5 lentelė

Importo apimtys (tonomis) ir rinkos dalis

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Indija	114 865	120 729	105 359	108 885
Indeksas	*100*	*105*	*92*	*95*
Rinkos dalis	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Indeksas	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonezija	[0–100]	[nuo 10 000 iki 14 000]	[nuo 48 000 iki 52 000]	[nuo 68 000 iki 72 000]
Indeksas	*0*	*100*	*[nuo 400 iki 450]*	*[nuo 550 iki 600]*
Rinkos dalis	[nuo 0,0 iki 0,1] %	[nuo 0,3 iki 0,5] %	[nuo 1,4 iki 1,7] %	[nuo 2,1 iki 2,4] %
Indeksas	*0*	*100*	*[nuo 400 iki 450]*	*[nuo 650 iki 700]*
Iš viso nagrinėjamųjų šalių	[nuo 114 865 iki 114 965]	[nuo 130 729 iki 134 729]	[nuo 153 359 iki 157 359]	[nuo 176 885 iki 180 885]
Indeksas	*100*	*[nuo 115 iki 117]*	*[nuo 136 iki 138]*	*[nuo 154 iki 156]*
Rinkos dalis	[nuo 3,0 iki 3,1] %	[nuo 3,5 iki 3,7] %	[nuo 4,5 iki 4,8] %	[nuo 5,5 iki 5,8] %
Indeksas	*100*	*[nuo 120 iki 122]*	*[nuo 152 iki 154]*	*[nuo 186 iki 188]*

Šaltinis: Eurostatas, eksportuojančių gamintojų duomenys.

([220]) Duomenys apie Indonezijos importą šiame reglamente pateikiami intervalais, nes kyla rizika, kad kuri nors atrinkta bendrovė gali imtis savo konkurentų duomenų apgrąžos inžinerijos, ypač atsižvelgiant į ribotą eksportuojančių gamintojų skaičių šioje šalyje.

(964) Nagrinėjamuoju laikotarpiu importas iš nagrinėjamųjų šalių padidėjo maždaug 55 %, todėl jos galėjo padidinti bendrą rinkos dalį nuo [nuo 3,0 iki 3,1] % 2017 m. iki [nuo 5,5 iki 5,8] % per TL. Šį importo apimties ir rinkos dalies padidėjimą galima paaiškinti importu iš Indonezijos, kurio apimtis nagrinėjamuoju laikotarpiu padidėjo beveik 6 kartus, o rinkos dalis padidėjo nuo praktiškai 0 iki [nuo 2,1 iki 2,4] %. Importas iš Indijos 2017–2018 m. padidėjo, tačiau vėliau sumažėjo. Dėl to absoliučiaisiais skaičiais per nagrinėjamąjį laikotarpį jis apskritai sumažėjo. 2019 m. vasario 1 d. Komisija paskelbė reglamentą, kuriuo tam tikriems importuojamiems plieno produktams nustatomos galutinės apsaugos priemonės ([221]). Indijai buvo nustatyta konkrečiai šaliai skirta tiriamojo produkto tarifinė kvota, pagal kurią importas, kuriam taikomas muitas, nustatytas kvotos neviršijančiam kiekiui, tiriamuoju laikotarpiu buvo apribotas iki mažesnio nei 2018 m. lygio. Kadangi Indonezijai nebuvo nustatyta konkrečiai šaliai skirta tarifinė kvota ir jai buvo taikoma visoms kitoms šalims nustatyta kvota, importas iš šios šalies nebuvo taip apribotas kaip importas iš Indijos. Tačiau importas iš Indijos sumažėjo ne taip smarkiai kaip Sąjungos suvartojimas apskritai, todėl Indijos rinkos dalis dar šiek tiek padidėjo – nuo 3 % 2017 m. iki 3,4 % per TL.

5.3.3. *Importo iš nagrinėjamųjų šalių kainos ir priverstinis kainų mažinimas*

(965) Komisija importo kainas nustatė remdamasi Eurostato duomenimis. Importo iš nagrinėjamųjų šalių vidutinės svertinės kainos raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

6 lentelė

Importo iš nagrinėjamųjų šalių kainos (EUR/t)

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Indija	2 080	2 173	2 075	2 073
Indeksas	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonezija	Netaikoma	[nuo 1 450 iki 1 650]	[nuo 1 800 iki 2 000]	[nuo 1 800 iki 2 000]
Indeksas	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Vidutiniškai iš nagrinėjamųjų šalių	2 080	[nuo 2 000 iki 2 150]	[nuo 1 900 iki 2 050]	[nuo 1 900 iki 2 050]
Indeksas	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Šaltinis: Eurostatas, eksportuojančių gamintojų duomenys.

(966) Vidutinės importo iš Indijos kainos nuo 2017 m. iki 2018 m. padidėjo 4 %, tačiau per visą nagrinėjamąjį laikotarpį išliko pastovios, o iš Indonezijos – padidėjo 28 % (importo apimtys 2017 m. buvo nereikšmingos). Vis dėlto per visą nagrinėjamąjį laikotarpį vidutinės importo iš abiejų nagrinėjamųjų šalių kainos buvo nuolat mažesnės už Sąjungos gamintojų kainas (žr. 10 lentelę).

(967) Priverstinį kainų mažinimą per tiriamąjį laikotarpį Komisija nustatė lygindama:

(a) trijų atrinktų Sąjungos gamintojų kiekvienos rūšies produkto vidutines svertines pardavimo kainas, taikytas nesusijusiems pirkėjams Sąjungos rinkoje, pakoreguotas atsižvelgiant į gamintojo kainas EXW sąlygomis, ir

(b) iš nagrinėjamųjų šalių bendradarbiaujančių eksportuojančių gamintojų importuoto kiekvienos rūšies produkto atitinkamas vidutines svertines kainas pirmam nepriklausomam pirkėjui Sąjungos rinkoje, nustatytas remiantis CIF (kaina, draudimas ir frachtas) ir tinkamai pakoreguotas atsižvelgiant į išlaidas po importo.

([221]) OL L 31, 2019 2 1, p. 27.

(968) Lygintos to paties prekybos lygio sandorių kiekvienos rūšies produkto kainos, prireikus tinkamai pakoreguotos, atskaičius lengvatas ir nuolaidas. Palyginus gautas rezultatas išreikštas atrinktų Sąjungos gamintojų apyvartos tiriamuoju laikotarpiu procentine dalimi. Nustatyta, kad Indijos eksportuojančių gamintojų priverstinio kainų mažinimo skirtumai buvo 5,8 % ir 13,4 %, o Indonezijos eksportuojančio gamintojo – 12,4 %.

(969) Galutinai atskleidus informaciją, importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs subjektas paprašė Komisijos atskleisti duomenis ir kriterijus, naudotus nustatant nagrinėjamojo produkto importo kainas ir apskaičiuojant priverstinio kainų mažinimo skirtumą.

(970) 6 lentelėje pateiktos importo iš nagrinėjamųjų šalių kainos pagrįstos Eurostato duomenimis. Ši informacija yra viešai prieinama. Kaip paaiškinta laikinojo reglamento 966 ir 967 konstatuojamosiose dalyse, priverstinio kainų mažinimo skirtumas buvo pagrįstas atrinktų Sąjungos gamintojų pardavimo nesusijusiems pirkėjams Sąjungos rinkoje kainų ir atrinktų eksportuojančių gamintojų atitinkamų kainų pirmam nepriklausomam pirkėjui Sąjungos rinkoje, suskirstytų pagal produkto rūšis ir pakoreguotų, kad būtų užtikrintos vienodos pardavimo sąlygos, palyginimu. Kadangi kiekvienos bendrovės tikslios pardavimo kainos iš esmės yra konfidencialios, jos buvo pateiktos tik susijusioms bendrovėms konkrečiai joms skirtuose faktų atskleidimo dokumentuose.

5.4. **Sąjungos pramonės ekonominė padėtis**

5.4.1. *Bendrosios pastabos*

(971) Pagal pagrindinio reglamento 8 straipsnio 4 dalį nagrinėjant subsidijuoto importo poveikį Sąjungos pramonei buvo įvertinti visi ekonominiai veiksniai, nagrinėjamuoju laikotarpiu turėję įtakos Sąjungos pramonės būklei.

(972) Kaip minėta 25 konstatuojamojoje dalyje, nustatant galimą žalą Sąjungos pramonei atlikta atranka.

(973) Siekdama nustatyti žalą Komisija atskirai nagrinėjo makroekonominius ir mikroekonominius žalos rodiklius. Makroekonominius rodiklius Komisija vertino remdamasi patikrintų „Eurofer“ klausimyno atsakymų, susijusių su visais Sąjungos gamintojais, duomenimis, kurie prireikus buvo sutikrinti su atrinktų Sąjungos gamintojų klausimyno atsakymais. Mikroekonominius rodiklius Komisija vertino remdamasi atrinktų Sąjungos gamintojų klausimyno atsakymuose pateiktais ir sutikrintais duomenimis. Nustatyta, kad abu duomenų rinkiniai atspindi Sąjungos pramonės ekonominę padėtį.

(974) Makroekonominiai rodikliai: gamyba, gamybos pajėgumai, pajėgumų naudojimas, pardavimo apimtis, rinkos dalis, augimas, užimtumas, našumas, subsidijos dydis ir atsigavimas po ankstesnės nesąžiningos prekybos praktikos.

(975) Mikroekonominiai rodikliai: vidutinės vieneto kainos, vieneto sąnaudos, darbo sąnaudos, atsargos, pelningumas, pinigų srautas, investicijos ir investicijų grąža.

5.4.2. *Makroekonominiai rodikliai*

Gamyba, gamybos pajėgumai ir pajėgumų naudojimas

(976) Visos Sąjungos gamybos, gamybos pajėgumų ir pajėgumų naudojimo raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

7 lentelė

Gamyba, gamybos pajėgumai ir pajėgumų naudojimas

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Visa Sąjungos gamyba (tonomis)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Indeksas	*100*	*98*	*91*	*84*
Gamybos pajėgumai (tonomis)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Indeksas	*100*	*103*	*103*	*104*
Pajėgumų naudojimas	84 %	81 %	75 %	68 %
Indeksas	*100*	*96*	*89*	*81*

Šaltinis: „Eurofer“ makroekonominių rodiklių klausimynas, atrinktų Sąjungos gamintojų klausimynai.

(977) Po galutinio atskleidimo platintojų ir importuotojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas paprašė nurodyti, kokiais duomenimis remdamasi Komisija nustatė 7 lentelėje pateiktus skaičius, ir teigė, kad pajėgumų panaudojimo sumažėjimas nėra susijęs su importu iš Indijos ir Indonezijos, nes sumažėjimas buvo didesnis nei importo iš nagrinėjamųjų šalių padidėjimas.

(978) 7 lentelėje pateikti duomenys pagrįsti atrinktų Sąjungos gamintojų klausimyno sutikrintais atsakymais, o duomenys apie kitus Sąjungos gamintojus – patikrintu „Eurofer“ makroekonominių rodiklių klausimynu. „Eurofer“ pateikė duomenis, kuriuos ji surinko iš savo narių, ir pagrįstus likusių gamintojų įverčius.

(979) Iš tiesų gamybos sumažėjimas buvo didesnis nei importo iš nagrinėjamųjų šalių padidėjimas. Tai lėmė 4 lentelėje parodytas suvartojimo sumažėjimas. Kaip nustatyta 6.2.3 skirsnyje, Komisija padarė išvadą, kad sumažėjęs suvartojimas nenutraukė subsidijuoto importo iš Indijos ir Indonezijos ir Sąjungos pramonei padarytos materialinės žalos priežastinio ryšio.

(980) Importuotojų ir platintojų ir konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas paprašė atskleisti Sąjungos gamintojų iš nagrinėjamųjų šalių importuotą kiekį. Iš Komisijos turimų duomenų matyti, kad atrinkti Sąjungos gamintojai neperpardavinėjo ir toliau neperdirbinėjo iš nagrinėjamųjų šalių importuojamų produktų.

(981) Sąjungos pramonės gamybos apimtis nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo net 16 %. Nurodyti pajėgumų duomenys reiškia faktinius pajėgumus, o tai reiškia, kad atsižvelgta į pramonės standartiniais laikomus koregavimus, atliekamus atsižvelgiant į įsisteigimo laiką, priežiūrą, gamybos kliūtis ir kitus įprastus gamybos sustabdymus. 2015 m. nustačius antidempingo priemones importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos (toliau – KLR) ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams ([222]), kai kurie Sąjungos gamintojai pradėjo modernizuoti savo gamybos pajėgumus. Po šio modernizavimo gamybos pajėgumai nagrinėjamuoju laikotarpiu padidėjo 4 %.

(982) Sumažėjus gamybai ir šiek tiek padidėjus pajėgumams pajėgumų naudojimas per nagrinėjamąjį laikotarpį sumažėjo 19 % ir per TL buvo mažesnis nei 70 %.

Pardavimo apimtis ir rinkos dalis

(983) Sąjungos pramonės pardavimo apimties ir rinkos dalies raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

8 lentelė

Pardavimo apimtis ir rinkos dalis

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Sąjungos pramonės pardavimo apimtis (tonomis)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Indeksas	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) 2015 m. rugpjūčio 26 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2015/1429, kuriuo importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 224, 2015 8 27, p. 10).

Rinkos dalis	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Indeksas	*100*	*103*	*104*	*103*

Šaltinis: „Eurofer“ ir Eurostatas.

(984) Sąjungos pramonės pardavimo apimtis nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo 15 %.

(985) Tačiau nagrinėjamuoju laikotarpiu Sąjungos pramonė sugebėjo išlaikyti ir net šiek tiek padidinti (2,1 procentinio punkto) savo rinkos dalį, nes suvartojimas sumažėjo dar daugiau nei Sąjungos pramonės pardavimo apimtis, o Sąjungos pardavimas iš dalies pakeitė importą iš kitų šalių nei nagrinėjamosios šalys.

(986) Po galutinio faktų atskleidimo importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas teigė, kad Sąjungos pramonės rinkos dalies padidėjimas rodo, kad žala nebuvo daroma ir kad nagrinėjamųjų šalių rinkos dalies padidėjimas nedarė neigiamo poveikio Sąjungos pramonės rinkos daliai. Jie teigė, kad Komisija turėjo pateikti kitų tiesioginių įrodymų, patvirtinančių žalą, susijusią su kitais žalos rodikliais.

(987) Kaip paaiškinta 963 konstatuojamojoje dalyje, nedidelis Sąjungos pramonės rinkos dalies padidėjimas nagrinėjamuoju laikotarpiu nepakeitė fakto, kad subsidijuotas importas iš nagrinėjamųjų šalių padidėjo apie 55 %, o tai darė materialinę žalą Sąjungos pramonei. Kaip nurodyta 1006 ir 1007 konstatuojamosiose dalyse, taip pat ir kiti žalos rodikliai buvo tiesioginiai įrodymai, kad Sąjungos pramonė tiriamuoju laikotarpiu patyrė materialinę žalą. Todėl šis tvirtinimas turėjo būti atmestas.

Augimas

(988) Pirmiau pateikti gamybos ir pardavimo apimties duomenys rodė aiškią mažėjimo tendenciją nagrinėjamuoju laikotarpiu ir reiškė, kad Sąjungos pramonė negalėjo augti absoliučiaisiais skaičiais. Nedidelis augimas, susijęs su suvartojimu, buvo galima tik dėl to, kad Sąjungos pramonė į subsidijuoto importo daromą spaudimą kainoms nusprendė reaguoti mažindama pardavimo kainas.

Užimtumas ir našumas

(989) Užimtumo ir našumo raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

9 lentelė

Užimtumas ir našumas

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Darbuotojų skaičius	13 411	13 495	13 968	13 660
Indeksas	*100*	*101*	*104*	*102*
Našumas (tonomis darbuotojui)	277	270	242	228
Indeksas	*100*	*98*	*88*	*82*

Šaltinis: „Eurofer“.

(990) Sąjungos pramonės užimtumo lygis, susijęs su plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų gamyba, 2017–2019 m. padidėjo 4 %, o nuo 2019 m. iki TL sumažėjo 2 procentiniais punktais, todėl nagrinėjamuoju laikotarpiu padidėjo 2 %. Atsižvelgiant į didelį gamybos sumažėjimą, Sąjungos pramonės darbo jėgos našumas, vertinamas tonomis vienam darbuotojui (etato ekvivalentais) per metus, nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo net 18 %.

Subsidijų skirtumo dydis ir atsigavimas nuo buvusios nesąžiningos prekybos praktikos

(991) Visi subsidijų skirtumai, išskyrus „Jindal“ (Indonezija), kaip pirmiau nurodyta, gerokai viršijo *de minimis* lygį. Atsižvelgiant į importo iš nagrinėjamųjų šalių apimtį ir kainas, šių subsidijų skirtumų poveikis Sąjungos pramonei nebuvo nereikšmingas.

(992) Be atskiro antidempingo tyrimo dėl tiriamojo produkto iš nagrinėjamųjų šalių ([223]), dėl tiriamojo produkto importo jau anksčiau buvo atliktas antidempingo tyrimas. Komisija nustatė, kad Sąjungos pramonės padėčiai 2013 m. didelį poveikį padarė importas iš KLR ir Taivano dempingo kaina, todėl 2015 m. spalio mėn. importui iš šių šalių nustatytos galutinės antidempingo priemonės ([224]). Šių antidempingo priemonių taikymas buvo pratęstas 2021 m. rugsėjo mėn. ([225]) Todėl mažai tikėtina, kad nesąžiningos prekybos praktika nagrinėjamuoju laikotarpiu Sąjungos pramonės padėtį būtų paveikusi daugiau nei nežymiai.

5.4.3. *Mikroekonominiai rodikliai*

Kainos ir kainoms poveikio turintys veiksniai

(993) Atrinktų Sąjungos gamintojų vidutinių svertinių vieneto pardavimo nesusijusiems pirkėjams Sąjungoje kainų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

10 lentelė

Pardavimo kainos Sąjungoje

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Vidutinė vieneto pardavimo kaina (EUR/t)	2 252	2 312	2 206	2 175
Indeksas	*100*	*103*	*98*	*97*
Vieneto gamybos sąnaudos (EUR/t)	1 958	2 064	2 019	2 013
Indeksas	*100*	*105*	*103*	*103*

Šaltinis: atrinkti Sąjungos gamintojai.

(994) Vidutinės vieneto pardavimo kainos 2017–2018 m. šiek tiek padidėjo (3 %), o nuo 2018 m. iki TL sumažėjo 6 %, todėl nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo 3 %. Per tą patį laikotarpį gamybos sąnaudos taip pat padidėjo 5 %, o po to buvo pastovios – 3 % didesnės nei nagrinėjamojo laikotarpio pradžioje. Sąnaudų raidą daugiausia lėmė reikšmingas žaliavų, pvz., nikelio ir ferochromo, kainų padidėjimas. Kadangi dėl subsidijuoto importo buvo smukdomos kainos, Sąjungos pramonė negalėjo šio sąnaudų padidėjimo perkelti į savo pardavimo kainas ir netgi buvo priversta sumažinti savo pardavimo kainas.

([223]) 2021 m. lapkričio 17 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/2012, kuriuo importuojamiems Indijos ir Indonezijos kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas ir galutinai surenkamas laikinasis muitas (OL L 410, 2021 11 18, p. 410).

([224]) 2015 m. rugpjūčio 26 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2015/1429, kuriuo importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 224, 2015 8 27, p. 10).

([225]) 2021 m. rugsėjo 15 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1483, kuriuo, pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/1036 11 straipsnio 2 dalį atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą, importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 327, 2021 9 16, p. 1).

Darbo sąnaudos

(995) Atrinktų Sąjungos gamintojų vidutinių darbo sąnaudų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

11 lentelė

Vieno darbuotojo vidutinės darbo sąnaudos

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Vieno etato ekvivalento vidutinės darbo sąnaudos (EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Indeksas	*100*	*98*	*99*	*97*

Šaltinis: atrinkti Sąjungos gamintojai.

(996) Nagrinėjamuoju laikotarpiu atrinktų Sąjungos gamintojų vieno darbuotojo vidutinės darbo sąnaudos sumažėjo 3 %. Tai rodo, kad reaguojant į blogėjančias rinkos aplinkybes Sąjungos gamintojams pavyko sumažinti darbo sąnaudas, bandant sumažinti patiriamą žalą.

Atsargos

(997) Atrinktų Sąjungos gamintojų atsargų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

12 lentelė

Atsargos

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Laikotarpio pabaigos atsargos (tonomis)	125 626	148 777	125 480	98 835
Indeksas	*100*	*118*	*100*	*79*
Laikotarpio pabaigos atsargos gamybos procentine dalimi	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Indeksas	*100*	*118*	*110*	*93*

Šaltinis: atrinkti Sąjungos gamintojai.

(998) Laikotarpio pabaigos atsargų lygis nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo 21 %. Šios atsargos sumažėjo sumažėjus gamybos apimčiai. Daugumos rūšių panašų produktą Sąjungos pramonė gamina pagal konkrečius naudotojų užsakymus. Todėl atsargos nelaikomos svarbiu žalos šiai pramonei rodikliu. Tai taip pat patvirtinta išnagrinėjus laikotarpio pabaigos atsargų lygio, išreikšto gamybos apimties procentine dalimi, raidą. Kaip matyti iš to, kas išdėstyta, šis rodiklis nagrinėjamuoju laikotarpiu siekė 5–7 % atrinktų Sąjungos gamintojų gamybos apimties.

5.4.3.1. Pelningumas, pinigų srautas, investicijos, investicijų grąža ir pajėgumas padidinti kapitalą

13 lentelė

Pelningumas, pinigų srautas, investicijos ir investicijų grąža

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Pardavimo nesusijusiems pirkėjams Sąjungoje pelningumas (pardavimo apyvartos %)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

Indeksas	*100*	*79*	*19*	*6*
Pinigų srautas (EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Indeksas	*100*	*71*	*61*	*48*
Investicijos (EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Indeksas	*100*	*100*	*87*	*87*
Investicijų grąža	20 %	15 %	6 %	4 %
Indeksas	*100*	75	31	20

Šaltinis: atrinkti Sąjungos gamintojai.

(999) Komisija atrinktų Sąjungos gamintojų pelningumą nustatė panašaus produkto pardavimo nesusijusiems pirkėjams Sąjungoje grynąjį pelną neatskaičius mokesčių išreiškusi šio pardavimo apyvartos procentine dalimi.

(1000) Pelningumas apskritai sumažėjo nuo 7,6 % 2017 m. iki 0,4 % per TL. Kaip nustatyta 5.3.3 skirsnyje, šis sumažėjimas sutapo su importo iš nagrinėjamųjų šalių tokiomis kainomis, dėl kurių priverstinai mažinamos kainos, apimties ir jo rinkos dalių padidėjimu.

(1001) Visi kiti finansiniai rodikliai, t. y. pinigų srautas, investicijos ir turto grąža, akivaizdžiai taip pat mažėjo.

(1002) Grynųjų pinigų srautas yra Sąjungos gamintojų gebėjimas patiems finansuoti veiklą. Nagrinėjamuoju laikotarpiu pinigų srautas nuolat mažėjo, todėl TL buvo 52 % mažesnis nei tiriamojo laikotarpio pradžioje.

(1003) Investicijos yra turto grynoji buhalterinė vertė. 2017–2018 m. jos buvo pastovios, o 2018–2019 m. sumažėjo net 13 procentinių punktų. Investicijų grąža išreiškiama investicijų grynosios buhalterinės vertės pelno procentiniu dydžiu, kuris rodo turto nuvertėjimą. Per nagrinėjamąjį laikotarpį jos mažėjo visą laiką ir iš viso sumažėjo net 80 %.

(1004) Dėl blogų Sąjungos pramonės finansinės veiklos rezultatų nuo 2017 m. iki tiriamojo laikotarpio mažėjo jos pajėgumas padidinti kapitalą. Sąjungos pramonė yra kapitalui imli pramonė, jai būdingos didelės investicijos. Investicijų grąža per nagrinėjamąjį laikotarpį buvo nepakankama tokioms didelėms investicijoms padengti.

5.5. **Išvada dėl žalos**

(1005) Atlikus tyrimą nustatyta, kad Sąjungos pramonė į subsidijuoto importo iš Indijos ir Indonezijos daromą spaudimą kainoms nagrinėjamuoju laikotarpiu galėjo reaguoti tik mažindama savo pardavimo kainas, kad išlaikytų (ir net šiek tiek padidintų) savo rinkos dalį. Dėl subsidijuoto importo poveikio tiriamuoju laikotarpiu Sąjungos rinkoje buvo smukdomos kainos, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 8 straipsnio 2 dalyje. Sąjungos pramonės kainos nagrinėjamuoju laikotarpiu sumažėjo 3 %, o sąžiningos konkurencijos sąlygomis, manoma, jos būtų padidėjusios tokiu santykiu, kuris prilygtų gamybos sąnaudų padidėjimui (3 %).

(1006) Sąjungos suvartojimas nagrinėjamuoju laikotarpiu labai sumažėjo, kaip ir Sąjungos pramonės pardavimo bei gamybos apimtis. Gamybos pajėgumai šiek tiek padidėjo dėl Sąjungos pramonei teigiamų pokyčių, kai 2015 m. buvo nustatytos antidempingo priemonės importuojamam KLR ir Taivano kilmės tiriamajam produktui.

(1007) Tačiau nagrinėjamuoju laikotarpiu labai sumažėjo Sąjungos gamintojų našumas ir pajėgumų naudojimas. Šių skaičių blogėjimą galima tik iš dalies paaiškinti nedideliu užimtumo ir pajėgumų padidėjimu – jį daugiausia lėmė sumažėjęs Sąjungos suvartojimas ir tuo pačiu metu padidėjęs importas iš nagrinėjamųjų šalių.

(1008) Tačiau patirtą žalą akivaizdžiai parodė Sąjungos gamintojų finansiniai rodikliai. Nagrinėjamuoju laikotarpiu padidėjo Sąjungos pramonės gamybos sąnaudos ir sumažėjo pardavimo kainos, dėl to pelningumas sumažėjo nuo 7,6 % 2017 m. iki 0,4 % per TL. Panašią neigiamą raidą galima pastebėti ir kitų finansinių rodiklių atžvilgiu: investicijų (–13 %), investicijų grąžos (–80 %) ir pinigų srauto (–52 %).

(1009) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija padarė išvadą, kad Sąjungos pramonei padaryta materialinė žala, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 8 straipsnio 5 dalyje.

(1010) Tą pačią išvadą patvirtino ir Komisijos turima informacija, gauta po tiriamojo laikotarpio. Remdamasi Sąjungos pramonės spontaniškai pateiktų duomenų, apimančių du paskutinius 2020 m. ketvirčius, analize, Komisija pastebėjo šias tendencijas: gamybos, pajėgumų, pajėgumų naudojimo ir pardavimo apimčių padidėjimas buvo nežymus; kainos ir toliau smarkiai mažėjo, o gamybos sąnaudos atitinkamai nesumažėjo; atrinktų Sąjungos gamintojų pelningumas dar labiau sumažėjo ir tapo neigiamas, o pinigų srautas, grynosios investicijos ir investicijų grąža, palyginti su nagrinėjamuoju laikotarpiu, dar labiau sumažėjo, kaip ir užimtumas; sąjungos pramonės rinkos dalis šiek tiek padidėjo, tačiau kartu padidėjo ir importo iš nagrinėjamųjų šalių rinkos dalys.

(1011) Atskleidus galutines aplinkybes, importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas tvirtino, kad skundą pateikusių bendrovių pelnas po tiriamojo laikotarpio padidėjo. Nors pokyčiai po tiriamojo laikotarpio nėra tiesiogiai susiję, kaip matyti iš šio reglamento 1 priedo, priešingai nei teigė konsorciumas ir nesusijęs importuotojas, 2020 m. antrąjį pusmetį atrinkti Sąjungos gamintojai pradėjo dirbti nuostolingai. Todėl Komisija turėjo tą tvirtinimą atmesti.

6. **PRIEŽASTINIS RYŠYS**

(1012) Pagal pagrindinio reglamento 8 straipsnio 5 dalį Komisija nagrinėjo, ar dėl subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių Sąjungos pramonei padaryta materialinė žala. Remdamasi pagrindinio reglamento 8 straipsnio 6 dalimi Komisija taip pat nagrinėjo, ar kiti žinomi veiksniai galėjo tuo pat metu daryti žalą Sąjungos pramonei. Komisija užtikrino, kad žala, kuri galėjo būti padaryta dėl tų kitų veiksnių, nebūtų priskirta subsidijuotam importui iš nagrinėjamųjų šalių. Nagrinėti šie veiksniai: importas iš trečiųjų šalių, suvartojimo sumažėjimas, Sąjungos pramonės eksportas, žaliavų kainų padidėjimas ir Sąjungos pramonės konkurencinė kainodara.

6.1. **Subsidijuojamo importo poveikis**

(1013) Importas iš nagrinėjamųjų šalių per nagrinėjamąjį laikotarpį padidėjo daugiau kaip 50 %, o jo rinkos dalis beveik padvigubėjo. Rinkos dalis padidėjo importo iš trečiųjų šalių sąskaita. Tačiau dėl subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių Sąjungos pramonei buvo daromas spaudimas kainoms. Importo iš Indijos ir Indonezijos kainos nagrinėjamuoju laikotarpiu buvo 5–19 % mažesnės už Sąjungos pramonės kainas. Dėl šių importo kainų Sąjungos gamintojai ne tik negalėjo į savo kainas įtraukti padidėjusių žaliavų kainų – jie net buvo priversti mažinti pardavimo kainas, kad išlaikytų savo rinkos dalį.

(1014) Todėl palyginti didelis 2017 m. Sąjungos gamintojų pelningumas per TL sumažėjo iki beveik nulio, o tai dar labiau neigiamai paveikė visus aptariamų bendrovių finansinius rodiklius.

(1015) Todėl tarp subsidijuoto importo iš Indijos ir Indonezijos ir Sąjungos pramonei padarytos žalos yra stiprus priežastinis ryšys.

6.2. **Kitų veiksnių poveikis**

(1016) Po galutinio faktų atskleidimo importuotojų ir platintojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas tvirtino, kad Sąjungos pramonės finansiniai rodikliai pablogėjo ne dėl importo dempingo kaina, o dėl COVID-19 pandemijos poveikio.

(1017) Komisija nustatė, kad importo iš nagrinėjamųjų šalių kainos turėjo didelės įtakos Sąjungos pramonės kainoms ir jos finansiniams rodikliams. Kaip nustatyta 965 konstatuojamojoje dalyje, vidutinės importo iš abiejų nagrinėjamųjų šalių kainos per visą nagrinėjamąjį laikotarpį iki COVID-19 pandemijos buvo visą laiką mažesnės už Sąjungos gamintojų kainas. Pandemija galėjo turėti įtakos suvartojimui Sąjungos rinkoje, tačiau toks poveikis galėjo būti juntamas tik paskutinį tiriamojo laikotarpio ketvirtį (2020 m. balandžio–birželio mėn.), tuo tarpu didelis suvartojimo sumažėjimas buvo pastebėtas jau 2019 m.

(1018) Be to, 1028–1029 konstatuojamosiose dalyse Komisija išanalizavo suvartojimo mažėjimą (iš dalies susijusį su COVID-19 pandemija arba ne) kaip galimą kitą veiksnį, dėl kurio galėjo būti padaryta žala, ir padarė išvadą, kad dėl šio sumažėjimo nesusilpnėjo subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių ir Sąjungos pramonei padarytos materialinės žalos priežastinis ryšys.

6.2.1. *Nesubsidijuotas importas iš Indonezijos*

(1019) Kaip nurodyta 933 konstatuojamojoje dalyje, nustatyta, kad vieno iš atrinktų Indonezijos eksportuojančių gamintojų, „Jindal Indonesia“, subsidijavimas buvo *de minimis*.

(1020) Tokio importo iš Indonezijos apimties ir jo kainų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

14 lentelė

		2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Indonezija	Apimtis (tonos)	[nuo 20 000 iki 21 000]	[nuo 22 000 iki 23 000]	[nuo 21 000 iki 22 000]	[nuo 19 000 iki 20 000]
	Indeksas	*100*	*[nuo 109 iki 111]*	*[nuo 107 iki 109]*	*[nuo 97 iki 98]*
	Rinkos dalis	[nuo 0,5 iki 0,55] %	[nuo 0,6 iki 0,63] %	[nuo 0,63 iki 0,66] %	[nuo 0,6 iki 0,63] %
	Indeksas	*100*	*[nuo 113 iki 118]*	*[nuo 118 iki 123]*	*[nuo 113 iki 118]*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	[nuo 2 200 iki 2 300]	[nuo 2 100 iki 2 200]	[nuo 2 000 iki 2 100]	[nuo 2 000 iki 2 100]
	Indeksas	*100*	*[nuo 95 iki 99]*	*[nuo 90 iki 94]*	*[nuo 90 iki 94]*

(1021) Nagrinėjamuoju laikotarpiu nesubsidijuotas importas iš Indonezijos 2018 ir 2019 m. padidėjo, tačiau tiriamuoju laikotarpiu buvo šiek tiek mažesnis nei 2017 m. Visą nagrinėjamąjį laikotarpį šio importo rinkos dalis buvo labai nedidelė ir neviršijo 0,65 %. Šio importo pardavimo kaina buvo didesnė nei subsidijuoto importo iš Indonezijos.

(1022) Nors dėl importo iš „Jindal Indonesia“ buvo priverstinai mažinamos Sąjungos pramonės kainos, bendrovės pardavimo Sąjungai apimtys nagrinėjamuoju laikotarpiu šiek tiek mažėjo ir išliko nedidelės. Todėl žala dėl šio importo nesusilpnino subsidijuoto importo ir Sąjungos pramonei padarytos materialinės žalos priežastinio ryšio.

6.2.2. *Importas iš trečiųjų šalių*

(1023) Importo iš kitų trečiųjų šalių apimties ir jo kainų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

15 lentelė

Šalis		2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Taivanas	Apimtis (tonos)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Indeksas	*100*	*112*	*93*	*83*
	Rinkos dalis	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Indeksas	*100*	*116*	*105*	*100*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Indeksas	*100*	*105*	*101*	*99*
Korėjos Respublika	Apimtis (tonos)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Indeksas	*100*	*112*	*109*	*112*
	Rinkos dalis	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Indeksas	*100*	*117*	*123*	*135*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Indeksas	*100*	*105*	*100*	*100*
Pietų Afrika	Apimtis (tonos)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Indeksas	*100*	*91*	*96*	*83*
	Rinkos dalis	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Indeksas	*100*	*94*	*108*	*100*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Indeksas	*100*	*100*	*91*	*89*
Kitos trečiosios šalys	Apimtis (tonos)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Indeksas	*100*	*66*	*52*	*47*
	Rinkos dalis	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Indeksas	*100*	*69*	*58*	*57*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Indeksas	*100*	*114*	*113*	*117*

Iš viso iš visų trečiųjų šalių, išskyrus nagrinėjamąsias šalis	Apimtis (tonos)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Indeksas	*100*	*84*	*73*	*67*
	Rinkos dalis	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Indeksas	*100*	*88*	*82*	*81*
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Indeksas	*100*	*107*	*103*	*104*

Šaltinis: Eurostatas.

(1024) Nagrinėjamuoju laikotarpiu labai sumažėjo importo iš trečiųjų šalių apimtis absoliučiaisiais skaičiais (33 %) ir rinkos dalis (nuo 26 % 2017 m. iki 21 % tiriamuoju laikotarpiu).

(1025) Kalbant apie atskiras šalis, nagrinėjamuoju laikotarpiu padidėjo tik importas iš Korėjos, todėl šiek tiek padidėjo jai tenkanti rinkos dalis (nuo 3,8 % iki 5,1 %). Nors importo iš Korėjos kainos yra mažesnės už nagrinėjamųjų šalių kainas, tikėtina, kad joms įtakos turi sandorių kainos dėl ryšių tarp Korėjos nerūdijančio plieno gamintojo „Samsung STS“ ir ES šaltojo valcavimo produktų gamintojo „Otelinox“ (Rumunija). Negalima daryti išvados, ar dėl šio importo taip pat buvo priverstinai mažinamos Sąjungos pramonės kainos, taip pat atsižvelgiant į nežinomą šių importuojamų produktų asortimentą.

(1026) Kaip paaiškinta 991 konstatuojamojoje dalyje, importui iš Taivano šiuo metu taikomas 6,8 % antidempingo muitas ([226]), o importui iš KLR taikomas 24,4–25,3 % muitas.

(1027) Nagrinėjamuoju laikotarpiu importas iš KLR buvo labai mažas. Importas iš Taivano 2017–2018 m. padidėjo 12 %, tačiau nuo 2018 m. iki TL sumažėjo 26 %, o rinkos dalis nagrinėjamuoju laikotarpiu išliko apie 5 %. Vidutinė importo iš Taivano kaina buvo mažesnė už vidutines importo iš nagrinėjamųjų šalių kainas. Kadangi atliekant priemonių galiojimo termino peržiūrą, kuri buvo baigta 2021 m. rugsėjo mėn., Taivano gamintojai su Komisija nebendradarbiavo, ji neturėjo išsamesnės informacijos apie Taivano importo kainas. Todėl negalima atmesti galimybės, kad dėl šio importo Sąjungos pramonei daryta papildoma žala. Tačiau net jei importas iš Taivano buvo susijęs su Sąjungos pramonei daroma žala, nagrinėjamuoju laikotarpiu importas iš Taivano sumažėjo 17 %, todėl negalėjo būti per žalos analizę nustatytų didėjančių neigiamų tendencijų priežastis.

(1028) Todėl Komisija padarė išvadą, kad importas iš kitų šalių nesusilpnina subsidijuoto importo iš Indijos ir Indonezijos ir Sąjungos gamintojams padarytos materialinės žalos priežastinio ryšio.

6.2.3. *Suvartojimo sumažėjimas*

(1029) Labai sumažėjęs suvartojimas nagrinėjamuoju laikotarpiu turėjo neigiamos įtakos kai kuriems žalos rodikliams, visų pirma pardavimo ir gamybos apimties rodikliams. Tačiau, kaip paaiškinta 1004 konstatuojamojoje dalyje, Sąjungos pramonei daryta žala kainoms, o ne žala apimčiai. Nepaisant mažėjančios rinkos Sąjungos gamintojams pavyko šiek tiek padidinti savo rinkos dalį dėl didelės kainų konkurencijos su subsidijuotu importu nesąžininga kaina, dėl kurios pablogėjo Sąjungos pramonės pelningumas ir kiti finansiniai rodikliai, kaip antai pinigų srautas, investicijos ir investicijų grąža.

([226]) 2021 m. rugsėjo 13 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1483, kuriuo, pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/1036 11 straipsnio 2 dalį atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą, importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 327, 2021 9 16, p. 1). Bendrovei „Cia Far Industrial Factory Co., Ltd“ nustatytas 0 % antidempingo muitas.

(1030) Todėl Komisija padarė išvadą, kad sumažėjęs suvartojimas nesusilpnino subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių ir Sąjungos pramonei padarytos materialinės žalos priežastinio ryšio.

6.2.4. *Sąjungos pramonės eksportas*

(1031) Sąjungos pramonės eksporto apimties ir kainų raida nagrinėjamuoju laikotarpiu:

16 lentelė

	2017 m.	2018 m.	2019 m.	TL
Eksporto apimtis (tonomis)	450 587	450 687	410 840	374 378
Indeksas	*100*	*100*	*91*	*83*
Vidutinė kaina (EUR/t)	2 369	2 524	2 428	2 394
Indeksas	*100*	*107*	*102*	*101*

Šaltinis: atrinkti Sąjungos gamintojai, „Eurofer“.

(1032) Nagrinėjamuoju laikotarpiu Sąjungos gamintojų pardavimas eksportui sumažėjo 17 %, daugiausia dėl Jungtinių Amerikos Valstijų nustatytų priemonių tiriamajam produktui ir padidėjusios konkurencijos trečiųjų šalių rinkose su Kinijos pardavimu ir nagrinėjamųjų šalių pardavimu. Tačiau, palyginti su visa Sąjungos pardavimo apimtimi, eksporto apimtis buvo nedidelė ir sudarė apie 13 % visos pardavimo apimties, o vidutinė pardavimo eksportui kaina nagrinėjamuoju laikotarpiu buvo visą laiką didesnė už kainas Sąjungos rinkoje.

(1033) Tuo remdamasi Komisija padarė išvadą, kad Sąjungos pramonės eksporto poveikis padarytai žalai, jei toks buvo, yra nedidelis.

6.2.5. *Žaliavų kainų poveikis*

(1034) Vienas nesusijęs importuotojas nurodė, kad Sąjungos pramonės žalingos padėties priežastis yra didėjančios žaliavų (nikelio, ferochromo) kainos.

(1035) Pats žaliavų kainų padidėjimas nėra žalos priežastis, nes paprastai padidėjus žaliavų kainoms vėliau padidėja pardavimo kainos. Tačiau Sąjungos gamintojų pelningumo sumažėjimas ir visų jų finansinių rodiklių pablogėjimas ne tik atspindi didėjančias gamybos sąnaudas. Dėl importo mažomis kainomis buvo smukdomos kainos Sąjungos rinkoje ir Sąjungos gamintojai ne tik negalėjo didinti kainų, kad padengtų padidėjusias sąnaudas, bet ir buvo priversti net sumažinti kainas, kad išvengtų gresiančio rinkos dalies praradimo. Dėl to labai sumažėjo jų pelningumo rodikliai, kurie tiriamuoju laikotarpiu sumažėjo iki nenuostolingumo ribos.

(1036) Tuo remiantis padaryta išvada, kad pats tam tikrų žaliavų kainų padidėjimas Sąjungos pramonei nepadarė žalos.

6.2.6. *Sąjungos gamintojų kainodaros politika*

(1037) Nesusijęs importuotojas tvirtino, kad Sąjungos gamintojų finansinė padėtis pablogėjo dėl jų vidaus konkurencijos ir kainodaros politikos.

(1038) Tačiau atlikus tyrimą šis tvirtinimas nebuvo patvirtintas. Iš nagrinėjamųjų šalių importuojami produktai buvo parduodami tokiomis kainomis, dėl kurių priverstinai mažintos Sąjungos pramonės kainos, todėl pagrindinė priežastis, dėl kurios Sąjungos gamintojai negalėjo padidinti savo kainų ir padengti didėjančių sąnaudų, yra subsidijuoto importo kaina daromas spaudimas kainoms. Todėl šis tvirtinimas buvo atmestas.

6.3. **Išvada dėl priežastinio ryšio**

(1039) Nustatytas subsidijuoto importo iš Indijos ir Indonezijos ir Sąjungos pramonei padarytos žalos priežastinis ryšys. Sutapo laikas, kai padidėjo subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių apimtis ir pablogėjo Sąjungos pramonės veiklos rezultatai nagrinėjamuoju laikotarpiu. Sąjungos pramonė neturėjo kitos išeities, kaip derintis prie kainų lygio, kurį lėmė subsidijuotas importas, kad neprarastų rinkos dalies. Dėl to Sąjungos pramonė atsidūrė tokioje padėtyje, kai jos pelnas tapo netvarus.

(1040) Komisija nustatė, kad kiti veiksniai, kurie galėjo daryti poveikį Sąjungos pramonės padėčiai, buvo šie: nesubsidijuotas importas iš Indonezijos, importas iš trečiųjų šalių, suvartojimo sumažėjimas ir Sąjungos pramonės eksportas.

(1041) Komisija nustatė visų žinomų veiksnių poveikį Sąjungos pramonės padėčiai ir atskyrė jį nuo subsidijuoto importo žalingo poveikio. Nesubsidijuoto importo iš Indonezijos ir trečiųjų šalių, suvartojimo sumažėjimo, Sąjungos pramonės eksporto poveikis visų pirma Sąjungos pramonės pelningumo ir finansinių rodiklių neigiamai raidai buvo tik labai nedidelis.

(1042) Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija nustatė Sąjungos pramonei padarytos žalos ir subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių priežastinį ryšį. Subsidijuotas importas iš nagrinėjamųjų šalių turėjo pagrindinės lemiamos įtakos Sąjungos pramonei padarytai materialinei žalai. Kiti veiksniai, vertinti atskirai ar bendrai, priežastinio ryšio nesusilpnino.

(1043) Kaip parodyta 1 priede, 2020 m. antrojo pusmečio tendencijos patvirtino šią analizę. Importo iš nagrinėjamųjų šalių rinkos dalis ir toliau didėjo, o kainos dar labiau mažėjo, dėl to buvo nuolat priverstinai mažinamos Sąjungos pramonės kainos ir mažinamos kainos Sąjungos rinkoje. Kita vertus, jokie kiti veiksniai nesusilpnina priežastinio ryšio. Nors suvartojimas ir toliau mažėjo, kainoms daroma žala išliko. Importas iš kitų trečiųjų šalių ir toliau mažėjo, rinkos dalys buvo toliau prarandamos, ir nebuvo požymių, kad importo iš „Jindal“ (Indonezija) padėtis pasikeitė. Sąjungos pramonės eksportas padidėjo tik nežymiai. Apibendrinant galima teigti, kad kiti veiksniai atskirai ar kartu nesusilpnino priežastinio ryšio 2020 m. antrąjį pusmetį.

7. **SĄJUNGOS INTERESAI**

(1044) Remdamasi pagrindinio reglamento 31 straipsniu Komisija nagrinėjo, ar, nepaisant išvados dėl žalingo subsidijavimo, galima padaryti aiškią išvadą, kad šiuo atveju priemonių nustatymas neatitiktų Sąjungos interesų. Nustatant Sąjungos interesus įvertinti visi susiję interesai, įskaitant Sąjungos pramonės, importuotojų ir naudotojų interesus.

7.1. **Sąjungos pramonės interesai**

(1045) Sąjungos pramonę sudaro 13 gamintojų, kurie yra įsikūrę keliose valstybėse narėse, joje tiesiogiai įdarbinta 13 660 darbuotojų, susijusių su tiriamuoju produktu. Nė vienas Sąjungos gamintojas neprieštaravo tyrimo inicijavimui. Kaip matyti iš 5 skirsnyje pateiktos žalos rodiklių analizės, visos Sąjungos pramonės padėtis blogėjo, o neigiamą poveikį jai darė subsidijuotas importas.

(1046) Tikimasi, kad nustačius antisubsidijų muitus Sąjungos rinkoje bus atkurtos sąžiningos prekybos sąlygos, kainos nebebus daugiau smukdomos, o Sąjungos pramonė galės padengti didėjančias gamybos sąnaudas ir pagerinti savo finansinę padėtį nepaisant dėl besitraukiančios rinkos sumažėjusio pardavimo. Dėl to Sąjungos pramonės pelningumas padidėtų iki tokio lygio, kuris laikomas būtinu šioje kapitalui imlioje pramonėje. Sąjungos pramonei dėl subsidijuoto importo iš nagrinėjamųjų šalių padaryta materialinė žala. Primenama, kad tam tikrų pagrindinių žalos rodiklių raidos tendencija per nagrinėjamąjį laikotarpį buvo neigiama. Visų pirma buvo padarytas didelis poveikis su Sąjungos gamintojų finansine veikla susijusiems rodikliams. Todėl svarbu, kad kainos vėl būtų ne subsidijuoto lygio tam, kad visi gamintojai Sąjungos rinkoje galėtų veikti sąžiningos prekybos sąlygomis.

(1047) Todėl daroma išvada, kad antisubsidijų muitų nustatymas atitiktų Sąjungos pramonės interesus, nes leistų jai atsigauti nuo nustatyto žalingo subsidijavimo poveikio.

7.2. **Nesusijusių importuotojų ir naudotojų interesai**

(1048) Apie save pranešė vienas nesusijęs importuotojas. Be to, klausimyno atsakymus pateikė vienas Sąjungos gamintojas, kuris taip pat veikė kaip nesusijęs importuotojas ir galutinis naudotojas.

(1049) Nesusijęs importuotojas nurodė galimą neigiamą antisubsidijų priemonių taikymo poveikį konkurencijai Sąjungos rinkoje, dėl kurio atsirastų pasiūlos trūkumas, suprastėtų aptarnavimo paslaugos, didėtų kainos ir pablogėtų medžiagos kokybė.

(1050) Neatsižvelgdama į galimas antisubsidijų priemones Komisija padarė išvadą, kad Sąjungoje išliks sveika konkurencija, nes yra 13 Sąjungos tiriamojo produkto gamintojų, iš kurių kai kurie prie skundo neprisijungė. Be to, importas iš trečiųjų šalių vis dar sudaro daugiau kaip 20 % rinkos. Todėl importuotojo nurodytas galimas neigiamas poveikis veikiausiai nebus daromas.

(1051) Be to, priemonės leistų importuotojams perkelti kainas pirkėjams, todėl nesitikima, kad importuotojų pelningumas būtų neigiamai paveiktas. Nesitikima, kad sumažėtų produktų asortimentas ir paslaugų kokybė – priešingai, apsauga nuo subsidijuoto importo sudaro sąlygas Sąjungos pramonei pritraukti naujų investicijų ir pagerinti kokybę.

(1052) Po galutinio faktų atskleidimo platintojų ir importuotojų konsorciumas ir vienas nesusijęs importuotojas teigė, kad Komisija neatsižvelgė į plieno rinkos padėtį po tiriamojo laikotarpio, ir tvirtino, kad dėl su pandemija susijusių priemonių sulėtėjo metalo laužo gavyba, rafinavimas ir surinkimas, padidėjo žaliavų kainos ir pritrūko žaliavų. Dėl to Europa yra brangiausia nerūdijančiojo plieno produktų rinka pasaulyje.

(1053) Be to, jie teigė, kad importas iš trečiųjų šalių yra būtinas Sąjungos rinkai, nes Sąjungos gamintojai negali patenkinti faktinės paklausos Sąjungos rinkoje, todėl kyla didelių plieno tiekimo problemų.

(1054) Išaugusios žaliavų kainos turėjo įtakos gamybai visame pasaulyje ir paveikė Sąjungos pramonę ir importą. Be to, yra tiriamojo produkto tiekimo šaltinių iš kitų trečiųjų šalių, iš kurių didžiausi yra Taivanas ir Korėja. Importas iš Taivano vis dar patenka į Sąjungą, nes taikomi palyginti maži antidempingo muitai. Korėjai nagrinėjamuoju laikotarpiu pavyko padidinti eksportą į Sąjungą tiek absoliučiaisiais skaičiais, tiek santykinai. Sąjungos rinkoje vis dar yra ir importo iš Pietų Afrikos, nepaisant tariamos Europos bendrovių vykdomos plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno ritinių gamybos kontrolės šioje šalyje. Be to, nustatytais kompensaciniais muitais siekiama ne uždaryti Sąjungos rinką nagrinėjamosioms šalims, o padidinti kainas iki sąžiningo lygio. Todėl šie tvirtinimai turėjo būti atmesti.

7.3. **Išvada dėl Sąjungos interesų**

(1055) Remdamasi tuo, kas išdėstyta, Komisija padarė išvadą, kad nėra įtikinamų priežasčių daryti išvadą, jog kompensaciniai muitai yra tokio dydžio, kad būtų galima prieiti prie išvados, jog priemonių nustatymas importuojamam nagrinėjamųjų šalių kilmės tiriamajam produktui neatitiktų Sąjungos interesų.

8. **GALUTINĖS KOMPENSACINĖS PRIEMONĖS**

(1056) Atsižvelgiant į padarytas išvadas dėl subsidijavimo, žalos, priežastinio ryšio ir Sąjungos interesų ir į pagrindinio reglamento 15 straipsnį, turėtų būti nustatytas galutinis kompensacinis muitas.

8.1. **Galutinių kompensacinių priemonių dydis**

(1057) Pagrindinio reglamento 15 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje nustatyta, kad galutinio kompensacinio muito dydis neturi viršyti nustatytos kompensuotinų subsidijų sumos.

(1058) 15 straipsnio 1 dalies ketvirtoje pastraipoje nurodoma: „Jeigu remdamasi visa pateikta informacija Komisija gali padaryti aiškią išvadą, kad priemonių sumos nustatymas pagal trečią pastraipą neatitinka Sąjungos interesų, kompensacinio muito suma turi būti mažesnė, jeigu tokio mažesnio muito pakaktų atitaisyti žalą Sąjungos pramonei“.

(1059) Komisijai tokia informacija nebuvo pateikta, todėl kompensacinių priemonių lygis bus nustatytas remiantis 15 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa.

(1060) Remiantis tuo, kas išdėstyta, galutinio kompensacinio muito normos, išreikštos CIF kaina Sąjungos pasienyje prieš sumokant muitą, turėtų būti tokios:

Šalis	Bendrovė	Galutinis kompensacinis muitas
Indija	„Jindal Stainless Limited“	4,3 %
	„Jindal Stainless Hisar Limited“	4,3 %
	„Chromeni Steels Private Limited“	7,5 %
	Visos kitos Indijos bendrovės	7,5 %
Indonezija	„PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“	21,4 %
	„PT. Jindal Stainless Indonesia“	0 %
	Neatrinkta bendradarbiaujanti bendrovė	13,5 %
	Visos kitos Indonezijos bendrovės	21,4 %

(1061) Antisubsidijų tyrimas buvo atliekamas lygiagrečiai su atskiru antidempingo tyrimu dėl to paties Indijos ir Indonezijos kilmės nagrinėjamojo produkto, per kurį Komisija nustatė antidempingo priemones, atitinkančias nustatytą dempingo skirtumo lygį Indonezijos eksportuojantiems gamintojams ir vienam iš Indijos eksportuojančių gamintojų. Tik „Chromeni“ atveju dempingo muitas buvo pagrįstas mažesniu žalos skirtumu. Komisija užtikrino, kad nustačius bendrą muitą, atspindintį subsidijavimo lygį ir visą dempingo lygį, subsidijavimo poveikis nebūtų kompensuotas du kartus (dvigubas skaičiavimas) pagal pagrindinio reglamento 24 straipsnio 1 dalį.

(1062) Kalbant apie abi valstybes, Komisija nagrinėjo, ar kai kurios subsidijavimo schemos yra nuo eksporto priklausančios subsidijos, dėl kurių sumažėja eksporto kainos ir atitinkamai padidėja dempingo skirtumai, kad galėtų nuspręsti, ar reikia sumažinti dempingo skirtumą subsidijų sumomis, nustatytomis atsižvelgiant į nuo eksporto priklausančias subsidijas, pagal pagrindinio reglamento 24 straipsnio 1 dalį.

(1063) Kadangi Komisija pripažino kai kurias nuo eksporto priklausančias subsidijavimo schemas kompensuotinomis, vadovaudamasi pagrindinio reglamento 24 straipsnio 1 dalimi ir siekdama išvengti dvigubo skaičiavimo, Komisija pirmiausia nustatė galutinį kompensacinį muitą, lygų nustatytai galutinei subsidijavimo sumai. Paskui Komisija nustatė likusį galutinį antidempingo muitą, kuris atitinka susijusį dempingo skirtumą, sumažintą nuo eksporto priklausančių subsidijavimo schemų suma ir neviršijantį žalos pašalinimo lygio, nustatyto per atskirą antidempingo tyrimą. Kadangi Komisija sumažino nustatytą dempingo skirtumą atimdama visą su eksporto subsidijomis susijusio subsidijavimo sumą, dvigubo skaičiavimo klausimas, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 24 straipsnio 1 dalyje, neiškilo.

(1064) Jeigu suma, gauta iš dempingo skirtumo atėmus eksporto subsidijų sumą, yra didesnė už žalos skirtumą, Komisija apribojo antidempingo muitą iki žalos skirtumo lygio. Jeigu suma, gauta iš dempingo skirtumo atėmus eksporto subsidijų sumą, yra mažesnė už žalos skirtumą, Komisija antidempingo muito dydį nustato remdamasi mažesne suma.

(1065) Taip pat reikėjo nustatyti subsidijos dydį vieninteliam bendradarbiaujančiam neatrinktam Indonezijos eksportuojančiam gamintojui. Atsižvelgiant į konkrečias bylos aplinkybes, to nebuvo galima padaryti pagal įprastą metodiką, grindžiamą vidutine svertine kompensacinių subsidijų suma, nustatyta atrinktiems bendradarbiaujantiems eksportuojantiems gamintojams. Iš tiesų, kaip minėta 941 ir tolesnėse konstatuojamosiose dalyse, galutinė subsidijos suma „Jindal Indonesia“ buvo mažesnė už *de minimis* sumą. Kadangi buvo likęs tik vienas eksportuojantis gamintojas, Komisija nusprendė taikyti šio eksportuojančio gamintojo muito normą vieninteliam bendradarbiaujančiam neatrinktam eksportuojančiam gamintojui, išskyrus schemą, susijusią su lengvatiniu finansavimu, dėl kurios byloje nebuvo įrodymų, kad minėta bendrovė galėjo ja pasinaudoti. Iš tiesų minėta bendrovė neturi jokių ryšių su Kinija, todėl negalėjo pasinaudoti „IRNC Group“ suteiktu lengvatiniu finansavimu.

(1066) Indijos atveju, atsižvelgdama į aukštą nagrinėjamųjų šalių eksportuojančių gamintojų bendradarbiavimo lygį, Komisija nustatė, kad atrinktoms bendrovėms nustatytas didžiausias muitas būtų tipiška visoms kitoms bendrovėms taikoma muito norma. Toms bendrovėms, kurios atliekant tyrimą nebendradarbiavo, bus taikomas visoms kitoms bendrovėms nustatytas muitas. Indonezijos atveju, atsižvelgdama į tai, kad Komisija apskaičiavo muito normą tik vienam eksportuojančiam gamintojui, ir į tai, kad bendradarbiaujantiems neatrinktiems eksportuojantiems gamintojams taikoma mažesnė norma, kaip paaiškinta 1064 konstatuojamojoje dalyje, Komisija išimties tvarka nusprendė visoms kitoms bendrovėms nustatyti „IRNC Group“ lygio muitą.

(1067) Remiantis tuo, kas išdėstyta, bus nustatytos tokios muito normos:

Bendrovė	Dempingo skirtumas	Subsidijos norma	Žalos pašalinimo lygis	Kompensacinio muito norma	Antidempingo muito norma
Indija					
„Jindal Stainless Limited“	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
„Jindal Stainless Hisar Limited“	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
„Chromeni Steels Private Limited“	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Visos kitos Indijos bendrovės	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonezija					
„PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
„PT. Jindal Stainless Indonesia“	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Neatrinkta bendradarbiaujanti bendrovė	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Visos kitos Indonezijos bendrovės	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Šiame reglamente konkrečioms bendrovėms nurodyta kompensacinio muito norma nustatyta remiantis šio tyrimo išvadomis. Taigi ji atitinka atliekant šį tyrimą nustatytą susijusios bendrovės padėtį. Todėl ši muito norma (kitaip nei muitas visos šalies mastu, taikomas visoms kitoms bendrovėms) yra taikoma tik importuojamiems nagrinėjamosios šalies kilmės produktams, pagamintiems nurodytos bendrovės. Importuojamiems produktams, pagamintiems bet kurios kitos bendrovės, kuri konkrečiai nepaminėta šio reglamento rezoliucinėje dalyje, įskaitant subjektus, susijusius su konkrečiai paminėtomis bendrovėmis, negali būti taikomos šios normos – jiems taikoma visoms kitoms bendrovėms nustatyta muito norma.

(1069) Pasikeitus pavadinimui bendrovė gali prašyti taikyti šias individualias muito normas. Prašymas turi būti teikiamas Komisijai. Prašyme turi būti pateikta visa susijusi informacija, leidžianti įrodyti, kad pasikeitimas nedaro poveikio bendrovės teisei naudotis jai jau taikoma muito norma. Jei bendrovės pavadinimo pakeitimas nedaro poveikio jos teisei naudotis jai taikoma muito norma, reglamentas dėl pavadinimo pakeitimo bus paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

8.2. **Speciali stebėsenos išlyga**

(1070) Siekiant sumažinti priemonių vengimo riziką dėl muitų normų skirtumų, reikia nustatyti specialias priemones, kuriomis būtų užtikrinamas individualių kompensacinių muitų taikymas. Bendrovės, kurioms taikomi individualūs kompensaciniai muitai, privalo valstybių narių muitinėms pateikti galiojančią komercinę sąskaitą faktūrą. Ši sąskaita faktūra turi atitikti šio reglamento 1 straipsnio 3 dalyje nustatytus reikalavimus. Importuojant be šios sąskaitos faktūros, turėtų būti taikomas visoms kitoms bendrovėms nustatytas kompensacinis muitas.

(1071) Nors tokią sąskaitą faktūrą būtina pateikti valstybių narių muitinėms, kad jos importuojamiems produktams taikytų individualias kompensacinio muito normas, ji nėra vienintelis elementas, į kurį muitinės turėtų atsižvelgti. Iš tikrųjų, net jeigu valstybių narių muitinės gauna šią sąskaitą faktūrą, atitinkančią visus šio reglamento 1 straipsnio 3 dalies reikalavimus, jos vis tiek privalo atlikti įprastas patikras ir, kaip visais kitais atvejais, gali reikalauti papildomų dokumentų (vežimo dokumentų ir kt.), kad patikrintų deklaracijos duomenų tikslumą ir užtikrintų, kad tolesnis mažesnės muito normos taikymas būtų pagrįstas ir atitiktų muitų teisės reikalavimus.

(1072) Jeigu nustačius susijusias priemones labai padidėja bendrovių, kurioms taikomos mažesnės individualios muito normos, eksportuojamas kiekis, tokį padidėjimą būtų galima laikyti prekybos pobūdžio pasikeitimu dėl nustatytų priemonių, kaip apibrėžta pagrindinio reglamento 23 straipsnio 1 dalyje. Tokiomis aplinkybėmis ir jeigu tenkinamos sąlygos, gali būti inicijuojamas vengimo tyrimas. Atliekant šį tyrimą galima, be kita ko, išnagrinėti, ar reikia panaikinti individualią (-ias) muito normą (-as) ir atitinkamai nustatyti muitą visos šalies mastu.

(1073) Siekiant užtikrinti, kad kompensacinis muitas būtų taikomas tinkamai, visoms kitoms bendrovėms nustatytas muito dydis turėtų būti taikomas ne tik nebendradarbiaujantiems eksportuojantiems gamintojams, bet ir tiems gamintojams, kurie tiriamuoju laikotarpiu į Sąjungą neeksportavo.

(1074) Skundo pateikėjas pastabose dėl galutinio faktų atskleidimo teigė, kad yra rizika, jog bus vengiama priemonių, nes eksportuojantys gamintojai yra didelės įmonių grupės, kurios remiasi grupės vidaus sandoriais ir veikia keliose trečiosiose šalyse. Todėl skundo pateikėjas paragino Komisiją būti budriai stebint padidėjusį pradinės grandies medžiagų eksportą ir būti pasirengusiai *ex officio* inicijuoti vengimo tyrimą. Skundo pateikėjo nuomone, toks ketinimas turėtų būti paminėtas šiame reglamente.

(1075) „Jindal Group“ ir „Jindal Indonesia“ atsakė, kad vengimo pavojaus nėra, nes tai būtų susiję su sukčiavimu muitų srityje, o tai yra nusikaltimas. Be to, jie paaiškino, kad vienintelis tiriamojo produkto perdirbimas už Indijos ir Indonezijos ribų vyksta Ispanijoje („Iberjindal S.L.“) ir kad bet kuriuo atveju tiriamajam produktui taikomos apsaugos priemonės, kurios galioja visiems importuojamiems produktams.

(1076) Komisija atkreipia dėmesį į šalių pastabas ir, kaip visada, budriai stebės galiojančias priemones, laikydamasi savo stebėsenos praktikos.

9. **BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS**

(1077) Atsižvelgiant į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES, Euratomas) 2018/1046 ([227]) 109 straipsnį, jei suma turi būti kompensuojama remiantis Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimu, mokėtinų delspinigių norma yra Europos Centrinio Banko savo pagrindinėms refinansavimo operacijoms taikoma norma, paskelbta *Europos Sąjungos oficialiojo leidinio* C serijoje ir galiojusi kiekvieno mėnesio pirmą kalendorinę dieną.

(1078) Kaip paaiškinta 1060 ir 1066 konstatuojamosiose dalyse, Komisija iš dempingo skirtumo atėmė dalį subsidijų sumos, kad išvengtų dvigubo skaičiavimo. Taigi, jei galutiniai kompensaciniai muitai būtų keičiami ar naikinami, antidempingo muitų dydis turėtų būti automatiškai didinamas tokia pačia dalimi, kad būtų atspindėtas faktinis dvigubo skaičiavimo dėl šio pakeitimo ar panaikinimo mastas. Antidempingo muitai turėtų būti pakeisti nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos.

(1079) Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) 2019/159 ([228]) Komisija trejų metų laikotarpiui tam tikriems plieno produktams nustatė apsaugos priemones. Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) 2021/1029 ([229]) apsaugos priemonės galiojimas buvo pratęstas iki 2024 m. birželio 30 d. Nagrinėjamasis produktas (kaip kategorija) yra vienas iš produktų, kuriems taikoma apsaugos priemonė. Taigi, viršijus pagal apsaugos priemonę nustatytas tarifines kvotas, už tą patį importą turėtų būti mokamas viršKvočio muitas, antidempingo muitas ir kompensacinis muitas. Kadangi toks antidempingo ir kompensacinių priemonių ir apsaugos priemonių sumavimas gali turėti didesnį nei pageidaujama poveikį prekybai, Komisija nusprendė neleisti tuo pačiu metu nagrinėjamajam produktui taikyti antidempingo muito, kompensacinio muito ir viršKvočio muito tol, kol galios apsaugos muitas.

(1080) Tai reiškia, kad tais atvejais, kai nagrinėjamajam produktui pradedamas taikyti Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas viršKvočio muitas ir jis viršija antidempingo ir kompensacinių muitų lygį pagal šį reglamentą, renkamas tik Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas viršKvočio muitas. Tuo metu, kai kartu taikomos apsaugos priemonės ir antidempingo ir kompensaciniai muitai, pagal šį reglamentą nustatytų muitų surinkimas sustabdomas. Tais atvejais, kai nagrinėjamajam produktui pradedamas taikyti Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas viršKvočio muitas ir jis yra mažesnis už antidempingo ir kompensacinius muitus pagal šį reglamentą, renkamas Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas viršKvočio muitas ir prie jo pridedamas skirtumas tarp to muito ir didesniojo iš pagal šį reglamentą nustatytų antidempingo ir kompensacinių muitų dydžių. Nerenkamos kompensacinių ir antidempingo muitų sumos dalies surinkimas sustabdomas.

(1081) Šiame Reglamente nustatytos priemonės atitinka pagal Reglamento (ES) Nr. 2016/1036 ([230]) 15 straipsnio 1 dalį įsteigto komiteto nuomonę,

---

([227]) 2018 m. liepos 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES, Euratomas) 2018/1046 dėl Sąjungos bendrajam biudžetui taikomų finansinių taisyklių, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 ir Sprendimas Nr. 541/2014/ES, bei panaikinamas Reglamentas (ES, Euratomas) Nr. 966/2012 (OL L 193, 2018 7 30, p. 1).

([228]) 2019 m. sausio 31 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/159, kuriuo tam tikriems importuojamiems plieno produktams nustatomos galutinės apsaugos priemonės (OL L 31, 2019 2 1, p. 27).

([229]) 2021 m. birželio 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/1029, kuriuo, siekiant pratęsti tam tikriems importuojamiems plieno produktams nustatytos apsaugos priemonės galiojimą, iš dalies keičiamas Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2019/159 (OL L 225 I, 2021 6 25, p. 1).

([230]) OL L 176, 2016 6 30, p. 21, su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2018 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2018/825, kuriuo iš dalies keičiami Reglamentas (ES) 2016/1036 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių ir Reglamentas (ES) 2016/1037 dėl apsaugos nuo subsidijuoto importo iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių (OL L 143, 2018 6 7, p. 1).

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

1. Importuojamiems Indijos ir Indonezijos kilmės plokštiems valcavimo produktams iš nerūdijančiojo plieno, po šaltojo valcavimo toliau neapdorotiems, kurių KN kodai šiuo metu yra 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 ir 7220 90 80, nustatomas galutinis kompensacinis muitas.

2. Galutinis kompensacinis muitas, taikomas 1 dalyje aprašyto produkto, kurį pagamino toliau nurodytos bendrovės, neto kainai Sąjungos pasienyje prieš sumokant muitą, yra toks:

Šalis	Bendrovė	Galutinis kompensacinis muitas	Papildomas TARIC kodas
Indija	„Jindal Stainless Limited“	4,3 %	C654
	„Jindal Stainless Hisar Limited“	4,3 %	C655
	„Chromeni Steels Private Limited“	7,5 %	C656
	Visos kitos Indijos bendrovės	7,5 %	C999
Indonezija	„PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“	21,4 %	C657
	„PT. Jindal Stainless Indonesia“	0 %	C658
	Neatrinkta bendradarbiaujanti bendrovė	13,5 %	Žr. 2 priedą.
	Visos kitos Indonezijos bendrovės	20,5 %	C999

3. 2 dalyje nurodytoms bendrovėms nustatytos individualios kompensacinio muito normos taikomos, jeigu valstybių narių muitinėms pateikiama galiojanti komercinė sąskaita faktūra, kurioje pateikiama ši deklaracija su nurodyta data ir pasirašyta tą sąskaitą faktūrą išduodančio subjekto pareigūno, kurio nurodomas vardas, pavardė ir pareigos: „Aš, toliau pasirašęs (-iusi), patvirtinu, kad (kiekis) šioje sąskaitoje faktūroje nurodyto (nagrinėjamasis produktas), parduodamo eksportuoti į Europos Sąjungą, [nagrinėjamoji šalis] pagamino (bendrovės pavadinimas ir adresas) (papildomas TARIC kodas). Patvirtinu, kad šioje sąskaitoje faktūroje pateikta informacija yra išsami ir teisinga“. Jeigu tokia sąskaita faktūra nepateikiama, taikomas visoms kitoms bendrovėms nustatytas muitas.

4. Jeigu nenurodyta kitaip, taikomos galiojančios muitus reglamentuojančios nuostatos.

5. Tais atvejais, kai iš tam tikriems eksportuojantiems gamintojams nustatyto antidempingo muito atimamas kompensacinis muitas, pagal Reglamento (ES) 2016/1037 21 straipsnį pateikus muito grąžinimo prašymą taip pat pradedamas tam eksportuojančiam gamintojui nustatyto dempingo skirtumo, vyravusio muito grąžinimo tiriamuoju laikotarpiu, vertinimas.

2 straipsnis

Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2021/2012 iš dalies keičiamas taip:

1. 1 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Galutinio antidempingo muito normos, taikomos 1 dalyje aprašyto produkto, kurį pagamino toliau nurodytos bendrovės, neto kainai Sąjungos pasienyje prieš sumokant muitą, yra tokios:

Šalis	Bendrovė	Galutinis antidempingo muitas	Papildomas TARIC kodas
Indija	„Jindal Stainless Limited“	10,0 %	C654
	„Jindal Stainless Hisar Limited“	10,0 %	C655
	„Chromeni Steels Private Limited“	35,3 %	C656
	Visos kitos Indijos bendrovės	35,3 %	C999
Indonezija	„PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy“	9,3 %	C657
	„PT. Jindal Stainless Indonesia“	20,2 %	C658
	Kitos bendrovės, bendradarbiaujančios antisubsidijų byloje, bet ne antidempingo byloje	19,3 %	Žr. 2 priedą.
	Visos kitos Indonezijos bendrovės	19,3 %	C999“

2. Įterpiama nauja 1 straipsnio 6 dalis:

„6. Jei Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2022/433 1 straipsniu nustatyti galutiniai kompensaciniai muitai būtų pakeisti arba panaikinti, šio straipsnio 2 dalyje nurodyti muitai nuo šio reglamento įsigaliojimo padidinami tokia pačia dalimi, kuri atitiktų bendrovei nustatytą atitinkamą faktinį dempingo skirtumą arba žalos skirtumą.“

3. Įterpiama nauja 1 straipsnio 7 dalis:

„7. Tais atvejais, kai iš tam tikriems eksportuojantiems gamintojams nustatyto antidempingo muito atimamas kompensacinis muitas, pagal Reglamento (ES) 2016/1037 21 straipsnį pateikus muito grąžinimo prašymą taip pat pradedamas tam eksportuojančiam gamintojui nustatyto dempingo skirtumo, nustatyto muito grąžinimo tiriamuoju laikotarpiu, vertinimas.“

3 straipsnis

1. Kai Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas virškvočio muitas tampa taikytinas 1 straipsnio 1 dalyje nurodytiems plokštiems valcavimo produktams iš nerūdijančiojo plieno, po šaltojo valcavimo toliau neapdorotiems, ir jis yra didesnis už atitinkamą 1 straipsnio 2 dalyje ir 2 straipsnio 1 dalyje nustatyto bendro kompensacinio ir antidempingo muito *ad valorem* dydį, renkamas tik Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas virškvočio muitas.

2. 1 dalies taikymo laikotarpiu pagal šį reglamentą nustatytų muitų surinkimas sustabdomas.

3. Kai Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas virškvočio muitas tampa taikytinas 1 straipsnio 1 dalyje nurodytiems plokštiems valcavimo produktams iš nerūdijančiojo plieno, po šaltojo valcavimo toliau neapdorotiems, o jo dydis yra mažesnis už atitinkamą 1 straipsnio 2 dalyje ir 2 straipsnio 1 dalyje atitinkamai nustatyto bendro kompensacinio ir antidempingo muito *ad valorem* dydį, renkamas Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodytas virškvočio muitas ir prie jo pridedamas skirtumas tarp to muito ir didesniojo iš 1 straipsnio 2 dalyje nustatyto antidempingo muito *ad valorem* dydžių.

4. Pagal 3 dalį nerenkamos kompensacinių ir antidempingo muitų sumos dalies surinkimas sustabdomas.

5. 2 ir 4 dalyse nurodytas sustabdymas galioja ribotą laiką iki Reglamento (ES) 2019/159 1 straipsnio 6 dalyje nurodyto viršKvočio muito taikymo laikotarpio pabaigos.

4 straipsnis

Šis reglamentas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 2022 m. kovo 15 d.

Komisijos vardu
Pirmininkė
Ursula VON DER LEYEN

1 PRIEDAS

Informacija, susijusi su 2020 m. antruoju pusmečiu

(šaltinis ir vienetai yra tokie patys kaip ir atitinkamose teksto lentelėse, jei nenurodyta kitaip; Indonezijos duomenys susiję su visais importuojamais produktais; indeksai prireikus ekstrapoliuojami ir lyginami su 2017 m.)

Suvartojimas (tonomis)	2020 m. antrasis pusmetis
Sąjungos suvartojimas	1 536 525
Indeksas	*79*

Importo apimtis (tonomis) ir rinkos dalis	2020 m. antrasis pusmetis
Indija	45 541
Indeksas	*79*
Rinkos dalis	3,0 %
Indeksas	*100*
Indonezija	49 425
Indeksas	*715*
Rinkos dalis	3,2 %
Indeksas	*901*
Iš viso iš nagrinėjamųjų šalių	94 966
Indeksas	*148*
Rinkos dalis	6,2 %
Indeksas	*208*

Importo iš nagrinėjamųjų šalių kainos (EUR/t)	2020 m. antrasis pusmetis
Indija	1 886
Indeksas	*91*
Indonezija	1 792
Indeksas	*99*
Vidutiniškai iš nagrinėjamųjų šalių	1 846
Indeksas	*94*

Gamyba, gamybos pajėgumai ir pajėgumų naudojimas	2020 m. antrasis pusmetis
Visa Sąjungos gamyba (tonomis)	1 585 965
Indeksas	*86*
Gamybos pajėgumai (tonomis)	2 308 350
Indeksas	*105*
Pajėgumų naudojimas	69 %
Indeksas	*82*

Pardavimo apimtis ir rinkos dalis	2020 m. antrasis pusmetis
Sąjungos pramonės pardavimo apimtis (tonomis)	1 241 088
Indeksas	*86*
Rinkos dalis	75 %
Indeksas	*106*

Užimtumas ir našumas	2020 m. antrasis pusmetis
Darbuotojų skaičius	10 018
Indeksas	*75*
Našumas (tonomis darbuotojui)	158
Indeksas	*115*

Pardavimo kainos Sąjungoje	2020 m. antrasis pusmetis
Vidutinė vieneto pardavimo kaina (EUR/t)	2 007
Indeksas	*89*
Vieneto gamybos sąnaudos (EUR/t)	1 946
Indeksas	*99*

Atsargos	2020 m. antrasis pusmetis
Laikotarpio pabaigos atsargos (tonomis)	93 392
Indeksas	*74*

Pelningumas, pinigų srautas, investicijos, investicijų grąža	2020 m. antrasis pusmetis
Pardavimo Sąjungoje nesusijusiems pirkėjams pelningumas (pardavimo apyvartos %)	– 2,4 %
Indeksas	*– 31*
Pinigų srautas (EUR)	24 276 139
Indeksas	*13*
Investicijos (EUR)	47 332 854
Indeksas	*100*
Investicijų grąža	– 2 %
Indeksas	*– 7*

Importas iš trečiųjų šalių		2020 m. antrasis pusmetis
Taivanas	Apimtis (tonomis)	63 040
	Rinkos dalis	4,1 %
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 399

Korėjos Respublika	Apimtis (tonomis)	74 131
	Rinkos dalis	4,8 %
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 742
Pietų Afrika	Apimtis (tonomis)	98 063
	Rinkos dalis	2,5 %
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 675
Kitos trečiosios šalys	Apimtis (tonomis)	117 361
	Rinkos dalis	7,6 %
	Vidutinė kaina (EUR/t)	2 217
Iš viso: visos trečiosios šalys, išskyrus Indiją ir Indoneziją	Apimtis (tonomis)	293 037
	Rinkos dalis	19,1 %
	Vidutinė kaina (EUR/t)	1 850

Sąjungos pramonės eksporto veiklos rezultatai	2020 m. antrasis pusmetis
Eksporto apimtis (tonomis)	190 097
Indeksas	*84*
Vidutinė kaina (EUR/t)	2 221
Indeksas	*90*

2 PRIEDAS

Neatrinktas Indonezijos bendradarbiaujantis eksportuojantis gamintojas

Šalis	Pavadinimas	Papildomas TARIC kodas
Indonezija	„PT Bina Niaga Multiusaha“	C765